

သော်တာဆွေ ဘုရားကုသိုလ်ကြောလယ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

စာပတ်သို့ ပန်ကြားချက်

လွန်ခဲ့သော မေလအတွင်း တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်း၌ ဆရာကြီးရွှေခေါင်း၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဆရာကြီး ရွှေခေါင်းသည် အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာများနှင့် ၎င်းတို့၏ ရေးသားဟန်များကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးကြရာတွင် ဆရာကြီးရွှေခေါင်းက . . .

“ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော့် အင်္ဂလိပ်လို စာရေးဆရာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ပီ-ဂျီ-ဂျီဟောက်စ်လို ရေးတတ်ချင်စမ်းပါဘိဗျာ၊ တယ်ပြီးတော့ အရေးအသားမြိုင်ဆိုင်ပြီးစကားလုံးကြွယ်ဝတဲ့လူဗျ” ဟဲ့ . . .

ပြောသည်၌ ပီ-ဂျီ-ဂျီဟောက်စ်၏ စာအုပ်များထဲ၌ ပျော်မွေ့ခဲ့ကြသော ဇနီးမောင်နှံက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။
ဆရာကြီးက ဆက်လက်၍ . . .

“ဇာတ်အိမ်ဇာတ်လမ်းလဲ တယ်နိုင်တယ်တဲ့ လူဗျ”
အစ်မကြီးက

“ဇာတ်ကောင်မွေးတဲ့နေရာမှာရော အများကြီး မွေးနိုင်တယ်၊ နည်းတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ဤတွင် ကိုလတ်က ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍ . . .

“ဒီကောင်တောင် ပေါ်အူးနဲ့ ပတ္တမြားဝင်းထိန်ဆိုပြီး ဂျိပ်စ်နဲ့ အတ်ဂရစ်ချ်ကို ယူထားလိုက်သေးတယ်”

“ဒါနဲ့ဂျီဟောက်စ်ရဲ့ဝတ္ထု အတိုနဲ့အရှည်မှာ ဘယ်သင်းက ပိုဖတ်ကောင်းသလဲဟေ့” ဟဲ့ . . .

ဆရာကြီးကမေးသည်၌ ကျွန်တော်က . . .

ငွေယူမြေစာပေတိုက်

“ဟာ ဦးကြီးနယ် အတိုလဲ အတိုလို ကောင်းတာပဲ၊ အရှည်လဲ အရှည်လို ကောင်းတာပဲ၊ သူ့ဝတ္ထုတွေက ရှည်ရင်ရှည်သလောက် အလှည့် အပတ် အချိတ်အဆက်တွေ များတာပဲ၊ တချို့ဝတ္ထုတွေများ အလှည့်ကို နှစ်ဆယ်အစိတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ အဲဒီဝတ္ထုရှည်မျိုး တစ်ပုဒ်ကို ပြန်ရေးနေတယ်”

“ကျွန်တော် ပြန်ရေးနေတယ်” ဆိုသည်မှာ . . . ယခု စာဖတ်သူ လက်ထဲရောက်နေသော . . . ဤ “ချစ်အဏ္ဏဝါကြောဝယ်” ဝတ္ထုပါ P.G.WODEHOUSE ပီဂျီဝုဒ်ဟောက်စ်၏ LUCK OF THE BODKINS ဝတ္ထုကို မိုးရေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ မိုးရေးခြင်းအကြောင်းကို အစီရင်ခံပါရစေ။

အချို့သော စာပေပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဘာသာခြားစာကို တိုက်ရိုက် သာပြန်သင့်သည်၊ မိုးရေးခြင်းသည် မိုးခြင်းပဲဖြစ်သည်ဟု ရိုးစွဲကြသည်။ ကျွန်တော်စိတ်တွင်ကား ယခုလက်ရှိ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် အခြေအား ဖြင့် တိုက်ရိုက်ပြန်သင့်သော ဝတ္ထုလည်းရှိသည်၊ မိုးပြီး မြန်မာဟန်ဆန် နိုင်သမျှဆန်အောင် ရေးသင့်သော ဝတ္ထုလည်းရှိသည်ဟု ယူဆမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့ဝတ္ထုများမှာ သူ့မူရင်းဝတ္ထုမည်မျှ ပင်ကောင်းနေစေကာမူ တိုက်ရိုက်ပြန်လိုက်သောအခါ၌ အင်္ဂလိပ်စာပေ မကျွမ်းကျင်သော မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တစ်ပုဒ်တွင် မူရင်းစာရေးဆရာ လူမျိုး၏ရာဇဝင်အခြေခံ၊ စာပေယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစေလေ့ကိုက အနည်း နှင့်အများ ပါမြဲဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်သောအခါက ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်တော်သည် “ဆာ အာဂရာဝိန်း” မည်သောဝတ္ထုကို တိုက်ရိုက်ပြန်၍ ထည့်လိုက်သည်။ ပီဂျီဝုဒ်ဟောက်စ်၏ ဟာသဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မူရင်းမှာ ဥရောပတိုက်၏ သူရဲကောင်းခေတ်ကို သရော်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ပေရာ ယင်းသူရဲကောင်းခေတ်အကြောင်းကို နားလည်ထားသော အင်္ဂလိပ်စာ တတ်စာဖတ်ပရိသတ်မှာ အလွန်သဘောကျ၍ ဥရောပသူရဲကောင်း ခေတ်ကို မသိသူအဖို့မူ နားမလည်အောင် ရှိပေတော့သည်။

ထို့ပြင် ဝတ္ထုအမျိုးမျိုးရှိသည်အနက် ဟာသဝတ္ထုအမျိုးသည် “ဂါလီဗာ၏ခရီးစဉ်” ဝတ္ထုမျိုးမှလွဲ၍ တိုက်ရိုက်ပြန်၍ ကောင်းခဲ့လှသည်။ အကြောင်းမှာ လူတို့တွင် မည်သည့် လူမျိုးမဆို ချစ်တာလွမ်းတာနှင့် သည်းထိတ်လှိုက်ဖိုခံစားမှုတို့ တူညီတတ်ကြသော်လည်း ရယ်မောပုံခြင်းက မတူတတ်ကြချေ။

လူတစ်ယောက်သည် ငါးကလေးတစ်ကောင်ကို မွေးထား၏။ ကြာလတ်သော် ငါးကလေးသည် ကုန်ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နိုင်၍ သူ့ သခင်နောက် တကောက်ကောက် လိုက်လေ့ရှိရာ တစ်နေ့သ၌ မြစ်ဆိပ်က ဘောတံတားပေါ်အရောက်တွင် ငါးကလေးသည် တံတားပေါ်မှ ချော်ကျ ၍ ရေနစ်ပြီးသေဆုံးသတဲ။

ဤကား အင်္ဂလိပ်လို ရယ်စရာဖြစ်သည်။ မြန်မာက ရယ်ချင်မှ ရယ်ပေလိမ့်မည်။ အို . . . ယုတ္တိမရှိတာကြီးဟု ဆိုသူက ဆိုပေမည်။

ကဲ . . . မြန်မာလို ပြောဦးမည်။

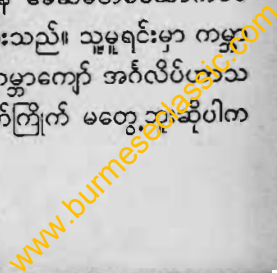
တောအုပ်တစ်ခုထဲတွင် မြန်မာက ဆန်အိတ်ကို ထမ်း၍ သွား ရာ နောက်မှလိုက်လာသော ရှမ်းက ဆန်အိတ်ပေါက်နေတာမြင်၍ “ဟေ့ . . . မြန်မာ၊ ဆင်အီးပေါက်နေတယ်” ဟု မြန်မာလို မဝီဘဲပြော သည့်၌ အတွေးခေါင်သော မြန်မာက “ဟာ . . . ဆင်အီးပေါက်တာတောင် သိနေရရင်ဖြင့် ဆင်နဲ့နီးနေလို့ပဲ” ဟု ယူဆပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလေရာ ရှမ်းကလည်း နောက်မှ ဘာမသိညာမသိနှင့် ပြေး၍ လိုက်လေသတဲ။

ဤမြန်မာရယ်စရာကို မြန်မာစာ မြန်မာစကား မတတ်သူအား ရယ်ရအောင် သင်မည်သို့ ပြောမလဲ၊ မည်သို့ ပြန်ဆိုမလဲ။

ထို့ကြောင့် ဟာသဝတ္ထုကို ယူရာ၌ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုခြင်းထက်၊ မိုးခြင်း (ဝါ) ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ခြင်းက ပို၍ သင့်လျော်သည်ဟု ယူဆသည်။

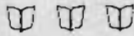
မိုးသည်ဆိုရာ၌ သူ့မူရင်း ဇာတ်သွား ဇာတ်အိမ် အလိမ်အလှည့် တို့ကိုသာ ယူရ၍ အဆာတည်းဟူသော အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့မှာ ကိုယ့်လူမျိုး ကျွမ်းကျင်သော အကြောင်းအရာ၊ နားလည်သော စကားလုံး များဖြစ်ရပေမည်။

ယခု . . . ဤ “ချစ်အဏ္ဏဝါကြောဝယ်” ဝတ္ထု၏ မူရင်းဝတ္ထုမှာ အင်္ဂလန်မှ အမေရိကသို့သွားသော သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့၍ ကျွန်တော်ကမူ ကိုယ့်အရှေ့တိုင်းသားများ ကျွမ်းကျင်ရာ ဂျပန်ပြည်မှ မြန်မာပြည်သွား သင်္ဘောကြီး လုပ်ပစ်လိုက်ရပါသည်။ ဒါမှ ကိုယ့်မြန်မာ ဇာတ်လိုက်များနှင့် ဟတ်မိမှာကိုး။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်မြန်မာပြည် တွင် မွေသွားသော ဂျပန်ကင်ပေမှ ကပ္ပတိန် ခေခမိတစ်ယောက်ပင် ဇာတ်အိမ်ထဲ ဆင့်ကဲ၍ သွင်းပစ်လိုက်ပါသေးသည်။ သူ့မူရင်းမှာ ကမ္ဘာ ကျော် အင်္ဂလိပ်ဟာသစာရေးဆရာကြီး၏ ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ်ဟာသ ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကို စာဖတ်သူ စိတ်ကြိုက် မတွေ့ဘူးဆိုပါက ကျွန်တော်၏ညွှန်းမှုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

အထူးသိစေလိုသည်မှာ ဤဝတ္ထု၌ အေသုံးလုံးရုပ်ရှင်ဟု ပါနေ
လေရာ ယင်းကုမ္ပဏီရှိနေကြောင်း ရေးပြီးမှ သိရပါသည်။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့
ရေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါ၍ မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ပါကြောင်း။

သော်တာဆွ
(၁၆. ၆. ၆၅)

အခန်း (၁)

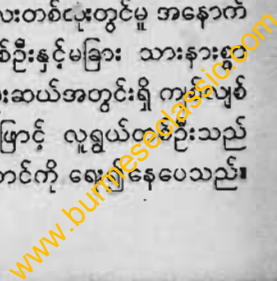
ကျပ်ပြည် ကိုဘိမြို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ သာယာကြည်နူးဖွယ်
ကောင်းလှသော ရေခဲခန်းဆိပ်ကလေး တစ်ခုဝယ် ထိုနေ့ နံနက်ခင်းတွင်
နေ့ဦးရာသီ၏ နေခြည်နုမှာ ထွက်ပြူးစရှိသေး၍ လည်းကောင်း၊ တိုင်းရင်း
သား နိပွန်များ၏ အလုပ်အားရက်မဟုတ်၍ လည်းကောင်း ညီညာပြန်ပြန်
သော သံသောင်ပြင်ပေါ်မှာ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တော်အချို့သာလျှင်
ရောင်စုံထီးကလေးများအောက်၌ ဟိုတစ်ယောက် ဒီတစ်ယောက် ပြောက်
ကျားပြောက်ကျား အနားယူခံနေကြ၍ အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ရှိလေ
သည်။

ကမ်းခြေမှ မလှမ်းမကမ်းရှိ မကြီးလွန်း မငယ်လွန်းသော ရွက်
ထည်မိုး ဗျစ်ဆိုင်ကလေးတစ်ခုအတွင်းတွင် အပျော်စီးလေ့ နဝလီသမား
နိပွန် သုံးလေးယောက်သည် ထိုနေ့အဖို့ ဈေးဦးပေါက်ကြသေးပုံ မပေါ်ဘဲ
'အောကျ' ခေါ် နိပွန်လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်ကြရင်း ကွကျီ၊ ကွကျီ၊
ကွကျီ၊ ကွကျီနှင့် လေပန်းလျက် ရှိကြသည်။

ဆိုင်အပြင် မကျတကျ တစ်နေရာတွင် ကြီးမားသော ပက်လက်
ကုလားထိုင်ကြီးတစ်ခုပေါ်၌ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် သားသားနားနား
ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသော လူဝကြီးတစ်ဦးမှာ လက်တွင်းမှ စာရွက်စာတမ်း
များကို စူးစူးစိုက်စိုက် ဖတ်၍နေသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးများမှာ
လုံးဝ တပ်၍မထားဘဲ လည်စည်းမှာလည်း လျော့ရဲလျက် ရှိသည်။

ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာရှိ စားပွဲကလေးတစ်ယူတွင်မူ အနောက်
တိုင်းဝတ်စုံကို အနောက်တိုင်း လူကုတ်တစ်ဦးနှင့်မခြား သားနားစွာ
ဝတ်ဆင်ထားသော အသက် အစိတ်ကျော်သုံးဆယ်အတွင်းရှိ ကျစ်လျစ်
သန်မာ၍ ဖျတ်လတ်ပုံရသော ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူရွယ်တစ်ဦးသည်
အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စာတစ်စောင်ကို ရေး၍နေပေသည်။

ယောမြေစာပေတိုက်

၎င်းလူရွယ်ကား မိမိ၏ အရေးကြီးလှသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ဝေးကွာလှသော မြန်မာနိုင်ငံမှ ဂျပန်ပြည် ကိုဘီမြို့သို့ မကြာမီကမှ ရောက်ရှိလာခဲ့သော ခင်မောင်လင်းပင်တည်း။

ခင်မောင်လင်း၏ စားပွဲပေါ်တွင် စိတ်နှင့် တွေ့ပုံမရသဖြင့် လုံးခြေ၍ ပစ်ထားသော စာရွက်များ ပြန့်ကျဲ၍ နေသည်။ စာရွက်များ ပေါ်၌ “မောင့်ချစ်သက်လျာ သိတာလေး” “မောင့်ပူတူတူးလေး” “မောင့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးအတွင်းမှ သိတာ” “မောင့်ရဲ့ အိပ်မက်တွင်းမှ ခင်းသမီးလေး သိတာ” စသည်ဖြင့် ခေါင်းစဉ်များတပ်ထားပြီး သဘောမကျသေးသဖြင့် လုံးခြေ၍ ပစ်ပြီးရင်း အသစ်ပြန်ရေးရင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေရှာပေသည်။

သိတာ၏စိတ်ကို သိရှိပြီးသူတစ်ယောက်မို့သာ ခင်မောင်လင်း ဤမျှ ချေးဒီးဒီးကျအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်မောင်လင်းအဖို့ ယခုအချိန်၌ သိတာ၏ ခွင့်လွှတ်ချက်ကို ရရှိရန် အရေးမှာ ကမ္ဘာ့ပြဿနာတွင် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးကိစ္စထက်ကို အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်၍နေသည်။

မြန်မာပြည်ရှိ စာပေလောကနှင့် အားကစားလောကတို့တွင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်မှု နှာမည်ကြီးခဲ့သော အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ဒေါ် ချစ် အမှူးပြုခဲ့သည့် အ၊က၊မ၊သ အဖွဲ့ချုပ် (အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒွါ၊ သမ္ဘာလ များအဖွဲ့ချုပ်) မှ အမျိုးသမီး ဘတ်စ်ကက်ဘော အသင်းတစ်သင်းသည် မနေ့က ဂျပန်ပြည်မှ ဖိတ်ကြားချက်အရ တိုကျိုမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းဘတ်စ်ကက်ဘောအဖွဲ့တွင် ခင်မောင်လင်း၏ အချစ်ဖူး သက်လျာလောင်းဖြစ်သူ သိတာလည်း ပါ၍လာခဲ့သည်။

ဤသို့ လာရောက်ကြမည့်အကြောင်းနှင့် တိုကျိုလေဆိပ်တွင် လာရောက်ကြိုဆိုရန် ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်နှင့်နေသော ခင်မောင်လင်း ထံသို့ သိတာက ကြိုတင်၍ ကြေးနန်းဖြင့် အကြောင်းကြားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သိတာတို့ ဂျပန်မြေနှင်းပြီး ယခုအချိန်အထိ ခင်မောင်လင်း ကတော့ အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် သိတာရှိရာ တိုကျိုမှ မိုင်ပေါင်းသုံး ရာကျော်ဝေးသည့် ကိုဘီမြို့တွင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

သိတာ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း မိမိကိုယ်စား ဆီး၍ကြိုနေမည့် စာကလေးတစ်စောင်နှင့် ဂျပန်ရောက်မှ ရိုက်ထားခဲ့ သည့် မိမိ၏ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုသာ ကြိုတင်ပို့ပေးနိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်အတွက် သိတာထံသို့ ဖြေရှင်းချက် စာတစ်စောင်ကို မနက်ဖြန် မိမိ တိုကျိုသို့

မရောက်မီအတွင်း အချိန်မီ ပို့ပေးနိုင်ရန်မှာ လွန်စွာမှ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရမည်ကိစ္စကြီး ဖြစ်၍နေသည်။

ဤမျှ စာအရေးအသား ညံ့၍ စိတ်ကူးစိတ်သန်း မထုတ်တတ် သော မိမိ၏အဖြစ်ကို ခင်မောင်လင်းက ဒေါ်အပွဲကြီး ပွဲနေမိသည်။

မိမိ၏မိတ်ဆွေ ကိုဘလုရိန်းကြီးသာဆိုလျှင်ဖြင့် ယခုလို ကိစ္စ မျိုးတွင် တစ်ထိုင်တည်းနှင့် စာရွက်တစ်ထပ်ကြီး ပြီးသွားမည် ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ ဘလုရိန်းသည် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတစ် ဦးပင် ဖြစ်၍နေပြီ။

ဪ... ဟုတ်သည်။

ဘလုရိန်းဆိုခါမှ တိုကျိုတွင် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကစ၍ လာရောက် အလုပ်လုပ်နေသော သူနှင့် ကျောင်းနေဖက် အလွန် ရင်းနှီးခဲ့သည့်အပြင် သိတာနှင့် မောင်နှစ်မဝမ်းကွဲလည်း တော်စပ်သော ဘလုရိန်းနှင့် တင်လှ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သတ်ရမိသည်။

သူ ဂျပန်ပြည်ရောက်သည့်နေ့က လေဆိပ်တွင် လာရောက်ကြို ဆိုသော ကိုဘလုရိန်းနှင့် ခဏမျှသာ တွေ့ခဲ့ရပြီး ရုတ်တရက်အရေးတကြီး ခရီးထွက်ခဲ့ရသဖြင့် စကားမျှ ဝအောင် မပြောနိုင်ခဲ့သည်ကို ခင်မောင် လင်းက စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်သေး၏။

သူညီတော်မောင် တင်လှတစ်ယောက်လည်း ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်နေကြောင်း ထင်အတိုင်း ရှုပ်ရပေရ၍ ခရီးလွန်နေသဖြင့် လေဆိပ် သို့ ရောက်လာဟန်မတူကြောင်းနှင့် ဘလုရိန်းက ပြောခဲ့သဖြင့် တင်လှပါ ဂျပန်တွင် ရှိနေကြောင်း သူသိလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာခဲ့ရသေး၏။

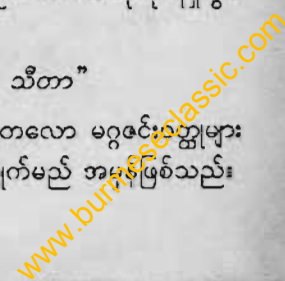
ယခု သိတာကိစ္စအတွက်လည်း တစ်ဝမ်းကွဲ ယောက်ဖလောင်း ငတိနှစ်ယောက်ထံမှ အကူအညီယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်လင်းက တေးထားလိုက်သည်။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် တိုကျို၌ သူတို့မောင်နှမတွေ တွေ့ ဆုံကြပြီး ဖြစ်နေပေရောမည်။

သို့နှင့် ခင်မောင်လင်းက ဦးနှောက် အရည်ထွက်လုခမန်း ကြီးစားပမ်းစား စိတ်ကူးထုတ်လျက် သူ၏သိတာထံသို့ ဓာတစ်စောင် ရေးရန်အတွက် သူသဘောကျသော ခေါင်းစဉ်ကလေးတစ်ခုကို ရရှိသွား တော့၏။

“ခွင့်ပန်ရမယ့်သူကတော့ မောင်ပါ သိတာ”

ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုအရေးအသားမျိုး ခုတလော မဂ္ဂဇင်းသတ္တုများ တွင် တော်တော် စားနေကြသဖြင့် သိတာကြိုက်မည် အမှန်ဖြစ်သည်။

၎င်းနောက် စာကို ဆက်လက်ရေးသားရန်အတွက် မြန်မာပြည် မှာကဲ့သို့ ကိုးကားရန် အထူးသဖြင့် ထုတ်နုတ်သုံးစွဲရန် စာအုပ်စာတမ်း တစ်စုံတရာမျှ အနားတွင်မရှိသည့် မိမိ၏အဖြစ်ကို ခင်မောင်လင်းက အားငယ်၍ သွားချေသေး၏။

သို့သော် မတတ်နိုင်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာပဲ အကောင်း ဆုံးဖြစ်အောင် ရေးရပေတော့မည်။

ဆရာရတည်းခိုစခန်း
ကိုဘီမြို့၊
ဂျပန်ပြည်
မတ်လ (၁၈) ရက်နေ့

ခွင့်ပန်ရမယ့်သူကတော့ မောင်ပါသိတာ။

အခုဆိုရင်လေ ပင်လယ်ကြီးဟာ ပြာလုံနေပြီး ကမ်းစပ်က သဲသောင်ပြင်ကြီးကတော့ အဝါရောင်တောက်လို့နေတယ် သိတာ။ နေရောင်ခြည်လေးလည်း ယှက်ဖြာလာပြီဖြစ်လို့ အခု ဆိုရင် မောင်ဟာလေ ထွေးထွေးနွေးနွေးနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး သီတာ့ဆီကို သဝဏ်လွှာရေးနေရာက မောင်တို့နှစ်ယောက် အခုလို အချိန်ကလေးမှာ အတူမရှိနေရတဲ့ အဖြစ်ကိုပဲ ဝမ်းနည်းလို့မဆုံး ဖြစ်နေရတယ် သိတာ။

ဒါပေမယ့် အရင်ကလို ရေမြေသမုဒ္ဒရာခြားမနေတော့ဘဲ မောင်နဲ့ သိတာဟာ မြေကြောဆက်နေတဲ့ ဟွန်ဂျူကျွန်းမကြီးတစ်လျှောက် အပေါ် အတူရောက်နေကြပြီဆိုတာ တွေးမိလို့သာ ဖြေနိုင်တော့ တယ်သိတာ။

မနေ့က အကြိုမရောက်ခဲ့တဲ့ မောင်အတွက် အကြောင်းမှန်ကို သိရင်ဖြင့် သိတာ ခွင့်လွှတ်ပြီး ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ညနေ သီတာ့ဆီ မောင်အခစားမရောက်ခင်အတွင်း ဒီစာလေးနဲ့ ကြိုတင်ပြီး သိတာသိရအောင် ရှင်းပြမယ် သိတာ။

မောင်ဟာလေ မြင်းမိုတောင်ကြီး ကာဆီးနေဦးတော့ . . .

မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး ခြားနေဦးတော့ . . .

သီတာ့ဆီ အရောက်လာမယ့်သူပါ။

ဒါပေမယ့် မနေ့က ရုတ်တရက် ရာသီဥတု အခြေအနေ မကောင်း လို့ ကိုဘီကနေပြီး တိုက်ဖို့ကို လေယာဉ်တစ်စင်းမှ မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး သိတာ။

လျှောမြေစာပေတိုက်

“ဟင်း . . . ဝူ”

ခင်မောင်လင်းက လေးပင်လှသော သက်ပြင်းတစ်ခုကို မှုတ် ထုတ်လိုက်မိသည်။

ဟုတ်သည်။

မြင်းမိုတောင်တွေ သမုဒ္ဒရာတွေ ခြားနေစေဦးတော့ သီတာ့ဆီ အရောက်သွားမည့် သူ့လိုလူတစ်ဦးက ရာသီဥတု မကောင်းလို့ မိနစ် လေးဆယ်ခန့်သော လေကြောင်းခရီးကို မသွားနိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဖြေရှင်း ချက်ထုတ်နေရသည့် အဖြစ်အတွက် အသည်းနာစရာ ကောင်းနေတော့ သည်။

သို့နှင့် မကျေမနပ်ဖြင့် စာကို တစ်ခေါက် ပြန်ဖက် ကြည့်လိုက် သည်။

“ဟိုက်”

ခင်မောင်လင်း၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ခုန်ပေါက်၍ ထွက်လာကြ တော့မည်အလား ပြုနေကျရှိသည့် သွားသည်။ သူရေးထားသည့် စာကြောင်း များ၌ မှားယွင်း၍နေသော သတ်ပုံတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

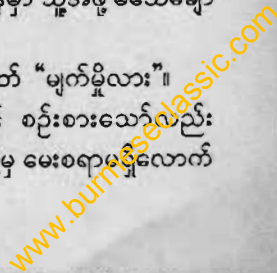
အသက် (၂၁) နှစ်တွင် ဘီအေအောင်၍ သူငွေသမီးပီပီ ဘာ အလုပ်မှ ဆက်လုပ်စရာမရှိသဖြင့် အပျင်းပြေ ဘီအီးဒီသို့ ဆက်တက်နေ သော ပညာတတ်မကလေးသိတာသည် ဤပြစ်မှုမျိုးအတွက် သူ့ကို ဘယ် လိုနည်းနှင့်မှ သက်ညှာခြင်းပြုမည် မဟုတ်တာ သေချာလှသည်။

ဒီချွတ်ယွင်းချက်ကိုသာ သိတာတွေ့သွားပါက နာရီဝက်တိတိ သူနှင့် စကားမပြောဘဲ နေရမည်။ သို့မဟုတ် ရုပ်ရှင်အတူကြည့်နေစဉ် အတွင်း သူ့လက်ပေအိတ်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြဲမြဲကိုင်ထား လိမ့်မည်ဟူသောအဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံရမည်မို့ ခင်မောင်လင်းအဖို့ လမ်းကြိုတ် စက်အနင်းခံရမည်ထက်ပင် တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ပြစ်ဒဏ်များ ဖြစ် ၍နေပေတော့သည်။

“မြင်းမိုတောင်” မှာ သတ်ပုံများ၍နေကြောင်းကိုတော့ မြန်မာ စာရုံးသုံးဖြစ်နေသော ခေတ်မှ သူ့လို ဘီအက်စ်စီတစ်ယောက်အနေနှင့် ကောင်းကောင်းကြီး သိ၏။ သို့သော် သတ်ပုံအမှန်မှာ သူ့အဖို့ မသေမချာ ဇဝေဇဝါ ရှိလှသည်။

“မြင်းမို” သို့မဟုတ် “မြင်းမို” သို့မဟုတ် “မျက်မိုလား”။ ဦးနှောက်ပွက်ပွက်ဆူလောက်အောင် စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမှန်ကို မရ။ သတ်ပုံကလေးတစ်လုံး မှားလို့မှ မေးစရာမရှိလောက်

လျှောမြေစာပေတိုက်

အောင် တိုင်းတစ်ပါးတွင် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်နေရသည့် သူ့အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသော ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်စိသွင်ယ ကြောင် လည်လည်နှင့် ဖြစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ တွင်ကား သဲကန္တာရထဲတွင် အိုအေစစ်ကို တွေ့ရဘိသကဲ့သို့ ဝမ်းသာအား ရထခုန်လိုက်မိပါတော့သည်။

ခင်မောင်လင်းတွေ့လိုက်ရသူကား စောစောကတည်းက ဆိုင် တစ်ဖက်ထောင့်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူကြီးဖြစ်၍ ယခု သူထပ်ပြုမိသောအချိန်တွင် အတော်ဖြိုးသော မိန်းမ ပျိုလေးတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေပေသတည်း။

ဦးဘသော်

ဟောင်ကောင်မှ ဘဏ်သူဌေးကြီးသော်လည်းကောင်း၊ အင်ဒို နီးရှားမှ ကြံခင်းပိုင်ရှင်ကြီးသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တိုကျိုမှ စက်မှု လုပ်ငန်းရှင် မိလျံနာကြီး တစ်ဦးသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟု မြင်သူ အပေါင်းက ထင်မှတ်စရာရှိသော အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အခြားမဟုတ်၊ သူ့အမည်မှာ ဦးဘသော်ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည် ကုန်သည်ကြီးလောကတွင် မသိသူမရှိလေအောင် ကျော်ကြား၍ ကြွယ်ဝလှသော ကုမ္ပဏီအတော် များများမှ အစုရှင်ဒါရိုက် တာနှင့် မြန်မာပြည်တွင် အထင်ရှားဆုံးသော အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဘသော်သည် နိုင်ငံရေးအစိုးရခေတ်တွင် လည်သလို ကြီးပွား ကောင်းစားနေလျက် အလုပ်တွင် စည်းကမ်းကြီးသလောက် အလှူအတန်း ပေးရာ၌ လည်းကောင်း၊ ပါတီရန်ပုံငွေ ထည့်ရာ၌လည်းကောင်း လက်ကြီး သူဖြစ်ခဲ့သည့်အားလျော်စွာ သူ့ဓာတ်ပုံများမှာ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် မကြာခဏ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

မြန်မာကုန်သည်ကြီးများအသင်းမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တစ်ခု အနေဖြင့် ဂျပန်ပြည်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရသော ဦးဘသော်သည် ကျန်အဖွဲ့ ဝင်များ လုပ်ငန်းပြီးဆုံး၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်နှင့်ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အနေနှင့် ဂျပန်ပြည်အတွင်း အသေးစား စက်မှုလုပ်ငန်း၊ အိမ်တွင်း စက်မှုလုပ်ငန်းတို့မှ မြန်မာပြည်အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် အချက်အလက်

များကို ဆက်ပြီး လေ့လာရန်အတွက်ဆို၍ ဂျပန်ပြည်တွင် ရက်အနည်း ငယ် ထပ်မံ၍ နေထိုင်ရစဉ်အတွင်း ယခု ကိုဘိမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

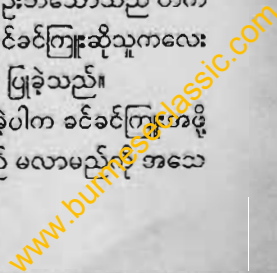
ယနေ့နံနက် သာသာယာယာရှိလှသဖြင့် ဦးဘသော်သည် မိမိ တည်းခိုခန်းမှ လျှောက်လာလျက် အဆိုပါ ငျစ်ဆိုင်အတွင်း တအောင့် တနား လေညင်းခံရန် ရောက်၍လာသည်။ သူ့လက်တွင်း၌ ဖက်ရှုလေ့ လာရန် ခခိသွားဟန်လွှဲ ဆွဲခဲ့သော စာရွက်စာတမ်းအချို့ ပါခဲ့သော်လည်း အမှန်စင်စစ် ငျစ်ဆိုင်မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ အတွေ့ကြောင့် ဖတ်နိုင်သည်မရှိ၊ ဆောင်းဦးပေါက်နံနက်ခင်းတွင် လျှောက် ရောင်းရန် လုပ်ပြီးစ မုန့်စိမ်းပေါင်းကြီးလို အငွေတထောင်းထောင်း ထ လျက် ဇိမ်ယစ်၍နေလေသည်။

သို့သော်လည်း ဦးဘသော်မှာ ကြာရှည်စွာ ဇိမ်ယစ်နိုင်။ မိမိ နှာဝတွင် ယဉ်ပါးခဲ့ဖူးသော ရေဖွေးနို့တစ်ခု တိုးဝင်လာသဖြင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ မျက်လုံးများကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်အခါတွင် ကား ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြည့်ဖြိုးလျက် အစွမ်းကုန် လှ၍နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် သူ့ရှေ့တွင် ရွှင်ပြုံးစွာရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်မိ သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုယ်လုံးကြီးမှာ မှိုင်းပြည့်သော မီးပုံးပုံကြီး အလား ယိမ်းထိုးတုန်လှုပ်၍ သွားပေတော့သည်။ သူ့မျက်လုံး နှစ်လုံးမှာ လည်း ကျားသူငယ်ကိုတွေ့ရသော ဂျီ(ချေ)မကြီးသဖွယ် မနှစ်မြို့သော အသွင်ကို ဆောင်၍နေသည်။ သူ့ရှေ့မှ မိန်းမပျိုကား သူ၏ခယ်မ အရင်း ခေါက်ခေါက် ခင်ခင်မြူး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

လူမနီးသူမနီး (ဆိုလိုသည်မှာ) ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာဖြစ်ဖြစ် အတင်းအဖျင်း ဂရုစိုက်ပြောမည့်သူပင် မရှိသော၊ တိုင်းတစ်ပါးတွင်လည်း ဖြစ်သော၊ အလွန်လည်း ချောမောလှပ၍ မိမိ၏ခယ်မအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်သော၊ အပျိုစင်လည်းဖြစ်သော ခင်ခင်မြူးကို ယခုလို တွေ့လိုက်ရုံမျှ ဖြင့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရွံရှာမုန်းတီးနေသည့် ခဲအိုကြီးဦးဘသော်၏အဖြစ်ကို အကြောင်းမသိသူများက အံ့ဩကြမည် ဖြစ်ပေရာ ဤအတွက် အတိတ်ကို ဆောင်ပြရန် လို၏။

အိမ်ထောင်ဟောင်း ပျက်စီးခဲ့သည်တွင် ဦးဘသော်သည် တက် သစ်စရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်၍ ချောမောလှပသော ခင်ခင်ကြူးဆိုသူကလေး ကို ဇနီးသစ်အဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။

ဦးဘသော်နှင့်သာ လက်ထပ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါက ခင်ခင်ကြူးအဖို့ မြန်မာရုပ်ရှင်လောကမှ ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်လာမည် မလာမည်ကို အသေ

အချာ မပြောနိုင်သော်လည်း ယခု သူငွေကတော်ကလေး ခင်ခင်ကြား အဖြစ်နှင့်ကား အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးအတွင်း၌ အတော်ပင် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ရှိလာသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ်သို့ မရောက်မီပင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ် မှပင်စင်ယူလိုက်သော ခင်ခင်ကြားမှာ အလှပြင်ခြင်း၊ ပိုကာဒေါင်းခြင်း၊ ပစ်ကနစ်ထွက်ခြင်းအမှုတို့ကို မှန်မှန်ပြုရာမှ တစ်ခါတရံ အပျင်းပြေ ကလေးအဖြစ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီအတွင်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ချယ်လှယ်လေ့ ရှိသည်။

သူ့သဘောအတိုင်း မဖြစ်လျှင်ကား မီးခိုးကြွက်လျှောက် အကြီး အကျယ်လောင်မီးကျတော့သဖြင့် ဦးဘသော်ကပင်လျှင် ချစ်မယားချော ကလေးလက်ကိုင်ထားသော ဘူတာကြီးများထုံးစံအတိုင်း လိုက်လျောခြင်း ပြုရလေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် နာမည်ရပြီးသား ဒါရိုက်တာကြီးများ၊ ရုပ်ရှင် မင်းသား မင်းသမီးများအဖို့ မထောင်းတာလှသော်လည်း ဤ အေးသုံးလုံး ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများအနေနှင့်မူကား ရှေးခေတ် ပင်လယ် ခရီးထွက်သူတို့ သည် မိမိတို့သွားလိုရာအရပ်ကို သိရှိနိုင်ရန်အတွက် မြောက်စူးစူးမှ ဓူဝံ ကြယ်ကို ကြည့်ရတ်သကဲ့သို့ ခင်ခင်ကြားသို့သာလျှင် အာရုံမပြတ် ကြည့်ရှု ခြင်းပြုနေကြရသည့်အခြေကို ရောက်နေရလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ခင်ခင်ကြားက သူ၏တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး ဖြစ်သူ မက်ထရစ်စာမေးပွဲကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါမျှ ဖြေဆိုခဲ့ပြီးနောက် လက် လျှော့လိုက်ဟန်တူသော ခင်ခင်မြူးအား ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးအဖြစ် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရိုက်ရန် အရေးဆိုလာသောအခါတွင် ဦးဘသော်မှာ အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်လျက် ခင်ခင်မြူးအနေနှင့် မက်ထရစ်စာမေးပွဲ တစ် ရာကျသည်တိုင်အောင် အကောင်းဆုံးသော ပရိုက်ဗိတ် ကျောင်းတွင် သူထားဖို့ တာဝန်ယူနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ဤလို အခွင့်အရေးမျိုးပေး နိုင်ရန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မျက်နှာကလေးလှ၍ အမူအရာ အသင့် အတင့် ကြွယ်ဝသည်မှန်သော်လည်း သူညီမလို ပဲတောင့်ရှည်ကို ကျပ် စည်းထားသကဲ့သို့သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးမှာ ယခုခေတ် ရုပ်ရှင် ပရိသတ်အဖို့ လားလားမှ အပ်စပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောလေတော့ သည်။

ဤတွင် ခင်ခင်ကြားမှာ သူညီမအတွက် ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွား လျက် ဦးဘသော်၏ နံနံသောအသိဉာဏ်အတွက် အပြင်းအထန် ပုတ်ခတ် ပြောဆိုကာ ယခုခေတ်ရုပ်ရှင်လောကတွင် မျက်နှာပေါက်၊ အရပ်

အမောင်းနှင့် အမူအရာသာ အဓိကအရေးကြီးကြောင်း၊ ဟိုဟာဒီဟာ တွေမှာ တု၍ ခု၍ ရကြောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှ၍ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လာသည့် မယ်အချို့ပင်လျှင် ကြာတော့ . . . အ . . . လုပ်သက်ရင့် လာတော့ ပင့်ရရစ်ရသေးကြောင်း၊ ဘာအကြောင်းညာအကြောင်း စသည် ဖြင့် ပြန်လည်ချေပပြန်တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခင်ခင်ကြားက ဒီလောက် ပြောမရဆိုမရရှိလှမှ သူ့အဖို့ မထူးတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ဦးဘသော်နှင့် အေးသုံးလုံးရုပ်ရှင်အတွက် သူဘာမှ တာဝန်မယူတော့ဘဲ စိတ်အေးလက် အေး ပြင်ဦးလွင်မှ မိဘများထံသို့သာ ပြန်နေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အထုပ်အပိုးပြင်တော့ခါမှ ဦးဘသော်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ရုပ်ရှင်ကားတစ် ကားရိုက်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

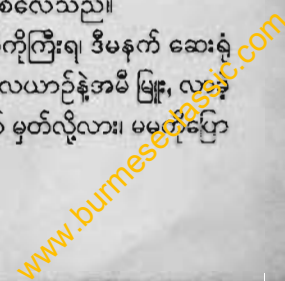
အဖြေကား . . . ငွေတစ်သိန်းကျော် ရှုံးခြင်းက အဖတ်တင်သော် လည်း ခင်ခင်ကြားတို့အနေနှင့်တော့ မလျော့ခဲ့ကြ။ ခင်ခင်မြူးအနေနှင့် ဇာတ်ဆောင်ကောင်းခဲ့သလောက် အတုအခုတွင် မပီရိလို့သာ ပရိသတ် မစွဲမက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီတော့ . . . ဒီတော့ . . .

ခင်ခင်ကြား အထုပ်အပိုး နှစ်ခါပြင်၍ ဆန္ဒပြပြီးသည့် နောက် ပိုင်းတွင် ခင်ခင်မြူးကို ဂျပန်သို့ ပို့ရသည့်အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ပေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ခါက လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖွဲ့အိတ် တမျှဖြစ်လာအောင် အရိုက်အပုတ်သန်ခဲ့ကြသော ကိုရွှေနိပွန်မာစတာ တို့သည် ယခုခေတ်တွင် ဘာဂျီရီဆိုလား၊ ညာဂျီရီဆိုလား၊ လိုအပ်သော နေရာတွင် ပကတိအတိုင်း အသားစိုင်ဖြစ်လာအောင် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း၊ ဆေးဝါးထိုးနှံခြင်းအတတ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်လျက် ကမ္ဘာကျော်နေပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပါတည်း။

သို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျပ်စီးထားသော ပဲတောင့်ရှည်ကို နတ်ရေ ကန်ထဲ ပစ်ချပြီးခါမှ အရည်ရွမ်းသော ကန်စွန်းငှက်ကြီး ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ခင်ခင်မြူးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော ဦးဘသော်မှာ မိန်းမချော ခယ်မပျိုလေးအနေနှင့် မမြင်။ သူ့စရိတ်အတွက် အထပ်လိုက် အထပ် လိုက် မီးကျွမ်းပြာကျ၍ သွားကြလေကုန်သော ငွေစက္ကူများအဖြစ်နှင့်သာ မြင်နေမိသဖြင့် ဤမျှ အဖြစ်သည်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒီလောက်လဲ ကြည့်မနေပါနဲ့ဦး အစ်ကိုကြီးရ၊ ဒီမနက် ဆေးရုံ ကဆင်းဆင်းချင်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင် လေယာဉ်နဲ့အမိ မြူး၊ လှာခဲ့ ရတာ၊ ဘာလဲ မြူးကိုများ မိုးပေါ် ကကျလာတယ် မှတ်လို့လား၊ မမတို့ပြော လိုက်မယ်နော် . . . ဟင်း”

ခင်ခင်မြူက ပြောပြောဆိုဆို အနီးရှိ ခုံလေးတစ်ခုတွင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်တွင် ဦးဘသော်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ခြေခါခါ လက်ခါခါ ဖြစ်သွားပြီး. . .

“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမ၊ ငါက အမိကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့ဩနေတာပဲ။ ကဲ. . . လာတဲ့ကိစ္စ ပြောစမ်း”

“မမကြူးအတွက်ပေါ့”

“ဘာလဲ၊ မင်းအစ်မဆီက စာလာလို့လား”

“ဟာ. . . အစ်ကိုကြီးက တယ်ခက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် မမကြူးအဆူ ခဏခဏခံရတာ၊ သူ့မှာလိုက်တဲ့ ပုလဲနက်တစ်ကုံး ဝယ်ဖို့လေ”

ဤတွင် ဦးဘသော်၏ပါးစပ်မှာ ဟုလျက် မျက်လုံးများ ပြုစု၍ သွားပြီး “ဟဲ့၊ ငါမထွက်လာခင်တည်းက ဒီကိစ္စပြောပြီးပြီပဲ။ အကောက်ငွေဆောင်ရမှာက တန်ဖိုးထက်တောင် ကြီးနေလို့ မဝယ်ခဲ့တော့မယ့် အကြောင်း ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကြီးက တယ်ခက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် မမကြူးအဆူ. . .”

“ဟေ့တော်စမ်း၊ ဒီဆူခံထိတာ အသာထား၊ အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လို ပြန်ဖြစ်လာသလဲဆိုတာသာပြော”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ၊ အစ်ကိုကြီး ဒီဂျပန်ကို ရောက်နေကတည်းက မမက ပုလဲနက်တစ်ကုံးကို ဝယ်ထားပြီးနေပြီ။ ငွေကို မြန်မာပြည်က သူတို့ကိုယ်စားလှယ်ဆီမှာပဲ ချေလိုက်ရလို့ နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ပဲ ကျတယ်။ ပုလဲကတော့ ဒီက မြူးတို့အပြန် အစ်ကိုကြီး ယူသွားပေးရမယ်လေ။ အခု မြူးလက်ထဲ ရောက်နေပြီ”

ဦးဘသော်မှာ အဏုမြူပုံး ထိပ်တည့်တည့် မှန်သည်ဟု ရုတ်တရက်ထင်မှတ်ကာ သတိလစ်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီပုလဲကုံးကြီးကို ငါက ယူသွားရမယ် ဟုတ်လား၊ မြန်မာပြည် ကျတော့ အကောက်ဘက်ကလူတွေနဲ့ ဘယ်လိုစကားပြောရမလဲ၊ ငွေကြေးလဲလှယ်တဲ့ကိစ္စတွေပါ မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်မလာဘူးတဲ့လား”

“အစ်ကိုကြီးက တယ်ခက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် မမကြူး. . . အဲအဲ. . . မြူးဆက်မပြောတော့ပါဘူး၊ နားပိတ်မနေပါနဲ့ဦး”

ခင်ခင်မြူက လက်ကလေးလှုပ်ယမ်းပြလိုက်မှ ဦးဘသော်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရဘိသည့်အလား နားနှစ်ဖက်အတွင်းမှ လက်မကြီးများကို ပြန်၍ ထုတ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးလို လူတစ်ယောက်အတွက် ခက်တာလိုက်လို့၊ ဒီအတိုင်း ဝှက်ယူသွားရင် ပြီးတဲ့ဟာပဲ။ ပုလဲလေးတစ်ကုံးပဲဟာ”

“ဟေ့. . . ငွေနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်တန်တဲ့ပစ္စည်းကို ပုလဲလေးတစ်ကုံးတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြူးတို့ အားလုံး စိစဉ်ပြီးထားပြီ၊ မြူးတို့ အပြန်ကျရင် သင်္ဘောနဲ့ပြန်မယ်ဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ကိုကိုကျော်က သင်္ဘောပေါ်အထိ လာဆင်းကြိုလိမ့်မယ်၊ သူက အစ်ကိုကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ဖက်လဲတကင်းလုပ်တဲ့အခါမှာ အစ်ကိုကြီး ဆောင်းထားတဲ့ သတ္တလတ်ဦးထုပ်ဟာ မတော်တဆ ကျွတ်ကျသွားမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကိုကိုကျော်က ဦးထုပ်ကိုကောက်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို ပြန်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဦးထုပ်ဟာ ပထမ အစ်ကိုကြီးဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်ဟုတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဟင်း. . . ဒီအကြံ မကောင်းဘူးလား”

“ဒီတော့ မင်းအစ်ကိုမောင်ကျော်က သင်္ဘောပေါ်က အကောက်အရာရှိနဲ့တွန့်အတူ ပြန်ဆင်းသွားရောဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊ မောင်ကျော်လိုအကောင်လက်ထဲကို ငါက ဒီနှစ်သောင်းကျော်တန်တဲ့ ပုလဲကုံးကြီး ဒီအတိုင်း ထည့်ပေးလိုက်ရမှာပေါ့ဟုတ်လား. . . ထို့”

ဤတွင် ခင်ခင်မြူက နှုတ်ခမ်းလေး ပစ်စူလိုက်ပြီး. . .

“အမယ် ကိုကိုကျော်က ဘာလုပ်ဖို့မှာတဲ့လဲ၊ သူ့ကို မမကြူးက အရေပါဆုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

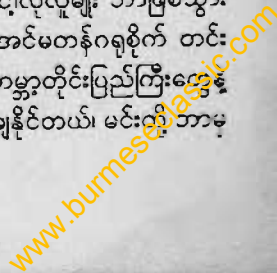
ခင်ခင်ကြူး၏အစွမ်းကိုတော့ သူက သံသယမရှိ။

သို့သော် ကိုကိုကျော်ဆိုသူမှာကား ခင်ခင်ကြူးတို့၏ အစ်ကိုအရင်းဖြစ်၍ အလုပ်လက်မဲ့ ဆိုးသွမ်းတေပေလေလွင့်နေရာမှ ခင်ခင်ကြူးက ရုပ်ရှင်ထဲ လူကြမ်းအဖြစ်သုံးနိုင်သည်ဆိုကာ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး ဆန္ဒပြပေးမှုကြောင့် အေသုံးလုံးတွင် တစ်လ (၆၀၀) စားအဖြစ် အလုပ်ခေါ်ပေးထားခဲ့ရသည်။

ရုပ်ရှင်အတွင်း လူကြမ်းအဖြစ် စွဲမစွဲကား မသိ။ မကြာခဏ အာမခံနှင့် လိုက်လံတောင်းပန် ရွေးနုတ်ယူရလောက်အောင်တော့ ဦးဘသော်အား အပြင်တွင် ဒုက္ခပေးသောင်းကျန်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဦးဘသော်သည် အမျိုးမျိုးတွေ့ပူကာ. . .

“ဘော်တော်. . . ဒီလိုဥပဒေမဲ့အလုပ်မျိုး ငါလိုလူတစ်ယောက် အနေနဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ မိများမိသွားရင် ငါ့လိုလူမျိုး ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်မလဲ၊ အခုဆိုရင် အကောက်ဌာနက အင်မတန်ဂရုစိုက် တင်းကျပ်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ သူတို့အနေနဲ့ ကမ္ဘာတိုင်းပြည်ကြီးတွေနဲ့ ကွင်းဆက်လုပ်ပြီးတော့ သူတို့လူတွေကို အသုံးချနိုင်တယ်၊ မင်းတို့ ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး”

“အို. . . ဒါက အစ်ကိုကြီးက တွေးကြောက်နေတာကိုး၊ ခါတိုင်း ဆိုရင် ဒီလောက်ပစ္စည်းလေးတောင် မကဘူး၊ ကားတစ်စီးလုံးတောင် ခိုးသွင်းနေကြတာ အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကားမကလို့ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလုံးဖြစ်ဖြစ်ကွ၊ ငါ့အနေနဲ့ တော့ ဥပဒေမဲ့သာဆိုရင် အပ်တစ်ချောင်းတောင် မယူသွားနိုင်ဘူးဟေ့”

“ဒါဖြင့်လဲ အစ်ကိုကြီး ဒီကိစ္စတာဝန်မယူနိုင်လို့ ဒီပစ္စည်းကို ဒီကသူတို့လူတွေဆီ ပြန်အပ်ပြီးတဲ့နောက် ငွေပြန်ယူလိုက်ဖို့ မမကြာအံ့ကို ကြေးနန်းရိုက်လိုက်ရမလား”

ဤမည်သော ခင်ခင်ကြူအသံကို ကြားပြန်တော့လည်း သူ့အဖို့ ရုတ်တရက် ဆုံဆုံနာပေါက်သကဲ့သို့ မရှူကယ် မရှိုက်ကယ် ဖြစ်သွားရ ပြန်သည်။

သူ့ခန်းကလေးအကြောင်း သူသိသည်။
လိုချင်တာရမှ၊ မရရင်တော့လား. . .

“က. . . ဒါထက် အမိဆေးရုံတက်တာ သုံးလပဲရှိသေးတယ် ဟုတ်လား၊ တယ်နေရာကျပါလား။ ငါ ရုတ်တရက် ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယုံဘူး၊ ဒီတိုင်းပြည်က ပညာရှင်တွေများ တယ်လက်မြောက်တာပဲ၊ ဘုရားပွဲက ပူဖောင်းသည်အတိုင်းပဲဟေ့”

ဦးဘသော်က စကားကို လှီးလွှဲလို၍ ခင်ခင်မြူအား စေ့စေ့စပ် စပ်ကြည့်ပြီးပြောလိုက်ရာ ခင်ခင်မြူမှာ ရုတ်တရက် ဆတ်ဆတ်ခါ သွားပြီး သူ့ကိုယ်လေးကို ထလျက် ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ပြလျက်. . .

“ဘာလဲ. . . အတုတွေမှတ်လို့လား၊ အစစ်တွေ ဖြစ်လာပြီရှင်၊ မြူကိုယ်၌ကိုယ်ကလဲ အခြေခံရှိလို့ ဒီလောက်မြန်မြန် လုပ်ပေးလိုက်နိုင် တာပေါ့၊ အခုဆိုရင် မယ်တွေနဲ့ ပြိုင်ချင်တဲ့ဘက်က ပြိုင်ပြီးတောင် ကား ရိုက်နိုင်ပြီ”

ယင်းအခိုက်. . .

“အဟမ်း. . . မြန်မာပြည်က လူကြီးမင်းပါလားခင်ဗျာ”

သူတို့အနီးသို့ ညင်သာစွာ ရောက်ရှိလာလျက် ကိုယ်ကို ယို့စွာ ပြောလိုက်သူကား ခင်မောင်လင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဦးဘသော်မှာ ဂျပန်ပြည် ယခုဒီနေ့လေးမျိုးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မြန်မာစကားပြောသံ ကြားလိုက်ရ သဖြင့် သင်္ခါကြောက်ခံရဘိသည့်အလား မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် စကား မင် မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ခင်ခင်မြူကမူ ယခုလို တိုင်းတစ်ပါးတွင် ရှစ်ရည်ချောမောသိမ်မွေ့သော ကိုယ့်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ကို မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ဝမ်းသာသွားကာ. . .

“အိုး. . . ကြည့်စမ်း၊ မြန်မာပြည်ကရောက်တာ ကြာပြီလား ဟင်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာနဲ့တူတယ်လို့ စောစောက မြူ၊ အကဲခတ်ကြည့်နေ တဲ့၊ ဒါက မြူတို့ ဘုရားသားအင်လော ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးဘသော်လေ၊ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ အခု ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်နေတာလဲဟင်၊ အလည်ပဲထင် ပါရဲ့”

တရစပ် ပြောချလိုက်သော ခင်ခင်မြူ၏ စကားသံကြောင့် ခင် ခင်မြူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိသော ခင်မောင်လင်းမှာ သူ့နဖူးသူ လက်ဝါး နှင့်ရိုက်လျက် ဘုရားမတမိသွားစေရန် အတော် စိတ်ထဲမှာ ထိန်းယူလိုက် ရသည်။

အမှန်က စောစောထဲက ထိုင်လျက် မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် စကား ပြောနေသော ဦးဘသော်ကို သူ အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ သတင်းစာထဲ၌ မကြာခဏ သူတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူ့ငွေကြီး ဦးဘသော် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သူက သံသယဖြစ်ခဲ့သည်။

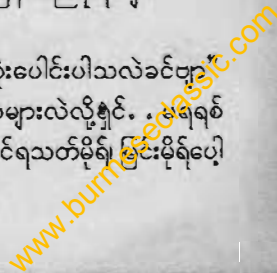
သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် သူ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန် အတွက် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စွန့်၍မေးမည်၊ အခြားတိုင်းရင်းသား လူကုတ်တစ် ဦးဖြစ်နေလည်း ကြည့်ရှုတောင်းပန်မည်ဟု သူက ဆုံးဖြတ်ကာ လာမေးခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုတစ်ချိန်လုံးတွင် မြန်မာအဝတ်အစားကို ကျကျနနဝတ် လျက် ဦးဘသော်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော ခင်ခင်မြူကို သူက တွေ့သော်လည်း မြန်မာမလေးအနေနှင့် ဘယ်လိုမှ သူ့စိတ်ကူး မပေါက်ခဲ့။ အခု ခင်ခင်မြူက သူ့အား ကရားရေလွတ်သလို ပြောဆိုလိုက်ခါမှ သူ့ အနေနှင့်မွန်ထူးပြီး တစ်ချိန်လုံး မျက်စိမှောက်ကာ အတွေးချော်နေခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားမိခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရယ်စရာလည်း ကောင်း၊ စိတ်ပျက်စရာလည်း ကောင်းလှသော မိမိအဖြစ်ကြောင့် မနည်းပင် မူမှန်အောင် ဣန္ဒြေဆယ် လိုက်ပြီး. . .

“အဲ. . . အဲ. . . ရောက်တာ မကြာသေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မေးစရာလေး တစ်ခုရှိလို့၊ အခက်အခဲမရှိဘူးဆိုရင် တစ်ဆိတ်လောက်” ဒီတော့မှ ဦးဘသော်မှာလည်း သတိပြန်လည်ပုံရလျက်. . .

“မေးပါမောင်ရင် မေးပါ”
“မြင်းမို့တောင်ဆိုတာ ဘယ်လို စာလုံးပေါင်းပါသလဲခင်ဗျာ”
“အိုး. . . ဟင့်ဟင့်ဟစ်၊ မြူက ဘာများလဲလို့ရှင်. . . မရရစ် ငသတ် ဝဏ္ဏနှစ်လုံးပေါက်ခြင်း၊ မလုံးတင်ချောင်းငင်ရသတ်မို့ရဲ့ မြင်းမို့ရပေါ့

ရှင် မြူးက အင်တာမှာ အိုဘီယူခဲ့တာကလား၊ နောက်ပြီးတော့ နဂိုဆိုရင် ရသတ် မထည့်ရဘူးနော်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက... နဂရဆိုတဲ့ ပါဠိက လာတာ မဟုတ်လို့၊ နောက်ပြီးတော့၊ နောက်ပြီးတော့... ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုပါဦး”

စာရွက်တွင် ရေးမှတ်လျက် သူ့စားပွဲဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွား သောခင်မောင်လင်းကို ခင်ခင်မြူးက မကျေမနပ်နှင့် စွေစောင်းကာ မဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မကြားတကြား... ”

“လူကိုက ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ဘယ်နှာပါလိမ့်၊ စိတ်မှကောင်း ရဲ့လားမသိဘူး၊ ဒီလောက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စကားလက်ခံပြော နေတာတောင် အဖက်မလုပ်တတ်တာ၊ မြန်မာပြည်မှာလဲ တံတားကလေး ဆေးရုံရှိရက်သားနဲ့၊ ဘယ်နှယ် ဒီဂျပန်အထိ ဒုက္ခလာခံနေရတာပါလိမ့်၊ ဟွန်း... ”

သို့သော်...

ဦးဘသော်မှာမူ ကတုန်ကယင်ဖြင့် မျက်နှာတွင် ဇောချွေးများ ပြန်လျက်ရှိပြီး...

“ဟေ့... ငါ မင်းပြောတဲ့ဟာ ယူသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘယ် နည်းနဲ့မှ မဖြစ်တော့ဘူးမြူး၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ခင်ခင်မြူးမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားကာ...

“အို... အစ်ကိုကြီးကလဲ ဘယ်နှယ် ဖြစ်သွားပြန်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အခုနလာတဲ့လူ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ဘာထင်သလဲ”

“ဘာထင်ရမှာလဲ ကိုကြီးရ၊ ဒီလူဟာ အရှူးသော်လည်းကောင်း၊ စိတ္တရောဂါသည်သော် လည်းကောင်း၊ ကျပ်မပြည့်တဲ့လူသော်လည်း ကောင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ရှူး... တိုးတိုးဟ၊ မင်းတို့ အဲဒါတွေကြောင့် ခက်တာ၊ ဒီလူ ဟာ စုံထောက်ကွ... စုံထောက် သိလား၊ မင်းအစ်မ မရွှေကြူးရဲ့ ပုလဲနက် တစ်ကုံးဝယ်လိုက်တဲ့ကိစ္စကို အနံ့ရသွားလို့ မြန်မာပြည်အကောက်ဌာနက လွှတ်ထားတဲ့ စုံထောက် ဖြစ်ရမယ်၊ အခုလို နိုင်ငံခြားနဲ့ ကူးသန်းရောင်း ဝယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ကလိမ်ကျမှုတွေများခဲ့လို့ ဒီလိုလူတွေကို တို့ မြန်မာပြည်အကောက်ဌာနက အတော်များများ အသုံးချနေတယ်လို့ ငါ သိထားတယ်ဟ”

“ဟင်... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ စောစောက ဘယ်သူမှ နားလည်မယ့်လူ မရှိ ဘူးထင်ပြီး တို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေလဲ သူ့ကြားပြီးဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် မို့သာ ဒီလူက တို့ကို သတိပေးဟန့်တားချင်လို့ အခုလို မရေမရာ ပေါက်က ရတွေ လာပြောသွားတာဖြစ်မှာ”

“ဟင်... ”

“ကဲ... မဟင်နေနဲ့ မချော၊ သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဒီကိစ္စ အမြန်စီစဉ် ရအောင်”

ခင်ခင်မြူးနှင့် ဦးဘသော်တို့က မိမိစားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်လျက် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရေးမှတ်နေသော ခင်မောင်လင်းအား တစ်ချက် မျှကြည့်လျက် ဗျစ်ဆိုင်ရွက်ထည်တဲလေးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ တော့သည်။

မြင်းပိုရ်တောင် သတ်ပုံအမှန်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာ အားရ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပါးသွားသော ခင်မောင်လင်းက သီတာသို့ပေးရန် စာကို စိတ်ပါစွာဆက်ရေးနေသဖြင့် ဤအချက်ကို မသိ။

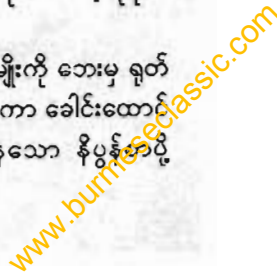
သူ့အနေနှင့် ဤကိစ္စကြီး ပြီးစီးသွားတော့မှပဲ ကျေးဇူးရှင်နှစ်ဦး နှင့် တစ်ဖန်သွားရောက်တွေ့ဆုံ အသိအကျွမ်းဖွဲ့ပြီး တွေ့ရာလေးပါး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတော့မည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့သည်။

စာရေးပြီးပြီးချင်း ယနေ့ တိုက်ခိုက်သည့် အမိရောက်ရေးအတွက် စာ ထည့်ရန် စီစဉ်ရဦးမည် မဟုတ်လော။

မနက်ဖြန် ညနေ (၆) နာရီအရောက် သီတာတည်းခိုရာ အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်သို့ သူ့လာရောက်မည့်အကြောင်း၊ ယခုလို ကြိုဆိုရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သည့် အခြားသော အရေးကြီးသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ လည်း သီတာနှင့်သူ နီးရဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကြီးကို ယနေ့ သူ ကိုဘီမြို့တွင် လုပ်ကိုင်စရာ ရှိသေး၍လည်း ဖြစ် ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြည့်စုံအောင် ရေးလိုက်ရသည်။

“ဘီရုမာဂျင်အု ခင်းမွန်းရင်းနော်တဲကို ဂုရမ်မုငခစ်တေ့ ဝိုဇိုက် အိမရှိတ”

ပဲကြီးလှော်ပုံးထဲ ကြက်ဝင်တိုးသော အသံမျိုးကို ဘေးမှ ရုတ် တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခင်မောင်လင်းက လန့်ဖျပ်ကာ ခေါင်းထောင့် ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကြေးနန်းစာကို လှမ်းပေးနေသော နိပွန်အထို့ လုလင်ကို တွေ့ရသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ကြေးနန်းစာ ကို လျှင်မြန်စွာ ဖောက်ဖက်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား ခင်မောင်လင်းမှာ ဇုတ်တရက်ပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲ အမေရိကန်အာကာသရုံးယုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ရဘိသည့်အလား သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံး ချာလပတ်လည်၍ သွားတော့သည်။ ကြေးနန်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ...

သီတာအသည်းနှလုံးထဲမှာ ရှိခဲ့တဲ့... ကိုခင်မောင်လင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို အခုအချိန်ကစပြီး လုံးဝထုတ်ပယ်လိုက်ပြီလို့သာမှတ်ပါတော့။
သီတာ

အခန်း (၂)

ခရီးသည်နှင့် ကုန်များကို တင်ဆောင်လျက် အာရှတောင်ပိုင်း နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲ “ဟိနောမာရ” ဇိမ်ခံ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးမှာ ဂျပန်ပြည် ယိုကိုဟားမားဆိပ်ကမ်း၌ ခုံညားစွာ ဆိုက်ကပ်၍ ထားသည်။

ဆိပ်ကမ်းအဆောက်အအုံထဲ၌ အရောင်အသွေးမျိုးစုံသော နိုင်ငံခြားခရီးသည်များ ဥဒဟို လူးလာခတ်လျက် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ အနီရောင်ဦးထုပ် ကိုယ်စီဆောင်းထားကြသော ဂျပန်ဆိပ်ကမ်းကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများ၊ သေသပ်သောဝတ်စုံကို ဆင်ယင်ထားသည့် အကောက်အရာရှိများသည်လည်း ဟိုမှသည်မှ အလုပ်များလျက် ရှိနေကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့် (၇)ရက်ခန့်မှ သီတာထံမှ ကြေးနန်းကိုရပြီးတည်းက ကိုဘီမှ တိုကျိုသို့ထွက်လာခဲ့သော ခင်မောင်လင်းမှာ ယနေ့နံနက် ယိုကိုဟားမားမှ သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ခွာ၍ မသွားမီတွင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ညှိုးနွမ်းသော အသွင်ဖြင့် ဆိပ်ကမ်းအဆောက်အအုံအတွင်း ယောင်လည်လည်ဖြင့် လျှောက်သွား၍ နေမိသည်။

“ဟေ့ ခင်မောင်လင်း”

“ဟာ... တင်လှ၊ သူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဆီးဖက်လိုက်ကြသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မင်း တိုကျိုရောက်ရက်နဲ့ ငါ့ဆီကို ရောက်အောင် မလာဘူး”

“တော်စမ်းပါ တင်လှရာ၊ မင်းကို ဘယ်ချောင်ကြားမှာ ရှာရမှန်း မသိဘူးလို့ မင်းအစ်ကို ဘလှရှန်းကတောင် ငါ့ကိုလာကြိုရင်း ပြောသွား သေးတယ်ကွ၊ နောက်ပြီး ငါက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကိုဘီကို ထွက် သွားရလို့ကွ”

“မင်းအခု ဘယ်လဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲ”
“မင်းရော ဘာကိစ္စနဲ့. . . ဘယ်ကို. . .”

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပြိုင်တူ မေးလိုက်ကြသည်။

တင်လှက ခါတိုင်းနှင့်မတူ အဝတ်အစား မသေမသပ်နှင့် ဖြစ် နေသော ခင်မောင်လင်းအား စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ကဲ. . . ကဲ. . . ငါ့အနေနဲ့တော့ ငါ့အကြောင်းငါ သိပြီးနေလို့ သိပ်မထူးဘူး၊ ဒီတော့ မင်းအကြောင်းကစပြီး အရင်ပြောကွာ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆) လလောက်က ကျိုက်လတ်ဘက် အတူ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြ ပြီးတည်းက ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒီကစပြီး ငါလဲ အိမ်က နှင်လွှတ်လို့ ဂျပန်လစ်လာခဲ့ရတာ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေ ပြောစမ်းကွာ”

“အေး. . . ငါ့အဖြစ်ကလဲ အဲဒီ. . . ကျိုက်လတ်ကစတာ၊ မင်း ‘ဟို . . . အချစ်’ သိချင်းကို ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်လေကွာ”
“ထပ်. . . ဘယ်ကလာ မင်းသမီးရမှာလဲ၊ သိတာကွ သိတာ”
ဒီတော့မှ တင်လှမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားပြီး. . .

“ဪ. . . မင်းဟာက တို့ပျော်ပွဲစားသင်္ဘောက တီးဝိုင်းမှာ သီချင်းဝင်ဆိုတဲ့ ငါ့နမဝမ်းကွဲ သိတာကို ပြောတာကိုး၊ အခု သူ ဒီရောက် နေတယ်ကွ”

ခင်မောင်လင်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး. . .

“ဒါ ငါသိတယ်၊ သိတာနဲ့ ငါနဲ့တောင် စေ့စပ်ပြီးနေပြီကွ”

တင်လှမှာ ရုတ်တရက် ကျောက်ခဲရေပေါ်သည့် သတင်းကို ကြားလိုက်ရဘိသည့်အလား အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလျက်. . .

“ဟဲ့. . . မြန်လှချေလား၊ ငါ့တောင် မကြားလိုက်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ သိတာအဖေ ဦးကြီးတုတ်က သဘောတူလိုက်သလား”

“ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းကွာ၊ မင်း ဖြတ်ဖြတ်ပြီး မေးမနေနဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ငါပြောနေတဲ့စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ အဲ. . . ဟုတ်ပြီ သိတာနဲ့ ငါလေကွာ၊ အဲဒီ ကျိုက်လတ် ပျော်ပွဲစားထွက်တဲ့နေ့က

ပထမဆုံးမိကြတယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်လုံးကနေ ဘစ်ဆင့် အသည်းချင်း စကားပြောခဲ့မိကြတယ်ကွ၊ အဲဒီနောက် (၇)ရက် နှစ်ပတ်အတွင်း ကျောက်တန်းကိုတစ်ကြိမ်၊ လှော်ကားကိုတစ်ကြိမ် ပျော်ပွဲ စားသွားကြပြီးတဲ့နောက် တို့ တစ်ယောက်အချစ်ကို တစ်ယောက် လက်ခံ လိုက်ကြတဲ့အခြေအနေ ရောက်သွားရော”

“ဒီတော့ မင်းနဲ့သိတာ လူကြီးများ သဘောတူစေ့စပ်ကြောင်း လမ်းပြီးကြရောဆိုပါတော့၊ ကဲကွာ လာဟေ့ ခင်မောင်လင်း၊ ဒီသင်္ဘော ဆိပ်ထဲက ဘားတစ်ခုခုထဲ သွားထိုင်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ဘားအတွင်းသို့ ရောက်၍ ဘီယာတစ်လုံးစီ မှာပြီးသည့်နောက် ခင်မောင်လင်းက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

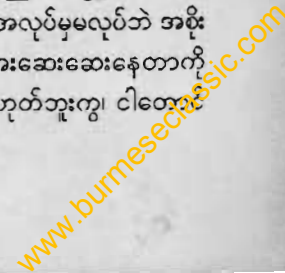
“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာကွ၊ တို့အချင်းချင်း သဘောတူညီ ချက်ရပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သိတာက သူ့အဖေ ဦးဘတုတ်ကြီးကို အသိ ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ အဘိုးကြီးက ငါ့အလုပ်အကိုင် အခြေအနေ အကြောင်းတွေ မေးမြန်းစုံစမ်းတယ်”

“ဟဲ့. . . မြန်လှချေလား မင်းတို့ဥစ္စာ၊ ဒါနဲ့ပဲ ဦးကြီးဘတုတ်က မင်းနဲ့ သဘောတူလိုက်ရော ဆိုပါတော့၊ အဟီး ဒီအတိုင်းဆို တို့အချင်းချင်း သူငယ်ချင်းတောင်မကဘဲ သမီးယောက်ဖ တော်ကြရတော့မှာပေါ့၊ ဟန်ကျ တယ်ဟေ့၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလဲဖြစ်၊ ငွေကြေးကလဲ ချမ်းသာ၊ မင်းနဲ့ ဆို ရွှေနဲ့မြပေါ့ကွာ”

“ဟယ်. . . တော်စမ်းပါ၊ မင်းဦးကြီး ဘတုတ်အကြောင်း မင်း မသိတော့ဘူးလားကွာ၊ ငါ့အခြေအနေမေးလို့ ငါက ငွေတစ်သိန်းခင်း လောက်နဲ့ တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး. . . ကြီးတော်ဆီက အမွေရထား ကြောင်း၊ ဘီအက်စီအောင်ပြီးကြောင်း၊ အလုပ်တော့ စိတ်ကြိုက်မတွေ့ သေးလို့ ဘာမှ မလုပ်သေးကြောင်း ပြောတော့ ငတ်ကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုမှ မည်မည်ရရ မရှိတဲ့လူကို သူ သမီးနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါရောကွ”

တင်လှက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ဘီယာကို တစ် ကျွိုက်. . . ကျွိုက်လိုက်ကာ. . .

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ခင်မောင်လင်း၊ ငါ့ဦးကြီးအကြောင်း ငါသိ တယ်၊ သူကသာ ပင်စင်အငြိမ်းစားရဲဝန်ဆိုပြီး ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အစိုး ရလခ မှန်မှန်ထိုင်စားနေတာ၊ ဒီပြင်လူ အေးအေးဆေးဆေးနေတာကို တော့ နည်းနည်းမှ ကြည့်ချင်တဲ့လူစားကြီးမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါတောင် သူ့ဂျိုဟ်ဆိုဝင်လို့ ချောက်ကျခဲ့တာကလား”

“ဟေ့ . . . မင်းကိုလဲ ဦးဘတုတ်ကြီးက ချောက်တွန်းလိုက်သေးလားတင်လှ”

“ဒါပေါ့ . . . သူက ငါ့မေမေ (သူနွဲ့မ)ကို လာပြောတယ်ကွာ ဒီတင်လှဆိုတဲ့အကောင် ဘီအေသုံးနှစ်ကျပြီး လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ ဒီအတိုင်းထားရင် ပျက်စီးမယ်၊ ဒါကြောင့် တနင်္သာရီဘက်မှာရှိတဲ့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပိုင် ရော်ဘာခြံတစ်ခြံမှာ သွားပြီး မန်နေဂျာ လုပ်ခိုင်းရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီငှက်ဖျားထူတဲ့ တောထဲမှာ သူတို့ ရော်ဘာပင်တွေကို သွားပြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူးလို့ အကြောက်အကန်ငြင်းတော့၊ ဒါဖြင့်ရင် ဂျပန်မှာရှိတဲ့ ငါ့အစ်ကိုဘလုရှန်းနဲ့အတူသွားနေပြီး ဆေးဆိုးပန်းရိုက်အတတ်ကို တစ်နှစ်သင်ခဲ့ရမယ်လို့ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်လေ”

“ဟေ့ . . . ဒါဖြင့် မင်းအနေနဲ့ ချေးငတ်တွင်းကျ ဖြစ်သွားရောပေါ့၊ ဒီနေရာမျိုးက မင်းလို စိတ်လွတ်ကိတ်လွတ် လူတစ်ယောက်အဖို့ တကယ်ကိုပျော်စရာကောင်းတာ တင်လှ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမယ့် ငါအခုမြန်မာပြည် ပဲပြန်တော့မယ်”

ခင်မောင်လင်းက အလန့်တကြား တင်လှကို ပြုကြည့်လိုက်မိပြီး . . .

“ဟယ် . . . ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို သူတို့က ငှက်ဖျားတောထဲ ပြန်လွှတ်ဦးမှာပေါ့၊ ဒါကို မင်းက သွားနေနိုင်ပါ့မလား”

တင်လှက လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းကိုတစ်ချက်မျှ ညိတ်လိုက်၍ . . . “ငါ့အနေနဲ့ ဒီအခြေအနေကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရမယ့်ဘဝမျိုး ဖြစ်လာပြီ သူငယ်ချင်း၊ ဒါကြောင့် အခု ဒီ‘ဟိနောမာရ’ သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ဖို့ပဲ၊ သီတာတို့အားကစားအဖွဲ့လဲ ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သီတာတို့ပြန်မယ်ဆိုတာ ငါသိလို့ ငါလဲ ပြန်လိုက်မလို့ကွာ၊ မင်းပါလာတော့ ငါ့အဖို့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“နို့ . . . သီတာနဲ့မင်းကိစ္စ ဆက်ပါဦး၊ ဦးကြီးဘတုတ်က မင်းမှာ အလုပ်အကိုင်မရှိလို့ သူ့သမီးနဲ့ သဘောမတူဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ အလုပ်ရှာရတာပေါ့၊ အစိုးရအလုပ်ဆိုရင်လဲ ငါ့စိတ်နဲ့ မကိုက်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ သီတာ့အကူအညီနဲ့ပဲ ငါ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်တို့ဆီမှာ အလုပ် တစ်ခုရတယ်”

“(အ၊ က၊ မ၊ သ) အမျိုးသမီးအဖွဲ့ချုပ်က စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ဒေါ်ချစ်လား”

“အေး . . . သူတို့ထုတ်တဲ့ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ အယ်ဒီတာ အလုပ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်လပဲခံတယ်၊ သူတို့ ငါ့ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်ကွ”

ခင်မောင်လင်းက ဘီယာကို ဆက်လက်၍ မော့ချလိုက်သည်။ “ဟေ့ . . . မင်းအနေနဲ့ အလုပ်မကွမ်းကျင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အလုပ်ကလဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နယ်ကလာတဲ့စာတွေ ဖောက်ဖက်၊ သူတို့စိတ်ကူးတည့်ရာ ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဟင်းချက်နည်းတွေ၊ ဇာထိုးပန်းထိုး အချုပ်အလုပ် နည်းလေးတွေထည့်ပေး၊ ကျောင်းနေတုန်း ရည်းစားထားသင့် မထားသင့် ပြဿနာတို့ ခယ်မနဲ့ခဲအိုပြဿနာတို့ ရည်းစားနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများရတဲ့ ပြဿနာတို့ အဲဒီလိုဟာတွေကို အကြံပေးစာလေး ဘာလေး ထည့်ပေးရုံတင်ပဲ၊ နောက်ပြီး ငါ့ကို အယ်ဒီတာခန့်တာက ငါ့အရည်အချင်းကို သုံးဖို့ထက် ဦးခင်မောင်လင်း ဘီအက်စီဆိုတာကို သူတို့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ စာရင်းထဲ ပါရုံလောက်တင်ပဲဟာ”

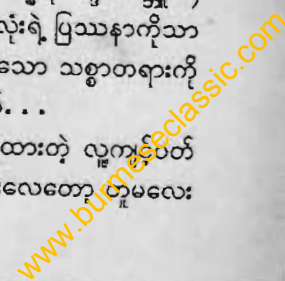
“ဒါနဲ့တောင် သူတို့က ထုတ်ပစ်ရသေးလား”

“ဒီလိုလေ၊ ငါက ကြီးကြီးပွေ အမေးအဖြေခန်းကနေပြီး ကာယကံရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မိဘပေးစားတဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ငယ်ချစ်ဖြစ်သူနဲ့ ပြန်ဆုံမိတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ ငယ်ချစ်ကိုလဲ သံယောဇဉ်တွယ်နေ၊ လင်ဖြစ်သူကိုလဲ မပစ်ရက်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ မေးတယ်ကွာ၊ ခါတိုင်းဆိုတော့ ဒီကြီးကြီးပွေ အခန်းကို ဒေါ်ဒေါ်ချစ်ကပဲ ဒိုင်ခံပြီး ပြောခဲ့ပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ သူ ခရီးထွက်နေလို့ ငါက ဝင်ဖြေလိုက်မိတယ်”

“အဟီး . . . အတော် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ပြဿနာပဲဟေ့ ခင်မောင်လင်း၊ ငါ့အစ်ကို ဘလုရှန်းကြီးသာသီရင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ ဆက်ပြောပါဦး မင်းဖြေပုံကို . . .”

“ဒါနဲ့ ငါက တူမလေးရဲ့ ပြဿနာကြီးဟာဆိုရင် ကြီးကြီးပွေ အနေနဲ့ အတော်ကို ဦးနှောက်ဆီထိုးယူလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာကြီးပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးပွေတို့ အ၊က၊မ၊သ (အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒါ၊ သမ္ဘူလ) အမျိုးသမီးများအဖွဲ့ချုပ်ကြီးဟာဆိုရင် အသည်းနှလုံးရဲ့ ပြဿနာကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ပြီး အဓိကထားရမယ်ဆိုတဲ့ မှန်ကန်သော သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်ထားရှိလို့ ဒီပြဿနာ ရှင်းရလွယ်ပါတယ် . . .”

ဒါပေမယ့် လူအများက အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ လူ့ကျင့်ပတ်ဘောင်ကြီးကိုလဲ သွေဖည်တော်လှန်လို့ မဖြစ်သေးလေတော့ တူမလေး

အနေနဲ့ဆိုရင် ငယ်ချစ်ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကိုသာ တုံ့ပြန်လက်ခံလိုက်ဖို့ သင့်တယ်၊ လင်ကြီးကိုတော့ ဘယ်ပစ်လိုဖြစ်မလဲ တူမလေးရယ်လို့ ပြန် ဖြေလိုက်တယ်လေ”

တင်လှမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြုစု၍ သွားပြီး

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ မင်း ဥစ္စာက ရည်းစားဟောင်းကိုလဲ လက်ခံ၊ လက်ရှိလင်ကြီးကိုလဲ မပစ်နဲ့ဆိုတော့ နောက်မီးပွင့်ခိုင်းသလိုကြီးပါပဲလား”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ငါလဲ ရေးလို့ကောင်းကောင်းနဲ့ ရေးလိုက်မိတာ၊ စာအုပ်ထွက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်ပါထွက်လိုက်ရတယ်”

“ဒီတော့ သိတာနဲ့မင်းနဲ့ နီးရဖို့ ခက်နေပြန်ရောပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ငါ အလုပ်တစ်ခု ထပ်ရှာလို့ ရတယ်ကွ၊ မင်း ဂျင်မီ တွစ်(စ်)ကိုသိတယ်မဟုတ်လား၊ တို့ကျောင်းနေဖက် ဘုံကပြားကောင်လေ”

“ဟဲ့ . . . သူ့ကိုယ်သူ ယူရူပီယန်သွေး (၇၅) ရာခိုင်နှုန်းပါတယ်လို့ အမြဲတမ်း ကြွားနေတဲ့အကောင် မဟုတ်လား”

ခင်မောင်းလင်းက မဲ့ရွဲ့လိုက်ပြီး . . .

“အေး . . . သူ့ဆီမှာ ယူရူပီယန်သွေး ဘယ်လောက်ပါတယ်ဆို တာတော့ သူ့အမေပဲ သိနိုင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် အခု တင်မောင် ဆွေလို ပရိုက်ဗိတ်စုံထောက် အေဂျင်စီတစ်ခု ပန်းဆိုးတန်းမှာ ဖွင့်ထားပြီး စုံထောက်လုပ်နေတယ်၊ ငါက သူ့လက်ထောက်ကွ”

တင်လှက ခင်မောင်လင်းကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟေ . . . မင်းဟာက ဟုတ်မှလဲ လုပ်စမ်းပါကွာ၊ မင်းနဲ့ ဒီစုံ ထောက်အလုပ်နဲ့ နည်းနည်းမှ အပ်စပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါက မင်းကို အထင်သေးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက တို့တူတူပုန်းတမ်း ကစားတဲ့နေရာမှာတောင် မင်းအနေနဲ့ အမြဲတမ်း ဘိတ်ကျခဲ့တဲ့ အကောင် မဟုတ်လားဟ”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် တင်လှ၊ ငါ့အနေနဲ့ အော့ဗ်ဆာပေးရှင်း ည့်မှန်း ငါလဲသိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်လက်ရှိဖြစ်ဖို့က အရေး အကြီး ဆုံးမဟုတ်လား၊ အခုအလုပ်ရဖို့အတွက် ငါက ဂျင်မီတွစ်(စ်)ကို သူ့ရုံးခန်း မှာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး သွယ်ပေးပြီး တစ်လ (၁၅၀) တန် လက်နှိပ်စက် စာရေးမတစ်ယောက်ငှားထားပေးရတယ်၊ ဒီတော့မှလဲ ငတိက ငါ့ကိုအသိ အမှတ်ပြုပြီး ပရိုက်ဗိတ် စုံထောက်လိုင်စင်ရအောင် လုပ်ပေးတာ”

“ဟယ် . . . မင်းဟာက သူ့ဆီက လခမရတဲ့အပြင် ဒီအလုပ်ရဖို့ အတွက် မင်းကတောင် ပြန်အမ်းနေရသေးတယ်ဆိုပါတော့၊ နို့ မင်းအနေ နဲ့ အမှုကောလိုက်ရဲ့လား”

“လိုက်ရတယ်ကွ၊ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ဝန်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ခယ်မ မင်္ဂလာပွဲမှာ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ စောင့်ကျပ်ဖို့ ဂျင်မီတွစ်(စ်)နဲ့ ငါ့ကို ငှားလို့ တာဝန်ယူခဲ့ရတယ်”

တင်လှက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“မင့်ဟာက ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ၊ မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ ပစ္စည်း စောင့်ရတဲ့အလုပ်ကိုများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်လို့”

“ဟ . . . ဒီလောက်အရေးကြီးတာ ရှိဦးမလား တင်လှရ၊ ဝန်ကြီး ခယ်မမင်္ဂလာပွဲကို မင်းက ကြက်ပွဲလောက် မှတ်လို့လား၊ မြို့တော်ခန်းမမှာ သိပ်ကြီးကျယ်တာကွ တစ်ပြည်လုံးက ကုမ္ပဏီသူဌေးတွေ၊ လိုင်စင်သမား တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် လက်ဖွဲ့လိုက်ကြတာများ သိန်းနဲ့ကို ချီရသွားတယ်၊ ဒါကို မင်္ဂလာပွဲပြီးတဲ့အထိ တို့က မျက်ခြည် မပြတ်စောင့်ကြည့်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ အစောင့်အရှောက်နဲ့တောင် ဝန်ကြီး ခယ်မအိမ် လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရသေးတယ်၊ ဒီလောက် ပင်ပန်းပြီး သတိထား ရတဲ့အလုပ်မျိုး ငါ့တစ်သက် ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံရသေးတယ်”

ကြီးမားသော စွန့်စားခန်းကြီးမှ ယခုဝင် ကျော်မြတ်လာခဲ့ရသည့် အလား ခင်မောင်လင်းက ပြောပြလိုက်သည်။

တင်လှက စိတ်ဝင်စားသွားပြီး . . .

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်ဟေ့ အဲဒီဝန်ကြီးမှာ နောက်ထပ် ခယ်မ ဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်လောက်ကျန်သေးရင် သိပ်ကောင်း မှာပဲနော်”

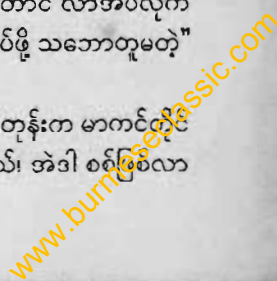
“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပိုးမလို့ပေါ့ကွ ငတုံးရ၊ စုံထောက်ဆိုပြီး ဒီလောက်တောင် နား ဝေးရသလား၊ အဲ . . . ဒါနဲ့ မင်းနဲ့သိတဲ့အကြောင်းဆက်ပါဦး၊ မင်းဟာ ကကွာ ဒီလိုစုံထောက်အလုပ်ကလေး ရဖို့အတွက် ဂျင်မီတွစ်(စ်)ကို ငွေ တောင် ပြန်အမ်းရသေးတယ်ဆိုတော့ ဆိုးပါကွာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့တင်လှရ၊ ငါ့အဖို့ ငွေကုန်တာ အရေးမကြီး ပါဘူး၊ အလုပ်ရဖို့သာ အဓိကမဟုတ်လား၊ ဒီအလုပ်ရလိုက်တဲ့အတွက် သိတာအဖေ ဦးဘတုတ်က အရင် သူ့ရဲ့အလုပ်နဲ့ နီးစပ်လို့လားတော့ မသိဘူး၊ ငါ့ကို ပိုသဘောကျလာပုံရပြီး အမှုတစ်ခုတောင် လာအပ်လိုက် သေးတယ်၊ ဒီအမှုအောင်မြင်ရင် သူ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူမတဲ့”

“ဟေ . . . နိပ်ဟ၊ ဘာအမှုတဲ့လဲ”

“ဒီလိုလေ၊ အဘိုးကြီးအနေနဲ့ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက မာကင်တိုင် ဘဏ်မှာ ငွေသုံးသောင်းကျော် အပ်ထားတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါ စစ်ဖြစ်လာ

တော့ ဒီငွေတွေကို အဘိုးကြီးက အချိန်မီမထုတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပြီး စစ် အတွင်းမှာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် စစ်ရုံးက အဘိုးကြီးအိမ်ကို မသင်္ကာမှုနဲ့ ဝင်ခွာဆွဲကာ အဲဒီ ဘဏ်ငွေစာချုပ်တွေကို တွေ့ပြီး သိမ်းသွားခဲ့တယ်ကွ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက တို့လဲ ဦးကြီးနဲ့အတူ နေနေ တုန်းမို့ ဒီအဖြစ်အပျက် ငါလဲ သိသားပဲ၊ စစ်ပြီးတော့ မာကင်တိုင်ဘဏ် ကလဲ စာရင်းအင်းတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်လို့ ငွေစာချုပ်တွေ မတင်ပြနိုင်တဲ့ ဦးကြီးဘတုတ်ကို စုငွေတွေ ပြန်မထုတ်ပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တာနဲ့ ဒီငွေ တွေဆုံးခဲ့ပြီပဲ ခင်မောင်လင်းရ”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတလောက ဒီဂျပန်ပြည် သံရုံးမှာ အမှုထမ်းနေတဲ့ ဦးဘတုတ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကနေပြီး ဒီငွေစာ ချုပ်စာတမ်းတွေဟာ မြန်မာပြည် ကင်ပေတိုင်စစ်ရုံးမှာ အမှုထမ်းသွား ခဲ့ဖူးတဲ့ ကပ္ပတိန်ခေဆမိဆိုတဲ့ ဂျပန်တစ်ဦးရဲ့လက်ထဲမှာရှိနေကြောင်း၊ ဒီစာချုပ်တွေကို ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန် လက်ထဲကို ကာယကံရှင်က ပြန်ပေး လို့တဲ့ ဆန္ဒရှိနေကြောင်း အကြောင်းကြားလို့ အခု ငါ့ကို သူ့ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ဒီစာချုပ်ပြန်ရဖို့အတွက် ဂျပန်ပြည်ကို လွှတ်လိုက်တာပဲ”

“ဟာ... ဒါဖြင့် မင်းအနေနဲ့ အတော်နေရာကျတဲ့ အလုပ်ပေါ့၊ ဂျပန်ပြည်ကို ရောက်တာနဲ့ အဲဒီဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို သံရုံးမှာခေါ်တွေ့၊ မင်းရဲ့ ဦးကြီးဘတုတ် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာကိုပြပြီး စာချုပ်ကို လက်ခံလိုက်ရုံပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ဟန်ကျရောမဟုတ်လား သူငယ်ချင်း”

ခင်မောင်လင်းက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“မင်းပြောသလောက် မလွယ်ဘူး တင်လှရ၊ ငါ ဂျပန်ကိုရောက် တဲ့အချိန်ကျတော့ ဒီဂျပန်ကင်ပေတိုင် စစ်ဗိုလ်ဟောင်း ကပ္ပတိန်ခေဆမိ ဟာ အစပျောက်ပြီး ရှာမရဖြစ်နေတယ်ကွ၊ သူ့နေရပ်ဖြစ်တဲ့ ကိုဘီမြို့မှာ သွားစုံစမ်းတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကစပြီး ကပ္ပတိန်ခေဆမိဟာ သူ့မိန်းမသေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ကိုဘီကနေ ထွက်သွားတယ်လို့ သိရတာပဲ၊ တချို့က အမေရိကားသွားသလို၊ တချို့ကလဲ သေပြီလို့ပြောကြတယ်”

“ဒီလူက စာချုပ်တွေပြန်မပေးချင်တော့လို့ အစပျောက်နေလား မှမသိတာ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ သူသာ ပြန်မပေးချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် အစတည်းက ခြေရာပျောက်လို့ လက်လျှော့ထားလိုက်တဲ့ စာချုပ်ကို သူက စတင်ပြီး ပြန်ပေးဖို့ ထုတ်ပြောပါဦးမလား”

“အင်း... ဒီနေရာတော့ မင်းရဲ့အယူအဆဟာ စုံထောက်တစ် ယောက်နဲ့ အတော်နီးစပ်သွားတယ် ခင်မောင်လင်း”

“ငါလဲ ဒီလောက် အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့ကွ၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ အဲဒီ ကပ္ပတိန်ခေဆမိကို ဆက်လိုက်လို့ သဲလွန်စရလှရဆဲမှာ ငါ့အဖို့ လောတ ကြီးမှာ အဆိုးဝါးဆုံးသော အဖြစ်ကို ကြုံရတော့တာပဲ တင်လှ၊ သီတာ့ ဆီက ငါ့ကို လုံးဝ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ ကြေးနန်းရတော့တာပဲ”

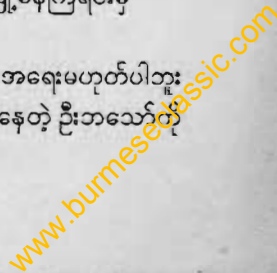
“ဟေ... ဘာကြောင့်တဲ့လဲ”

“ကြေးနန်းရရချင်း ငါ ကိုဘီကနေ တိုကျိုကို လိုက်လာပြီး သူနဲ့ တွေ့ဖို့ကြိုးစားတယ်၊ သူက လုံးဝ အတွေ့မခံဘူးကွ၊ ဘာကြောင့်ငါ့ကို ဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာလဲ မရှင်းပြဘူး၊ သူတို့အဖွဲ့ တိုကျိုအရောက်မှာ ငါက ဆင်းမကြိုလို့ စိတ်ကောက်တာလား၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်းလဲ မသိရဘူး၊ ငါ့ကို လုံးဝ ဖြေရှင်းခွင့် မပေးဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ဒီနေ့ ‘ဟိနောမာရ’ သင်္ဘောနဲ့ မြန်မာပြည်ပြန်မယ်ဆိုကာ သီရလို့ ငါလဲ ပြန် လိုက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်၊ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ပြီး သီတာ့ကို ဖြေရှင်း နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ကြားထဲ မင်းပါ ဒီသင်္ဘောနဲ့ မြန်မာပြည် ပြန်မယ် ဆိုတော့ ဟန်ကျတာပဲ၊ မင့်နှမအကြောင်း မင်းလဲ သိတယ် မဟုတ်လား သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကို ကူစမ်းပါဦးကွ၊ ဒါထက် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မြန်မာပြည် ပြန်ဦးမှာလဲ၊ မင်းအစ်ကို ဘလှရှိန်းကြီးက ခါတိုင်းလိုပဲ ဆူဆူပူပူ လုပ်လွန်း လို့လား”

တင်လှနှင့် ဘလှရှိန်းမှာ ညီအစ်ကိုအရင်း ဖြစ်သလောက် စိတ်သဘောချင်းနှင့် အမှုအကျင့်ကစပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကွဲပြားခြားနားသူများ ဖြစ်သည်။ အစ်ကို ဖြစ်သူ ဘလှရှိန်းက အေးအေးတည်တည်ခံခံနှင့် အလုပ်ကို ကြိုးစားလျက် စာပေဝါသနာပါသူဖြစ်၍ တင်လှမှာမူကား ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ ရှစ်စပ်လည် လျက် မြာပိုးခြင်း၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့် အေးအေးပေါ့ပေါ့ နေလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဘလှရှိန်း အနေနှင့် တိုကျိုမြို့ရှိ မြန်မာသံရုံးတွင် သံအရာရှိကလေးအဖြစ် အမှု ထမ်းဆောင်လျက် အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ ဖြစ်နေပြီးသည့်တိုင် အောင် တင်လှမှာမူ စောစောက သူ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သောင်မတင်ရေမကျ အခြေအနေမျိုး ရောက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် ချလာသော ဘီယာများကို မြို့နေကြရင်းမှ တင်လှက ဆက်လက်၍...

“ငါ့အစ်ကို ဆူတာလောက်တော့ ရိုးနေလို့ အရေးမဟုတ်ပါဘူး ကွာ၊ ဒီဂျပန်ပြည်ကို စီးပွားရေးမစ်ရှင်တစ်ခုနဲ့ ရောက်နေတဲ့ ဦးဘသော်လို့ မင်းသိလား ခင်မောင်လင်း”

“ခအသုံးလုံးရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ဝဏ္ဏကျော်ထင်သူဌေး ဦးဘသော် မဟုတ်လား သိတာပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့တောင် ကိုဘီမှာ ဆုံမိသေးတယ်၊ သိတာ ကိစ္စအရေးကြီးနေလို့ စကားတောင် ပြောင့်အောင်မပြောခဲ့ရဘူး”

“ငါနဲ့လဲ တစ်ခါပဲ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ခယ်မ မြူးနဲ့ ငါနဲ့က အတော်လေး နီးစပ်နေပြီကွ”
ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်းက ကိုဘီမြို့တွင် ဦးဘသော်နှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရသော ဆပ်ကော့လတ်ကော့ ဖောင်တောင့်တောင့် အမျိုးသမီးကို သတိရလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ငါ ကိုဘီမှာ ဦးဘသော်ကြီးနှင့်အတူ တွေ့လိုက် ရတဲ့ အမျိုးသမီးပဲနဲ့တူတယ်၊ အတော်ဖြိုးတဲ့ မြာကလေးပဲဟေ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်ကလဲကွာ ကြောင်အော်သံကြီးလိုပဲ ‘မြူး’တဲ့လား”

တင်လှက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် စူးသွားပြီး...
“ငါချစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ အလှကို ခိုးကျူးလိုက်လို့သာ မင်းရဲ့သူနာမည်အပေါ် ဝေဖန်ချက်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက် တယ်သူငယ်ချင်း၊ ခင်ခင်မြူးဟာ မကြာခင် နာမည်ကျော်ကြားလာတော့ မယ့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလဲ ဖြစ်တယ်ကွ”

ခင်မောင်လင်းက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ပြလိုက်ပြီး...
“ငါသာဆိုရင်ဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို လုံးဝ ပိုးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလင်တော့ မလုပ်ချင်ဘူးဟေ့”

တင်လှက ခင်မောင်လင်းကို အလွန်တရာ အသိတရား ခေါင်း ပါးသူတစ်ယောက်အနေနှင့် စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ အဲဒါ စိတ်ကူးလွဲတာပေါ့ကွာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လင်လုပ် ရတာလောက် လောကမှာ စားသာတဲ့အလုပ် မရှိဘူးကွ၊ ငါသိရသ လောက် ကားမောင်းတတ်ဖို့နဲ့ ပိုကားခေါင်းတတ်ဖို့ကလွဲရင် အခြား ဘာ အရည်အချင်းမှ ရှိဖို့မလိုဘူးတဲ့... ”

ဝင်ငွေလဲကောင်း အေးအေးထိုင်စားရဲ့ပဲ၊ ဒီတော့ ငါ့လိုလူတစ် ယောက်အနေနဲ့ အံ့ကိုက်ပဲမဟုတ်လား ခင်မောင်လင်း၊ ဒါကြောင့် မြူးကို ငါ မရရအောင်ပိုးရလိမ့်မယ်၊ အခုဆိုရင် အလားအလာ အတော်ကောင်း နေပြီ”

“ကဲ... ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းနဲ့ညောင်နဲ့ အဲ... ဆောရီကွာ၊ ‘မြူး’နဲ့ အဖြစ်ကိုသာ ဆက်စမ်းပါဦး”

“ငါ့ကိုချစ်ရင် နောက်ကို မြူးရဲ့နာမည်ကို ဒီလိုမှားပြီး မခေါ်မိဖို့ သတိထားစမ်းပါ သူငယ်ချင်း၊ မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မြူးဟာ

ရုပ်ချောသလောက် သဘောကောင်းတယ်ကွ၊ ငါ့ညီမသိတာတို့လို ထစ်ခနဲ ရှိစိတ်ကောက်တတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“မင်းနုမကို မင်းဝေဖန်ခွင့်ရှိတယ် ဆိုပေမယ့် ငါ့အရှေ့မှာတော့ ငါ့ရည်းစားကို ဒီလိုပြောဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်ကွ တင်လှ”

“ဟား... ဆောရီသုငယ်ချင်း၊ ကမ်းချိုးယားစ”

နှစ်ယောက်သား ကျေနပ်စွာဖြင့် ဘီယာခွက်များကို မြောက်၍ မော့လိုက်ကြပြီးနောက်...

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်က ငါနဲ့မြူးနဲ့ သံရုံးဧည့်ခံပွဲမှာ ဆုံမိကြတယ် လေ၊ တွေ့တွေ့ခြင်း တို့ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်သွားကြပြီးတော့ တစ်ယောက် သဘော တစ်ယောက်သိသွားကြတယ်လို့ ဆိုရမယ်ကွ၊ ချစ်ကြောင်းတော့ ထုတ်မပြောကြရသေးဘူး”

“ဟယ်... မြန်လှချေလား မင်းတို့ဟာက”

“အံ့မယ်... မင်းတောင် သိတာနဲ့ နှစ်ပတ်အတွင်း အင်ဂျေ့ချ် လုပ်ပြီးတဲ့အဆင့်ရောက်ရင် ငါ့အဖြစ်က မဆိုးလှပါဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ မြူးတို့အပြန် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ မြူးအချစ်ကိုရအောင် လုပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရင် တနင်္သာရီက ရော်ဘာခြံအလုပ်ကိုပဲ လက်ခံလိုက်မယ်...”

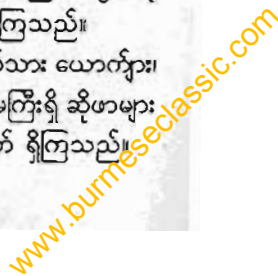
နောက်မကြာခင် မြူးနာမည်ကြီးလာတော့ ငါလဲအလုပ်က ထွက်ပြီး တို့လက်ထပ်လိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့အဖြစ်က အိုကေပဲ မဟုတ်လား ခင်မောင်လင်းရ”

“အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုတော့ မဆိုးဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း အနေနဲ့ မြူးက ပြန်ချစ်တာ၊ မချစ်တာထား၊ လောလောဆယ် ငှက်ဖျား တောရော်ဘာခြံထဲသွားနေရတာက ကျောချမ်းစရာပဲကွ”

“ဒါတော့ ငါဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဂျပန်က ဘာမှမတတ်သေးခင် ပြန်လာရမလားဆိုပြီး ဦးကြီးဘတုတ်နဲ့ ငါ့မေမေက ကန်လွှတ်မှာကိုး၊ ကဲဟေ့... ကိုးနားရီတောင် ထိုးနေပြီ သင်္ဘောထွက်ဖို့ နာရီဝက်ပဲ လိုတော့ တယ်၊ ခရီးသည်တွေ စုဝေးတဲ့ ခန်းမကြီးထဲ သွားကြစို့”

ဘီယာဖိုးများ ရှင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် သင်္ဘောဆိပ်အတွင်းရှိ ခရီးသည်များစုဝေးရာ ကျယ်ဝန်းခုံညားလှသော ဧည့်ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ခင်မောင်လင်းနှင့် တင်လှတို့ နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။

တရုတ်ကုလားဂျပန်၊ မြန်မာနှင့် ဥရောပတိုက်သား ယောက်ျား၊ မိန်းမ အထက်တန်းခရီးသည် တစ်ရာကျော်တို့မှာ ခန်းမကြီးရှိ ဆိုဖာများ ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သူ့အစုနှင့်သူ စကားကောင်းလျက် ရှိကြသည်။

အထူးသဖြင့် အများ၏ အာရုံစူးစိုက်ခြင်းခံရဆုံးမှာ မြန်မာခရီးသည်များဖြစ်သော သီတာတို့၏အားကစားအဖွဲ့နှင့် ဦးဘသော်တို့ လူသိုက်ဖြစ်သည်။ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြသူများ၊ သတင်းထောက်များဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိသည်။

အားကစားအဖွဲ့ဝင် မြန်မာအမျိုးသမီးအချောအလှတို့ အလယ်မှာပင် သီတာမှာ ကြယ်တစ်ပွင့်အဖြစ် အစွမ်းကုန် ထွန်းတောက်၍ နေတော့သည်။ သူ့ရုပ်ရည်သာမက သူ၏ လှုပ်ရှားပြုမူ ပြောဆိုပုံ ကလေးများမှစပြီး ရင်ဖိုဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုအတိ ပြည့်ဝလျက် ရှိသည်။

လူအုပ်ကြားထဲတွင် သီတာကို ရုတ်တရက် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသော ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ရင်ဖိုမောဟိုက်လျက် လင်းတအိုကြီးလို ငူငူကြီးဖြစ်သွားသဖြင့် တင်လှက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်၍ ဆွဲခေါ်ရာ သီတာတို့ဘက်သို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားရလေသည်။

“လာစမ်းပါကွာ၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်ဟ”

ထို့နောက် တင်လှက သီတာရှိရာသို့ လှမ်းပြီး...

“ဟေး... သီတာ”

သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာ၍ အပြေးကလေးလာသော သီတာမှာ တင်လှဘေးမှတုန်လှုပ်စွာရပ်နေသော ခင်မောင်လင်းကို မြင်လိုက်လျှင်ပဲ မျက်နှာလေးအို၊ နှုတ်ခမ်းစုသွားပြီး နောက် တစ်ဖက်သို့ ဆောင့်အောင်၍ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တင်လှကမူ ရေခွေးဖျောထားသော ကြက်သေလေးကဲ့သို့ မျက်နှာရှိသော ခင်မောင်လင်းကို စိတ်ပျက်စွာနှင့် ကြည့်လျက်...

“ဒီလောက်လဲ ဖြစ်မနေပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ လာ... မြူးတို့ဆီသွားမယ်”

သတင်းထောက်များ၊ ဂျပန်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော ဦးဘသော်တို့လူစုအနီးသို့ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွားသည်တွင် ခင်ခင်မြူးမှာ ဝမ်းသာအားရ တင်လှထံသို့ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ရောက် ၍လာသည်။

သို့သော် အနီးသို့ရောက်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမှမပြောကြရသေးမီ ခင်ခင်မြူးသည် ခင်မောင်လင်းကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင် ကိုဘီမှာဆုံမိခဲ့ကြသောအဖြစ်ကိုသတိရသွားသဖြင့် သူ့အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ နှုတ်ခမ်းစု၍ လှည့်ထွက်သွားပြန်လေ၏။

“ဟာ... ဟာ...”

လျောမြေစာပေတိုက်

“ဟယ်... ဟယ်...”

ဒီတစ်ခါတွင်ကား သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အံ့အားသင့်ကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခင်မောင်လင်းက သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ သူမြင်ဖူးသလိုလိုရှိသော အလွန် ခေတ်ဆန်စွာ ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့ထားသည့် မိန်းမချောကြီးတစ်ဦးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော တင်လှအစ်ကို ဘလှ ရှိန်းကို တွေ့လိုက်သည်တွင်...

“ဟေ့... တင်လှ၊ ဟိုမှာ မင့်အစ်ကိုကွ၊ ဟေ့... ဘရိန်း”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘလှရှိန်းတို့ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ အနားသို့အရောက်တွင် အဆိုပါ မိန်းမချောကြီးက ၎င်းတို့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာခွံမဲ့လျက် ဆောင့်အောင်၍ ထွက်သွားပြန်သည်တွင် ဘလှရှိန်းမှာ ညီနှင့်သူငယ်ချင်းတို့ကိုမှ ပြန်ထူး၍မအားဘဲ စောစောက အမျိုးသမီးကြီးရှိရာသို့ အပြေးအလွှား လိုက်သွားရလေတော့သည်။

အူကြောင်ကြောင် ကျန်ရစ်သူနှစ်ယောက်အနက် တင်လှက ခင်မောင်လင်းကို စိတ်မသက်မသာနှင့် စေ့စေ့ကြည့်လျက်...

“ခင်မောင်လင်း... မင်းဟာက သွေးဇိုးသားဇိုးမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားကွာ၊ ဘာများဝင်ပူးနေလို့ ဒီလောက်တောင် မင်းကိုမြင်တဲ့ သူငယ်မတိုင်းက စုဆောင်းပြီး ထွက်သွားကုန်ကြတာလဲဟ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဟိန်နောမာရုသင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါမည့် အထက်တန်းခရီးသည်များ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြရန် ဘာသာအသီးသီးဖြင့် နှိုးဆော်သောအသံများ အသံချဲ့စက်မှ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သတည်း။

အခန်း (၃)

ဂျပန်ပြည် ယိုကိုဟားမားမြို့မှ ခရီးသည်နှင့် ကုန်စည်များကို တင်ဆောင်လာသော 'ဟိနောမာရု' အမည်ရှိ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးသည် မိုးကောင်းကင်နှင့် ပင်လယ်ကို ဆံချည်မျှင်လေးတစ်ခုဖြင့်သာ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ပေးလျက်ရှိသော မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ဦးတည်လျက် မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်မြင်မိသကဲ့သို့ပင် ပင်လယ်ပြင်ကို ထိုးခွဲကာ ခုတ်မောင်း၍ နေသည်။

ခေတ်မီ ဇိမ်ခံ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် မြို့ကြီးတစ်မြို့မှ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုနှင့် မခြား အထက်တန်းခရီးသည်များ အတွက် ကြီးမားခဲ့သည့် စားသောက်ခန်းမကြီးတစ်ခု၊ (ဒုတိယတန်းခရီးသည်များအတွက်လည်း အရက်မျိုးစုံနှင့် စားသောက်ဖွယ်များကို ဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်သည်။) သပ်ရပ်ကျယ်ပြန့်သော စာကြည့်ခန်းတစ်ခု၊ ဘီလီယက်ခုံ၊ ရေကူးကန်၊ ဘက်တံမင်တန်နှင့် ဘတ်စ်ကက်ဘောလ် ကစားကွင်းပါရှိသည့် အခန်းဖြေခန်းမကြီးတစ်ခု စသည်ဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပြည့်စုံစွာပါရှိလေသည်။ အထက်တန်းခရီးသည် တစ်ရာကျော်ခန့်တို့ အတွက် တစ်ခန်းလျှင် တစ်ယောက်ကျ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်ခန်းကလေးများနှင့် ဒုတိယတန်း ခရီးသည်များအတွက် တစ်ခန်းလျှင် (၄) ယောက်ကျ လိုက်ပါနိုင်သော အိပ်ခန်းများလည်း ပါရှိသည်။

ယိုကိုဟားမားဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထွက်ခွာလာသည့် အချိန်မှစ၍ မြာစိတ်မွန်ပြီး သင်္ဘောကြီးတစ်ခုလုံး အနှံ့အပြား လျှောက်သွားနေမိသော ခင်မောင်လင်းမှာ ကြာလျှင် ဖိနပ်များပင် ပေါက်လျက် ထောင့်နင်းထောင့်နင်းဖြစ်၍ လာတော့သည်။ ထမင်းစားခန်းမကြီးတွင် လည်းကောင်း၊ ကစားကွင်း၌လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ချောင်ကျကျ နေရာကလေးများတွင် လည်းကောင်း၊ သူ့အစုအဝေးနှင့်သူ အေးအေးလူလူ လိုက်ပါလာကြသော ခရီးသည်များအဖို့ တူငူတိုင်တိုင် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် လျှောက်သွားနေသော ခင်မောင်လင်းအား အထူးအဆန်းအဖြစ် ဝိုင်းကြည့်မိကြသည်အထိ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

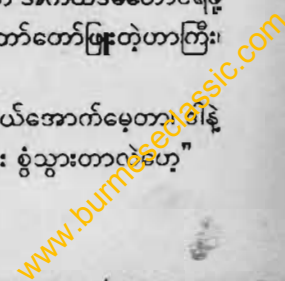
ဤမျှ ဂရုတစိုက် ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေသော်လည်း သိတာ၏ အရိပ်အမြွက် အစအနကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ခင်မောင်လင်းမှာ သင်္ဘောကြီး၏ စိတ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့သူ ပြန်လာလျက် ခြေပစ်လက်ပစ် စိတ်လျှော့ကာ လှဲချလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြားသဖြင့် ဝင်ခဲ့ရန် ပြောလိုက်သောအခါ အနည်းငယ်ဟ၍ နေသော တံခါးမှ ပထမ တင်လှူ၏ ဦးခေါင်းတစ်လုံးပေါ်လာသည်။

ခင်မောင်လင်းမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလျက်...
“ဟေး... အတော်ပဲဟေ့ တင်လှူ၊ ငါလဲ ခုတင်ပဲ မင်းအခန်းသွားမလားလို့ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ”
တင်လှူသည် လူချည်းမဟုတ်ဘဲ တံခါးကို ကန်ဖွင့်လိုက်ပြီး သားရေသေတ္တာကြီးနှစ်လုံးကို လက်မှ ဆွဲဝင်လာသည်တွင် ခင်မောင်လင်းမှာ အံ့ဩသွားရပြီး...
“ဟေ့... ဒါကြီးတွေက ဘာလုပ်တာတွေလဲ”
“ငါ့ပစ္စည်းတွေလေ၊ မင်းနဲ့ငါ အခန်းချင်း ပြောင်းကြရအောင်လို့ သယ်လာတာ”

တင်လှူက အခန်းထောင့်တွင် သေတ္တာများကို ပစ်ချလိုက်ပြီး နောက် ခုတင်ပေါ်တွင်ဝင်၍ ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အခန်းချင်းပြောင်းကြရမည့် အရေးမှာ သာမန်ကိစ္စတော့ မဟုတ်နိုင်ဟု ခင်မောင်လင်းက ယူဆလိုက်မိသည်။
“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် မင်းနဲ့ငါ အခန်းချင်း ပြောင်းရမယ်ဆိုတာကို ရှင်းစမ်းပါဦး”
“ငါ့အစ်ကို ဘလူရိုန်းကွာ၊ သူ့အခု ဒီသင်္ဘောနဲ့ပါလာတယ်”
“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း မနက်က ငါ့ကိုပြောပြီးပြီပဲ၊ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းက မခွာခင်လေးမှာတောင် တို့ တွေ့လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လားကွ၊ ငတိမတစ်ယောက်နဲ့ တို့ကိုတောင် စကားမပြောနိုင်ဘူးလေ၊ မြာနောက် ငန်းလိုက်သွားတာ”

“အဲဒီ ငတိမကြီးဟာ သူ့အဆက် မော်လီဝင်းဆိုတာပေါ့ကွ၊ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးပဲ၊ ဒီနှစ်အတွက် အကယ်ဒမီတောင်ရဖို့ တစ်ပြေးနေတာလေ၊ မုဆိုးမသာ ဆိုတယ် တော်တော်ဖြူးတဲ့ဟာကြီး၊ မင်းမသိဘူးလားကွ”
“အေး... ဒါကြောင့် ငါလဲ မြင်ဖူးတယ်အောက်မေ့တာ၊ ဒါနဲ့ ဘလူရိုန်းကြီးက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး စွဲသွားတာလဲဟေ့”

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွ့ . . . အခု မော်လီဝင်း နောက်ဆုံးရိုက်နေရတဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်တားတ အချို့အခန်းတွေကို ဒီဂျပန်မှာရိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ပိုပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် ဒီမှာ လာရိုက်ကြရ တယ်ကွ့ အဲဒီအခါမှာ ဒီဂျပန်ပြည်က မြန်မာသံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ငါ့အစ်ကို ဘလူရှိုန်းနဲ့ မော်လီဝင်းတို့ ဆုံမိကြပြီး ချိတ်ဆက်ဖြစ်သွားတာပဲ”
ခင်မောင်လင်းက

ပေါင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်လိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ဟန်ပျိုကွာ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုတွေက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တွေနဲ့ကြီးပဲ ကံထနေကြပါရောလား”

“ဘလူရှိုန်းက ငါ့ထက်တောင် စွဲသေးတယ် ခင်မောင်လင်း၊ ငါပြောရင် မင်းယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အခု သူသံရုံးက အလုပ်ကို ထွက်စာတင်ပြီး မြန်မာပြည်ပြန်မှာကွ့၊ ဟိုရောက်ရင် မော်လီဝင်းနဲ့ တစ်ခါ တည်း လက်ထပ်ကြတော့မလို့”

“ဟ . . . ဘာဖြစ်လို့ သူက ဒီလောက်အခြေတကျ လခကောင်း တဲ့အလုပ်က ထွက်လိုက်ရတာလဲ၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သူ့အဖို့ . . . ပိုကောင်းတဲ့ အခြေအနေကို မြင်ပြီးလို့ပေါ့၊ သူနဲ့ ဦးဘသော်ကြီးနဲ့ ဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးကြပြီလေ၊ ဘလူရှိုန်းရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို ဦးဘသော်တို့ အေသုံးလုံးကုမ္ပဏီကဝယ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဘလူရှိုန်းကိုယ်တိုင် ဒီကားမှာ ဦးစီးဒါရိုက်တာ လုပ်ပြီး မော်လီဝင်းနဲ့ တခြားဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ရိုက်ရမယ် တဲ့ကွ့၊ ဒီအတွက် ဘလူရှိုန်းက အသားတင်ငွေ နှစ်သောင်းငါးထောင် ရ လိမ့်မယ်”

တရုတ်နီကို ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံအဖြစ် လက်ခံရန် အမေ ရိကန်က အဆိုတင်သွင်းသည့်သတင်းကို ကြားရစေဦးတော့ ခင်မောင် လင်းအနေနှင့် ယုံကောင်း ယုံမိမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခု သူညီကိုယ်တိုင် ထုတ်ပြောနေသည့် သူ့မိတ်ဆွေ ဘလူရှိုန်း၏သတင်းကို ကြားရသောအခါ တွင်ကား ခင်မောင်လင်းမှာ သူ့နားနှစ်ဖက်ကို သူ အကြီးအကျယ် သင်္ကာ မကင်း ဖြစ်သွားမိတော့သည်။

“ဟဲ့ . . . တင်လှ၊ မင်းဟာက ဟုတ်မှလဲ လုပ်စမ်းပါကွာ၊ ဘလူ ရှိုန်းက ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေလို့လားဟ၊ နောက်ပြီး ဒီတောင်က ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာလုပ်ဖို့ နေနေသာသာ တို့ကျောင်းကပွဲမှာတောင် ဝင်ပြီး ကားဆွဲ ဖူးတဲ့အကောင်မှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

တင်လှကမူ အတည်ပေါက် အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပင် . . .

“အေးလေ၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါပြောသားပဲ၊ မင်းယုံမှာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ၊ အခု ဒီအခြေအနေကြောင့် မင်းနဲ့ငါ အခန်းချင်းပြောင်းဖို့ ဖြစ်လာရတာကွ့”

“လာပြန်ပြီလား တစ်မျိုး၊ ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံးကွ့”

တင်လှက ဟ၊နေသော အခန်းတံခါးကို ကန့်လန့်ချ၍ ပိတ်လိုက် ပြီးမှ ခင်မောင်လင်းနှင့်အတူ ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“မော်လီဝင်းနဲ့ ဘလူရှိုန်းကြီးနဲ့ အဆက်ဖြစ်နေကြမှန်း ငါအစက မသိဘူး ခင်မောင်လင်းရ၊ ငါ့အကြောင်းလဲ မင်းသိသားပဲ၊ ကိုယ့်နဲ့ သွေး မတော်သားမတော် မိန်းမယို ချောချောလေးတွေမြင်ရင် နည်းနည်းလေး လောက်ဖြစ်ဖြစ် ရိုလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိတဲ့ အကောင် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ငါဂျပန်ရောက်တုန်း မော်လီဝင်းနဲ့ ဆုံမိကြတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပစ်ခတ်ပိုးတော့တာပေါ့ကွ့ . . .

ငတိမကြီးကလဲ ဒါမျိုးအဆန်း မဟုတ်တော့လို့ ငါ့ကို ခင်ခင် မင်မင် လိုက်လိုက်လျှောလျှောနေတာကို ငါကလဲ အဟုတ်မှတ်နေတာ၊ ငါ မြူးနဲ့မဆုံမိခင် တစ်နေ့ကမှ ဘလူရှိုန်းကြီးက သူတို့အကြံအစည်တွေ ထုတ်ပြောပြီး ငါ့ကို ကြိမ်းမောင်းတော့တာပဲ”

“မသိလို့ ကိုယ့်မရိုးလောင်းကိုယ် ပြန်ပိုးမိတာပဲ၊ မင်းက မင်း အစ်ကိုကို ရှင်းမပြဘူးလား”

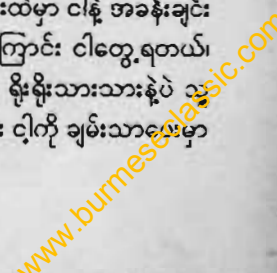
“ဒီလိုလေ၊ ငါကလဲ နည်းနည်း လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သွား တယ်၊ အဲဒီနေ့တုန်းက မော်လီကို တို့တည်းခိုခခန်းကို အလည်လာတုန်း လူလစ်ပြီးအထင်နဲ့ ငါ့သူ့ကို အတင်းဖက်နမ်းမိတာကို ငါ့အစ်ကို ဘလူ ရှိုန်းကြီး မြင်သွားတယ်ကွ့”

ခင်မောင်လင်းမှာ

သူ့နဖူးကိုသူ လက်ဝါးနဲ့ ပစ်ရိုက်လိုက်မိပြီး . . .

“ဟေး . . . မင်းဟာက မဟာချောက်ပေါက်ကြီးပါလား တင်လှ၊ ဒါနဲ့ ဘလူရှိုန်းက မင်းကို မတွယ်ပေဘူးလား”

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါမသိလို့ ပစ်မှားတာမို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်တဲ့ လေ၊ နောက်ကို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်တဲ့ကွ့၊ အခု အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ ခင်မောင်လင်းရ၊ နို့တစ်စုံတုတ်က ခရီးသည်စာရင်းထဲမှာ ငါနဲ့ အခန်းချင်း ကပ်ရက်အခန်းဟာ မော်လီဝင်းအခန်း ဖြစ်နေကြောင်း ငါတွေ့ရတယ်၊ ဒီတော့ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီတစ်ခါ ငါက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ပဲ သူ့ ငတိမကြီးကို အရောဝင်မိရင်တောင် ဒီကောင်ကြီး ငါ့ကို ချမ်းသာလေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ငယ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းက ငါနဲ့ အခန်းချင်းပြောင်းချင်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ သိတာရှိနေသေးတယ်ကွ၊ အခုတောင် သိတာက ငါ့ကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါကန်ပြီး အဆက် ဖြတ်ထားတာ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဒီလို သိပ်ပြီးဆိုရယ်ကျတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်နဲ့ အခန်းချင်းကပ်နေမှန်း သိတာသိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်း သာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

တင်လှ မျက်စိမျက်နှာ ဖျက်သွားပြီးနောက် အလွန်တရာ ရိုက်ဖို့ လှသော အမူအရာနှင့် . . .

“ဟာ . . . ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါကွာ၊ ငါကိုယ်တိုင် သိတာကို အကျိုးအကြောင်း ပြည့်စုံအောင်ရှင်းပြပါမယ်၊ မင်းလဲ ရှင်းပြနိုင်သားပဲ”

“ငါ . . . အခုထက်ထိကို သိတာနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူးကွ၊ ငါ တစ် မနက်လုံးရှာတာ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး နဲ့ နေပြီ၊ သက်သက် အတွေ့မခံလို့ ကျပ်နေတာပေါ့၊ ဘာမှ ရှင်းခွင့်ကို မရဘဲဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းကို သူ့ အတွေ့မခံလဲ စာနဲ့ရေးပေါ့၊ ခရီးသည်စာရင်းထဲက သူ့အခန်းနံပါတ်ကို ကြည့်ပြီး စားပွဲထိုး တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်း၏ မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင် ခြည်များ ယှက်သန်းလာလျက် . . .

“အေး ဒီနည်းနဲ့ ကြိုးစားကြည့်ဦးမှာ၊ ဒါဖြင့် ငါ အခုပဲ စာကြည့် ခန်းသွားပြီး စာတစ်စောင် ကောင်းကောင်းရေးဦးမယ်”

“ဟေ့ . . . ခင်မောင်လင်း စာထဲမှာ သိပ် ပျော့ချွေပျော့ချွေ မလုပ် နေနဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်သာရေးကွ၊ ဒီကောင်မလေးစိတ် ငါသိတယ်၊ သူ့ကို ချောလွန်း အလိုလိုက်လွန်းအားကြီးရင် ရောင့်တက်ချင်တာ၊ ကဲ . . . ဒါဖြင့် သွားကွာ၊ မင့်ပစ္စည်းတွေ ငါပဲ သင်္ဘောဘဏ္ဍာစိုးခေါ်ပြီး အပေါ်ဆုံး (Adeck) အေဒက်ခဲအထပ်က ငါ့အခန်း သွားပို့ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

သိတာထံသို့ စာတစ်စောင် ကျကျနန ရေးနိုင်ရန် အတွက် ခင်မောင်လင်းသည် သင်္ဘောစာကြည့်ခန်းမဆောင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည့် အချိန်လောက်တွင် ဦးဘသော်သည် သင်္ဘောလက်ရန်း တစ်နေရာတွင် စို့လျက် ပြာလဲ့ငြိမ်သက်၍ နေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှု နေရင်းမှ သူ၏ ရုပ်ထွေးနေသော ဦးနှောက်ကို ရှင်းလင်းရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။

ခင်ခင်ကြီး ဝယ်ယူလိုက်သည့် ပုလဲနက်တစ်ကုံး ပြဿနာပေါ် ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဦးဘသော်မှာ အိပ်ရာစားရာ အလုပ်လုပ်ရာများ တွင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့။ သတင်းထောက်များ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင်လည်း ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မိမိတွင် တာဝန်ရှိသော ဂျပန်ပြည်မှ စက်မှုလုပ်ငန်းရပ်များကို လေ့လာရေး၊ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် ပြေပြစ်အောင် ဆက်ဆံသွားနိုင် ရေးပြဿနာများထက်ကို ပို၍ ဤပုလဲနက်ပြဿနာက အကြီးအကျယ် ဖမ်းစားနှောင့်ယှက်၍ နေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထား သော ခင်ခင်မြူးသည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိသမျှသော အသားစိုင်းများကို ကြည့် ပျော်ရှုပျော်မြစ်အောင် လှုပ်ခါရင်း ဦးဘသော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

မိမိ၏ ခယ်မချောကို စိတ်တွင်း၌ မြင်ပြင်းကပ်လှသော်လည်း ဦးဘသော်က အနိုင်နိုင် ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

သို့သော် သူပြုံးလိုက်သည့် မျက်နှာကြီးကား နွားချေးခြောက် ရေစိမ်ထားသကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် မဲ့ခွက်ခွက်ကြီး ဖြစ်၍ သွား၏။

ခင်ခင်မြူးက မျက်နှာကို ချစ်ဖွယ်ကောင်းရုံမျှ မဲ့လျက် သူ့ကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်နှယ်အစ်ကိုကြီး၊ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့မယ်ဟာပဲ၊ ဒီလောက်တောင် မမကြားကို လွမ်းနေရလို့ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း လာ မှိုင်နေရတာလား”

ဦးဘသော်၏ မျက်နှာကြီးမှာ ပို၍ ရှုံ့မဲ့သွားလျက် . . . ဘေးဆီသို့ အသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ . . .

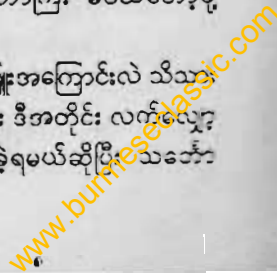
“ရိုး အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မပြောမနေစမ်းနဲ့၊ ငါ့ကို ဘယ်နှယ်လဲ ဟိုကိစ္စ၊ ဘယ်လိုစိစဉ်လိုက်ကြပြီလဲ အမိတို့”

“အားလုံး အိုကေပဲလေ၊ ဘာမှ အစ်ကိုကြီး စိတ်ရှုပ်ခံနေဖို့ မလို တော့ဘူး”

ဦးဘသော်မျက်နှာကြီးမှာ ရုတ်တရက် ဝင်းထိန်သွားလျက် . . .

“ဟေ့ . . . ဘာလဲ၊ မင်းအစ်မက ဒီဟာကြီး မဝယ်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားကွ”

“အမယ်လေး မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ မမကြားအကြောင်းလဲ သိသား နဲ့၊ သူ့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဘယ်တုန်းကများ ဒီအတိုင်း လက်လျှော့ လိုက်ဖူးလို့လဲ၊ ဒီအတွက် မဖြစ်ဖြစ်အောင်ယူခဲ့ရမယ်ဆိုပြီး သင်္ဘော

မထွက်ခင်လေးမှာတောင် မြူဆီကို ကြေးနန်းရောက်လာတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဒီကိစ္စကို မဖြစ်မနေဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့်မယ်တဲ့”

ခင်ခင်မြူက သူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ စာအိတ်ပြာလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေးရာ ဦးဘသော်က စိတ်မချမ်းမသာနှင့် လှမ်းယူပြီး ဖက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြကာ ရေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့များ အားလုံးအိုကေပဲဆို၊ ငါ့လဲ ပူစရာမလိုတော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပစ္စည်းက မြူနဲ့ တစ်ပါတည်း ပါလာပြီပဲဟာ၊ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့သာ မြူတို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ကိုကိုကျော်နဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ ဦးထုပ်ချင်းလဲလိုက်ရုံပဲဟာ”

ဦးဘသော်မှာ ဖားဖိုကြီးကဲ့သို့ ပိန်ချည်ဖောင်းချည်ဖြစ်သွားသော သူ့ဗိုက်အုံကြီးကို လက်ဖြင့် အသာဖိထားရလျက် သူ့မျက်နှာကြီးမှာလည်း အလွန် စိတ်မချမ်းသာသောအသွင်ကို ဆောင်နေပေတော့သည်။

“ဒီမှာလေ မြူ၊ ဒီကိစ္စ ငါမပါလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟယ်၊ ဒါမျိုးဟာ ငါ့လိုလူအဖို့ အင်မတန် တာဝန်ကြီးတဲ့အလုပ်မျိုးကွ၊ စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

ခင်ခင်မြူက

မေးလေးကို တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒါတော့ မြူအနေနဲ့က မကြာမီဟုတ်လို့ မဖြေနိုင်ဘူးလေ”

ဦးဘသော် ဒေါဖောင်းသွားကာ . . .

“အေး . . . ကောင်းတယ်၊ နင်တို့မောင်နှမတွေ ငါ့ကို နှိပ်စက်ရမယ်ဆိုရင် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းကြီးပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ကောင်းကြီးမပေးဘူး”

ခင်ခင်မြူက ဆတ်ဆတ်ခါလျက် နှုတ်ခမ်းစုသွားပြီး . . .

“ဒါဖြင့် မြူ မကြာမီဆို ကိစ္စ အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ကြေးနန်းပြန်ရိုက်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီ ‘ဟိနောမာရ’ ကနေပြီး ဝိုင်ယာလက်စ် ဒါရိုက်မက်ဆေ့ချ် ဝိုလို့ရတယ်တဲ့၊ သွားမယ်”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သော ခင်ခင်မြူအား ဦးဘသော်က ပြုတူးပျာတာနှင့် တားလိုက်ရပါတော့၏။

“အမယ်လေး . . . နေစမ်းပါဦး မယ်မင်းကြီးမ၊ ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အေးအေးစဉ်းစားဦးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် မြူသွားမယ်၊ အချိန်တော့ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် အစ်ကိုကြီးရ”

ခင်ခင်မြူ ကြော့ကြော့မော့မော့ ထွက်သွားသည်ကို ဦးဘသော် စိတ်မသက်မသာဖြစ်စွာနှင့် ကြည့်လိုက်မိပြီးနောက် အနီးရှိ စာကြည့်ခန်းမထဲသို့ လှမ်းဝင်၍ သွားတော့၏။

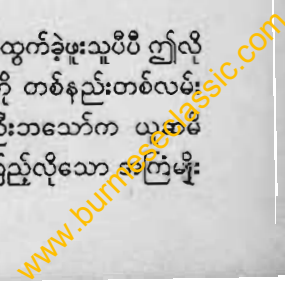
ဆိုဖာများ၊ စာအုပ်ဘီရိုများ၊ ခန်းစီးများဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်း၍ထားသော စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ မိမိအား ကျောခိုင်းလျက် စာတစ်စောင်ကို ငဲ့ရေးနေသော လူတစ်ယောက်မှ တစ်ပါး ရှင်းလင်းတိတိဆိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသဖြင့် ဦးဘသော်က အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားမိကာ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ချွေးပြန်လျက်ရှိသော မျက်နှာကြီးကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် အားရပါးရ ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ခင်ခင်မြူဝယ်ယူထားသော ပုလဲသွယ်ကို မြန်မာပြည်သို့ လျှို့ဝှက်ယူသွားရဖို့ အရေးမှာ သူ့အဖို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ အကောက်ဌာနကို လှည့်ဖျား၍ ဥပဒေမဲ့ကုန်ခိုးသွင်းရမည့်အလုပ်မျိုးဖြစ်၍ ဦးဘသော်က အလွန် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်၍လည်း နေသည်။

အကယ်၍သာ အကောက်ဌာနအရာရှိကြီးများက ရွာဖွေတွေ့ရှိသွားလျှင် ဦးဘသော်အဖို့ တစ်သက်လုံး နာမည်ပျက်ကာ အဖတ်ဆယ်၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဝက်ကောင်လုံးမျိုးထားမိသော စပါးကြီးမြေခဲမှာလို မရှူနိုင်မရှိနိုင်ဖြစ်နေသော ဦးဘသော်ထိုင် နေရာရှေ့မှ စားပွဲဝိုင်းလေးပေါ်သို့ ဂျပန်သင်္ဘောသား ဘဏ္ဍာစိုး (စတီးဝပ်) တစ်ဦးက အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များ လာရောက်၍ ချပေးသည်။

ဟိနောမာရသင်္ဘောပေါ်မှ ဂျပန်အမျိုးသား သင်္ဘောအရာရှိများ၊ သင်္ဘောသားများ၊ ဘဏ္ဍာစိုးများနှင့် စားပွဲထိုး၊ အခိုင်းအစေအားလုံး လိုလိုပင် ခရီးသည်များအပေါ်၌ ရည်ရည်မွန်မွန် ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့အနက် ယခု ဦးဘသော်ရှေ့သို့ စာအုပ်များ လာရောက်ချပေးသော သင်္ဘောသားကြီးမှာ အသက် (၄၀) ကျော်ခန့်ရှိ အထူးယဉ်ကျေးဖော်ရွေပုံရသည်ဟု ဦးဘသော်က ထင်မှတ်ကာ မျက်စိကျသွားမိသည်။

နိုင်ငံခြားသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ခရီးထွက်ခဲ့ဖူးသူပီပီ ဤလို သင်္ဘောသားများအနေနှင့် မိမိ၏ အခက်အခဲမျိုးကို တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြေရှင်းပေးနိုင်ကောင်းသူများဖြစ်တတ်သည်ဟု ဦးဘသော်က ယူဆမိသည့်အလျောက် အနည်းငယ် စကားတီးခေါက်ကြည့်လိုသော အကြံမျိုး

ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း မိမိအနေနှင့် ဂျပန် စကားမပြော တတ်။

သို့သော် ၎င်းဂျပန်အနေနှင့် အင်္ဂလိပ်လို တတ်ကောင်းတတ် နည်းထင်မှတ်၍ ဦးဘသော်က အရောတဝင် ရင်းရင်းနှီးနှီး အမူအရာ နှိုးနှိုး . . .

“အို . . . ယဲလို၊ သင့်ခံစံ”

ဂျပန်သင်္ဘောသားကြီးက သူ၏ ငွေသွားကြီးများ အချောင်း လိုက်ပေါ်အောင် ပါးစပ်ကြီးကို နားရွက်နားထိ အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ကာ ပြုံး လိုက်ပြီး ဦးညွတ်ကာ အလွန်ပီသလှသော မြန်မာစကားဖြင့် . . .

“ကျွန်တော့်နာမည် စူဇူကီးဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သင်္ဘော စတီး ဝပ်စူဇူကီးပါ။ လူကြီးမင်း အလိုရှိတာကို အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ဦးဘသော်မှာ အံ့ဩမှုဝမ်းသာမှုတို့ကြောင့် မျက်လုံးပြူး၍ သွား တော့သည်။

“ဟား . . . ခင်ဗျား မြန်မာလို အတော်တတ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စစ်မဖြစ်ခင်ကနဲ့ စစ်အတွင်းမှာ မြန်မာပြည်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဘာအလိုရှိလဲ ပြောပါခင်ဗျာ၊ အုဘ တောတို့လို မြန်မာပြည်က လူကြီးလူကောင်းများကို အစွမ်းကုန်ပြုစုဖို့ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကပွတ်နိ ဝါတာနာဘေဆန်က မှာကြားထားပါ တယ်”

ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေကြောင့် ဦးဘ သော်မှာ အလွန်အကြီး ဝမ်းမြောက်၍ သွားသည်။ မိမိကို အုဘတောဟု အခေါ်ခံရသည်ကိုပင် ခွင့်လွှတ်နေမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု သင်္ဘောသားကြီးမှာ အတွေ့ အကြုံများပြီးလည်ပတ်ပုံရသည်သာမက မိမိ၏နာမည်နှင့် အဆင့်အတန်း အခြေအနေကိုပါ သိရှိပြီး လိုက်လျောကူညီလိုနေကြောင်း သိရ၍ဖြစ် သည်။

စူဇူကီးမှာလည်း ဦးဘသော်လို လူတစ်ဦးက ယခုလို အရော တဝင် ဆက်ဆံခြင်းခံရသည့်အတွက် မိမိတွင် လာဘ်ရွှင်နိုင်မည့်အရေးကို အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်သွားမှုကြောင့် လောလောဆယ်ဆယ် သင်္ဘောပေါ် တွင် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်တာဝန်များကိုပင် မေ့၍ သွားတော့၏။

“ဒီလိုလေ မစွတာ စူဇူကီး၊ ကျုပ်က ကျုပ်ရိုက်မယ့် ရုပ်ရှင်ဇာတ် လမ်းထဲက အခန်းတစ်ခုကို စဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘော သားတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုနဲ့ ဆိုင်နေလို့ မေးချင်လို့ပဲ”

“မေးပါ အုဘတော . . . မေးပါ”

“တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ခိုးသွင်းနေတဲ့လူတွေ အကြောင်း ခင်ဗျားတို့လို အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား သင်္ဘောသားတွေအနေနဲ့ သိမှာပေါ့”

“သိတာပေါ့ . . . အုဘတောဆန် . . . သိပါတယ်၊ ဒီလိုလူတွေနဲ့ ကျွန်တော် အများကြီးတွေ့ဖူးကြုံဖူးပါတယ်”

မိမိမျှော်လင့်သလိုဖြစ်လာ၍ ဦးဘသော် အလွန် သဘောကျ သွားလျက် . . .

“အား . . . ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်က ဒီအခန်းကို အသေးစိတ် အတိ အကျ တကယ့်သဘာဝကျအောင် ရိုက်ချင်လို့ဗျာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား အတွေ့ အကြုံရှိသလောက် ဒီလူတွေအကြောင်း ပြောစမ်းပါ။ ဥပမာ အဲဒီ အလုပ် မျိုးလုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း ကပ်တဲ့အခါမှာ သူနဲ့ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အကောက်အရာရှိတွေ မတွေ့ရအောင် ဘယ်လို လှည့်ထုတ်သွားတတ်လဲ ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ ဥပမာ . . . အဖိုးတန် စိန်ဘယက်တစ်ခုကို ဆိုပါတော့”

ဦးဘသော်က လှမ်းပေးလိုက်သော ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို စူဇူကီး ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လှမ်းယူကာ အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး . . .

“ပုလဲကုံးတစ်ခုကို ဆိုပါတော့ အုဘတောဆန်”

ဦးဘသော် မျက်နှာ အနည်းငယ်ပျက်သွားမိပြီး . . .

“ဟား . . . စိန်ဘယက်ပဲ လုပ်ပါ၊ သူက အဖိုးတန်တယ်”

စိတ်အားထက်သန်နေသော စူဇူကီးကလည်း . . .

“ပုလဲကုံးပဲကောင်းပါတယ် အုဘတောဆန်၊ ပုလဲလဲ အဖိုးတန် ပါတယ်၊ အား . . . ဟုတ်ပီ၊ ပုလဲနက်တစ်ကုံးဆိုရင် အားကြီးပဲ အဖိုးတန် ပါတယ်”

ဦးဘသော်က လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို လျှင်မြန်စွာ ထုတ် လျက် ချွေးများကို သုတ်လိုက်ရတော့၏။

“ထားပါ . . . ထားပါ၊ ပုလဲတစ်ကုံးပဲ ဆိုပါတော့”

စူဇူကီးမှာ မိမိအယူအဆ အတည်ဖြစ်သွား၍ မိမိ၏ လက်ရှိ ဘဝကိုပင် အမေ့ကြီးမေ့လျက် ဦးဘသော်၏ အတိုင်ပင်ခံ ဒါရိုက်တာကြီး တစ်ဦးသဖွယ် အလွန်အရေးပါအရာရောက်လှသော အမူအရာမျိုးဖြင့် -

“ဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုးဆိုရင် ဒီပုလဲနက်တစ်ကုံးကို စဝယ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ရိုက်ရင်ကောင်းတယ် အုဘတောဆန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝေယ်တည်းက အဲဒီနိုင်ငံက အစိုးရစုံထောက်တွေက လိုက်နေတဲ့ အကြောင်း ပါရအောင်ပါပဲ”

“ဟင်... တကယ်ရော လိုက်တတ်လို့လား”

“လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နိပွန်နိုင်ငံမှာဆိုရင် ဒီလို နိုင်ငံပေါင်းစုံက စုံထောက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ် အဘတောဆန်”

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ် ဒီအကြောင်းကို မသိဘူး”

“အဘတောတို့လို လူကြီးလူကောင်းတွေ ဘယ်သိပါမလဲ၊ ဒီလို စုံထောက်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မြို့ကြီးတွေမှာ၊ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ ရှိတယ်၊ အခုလို သင်္ဘောကြီးတွေမှာလဲ သူတို့ ပါလာတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီကုန်ခိုးထုတ်တဲ့လူတွေ ခွဲမကျကုန်ဘူးလား”

“အဖမ်းခံရတာ များပါတယ်၊ ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေပြီး ဖမ်းမိတာပါပဲ၊ အစတည်းက ပစ္စည်းတွေပါလာတဲ့ အရေးကြီးဆုံးသတင်းကို စုံထောက်တွေယူလာပါတယ်၊ အဲဒီလို ဇာတ်ကားမျိုး ရိုက်ရင် အားကြီးကောင်းတယ် အဘတောဆန်၊ စုံထောက်က ဇာတ်လိုက်လုပ်မယ်၊ သူက သူခိုးကို ဖမ်းမယ်၊ နိပွန်ကားတွေ အများကြီး ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးပါတယ်”

ဦးဘသော်ကမူ . . .

မနှစ်မြို့သောမျက်နှာကြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းစုလျက် . . .

“ကျုပ် ဒီလို ဖမ်းတဲ့ဆီးတဲ့ကားမျိုး မကြိုက်ဘူး”

“ဟားဟား... ကောင်းပါတယ် အဘတောဆန် . . . သူခိုးလုပ်တဲ့ လူက လူဝဝကြီးဆိုရင် သူ့ကိုရှာဖွေတဲ့အခါ ရယ်စရာ အားကြီးကောင်းနိုင်ပါတယ်”

ဦးဘသော်မှာ . . .

မိမိ၏ဝသောကိုယ်ကြီးကို စဉ်းစားမိလျက် . . .

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ရယ်စရာရယ်လို့ ကျုပ်မတွေ့ဘူး”

“အို . . . ဒီလူကို အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီးတော့ ရှာတဲ့အခါ အားကြီးပဲ ရယ်စရာကောင်းမှာပေါ့ အဘတောဆန်၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို ဝမ်းလဲချူပေးရမယ်”

“ဟယ် . . . ဟယ်၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဝမ်းချူရမှာတုံးဟ”

“အိုး . . . ဟိုး . . . ဟိုး၊ တချို့ဆိပ်ကမ်းတွေမှာ ဒီလိုပဲလုပ်တယ် အဘတောဆန်၊ သူဝမ်းဗိုက်ထဲကို ဆပ်ပြာရေထည့်ကြည့်တယ်၊ အထဲမှာ ပစ္စည်းတွေပါလာရင် တစ်ခါတည်း ပြန်ထွက်လာတာပဲ”

“ဟေ . . . ဒီနည်းကိုတောင် သုံးသလား”

“အခု . . . တော်တော်အသုံးများလာတယ် အဘတောဆန်၊ အား . . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အဘတောဆန်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဦးခေါင်းကိုညွတ်လျက် ကျေနပ်စွာဖြင့် ထွက်သွားသော ဂျပန် သင်္ဘောသား ဘဏ္ဍာစိုးကြီး စူဇူကီးကို ဦးဘသော်က မကျေမနပ် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“တစ်ဆိတ်ခင်ဗျာ၊ နကန်ပတီဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်လိုသတ်ပုံပေါင်းရပါသလဲ ဦး”

ပြောသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဦးဘသော်မှာ ကျဉ်စက်နှင့် အတို့ခဲလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ သတိလစ်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကို ယခုလာ၍ နကမ္ပတီဟူသော သတ်ပုံကို မေးနေသူကား ယခင်တစ်ခါက ကိုဘီမြို့တွင် မြင်းမိုရ်တောင်သတ်ပုံကိုမေးခဲ့သော မြန်မာလူငယ်ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ပါးစပ်ကြီးပြုလျက် ပြုကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော ဦးဘသော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တကယ်ပင် နကမ္ပတီ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေသလောက် သူ့ရင်ခေါင်းအတွင်း၌ အူအသည်းကလီစာအားလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကြပေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ လှပစွာ ဝင်ရောက်၍ လာသော သီတာ့ကို ဦးဘသော်၏အဖြေကို စောင့်နေမိသော ခင်မောင်လင်းက လှမ်း၍မြင်တွေ့လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၄)

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ တိုင်းတစ်ပါးတွင် ဆုံမိကြသည့် ကြုံတောင်ကြုံခဲ့ လှသော အခွင့်အရေးကြီးကို ရရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် ချစ်ရေးမပြေသဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ အချိန်ကို အသုံးမချနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မိမိဘဝကို သိတာက စိတ်အနာကြီး နာနေမိသည်။ ဤသို့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သော ခင်မောင် လင်းအပေါ်တွင်လည်း ယခင်ချစ်ခဲ့သမျှတွေအတွက် အတိုးချကာ အမှန်း ကြီးမုန်းနေမိ၏။

သို့နှင့် သင်္ဘောပေါ်ရောက်ရှိ၍ စိတ်ပြေလက်ပျောက်အလို့ငှာ ဒေါ်ဒေါ် ချစ်အခန်းတွင် စုဝေးလျက်ရှိကြသော မိမိတို့ မြန်မာအမျိုးသမီး အားကစားအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ဂျပန်ပြည်မှဝယ်လာခဲ့ကြသော အထည် အဝတ်၊ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများ၊ လက်ဆောင်များကို ရောနှောကြည့်နေခဲ့ သော်လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မဖြစ်ဘဲ ရင်တွင်းမှာ တအံ့နှေးနှေးဖြစ်လာ၍ ရပ်တည်မနေနိုင်တော့ဘဲ စာကြည့်ခန်းသို့ ထွက်လာသည်တွင် ခင်မောင် လင်းနှင့် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်၏။

မိမိသိလိုသော 'နကမ္မတီ' စာလုံးပေါင်းကို ထုတ်ပြောရန် မဆို ထားနှင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အသက်ကိုပင် မနည်းကြိုးစား၍ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်ရှုနေပုံရသော ဦးဘသော်၏ အခြေပျက်အနေပျက်ကို မြင်ရ သော ခင်မောင်လင်းမှာ စိတ်လျှော့လိုက်ကာ စာရေးစားပွဲသို့ ပြန်လှည့် သွားမည်အပြု စာကြည့်ခန်းဝမှ ဝင်လာသော သီတာကို တွေ့လိုက်လျှင်ပဲ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်သွားမိတော့သည်။

“သီတာ...”

ခင်မောင်လင်းကို တွေ့လိုက်သည်တွင် သီတာက အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလိုသော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်နိုင်ခဲ့။ လှည့်ထွက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ခင်မောင်လင်းက သူ့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သွားခွင့်ပြုမည်မဟုတ်သော အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေ သည်။

“သီတာ... ကိုယ်ရှာလိုက်ရတာ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး စက်ခန်း နဲ့ကပ္ပတိန်အခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အခုမှ တွေ့ရတော့တယ်”

ခင်မောင်လင်းက အလွန်အောက်ကျိုး ရှိကျိုးသော အသွင်ကို ဆောင်၍ ပြောလိုက်သည်။

သီတာကမူ မျက်နှာလေး တင်းမာခက်ထန်သွားကာ...

“ရှင်ကို ကျွန်မ အတွေ့မခံလိုကြောင်း သိသားနဲ့ ဘာကြောင့် လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေချင်ရတာလဲ”

“သီတာ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ အဆက်ဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် မသိရဘူးတဲ့လား၊ ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေလားကွယ်”

“ဟင်... ရှင်အပြစ် ရှင်မသိတော့ဘူးတဲ့လား”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ တိုကျိုကို သီတာရောက်တုန်း ကိုယ်လာ မကြိုလို့ မဟုတ်လား၊ ကိုဘိကကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါ၊ ဒါဟာလဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် နီးရဖို့အရေးပဲ မဟုတ်လား”

သီတာကမူ မျက်နှာလေး မဲ့ခွဲလိုက်ပြီး...

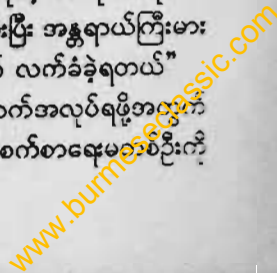
“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်လို အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့လူ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့လူ၊ အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးချင်တဲ့လူမျိုးနဲ့ သီတာ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ချင်လို့ ဟင်း...”

ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကာ ဒေါသလည်း အနည်းငယ်ထွက်၍ သွားမိသည်။ စောစောက သူ့သူငယ် ချင်းတင်လှပြောသော စကားများကိုလည်း သွား၍ သတိရလိုက်၏။

သီတာလို မိန်းကလေးမျိုးမှာ ပတ်ချွန်ပုံချွန် ပြောနေ၍မဖြစ်၊ ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်လိုက်ကာ ရင်ဘက်တစ်ခုလုံး မို့မောက် သွားအောင် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်လျက်...

“ဒီမှာသီတာ၊ မင်းပြောတာ ကိုယ်ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ မင်းကိုချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်ဟာ သာမန်အချစ်မျိုး မဟုတ်တာ မင်းသိဖို့ ကောင်း တယ်သီတာ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် ဘယ်လောက်တောင် ကြိုးစားခဲ့ရလဲ၊ ဘယ်လောက် အနစ်နာခံခဲ့ရသလဲ၊ ကြည့်စမ်း မင်းဖေဖေက အသက်မွေး ဝမ်းခကြောင်း အလုပ်တစ်ခုခုမရှိဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကို မင်းနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးသက်သာနေခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို အလုပ်ထဲ မြုပ်နှံခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး ဒီလောက်ဘေးရန်များပြီး အန္တရာယ်ကြီးမား ခဲ့တဲ့ စုံထောက်အလုပ်ကို ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် လက်ခံခဲ့ရတယ်”

ဤနေရာ၌ ခင်မောင်လင်းက သူ့စုံထောက်အလုပ်ရဖို့အတွက် ဂျင်မီတွမ်(စ်)ကို တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနှင့် လက်နှိပ်စက်စာရေးမတ်စ်ဦးကို

ငှားပေးခဲ့ကြောင်းကိုတော့ ထုတ်ဖော်ချီမပြော။ ဤလို အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုလည်း ပြောရန်မလိုဟု သူက ယူဆသည်။ သိတာကမူကား ခင်မောင်လင်း ပြောဆိုနေသော အကြောင်းအရာထက် ယခုလို တစ်ခါမျှ သူနှင့်ဆက်ဆံရာတွင် ခက်ထန်ခြင်းမရှိခဲ့ဖူးသော ခင်မောင်လင်း၏ အမှု အရာကို အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်လေးဟလျက် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဒီမယ်... မင်းတို့မိန်းမတွေဟာ အသည်းနှလုံးမှ ရှိကြသေး ရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ သစ္စာတရားဆိုတဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုမှ သိ ကြရဲ့လား။ မင်းတို့နှလုံးသားဟာ ဘီလပ်မြေခွဲသဲနဲ့ ထုံးစပ်ပြီး လုပ်ထားတဲ့ အင်္ဂတေအပိုင်အခဲတွေလား။ အဲ... အဲ...”

ခင်မောင်လင်းမှာ ပြော၍အရှိန်ရတုန်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးမိကာ ဒေါသလည်း အဟုတ်ထွက်၍ လာသဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်မိသွားသည်။

ခင်မောင်လင်းနှင့်သိတာတို့၏ အဖြစ်ကို စာကြည့်ခန်းအတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မူလထိုင်နေသော နေရာမှ မှင်တက်မိကာ ကြည့်နေ မိသော ဦးဘသော်အဖို့ကား ဤရှုခင်းကြောင့် ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားစေတော့သည်။

ဟုတ်ပြီ။ ကိုဘိတွင်တစ်ကြိမ်၊ ယခုသင်္ဘောပေါ်တွင် တစ်ကြိမ် သူ့ကိုမှ တမင်တကာရွေး၍ စာလုံးပေါင်းလိုက်မေးနေသူကား မြန်မာပြည် အကောက်ခွန်ဌာနမှ အထူး စုံထောက်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။ ယခုလို သိတာတို့လို ဂုဏ်သရေရှိ မြန်မာမိန်းမချောလေးတစ်ဦးကိုတောင် ဒီလူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခြိမ်းခြောက်လျက် သူသိလိုသော အချက်များကို အစ်မေးနေ ပုံထောက်တော့ အတော်ပင် အထက်တန်းစား စုံထောက်အရာရှိမျိုး ဖြစ်ပုံ ရသည်။

သူ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြစ်သော ခင်မောင်လင်း ၏စကားလုံးများကြောင့်လည်း ဦးဘသော်မှာ ပို၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား မိသည်။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးအပေါ်မှာတောင် ဒီလောက် မျက်နှာထား တင်းမာ၍ အပြောအဆိုပြတ်သားသူမျိုးကား ယခု သူ့ကုန်းလွန်ရတော့မည့် ဆဲဆဲပြစ်မှုမျိုးကိုသာ သေချာတပ်အပ်သိသွားလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ချမ်း သာပေးလိမ့်မည်မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

ယခုလည်း ကိုဘိမြို့မှစ၍ သင်္ဘောပေါ်သို့ မြန်မာပြည်အထိ ခင်ခင်မြူးဝယ်ယူခဲ့သည့် ဟို ပုလဲနက်တစ်စုံအကြောင်း အနံ့ရသွား ၍သာ သူ့ရဲ့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ဦးဘသော်က တစ်ထစ်ချယူဆသွားတော့သည်။

ဤအခါကျတော့မှပဲ

သိတာကလည်းစိတ်မရှည်တော့ဟန်နှင့်...

“ကဲ... ဒီလောက်တောင် ရှင်က ရှင့်အဖြစ်ကို ထုတ်ပြောစေ ခင်ရင်လဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ရှင်နဲ့ မင်မင်ဦးနဲ့ အဆက်ဖြစ်နေတာကို သိတာ မသိဘူးမှတ်သလားဟင်”

ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်လုံးဖြူ၍ သွားပြီး...

“ဘယ်... မင်မင်ဦးကို ပြောတာလဲ”

“ဘယ် မင်မင်ဦး ရှိရဦးမှာလဲ၊ သိတာတို့အိမ်နားက အတွင်းဝန် ဦးဘိုးမင်သမီး မင်မင်ဦးပေါ့”

“ဟေ... သူ့နဲ့ကိုယ် ရင်းရင်းနှီးနှီးတောင် မသိဖူးပါဘူး၊ ဧည့်ခံ ပွဲမှာ တစ်ခါနှစ်ခါလောက်ပဲ ဆုံဖူးတာ”

“ဪ... ရှင်ကသာ မသိတာ၊ မင်က ရှင့်အကြောင်း အမြဲ တမ်းပြောနေခဲ့တာ၊ ပြီးတော့လဲ သိတာမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေ ရှိတယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩ၍ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာသက်သေများလဲ သိတာ၊ ပြောပါဦး”

“ရှင်နဲ့မင်နဲ့ ချစ်နေကြလို့သာ ရှင့်ရင်ဘတ်မှာ ‘မင်’ လို့ ဆေးထိုး ထားတာပေါ့။ ရှင်ပို့လိုက်တဲ့ ရေချိုးဆိပ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို သိတာ ပုံကြီးချဲ့ကြည့်တော့မှ ဒီစာလုံးတွေ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာပြီး အကြောင်း သိရတော့တယ်။ ကဲ... ဘာငြင်းဦးမလဲ”

ချက်ပိုင်ပိုင် ပြောချလိုက်သော သိတာစကားများကြောင့် ခင် မောင်လင်းမှာ မျက်လုံး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

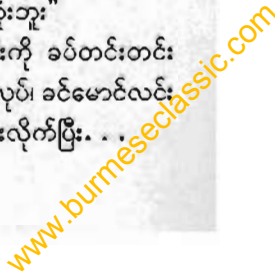
သူ ဦးနှောက်ကိုလည်း ချာလပတ်လည်သွားအောင် အပြင်း အထန်ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေမိသည်။

နောက်မှ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်သွားကာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလျက်...

“အား... ဟုတ်ပြီသိတာ၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

“ဟုတ်ပြီပေါ့... ငြင်းလို့မှမရတော့ပဲဟာ၊ ဒီလိုသစ္စာမဲ့တဲ့ လူ အကြောင်း စောစောကသိလိုက်တာ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးဘူး”

သိတာက ရင်လေးနှစ်ဖက်ချီလိုက်ကာ ခါးကို ခပ်တင်းတင်း ထောက်လိုက်ပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွားတော့မည်အလုပ်၊ ခင်မောင်လင်း က ပျာယံးပျာယာနှင့် လက်ကြီးနှစ်ဖက် ရှေ့မှကာဆီးလိုက်ပြီး...

“ဒီဟုတ်ပြီဆိုတာ... မဟုတ်ကြောင်းပြောတာပါ သီတာ၊ ကိုယ် ခွင်းပြပါရစေဦး၊ ဒီဆေးကို ကိုယ် ငယ်ငယ်လေးတည်းက ထိုးခဲ့တာပါ”

သီတာကမူ ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်ပုံမရဘဲ... .

“ငယ်ငယ်တည်းက ထိုးတာက ‘မင်’ တဲ့လား၊ မင်ဆိုတာ မင်မင်ဦးရဲ့ နာမည်အတိုကောက်ပဲ၊ သူ့ကို အားလုံးက မင်လို့ပဲခေါ်ကြတာ”

ခင်မောင်လင်းက ကြီးမားလေးလံသော သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ် လိုက်ရပြီး... .

“တကယ်ပြောတာပါသီတာ၊ ဒီဆေးကို ကိုယ် (၆) နှစ်သားလောက်တည်းက ထိုးခဲ့တာပါ... ကိုယ့်ဦးကြီးက အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒေါက်တာဘမော်ရဲ့ ဓားမတပ်ဖွဲ့ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လေ၊ သူက သူနဲ့ မနိုင်ရင်ကာဖြစ်တဲ့ တူတွေ၊ သားတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို အဲဒီ ဓားမတပ်ဖွဲ့ထဲအတင်းဝင်ခိုင်းတာ၊ ဝင်တဲ့လူတိုင်းကို သူက ရင်ဘတ်မှာ “ဒမ” လို့ သူကိုယ်တိုင် ဆေးထိုးပေးတယ် သီတာရဲ့၊ ဒီလိုလေ သူက မြေပိုင်ရှင် တောသူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် စာသိပ်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်တော့ သတ်ပုံတွေဘာတွေ ကိုယ်တို့လို ဂရုစိုက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ လွယ်လွယ်နဲ့ပြီးအောင် ‘ဓားမ’ ကို ‘ဒ’ဌေးနဲ့ပဲ ရေးတယ်”

သီတာကမူ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် စုလိုက်ပြီး... .

“ဒါနဲ့... ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ရင်ဘတ်မှာ မရေးသတ် ‘မင်’ ဆိုတဲ့ စာလုံးပေါ်နေရတာလဲ”

ခင်မောင်လင်းမှာ... ဦးနှောက် အကြီးအကျယ်ခြောက်လျက် ဘာမှ ပြန်မဖြေတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သီတာက “ကဲ ရှင် ကြောင်သူတော်လံကြွတ် ဇာတ်လမ်းကို ခင်းပြီး သီတာ့ကို ဆက်လို့မို့မို့ ကြိုးစားမနေပါနဲ့တော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားတော့မည့်အလုပ်၊ ခင်မောင်လင်းက ကမန်းကတန်း လက်တား လိုက်ပြီးနောက် ရုပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးနှစ်လုံးကို အလျင်အမြန် ဖြုတ်လိုက်၍ အနီးရှိ စာကြည့်တိုက်နံရံမှ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးတွင် သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်၍ လဲမကျသွားအောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

မှန်ထဲမှ သူ့ရင်ဘတ်တွင် ‘မင်’ ဆိုသော စာလုံးလေး မညီမညာ မထင်မရှားဖြင့် ပေါ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်လျက် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသော ခင်မောင်လင်း၏ ရင်ဘတ်ကို တွေ့လိုက်ရသော သီတာမှာမူကား

ရုတ်တရက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခွင်ဖြူဝင်းထိန်သွားကာ ခင်မောင်လင်း ထံသို့ပြေးသွားပြီး လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အိုး ကိုရယ်၊ သီတာအထင်မှားမိတာ ခွင့်လွှတ်နော်၊ ကြည့်စမ်း သီတာလောက် မိုက်တာ လောကမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုကို သက်သက် နှိပ်စက်မိတာပဲနော်”

ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် အံ့အားသင့်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။

ဒါကိုပင် သီတာက သူ့ကို စိတ်ဆိုးလျက်ရှိနေသေးသည်ဟု ယူဆသွားသဖြင့်... .

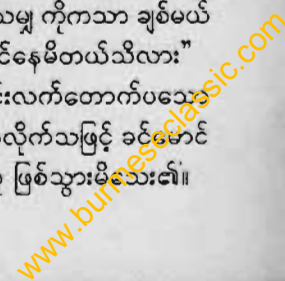
“ကိုရယ်... သီတာ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကို၊ ဒါ သီတာ့အပြစ် လုံးလုံးပါပဲ၊ ကို... ကိုဘီကနေပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကိုလေ သီတာသိပ်သဘော ကျလွန်းတာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ခုမှာ အမြန် ပုံကြီးချဲ့ခိုင်းလိုက်တယ်သိလား၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်က... ကမန်းကတန်းမို့ နက်ဂတစ် ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့၊ ပုံကြီးထဲမှာ ကိုကို ‘ဒမ’ ဆိုတဲ့စာလုံးလေးဟာလေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီ ‘မင်’လို့ ပေါ်လာတော့တာကိုး၊ သီတာ ဒါကြောင့် အထင်မှားမိတာပါ”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းပရွှင်လန်းသွားလျက် သီတာ၏ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပြီး... .

“အိုး... ကြည့်စမ်းသီတာ၊ ဒီအကြောင်း ကိုယ်မစဉ်းစားမိဘူး၊ အခု မှန်ထဲကြည့်မိလို့တောင် စာလုံးဟာ အရိပ်ထင်ပြီး ‘မင်’ ဖြစ်နေသေးလို့ ကိုယ့်အနေနဲ့ သိပ်စိတ်ညစ်သွားမိသေးတယ်၊ ဒီအကြောင်း စောစောက သိလိုက်ရင် ရှင်းရောပေါ့ သီတာရယ် ဘာလို့မပြောရတာလဲ”

“အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးဆိုတာကိုး... သီတာ ကိုကိုချစ်သလောက် သစ္စာဖောက်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး သိပ်စိတ်နာသွားမိတာ၊ ကိုအနေနဲ့ကလဲ မြာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ချင်လောက်အောင် ချစ်စရာကောင်းနေတာကိုး၊ အဟင့်... သီတာ ဘယ်စိတ်ချနိုင်ပါ့မလဲ ကိုရယ်၊ သီတာ့ စိတ်ထဲမှာလေ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးမှန်သမျှ ကိုကသာ ချစ်မယ်ဆိုရင် လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးသားပဲလို့ ထင်နေမိတယ်သိလား”

သီတာက ချစ်သွေးများလွှမ်းလျက် ဝင်းလက်တောက်ပသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ထူထူပူပူ ဖြစ်သွားမိသေး၏။

“ဟယ်... ကိုယ့်အနေနဲ့ ဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး သိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ... ကိုကလဲ... ”

“ဒါဖြင့်လဲ သိတာသဘောအတိုင်းပဲ ထားပါတော့လေ။ ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒီလောက်လဲ မထင်မိပါဘူး။ တကယ်လို့လေ မြန်မာတစ်ပြည်ထဲသာမက ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှမယ်တွေနဲ့ သိတာကို လဲလို့ရမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ် မလဲနိုင်ဘူး သိတာ”

“တကယ်လား ကိုရယ်”

“တကယ်ပေါ့... ဟင်”

“အိုး ကို... ကြည့်ပါဦး၊ မကဲနဲ့နော်၊ ဟိုမှာ လူကြီးတစ်ယောက် ကြည့်နေတယ်၊ မကောင်းဘူးကွာ”

ခင်မောင်လင်းက သိတာညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် စာကြည့်ခန်းထဲ မိမိတို့အား ပြန်ပြလျက် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဦးဘသော်ကိုတွေ့သဖြင့် အကြီးအကျယ်ဒေါပွသွားတော့သည်။

ဦးဘသော်သည် ခင်မောင်လင်း၏ မျက်လုံးများဒဏ်ကြောင့် ရုတ်တရက် မိမိအဖြစ်ကို မိမိ သတိရသွားကာ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး ရှေ့တွင်ချထားသော ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကြီးကို ကယောင်ကတမ်း ဆွဲယူလျက် ပါးစပ်ထဲ ကိုက်လိုက်မိသည်တွင် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့၍ သွားတော့၏။

အကြောင်းမှာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဂေါ်ရင်ဂျီဆန်ဆန် ပြောင်းပြန်ခဲလိုက်မိသောကြောင့်တည်း။ သည့်အတွက် ခင်မောင်လင်းနှင့် သိတာတို့မှာ ဦးဘသော်၏ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်သောအဖြစ်ကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ မရယ်မောမိအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်လျက် မနည်း ဣန္ဒြေဆောင်လိုက်ကြရသည်။

“အဲဒါ ဦးဘသော်ပေါ့၊ အေသုံးလုံးရုပ်ရှင် သူဌေးကြီးလေ”

ခင်မောင်လင်း တီးတိုးပြောလိုက်ရာ... ”

“သိတာ သိပါတယ်၊ သင်္ဘောဆိပ်မှာတုန်းက... သိတာတို့ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်ကိုတောင် လာပြီး စကားပြောသေးတယ်”

“နေဦးသိတာ၊ ကိုယ် အခုပြန်လာမယ်”

ခင်မောင်လင်းက ပြောပြောဆိုဆို စာကြည့်ခန်းထဲတွင် သိတာကို ထားခဲ့ပြီးနောက် ပြေးထွက်သွားသည်။ တစ်မိနစ်အတွင်း ပြန်ရောက်

လာသောအခါတွင်ကား ခင်မောင်လင်း၏ လက်ထဲတွင် ကြွက်ဖြူလေးတစ်ကောင် ပါ၍လာသည်။

သိတာအရှေ့သို့ရောက်သော် ခင်မောင်လင်းက ကြွက်ဖြူလေး၏တစ်နေရာကို နှိပ်လိုက်သည်တွင် ကျိခနဲ အော်ပြီး နောက်ကျောကုန်းဘက်မှ နှစ်ခြမ်းကွဲကာ ပွင့်သွားတော့သည်။

“ဒီထဲမှာ လစ်ပစ်တစ်စုံတို့ခရင်းမိပတ်ဖိတို့ထည့်လို့ရတယ်လေ၊ သိတာဖို့ ချစ်လက်ဆောင်”

သိတာမှာ ဝမ်းသာအားရ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ဆွဲယူလျက် ပါးတစ်ဖက်တွင် အမြတ်တနိုးကပ်ထားလိုက်ပြီး... ”

“အိုး... ချစ်စရာလေးပါလား ကိုရယ်၊ တကယ်အသက်ရှင်နေတဲ့ဟာလေးလို့ပဲ၊ သေသေချာချာ အနီးကပ်ကြည့်တာတောင် အရုပ်လို့ မထင်ရဘူး၊ ဒါ သိတာဖို့နော်”

“ဘယ်သူဖို့ဖြစ်ရဦးမှာလဲသိတာရဲ့၊ ကိုယ် တိုက်ကျိက အမှတ်တရ ဝယ်ခဲ့တာ၊ သူ့ကို ပိတ်ချင်ဖွင့်ချင်ရင် ဗိုက်က ခလုတ်လေးနှိပ်ပေးရတယ်”

သိတာက ခလုတ်ကို နှိပ်ကြည့်တိုင်း ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးမှာ တကျိကျိနှင့် မြည်သွားလျက် ပွင့်ချည်ပိတ်ချည်လုပ်နေသည်။ ကစားစရာ အသစ်တစ်ခုကိုရသော ကလေးငယ်အလား ဝမ်းသာအားရ ရွှင်မြူးနေသောသိတာကို ခင်မောင်လင်းက မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဘလှရွှန်း ဝင်၍လာသည်။ တင်လှ၏အစ်ကို ခင်မောင်လင်း၏ ကျောင်းနေဖက် မိတ်ဆွေဖြစ်သော ဘလှရွှန်းမှာ လူရိုးလူအေး ခပ်မှန်မှန် နေထိုင်တတ်သူဖြစ်လျက် စိတ်ရင်းကောင်းသူဖြစ်သည့်အလျောက် လူချစ်လူခင်များခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။

သူ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်လျှင် သိတာရောခင်မောင်လင်းကပါ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်မိကြ၏။

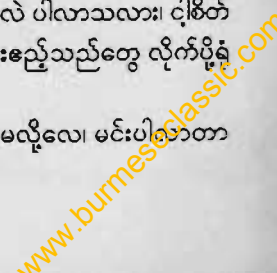
“ဟော... ကိုကိုရွှန်း”

“ဟား... ဘလှရွှန်း၊ သူငယ်ချင်း”

ဘလှရွှန်းကမူ ထုံးစံအတိုင်း အေးတိအေးစက်နှင့်။

“ဟေး သိတာ၊ ဟဲ့... ခင်မောင်လင်းလဲ ပါလာသလား၊ ငါ့စိတ်ထင် ယိုကိုဟားမားသင်္ဘောဆိပ်မှာတုန်းက မင်းဧည့်သည်တွေ လိုက်ပို့ခံတင်အောက်မေ့လို့”

“ငါ သိတာတို့နဲ့ အတူပြန်လိုက်တော့မလို့လေ၊ မင်းပါလာတာလဲ တင်လှပြောလို့ ငါသိရတယ်”

သိဘာကမူ... သူ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သော ဘလှရှိုန်းအား
ကြွက်မြှုပ်တလေးကို ပြုပြီး... .

“ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မလှဘူးလား ကိုကိုရှိုန်း”

ဘလှရှိုန်းကမူ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်သဘောနှင့် “အေး လှသားပဲ”
ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် စာကြည့်ခန်းတွင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်ကာ
ဆက်၍... .

“ဟေ့၊ မင်းတို့ တင်လှတစ်ယောက် တွေ့မိကြလား”

ခင်မောင်လင်းကမူ စောစောက သူ့ညီ တင်လှပြောခဲ့သော
စကားများကြောင့် အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် ပေါ်လာပြီဟု ယူဆလိုက်သည့်
အလျောက် ဣန္ဒြေအသာဆယ်လိုက်ပြီး... .

“သင်တစ်နေရာရာ ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ မင်း လိုက်ရှာကြည့်ပါ
ဦးလား၊ တို့လဲ သင်တစ်ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ လာ...
သီတာ သွားကြစို့”

“သွားမယ်နော် ကိုကိုရှိုန်း”

“အေး... အေး၊ ငါလဲ ဒီကောင်နဲ့တွေ့ဖို့ ကိစ္စရှိသေးတယ်၊
နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ သွားမယ်ဟေ့”

ခင်မောင်လင်းနှင့် သီတာတို့ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး
နောက် ဘလှရှိုန်းလည်း လိုက်၍ ထွက်သွားမည်အလုပ် သူ့နောက်မှ
ရွံ့ထွက်ထဲသို့ ကျွဲတစ်ကောင် ဖြတ်သွားသည့်အသံနှင့်တူသော စကားပြော
သံမျိုးကြားလိုက်ရသည်နှင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်
သူ၏အလုပ်ရှင် ဦးဘသော်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ အန်ကယ်”

တစ်ချိန်လုံး ဇောချွေးပြန်လျက် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေ
ခဲ့ရရှာသော ဦးဘသော်မှာ ယခုအချိန်၌ကား အတော်အတန် စိတ်သက်
သာရလျက် ရှိလာသည်ဟု ဆိုရမည်။

အကြောင်းမူ ဦးဘသော်က သာမန်အကောက်ဌာနမှ စုံထောက်
အမှုထမ်းတစ်ဦးသည် ဤကဲ့သို့ ဂုဏ်သရေရှိ ချောမောလှပသော မိန်းမပျို
တစ်ဦးနှင့် တရင်းတနှီး ဆက်ဆံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

သူဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုများတွင် စုံထောက်ဆိုသူများမှာ ခပ်ပျက်
ပျက်မိန်းမပျိုများနှင့်သာ ဆက်သွယ်၍ အပေါင်းအသင်း လုပ်တတ်ကြ
သည်။

နောက်ပြီး ဦးဘသော်နှင့် အလုပ်လုပ်ရန်ဖြစ်သော ဘလှရှိုန်းလို
လူရှိုးလူအေးတစ်ယောက်နှင့်လည်း သိကျွမ်းပုံရနေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူ့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည့်
စုံထောက်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်တန်ရာသည့် မျှော်လင့်ချက် အနည်း
ငယ်ရှိလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“ခုနက ထွက်သွားတဲ့သူငယ်ဟာ မောင်ဘလှရှိုန်းနဲ့ သိပုံရ
တယ်”

“ဟုတ်တဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ယူနီတစ်တီတုန်းကကျောင်း
နေဖက်တွေပဲ ကျွန်တော်က သူ့ထက် နည်းနည်း စိနီယာကျတယ်”

“ဪ၊ ဟုတ်လား၊ ဦးက သူ့ကို မကြာသေးခင်က ကိုဘိမြို့မှာ
တွေ့မိလိုက်သလားလို့”

“ဟုတ်မှာပေါ့ အန်ကယ်၊ သူ ကိုဘိကို ရောက်နေတာ မကြာ
သေးပါဘူး”

“ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတာပါလိမ့်”

“ဒါတော့ အတိအကျ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ
တစ်ခု စုံစမ်းရအောင်ဆိုလားပဲ၊ ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“နေပါအုံး... နေပါဦး၊ သူက ဘာအလုပ် လုပ်နေလို့လဲ”

“စုံထောက်... တဲ့”

“ဘာ... စုံထောက်”

“အိုးဟို အန်ကယ်က သူ့ပုံပန်းကြည့်ပြီး မယုံလို့လား၊ ကျွန်တော်
လဲ ပထမ သူပြောတော့ မယုံချင်ချင်ပဲ၊ နောက်မှ စောစောက သူနဲ့အတူ
ထွက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်နှုမဝမ်းကွဲကို မေးကြည့်မှယုံတော့တယ်”

“ဟေ့... ဟေ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကဲ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြု
ပါဦး၊ ကျွန်တော့်ညီ တင်လှဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ တွေ့စရာရှိနေသေးလို့
အန်ကယ်”

အနီးရှိ ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်သို့ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကြီး ရှော့ရှော့ရှူရှူ
ရောက်ရှိသွားအောင် ဦးဘသော်က အတော်ပင် ရုန်းကန်ကြိုးစားလိုက်ရ
သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ ခရီးသည်တချို့နှင့်
လှုပ်နှံသင်္ဘောအရာရှိအချို့ ဝင်ရောက်လာကြပြန်သဖြင့် ဦးဘသော်မှာ
စိတ်မသက်မသာဖြစ်လျက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စာကြည့်ခန်းအတွင်းမှ
အပြင်သို့ သယ်ထုတ်သွားရပြန်တော့သည်။ ယခုလို စိတ်ချောက်ချားမှုဖြင့်

www.burmeseclassic.com

ပုံပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေချိန်တွင် ဦးဘသော်က လူအများနှင့် ရောနှောနေလို့မိတ် လုံးဝမရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် မိမိအိပ်ခန်းသို့ ပြန်ရန်အတွက် လေးလံစွာ လျှောက်၍ အလာ သင်္ဘောကုန်းပတ် အကွေ့တစ်ခုတွင် သံလက်ရန်းကို ဖွဲ့လျက် လူချင်းထိလှမတတ်ရပ်ကာ စကားပြောနေကြသော ခင်ခင်မြူးနှင့် လူရွယ် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

မိမိအား ကျောခိုင်းနေကြသူ နှစ်ဦးအား အတွေ့မခံလိုသော ဦးဘသော်ကိုမှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သော ခင်ခင်မြူးက စပြီးတွေ့သွားလေတော့၏။

“အိုး... အစ်ကိုကြီး ခဏ၊ ဒါ... မြူးတို့မိတ်ဆွေ ကိုတင်လှ ဆိုတာပေါ့၊ ဂျပန်ကို ပညာတော်သင် ရောက်နေရာက အခု မြန်မာပြည် ပြန်တော့မလို့လေ၊ ကိုဘလှရှိုန်းရဲ့ ညီပေါ့၊ ကိုတင်လှ... ဒါ မြူး ဘုရား သားအင်လော ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးဘသော်လေ”

တင်လှက သွက်သွက်လက်လက်ပင် အေးစက်နေသော ဦးဘ သော်၏လက်ကြီးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ဖူးပါတယ်၊ မြူးကလဲ အစ်ကိုကြီး အကြောင်း ခဏခဏ ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဘလှရှိုန်းဆိုရင် သာပြီးတောင် ပြောသေးတယ်၊ ဘယ့်နှယ် အလုပ်အကိုင်တွေ ဟန်ကျရဲ့ မဟုတ်လား”

“အဲ... အင်း”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း၊ အစ်ကိုကြီးတို့လိုလူမျိုး လုပ်လိုက်ရ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဟန်ကျရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟာ... အစ်ကိုကြီးလက်တွေက အေးလို့ ပါလား”

ဦးဘသော်မှာ မိမိ၏ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို အတော်ပင် ထိန်းသိမ်းလိုက်ရပြီး လက်ကို အသာရုတ်လိုက်၍...

“ဟုတ်ကဲ့... လှိုင်းမူးသလိုလိုရှိလို့...”

“ဟားဗျာ၊ ဒီလောက် ရာသီဥတုကောင်းပြီး ငြိမ်သက်နေတာ တောင် လှိုင်းမူးရသေးတာကိုး၊ အင်း... ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်မှဗျို့၊ ကျွန်တော်တောင် အခုပဲ မြူးနဲ့ ကျန်းမာသန်စွမ်းရေးဟာ လူသတ္တဝါတွေ အတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက တယ်အမြင်ကျဉ်းကြသေးတာပဲ၊ ကျန်းမာအောင် လေ့ကျင့်နေထိုင်ဖို့ အားကစားလိုက်စားဖို့ အလုပ်ဆိုရင် လူမိုက်အလုပ်၊ အချိန်ဖြုန်းပြီး အပင်ပန်းခံတဲ့အလုပ်လို့ အယူသည်းနေ

ကြသေးတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရှုနာရှိုက်ကုန်း ခါးချည့်ကလေးတွေ နေရာ တကာ ရှောင်လို့မလွတ်တာ... မဟုတ်လား မြူးရဲ့”

ဦးဘသော်လို လူစားမျိုးက သူ့စကားကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဂရုစိုက် နားထောင်နေပုံရသည်ဟုထင်မှတ်နေသဖြင့် တင်လှမှာ အထူး လျှာသွက် အာသွက်ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့်လည်း သူ ပိုးပန်းနေသော မြူး၏ ခဲအိုတော်သူမှာ အိုနောပြီး စွန့်ပစ်ထားခြင်းခံရသော ဘေးမဲ့နွားကြီးလိုမျိုး ဖြစ်လျက် အန္တရာယ်ပေးမည့်အစားမျိုး မဟုတ်ပုံရရာ သူက အတော် စိတ်ချလက်ချ ဝမ်းသာသွား၍လည်း ဖြစ်သည်။ မြူးကလည်း တင်လှ၏ အယူအဆကို အကြွင်းမဲ့ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုတင်လှပြောတာ သိပ်မှန်တာ၊ မြူးတို့ဆိုရင် လား ကိုယ့်ကျန်းမာတောင့်တင်းဖို့ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး အဟင်း”

“အစစ်ပေါ့ မြူးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးလဲ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဗျာ၊ ဂေါ်ဖ်တွေဘာတွေ ရိုက်ပေး၊ အစားအသောက် ဆင်ခြင်၊ ကဲ... စကား ကောင်းနေလိုက်ကြတာ၊ မြူးကို ညစာကျွေးဖို့အတွက် သွားပြီး အစီအစဉ် လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခေါ်မယ်နော် မြူး၊ ကဲသွား ဦးမယ် အစ်ကိုကြီး”

မြူးက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်ခွာသွားသော တင်လှအား လက် ကလေးဝှေ့ကာ ယမ်းကာ ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးဘသော်ဘက်သို့ ကျေနပ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

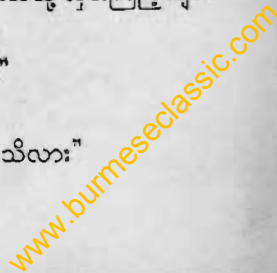
“အဟင်း... ကိုတင်လှက သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သူ့အခု မြန်မာပြည်က တနင်္သာရီမှာရှိတဲ့ သူတို့ပိုင် ရော်ဘာအက် စတိတ် တစ်ခုကို ပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်ရတော့မယ်တဲ့လေ၊ အိုး... အစ်ကိုကြီးကလဲ ဘာဖြစ်နေရပြန်တာလဲ”

စိတ်ချောက်ချားမှုကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘဲအိုကြီး တစ် ကောင်အလား ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့လှုပ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသော ဦးဘသော်နောက်သို့ ခင်ခင်မြူးက ပြောပြောဆိုဆို လိုက်သွားပြီး အင်္ကျီ လက်ခမောင်းစက် ဆွဲကာမေးလိုက်မိသည်။ ဤတွင် ဦးဘသော်က တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး ခင်ခင်မြူးလက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး ဘေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လျက် လူရှင်းကြောင်း စိတ်ချသွားလေတော့မှ...

“ဟေ့... ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း”

“မြူး နားထောင်နေသားပဲဟာ”

“ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဘယ်သူပါလာလဲ သိလား”

“အိုး... အစ်ကိုကြီးဟာ အဲဒါကြောင့် ခက်တာ၊ သိချင်ရင် နို့တစ်ဘုတ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ခရီးသည်စာရင်း သွားကြည့်ရောပေါ့လို့”

ဦးဘသော်ကြီးက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် ညွတ်ပုံညွတ်ပုံ နှင့် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ ဒါကို သိချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တို့ ကိုဘိမှာ ဆုံခဲ့တဲ့လူကို ပြောတာ၊ တို့ကို မြင်းမိုရ်တောင် စာလုံးပေါင်း မေးတဲ့လူကို ပြောတာ၊ သူ့အခု ဒီသင်္ဘောကြီးနဲ့ ပါလာတယ် သိရဲ့လား အမိ”

ခင်ခင်မြူးက ယခုမှ ခေါင်းရှင်းသွားပုံရလျက်... .

“အိုး ဟုတ်ပြီ အစ်ကိုကြီး မြူးသိပြီ၊ ယိုကိုဟားမားသင်္ဘောဆိပ် မှာတုန်းက မြူးနဲ့ ဆုံမိသေးတယ်၊ ဒီလူက သိပ်ရိုင်းတဲ့လူ၊ ဟိုတုန်းက ကြည့်ပါလား၊ မြူးတို့လိုလူတွေကိုတောင် ကျေးဇူးတင်စကားလေးမှ ပြော ဖော်မရဘူး၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဒီလိုလူမျိုး မြူး သိပ်မုန်းတာ၊ ကိုတင် လှတို့လို မဟုတ်ဘူး၊ ခြောက်... ဒါထက် ကိုတင်လှနဲ့ တွဲနေတာ မြူးတွေ ခဲ့တာပဲ၊ ကိုတင်လှကို သူ့အကြောင်း မေးကြည့်ရဦးမယ်”

“မေးမနေနဲ့တော့ အမိ၊ ဟိုမေးဒီမေး လျှောက်မေးရင် ပိုပြီး တောင် မသင်္ကာဖြစ်လာဦးမယ်၊ အဲဒီမောင်တင်လှရဲ့အစ်ကို မောင်ဘလှ ရှိန်းကို ငါမေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒီလူဟာ စုံထောက်တဲ့”

“စုံထောက်”

“ဟုတ်တယ်၊ အထူးစုံထောက်တဲ့”

“ဟုတ်ပါမလားအစ်ကိုကြီး၊ သူတို့ပြောတဲ့လူဟာ ကိုဘိမှာ မြူးတို့ နဲ့တွေ့တဲ့လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်သမှ ခုနကတင် ငါ့ကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ‘နကမ္မတိ’ ဆိုတဲ့ စာလုံးပေါင်းကို လာထပ်မေးလိုက်သေးတယ်၊ ဒီမျက်နှာမှ ဒီမျက်နှာ အစစ်”

“ဟင်... အစ်ကိုကြီးက ပြန်မပြောလိုက်ဖူးလား”

“မပြောဘူး”

“ဟာ... အစ်ကိုကြီးက သိပ်ရှောင်တာပဲ၊ ဒီ နကမ္မတိဆိုတဲ့ စာလုံးပေါင်းလေးမှ မသိတော့ဘူးလား၊ မြူးသာရှိရင် တစ်ခါတည်း ပေါင်း ပြလိုက်... .”

ဦးဘသော်မှာ စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်... .

“ဟယ်... ဒီစာလုံးပေါင်းကိစ္စ အသာထားစမ်း၊ ဒီသင်္ဘော ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ဂျပန်သင်္ဘောသား စတီးဝပ်တွေထဲမှာ တော်တော် လည်လည်ပတ်ပတ်ရှိပုံရတဲ့ စူရူကီးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကိုလဲ

ငါမေးကြည့်ပြီးပြီ၊ သူတို့အကောက်ဌာနက လွတ်ထားတဲ့ စုံထောက်တွေ အကြောင်း အတော်သိရတယ်၊ ဒီသင်္ဘောမှာ စုံထောက်ပါလာတာကိုလဲ သူကပြောတယ်ကွ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဒုက္ခပေါ့”

ခင်ခင်မြူးက အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်လျက် စဉ်းစားခန်း ထုတ်လိုက်သည်။ ဦးဘသော်ကြီးမှာလည်း ဘောက်ဆွဘောက်ဆွဖြင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို သယ်ယူလျက် ကုန်းပတ်ပေါ် လျှောက်လာသည်။

ယခုအချိန်မှာ ခရီးသည်များ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်အောင်းလျက် အနားယူချိန်မျိုးဖြစ်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လူရှင်း၍နေသည်။

ဦးဘသော်နောက်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာသော ခင်ခင်မြူး မှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာလေး ဝင်းထိန်သွားပြီး... .

“ဟာ... အစ်ကိုကြီး နေအုံး၊ မြူး အကြံရပြီ”

ဦးဘသော်က တုန်ခန် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ရပ်လိုက်ပြီး ခင်ခင်မြူး ထံသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပေါ့ပါးခွင်မြူးလျက်ရှိသော ခင်ခင်မြူး၏ မျက်နှာထားကြောင့် သူသည်ပင်လျှင် အတော်လေး စိတ်ပေါ့ပါးသွားမိ၏။

“ဆိုခမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို အကြံမျိုးလဲဟ”

ခင်ခင်မြူးက စဉ်းစဉ်းစားစား တစ်အောင်မျှ ဆိုင်းငံ့နေလိုက်ပြီး နောက်မှ... .

“ဒီလူသာ မြန်မာပြည် အကောက်ဌာနက အထူးစုံထောက် တကယ် ဖြစ်ရိုးမှန်ရင် အခုလို ဒီသင်္ဘောနဲ့ သူပါလာတာ မြူးတို့အဖို့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ဘာ... ကံကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူသာ မြူးတို့ဝယ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းအတွက် သတင်း အစအနရသွားလို့ လိုက်ခဲ့တာမှန်ရင်တော့ သိပ်လွယ်တာပဲ၊ တန်ရာ တန်ဖိုးပေးပြီး သူ့နှုတ်ကို ပိတ်ပစ်နိုင်တာပေါ့”

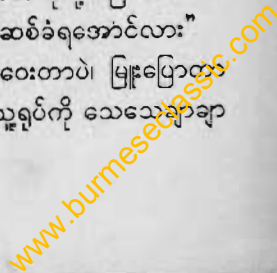
ဦးဘသော်မှာ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ သွားပြီး... .

“ဘာလဲ အမိ၊ ငါ့ကို ကုန်ခိုးသွင်းတဲ့အမှုအပြင် ရာဇဝတ်မှုပါ ထပ်တိုးခိုင်းချင်သေးလို့လား”

“မြူးပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သူ့ကို လာဘ်ထိုးဖို့ ပြောတာ”

“ဟင်... အဲဒါမှ လာဘ်ထိုးမှုပါ အဆစ်ခံရအောင်လား”

“အိုး... အစ်ကိုကြီးကလဲ တယ်နားဝေးတာပဲ၊ မြူးပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ ဒီမှာအစ်ကိုကြီး သူ့ရုပ်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်မိရဲ့လား”

“ကြည့်မိတာမှ ဒီကောင်မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံနဲ့ မွဲခြောက်တွေသာ နှံ့ရင်နှံ့သလောက် အရေအတွက်ကို ငါလောင်းပြီး မှန်အောင် ပြောနိုင်မယ်”

“အဲဒီအချက်ပေါ့။ သူ့မျက်နှာမှာ မွဲပြောက်လေးတောင် မရှိဘူး ဟုတ်လား။ မျက်နှာပေါက်လဲ တော်တော်လှတဲ့လူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လဲမဆိုးဘူး”

“ဟယ်... ဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့တဲ့”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ဒီလူကိုသာ အစ်ကိုကြီးက အေးသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားအဖြစ် ရွေးပြီး အလုပ်ခေါ်ပေးလိုက်ရင်က... စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“အလုပ်ခေါ်ပေးတော့ရော သူက လုပ်အုံးမှကိုး၊ လုပ်ဦးတော့ရော သူက ရန်ကုန်ရောက်ရင် တို့အထုပ်ကြီးဖြေပြလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်ရှိစ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလောက် လူတိုင်းလိုလို မက်မောပြီး ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားအလုပ်မျိုးကို ရသွားမှ သူ့အလုပ်ရှင်ကို သူက ပြန်ပြီး ချောက်တွန်းပါဦးမလား”

ဦးဘသော်မှာ ငိုငိုကျသွားသည်။ တကယ်စင်စစ် သူ၏ ဘဏ္ဍာတော်တိုက်ကို ထိခိုက်စေလှသော ဤသို့သော အပြုအမူမျိုးကို ဦးဘသော် အနေနှင့် မလုပ်ချင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ လဆန်းတိုင်း လဆန်းတိုင်း ခင်ခင်ကြား တို့ညီအစ်မ ဩဇာလွမ်းလျက်ရှိသော အေးသုံးလုံးရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ လစာစာရင်းကြီးက ဦးဘသော်ကို သွေးလေချောက်ချားစေခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြား တို့၏အစ်ကို လူကြမ်းမောင်ကျော်၊ ၎င်းတို့၏ဦးလေး ရဲလူထွက် ဦးဘဘင်၊ မောင်ဝမ်းကွဲ ကျင်သောင်တို့လင်မယား၊ ကျင်သောင်၏ညီမတော်သော စာရေးမ ဂျင်နီ စသည်စသည်များကို အလုပ်မရှိ အလုပ်ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး လစဉ် ထောင်နှင့်ချီ၍ ပေးနေရသည်။ ယခုတစ်ဖန် ဤရာခိုင်နှုန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် ထပ်တိုးရပေဦးမည်လော။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဤသို့ပြုရန်မှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိဟု ဦးဘသော်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အရေးကြီးသော လူတစ်ယောက်၏ နှုတ်ကိပ်တံနိုင်ရန်အတွက် ထိုက်သင့်သော တန်ဖိုးကိုတော့ သုံးရပေလိမ့်မည်။ ဤနည်းမှာ သူတို့လို လူကြီးလူကောင်းများအနေနှင့် သုံးသင့်သုံးထိုက်သော သစ္စာတရားတစ်ပုဒ်ပင် မဟုတ်ပါလော။

နောက် ဒီကောင် မစွဲတော့မှ ထုတ်ပစ်၊ စွဲသော် ပွက်နိုး။
ဤသို့ တွက်ဆကာ...

လျှော့ပြောပေတိုက်

“အေး... ဟုတ်ပြီဟ၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ မောင်ဘလုနီနဲ့ ဒီကောင်နဲ့လဲ သူငယ်ချင်းပဲ၊ ငါ ဘလုနီနဲ့ဆီကနေတစ်ဆင့် သူ့ကို ချဉ်းကပ်မယ်၊ ဒီကောင် ကျနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျပြီးသားပဲ အစ်ကိုကြီး၊ အေးသုံးလုံးရုပ်ရှင်က ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ ဇာတ်လိုက်စာရင်းထဲ ပါလာလို့မှ မကျရင် သူက ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လို့လဲ၊ ဒီအတွက်တော့ ပူစရာမရှိပါဘူး”

“ဒါပေါ့ကွ”

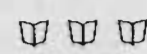
“မြူးပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

“သိပ်မှန်ပဲ”

ခင်ခင်မြူးနှင့် တွေ့မိလေသမျှ ယခုအချိန်လောက် တစ်ခါမှ စိတ်ချမ်းသာခြင်း မဖြစ်ခဲ့မိသော ဦးဘသော်မှာ သူ့ကျေးဇူးရှင် ခယ်မချောလေးကို ကျေးဇူးအတင်ကြီးတင်လျက် နှစ်မြို့စွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤတွင် ခင်ခင်မြူးက မည်သို့သဘောပေါက်သွားသည်မသိ၊ (ဟင်းနော်... အဘိုးကြီး... ဘာလိုလိုနဲ့ ပရောပရီလုပ်လို့ ရမယ်များ မှတ်သလား) ဟူသော အကြည့်မျိုးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်ကို ခံလိုက်ရတော့မှ ဦးဘသော်မှာ ရုတ်တရက် ကျားမျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်မိသူအလား ကယောင်ကတမ်းဖြစ်သွားလျက် အနိုင်နိုင် ဣန္ဒြေဆည်ကာ လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးကိုက်လိုက်ရသည်။

“ထိုး... ”

မိမိပါးစပ်ထဲသို့ ပြောင်းပြန်ဝင်၍ လာပြန်သော ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ဦးဘသော်က ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပေါက်လွင့်ပစ်လိုက်ရတော့မှ ခင်ခင်မြူး၏ ဆည်းလည်းသံကဲ့သို့သော ရယ်မောသံကလေးများမှာ သဘောကုန်းပတ်တစ်လျှောက်လုံး ပျံ့လွင့်၍ သွားပေတော့၏။

ခင်မောင်လင်းက သင်္ဘောသားများ သုံးနေကျ အင်္ဂလိပ်လို မှတ်ကြည့်သည်တွင် စူဇူကီးက ပြုံးလိုက်ပြီး အလွန်ပီသလှသော မြန်မာစကားဖြင့်. . .

“ကျွန်တော့်နာမည် စူဇူကီးဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သင်္ဘောစတီးဝပ်စူဇူကီးပါ။ ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲ ရှင်းလင်းခွင့်ပြုပါ မာစတာ”

“ဟိုး. . . ခင်ဗျားကြီး မြန်မာစကား တတ်လှပါလား။ ဟန်ကျတာပေါ့။ ခင်ဗျားက ဒီအခန်းမှာ တာဝန်ကျတဲ့ စတီးဝပ်လား”

စူဇူကီးက ရိုသေစွာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး. . .

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အေးနဲ့ဘီအထပ်မှာရှိတဲ့ ပထမတန်းခရီးသည်များရဲ့ စတီးဝပ်အဖြစ် တာဝန်ယူရပါတယ်”

တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဝက်သိုက်ကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးနေသော သင်္ဘောအိပ်ခန်းလေးမှာ စူဇူကီးကြောင့် သပ်ရပ်ရှင်းလင်း၍ သွားတော့သည်။ စူဇူကီး၏အပြောအဆိုဖော်ရွေမှု၊ အလုပ်ကိုင် ကျိုးနွံမှုတို့ကြောင့် ခင်မောင်လင်းက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားလျက် အမေရိကန် ငါးဒေါ်လာတန်တစ်ချပ်ကို စူဇူကီး၏လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

စူဇူကီးကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သူ့ကို အလိုရှိသမျှခိုင်းနိုင်ကြောင်းနှင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်မှာ ခင်မောင်လင်းအနေနှင့် မြန်မာပြည်တွင်းစစ်ကြီးနှင့် အတူဝင်ရောက်ကာ ချွေးတပ်စွဲ ပါးရိုက်လုပ်သွားကြသူများမှာ ဤဂျပန်လူမျိုးများမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယ ဖြစ်သွားလှအောင်ပင်တည်း။ ဂျပန်ပြည်တွင်း ရောက်နေစဉ် ကလည်း ယဉ်ကျေးဖော်ရွေလှ သောဂျပန်အမျိုးသားများကို တွေ့ရလေတိုင်း ဤလိုသံသယမျိုး ဝင်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟောဒါက. . . ရေချိုးခန်းပါပဲ မာစတာ၊ ဒီရေချိုးခန်းကိုတော့ နှစ်ခန်းလုံးက အသုံးပြုရပါတယ်”

မိမိနှင့် ရေချိုးခန်းတစ်ခုတည်းကို တွဲဖက်အသုံးပြုရမည့် တစ်ဖက်ခန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သူ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမော်လီဝင်းဖြစ်ကြောင်း မဆွကပင် သိထားခဲ့ရသော ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်လုံးမှက်ဆန်များ ပြူး၍ သွားသည်။

ဤအချက်ကို ရိပ်မိပုံရသော စတီးဝပ်အဘိုးကြီး စူဇူကီးက. . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မာစတာ၊ ဟိုဘက်ခန်း အေ(၂၄)က လူဟာ ရေချိုးခန်းထဲရှိနေရင် ဒီဘက်က တံခါးကို ဖွင့်လို့မရဘူး၊ ဒီဘက်ကလူများ အထဲမှာ ရှိနေရင်လဲ ဟိုဘက်က မဖွင့်နိုင်ဘူး၊ စိတ်ချရအောင် လှုပ်ထားပါတယ်”

အခန်း (၅)

သီတာကို သူ့အခန်းသို့ လိုက်ပို့ပြီးနောက် ညနေစာ အတူစားကြရန်ချိန်းဆို၍ တင်လှနေထိုင်ခဲ့ရာ သူ့အခန်းနံပါတ်ကို နို့တစ်စုံတစ်တွင် ရှာဖွေပြီး ပြန်၍လာသော ခင်မောင်လင်း၏စိတ်မှာ နွေဦးပေါက်အဏ္ဏဝါလေရှားကလေးနှင့်အတူ ရွှင်မြူး၍နေမိသည်။

သင်္ဘော၏အပေါ်ဆုံးအထပ်ဖြစ်သော အေဒက်ခဲ နံပါတ်(၂၃) အခန်းကို ဖွင့်၍ အထဲဝင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား တင်လှလာပို့ခိုင်းထားသော မိမိ၏သားရေသေတ္တာကြီး နှစ်လုံးမှအပ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ရှုပ်ပွ၍ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။

အိပ်ရာခင်း၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးများ လုံးထွေး နေသည့်ကြားတွင် တင်လှ၏ခြေအိတ်တစ်ဖက်၊ အတွင်းခဲဘောင်းဘီတစ်ထည်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ပိုင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် တင်လှသည် ဤအခန်းမှ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ထွက်ခွာသွားရကြောင်း ခင်မောင်လင်းက တွေးမိပြီး ပြုံးလိုက်မိသေး၏။

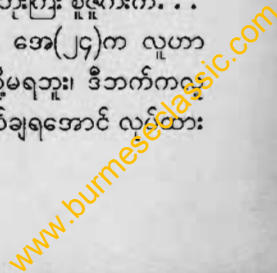
ထို့နောက် အခန်းကို နေသားတကျ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရေးအတွက် သင်္ဘောစတီးဝပ် တစ်ဦးဦးကိုခေါ်ရန် ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်း ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အခန်းပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလာသူကား စောစောက စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဦးဘသော်နှင့် စကားလက်ဆုံကျခဲ့သော ဂျပန်သင်္ဘော စတီးဝပ်ကြီးစူဇူကီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

စူဇူကီးက သူ၏ငွေသွားကြီးများအကြားမှ ရှိခနဲ လေကို တစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ ခင်မောင်လင်းထံသို့ ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်၍. . .

“ဝွတ်အာဖတာနွန်း မာစတာ”

“ဝွတ်အာဖတာနွန်း စတီးဝပ်၊ ယူစပိခဲ အင်းဂလစ်ရှ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝူဇူကီးဆန်”

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲမှာ သွားထားလိုက်မယ်မာစတာ”

ဝူဇူကီးက မုတ်ဆိတ်ရိတ် ကိရိယာများ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံများနှင့် ဆပ်ပြာမွှေးထည့်သော အိတ်ကလေးကို ကိုင်၍ ပြောသဖြင့် ခင်မောင်လင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်တွင် ဝူဇူကီးသည် ရေချိုးခန်းတံခါးကို အသာအယာဖွင့်လျက် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

တစ်အောင့်ကြာမှ ဝူဇူကီး ပြန်၍ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ထူးထူးခြားခြား စောစောကလို သာယာခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ခင်မောင်လင်းက အံ့အားသင့်သွားကာ. . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝူဇူကီးဆန်”

ဝူဇူကီးကမူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့သာ တွေဝေသောမျက်လုံးများနှင့် ငုံ့ကြည့်လျက် သူ၏ဆံပင်ဖြူကလေးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသောခေါင်းတုံးကြီးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး. . .

“ကျွန်တော် ဝူဇူကီးဆန်ဟာ မြန်မာပြည်မှာ တော်တော်ကြာကြာနေဖူးပါတယ် မာစတာ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလောက် မြန်မာစကား ပြောနိုင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် မြန်မာစာလဲ နည်းနည်းတတ်ပါတယ် မာစတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် နောက်မှ ခင်ဗျားကို မြန်မာစာအုပ်တွေ ငှားပေးဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒီသင်္ဘောနဲ့ပါလာတယ်၊ သူ့ဝတ္ထုတွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ဝူဇူကီးကမူ မည်သို့မှ အကြောင်းထူးပုံ မရဘဲ. . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မာစတာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်သိပ်များပါတယ်၊ စာများများ မဖတ်နိုင်ပါဘူး၊ မြန်မာစာလဲ တော်တော် မေ့ကုန်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မာစတာ၊ ဒီစာကတော့ ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်နားမလည်ပေမယ့် ကောင်းမယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး”

“ဟ. . . ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးလို့ ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာစတာ၊ ကျွန်တော်က မာစတာရေးထားတာတွေကို ပြောနေတာပါ၊ ကပုတိန် ဝါတာနာဘောဆန်သိရင် ကျွန်တော့်ကို

ညစ်ပတ်တယ်ဆိုပြီး ဆူမှာပဲ မာစတာ၊ ဒီလိုစာမျိုး ဘာဖြစ်လို့ ရေးတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ခင်မောင်လင်းမှာ ဒီဂျပန် အဘိုးကြီး ဘာတွေများ လျှောက်ရွတ်နေပါလိမ့်ဟု အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ဘဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“နေပါဦး ဝူဇူကီးဆန်၊ ကျုပ်က ဘာစာတွေများ ရေးထားမိလို့တဲ့”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာလေ. . . မာစတာ၊ မေ့နေပြီလား”

ခင်မောင်လင်းက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု တွေးမိပြီးဖြန်းခနဲ ထကာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လျက် အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်မိသည်။ ရေချိုးခန်းအတွင်း၌ကား ရေနွေးစိမ့်ချိုးရန် ကြွေအင်တုံကြီးတစ်ခု၊ အညစ်အကြေးစွန့်ရန် နေရာများ၊ မျက်နှာသစ်ရန် ကြွေခွက်များနှင့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတစ်ခု သူ့နေရာနှင့်သူ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ တည်ရှိသည်။

သို့သော် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးဘေးမှ ဖြူဖွေးသော နံရံထက်တွင် ဝိုင်းစက်သောလက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသော အနီရောင်စာတန်းကလေးများကို အောက်ပါအတိုင်း ခင်မောင်လင်းက အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိရလေတော့သည်။

“ချစ်အတ္ထဝါကြောဝယ်၊ မျောကြစို့ တူမောင်မယ်”

မောင့်ဒါလင်
'ဝင်း'

သူ့အနောက်နားသို့ ညင်သာစွာရောက်လာသော ဝူဇူကီးဆန် ရှိရာသို့ ခင်မောင်လင်းက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီစာတွေ ကျုပ်ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဝူဇူကီးကလည်း အလားတူ အံ့ဩသွားပုံရလျက်. . .

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူရေးထားတာလဲ မာစတာ၊ ကျွန်တော် မနက်က ဒီအခန်းတွေ ဝင်ရှင်းတော့ ဒီစာတွေ မရှိသေးဘူး မာစတာ”

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိမလဲ၊ နေဦး. . .”

ခင်မောင်လင်းက အနီးသို့ အသေအချာကပ်လိုက်ပြီး စာလုံးများကို လက်နှင့် ပွတ်ကြည့် နမ်းကြည့်နှင့် စူးစမ်းလိုက်ပြီး. . .

“ဟာ. . . ဒါ မိန်းမလက်ရေးပဲ၊ ရေးထားတာကလဲ နတ်ခမ်းဆိုးဆေးနဲ့ဗျ”

ဒီတော့မှ စူဠကီးမှာ မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်သွားလျက် ပါးစပ်ကြီး ဖြဲသွားပြီး. . . “အား. . . ဟုတ်ပြီ မာစတာ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မာစတာ အားကြီး ကံကောင်းတာပဲ”

“ဟင်. . . ဘာကြောင့်တုံးဗျ”

စူဠကီးကမူ သူ့မျက်နှာကို စပ်ပြီးဖြိုးကြီးလုပ်ကာ ခင်မောင်လင်း အား မချိုမချည်ကြည့်လျက်. . .

“ဟိုဘက်အခန်း အေ(၂၄) မှာနေတဲ့ မစ္စထရက်စ်ကို ကျွန်တော် သိတယ် မာစတာ၊ သူ အင်မတန် လှတယ်၊ လှလို့လဲ အခုလို ကမားတာ ဖြစ်မှာပဲ မာစတာ၊ မာစတာ ဝမ်းမသာဘူးလား”

“နေပါဦး၊ ဒါဖြင့် ဒီစာဟာ ဟိုဘက်ခန်းမှာနေတဲ့ မော်သီဝင်း ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးက ရေးထားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သူဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ လှတော့ လှတယ် မာစတာ၊ ကျွန်တော် သူ့ရေးထားတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်တုန်းက သူ့အခန်းက ခေါင်း လောင်းနဲ့ခေါ်လို့ ကျွန်တော်သွားတယ်၊ သူက စားပွဲမှာထိုင်ပြီး နှုတ်ခမ်း ဆိုးနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ သူက အဘိုးကြီး အခန်းဝေဘင့် ဆွဲခြင်းကြီးထဲက လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို ယူပေးပါလို့ ပြောတယ်၊ ဆွဲခြင်း ကြီးဟာ ကြီးပြီးလှတယ် မာစတာ၊ ကျွန်တော် အဖူးကိုဖွင့်ပြီးတော့ အဝဲကို နှိုက်လိုက်တော့ အထဲက ကျွန်တော့်ကို ကိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ လုံးပြီး ‘ခူးရား’ လို့ အော်လိုက်မိတယ်”

“ဟား. . . စူဠကီးကို ဘာကောင် ကိုက်လိုက်လို့လဲ”

“မိကျောင်းကလေးတစ်ကောင် ကိုက်တယ် မာစတာ”

ခင်မောင်လင်း အံ့အားသင့်လျက်. . .

“အင်း. . . မိကျောင်းကလေး ကြုံကြုံဖန်ဖန်”

“ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပြည်မှာတော့ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဈေး ထဲမှာ ချရောင်းတတ်ကြတာပဲ၊ ဒီမိန်းမက အထူးအဆန်း ဝယ်လာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါလေး ကျွန်တော့်ကိုက်တော့ သူက သိပ်သဘောကျ ပြီးရယ်တာပဲ မာစတာ၊ ကျွန်တော်လဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ဒီဘက်အခန်းမှာနေတဲ့လူဟာ တိုက်ျီ မြန်မာသံရုံးကလူ မဟုတ် လားလို့ မေးတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဟုတ်တယ်ထင်တာပဲ၊ သင်္ဘောဆိပ် မှာ သံရုံးကလူတွေနဲ့ သူ့ကိုတွေ့တယ်၊ သူ့နာမည် မစ္စတာ ‘လှ’ တော့ပါ တာပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မာစတာနာမည် မစ္စတာလှ မဟုတ်လား၊ တိုက်ျီ သံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တယ်မဟုတ်လား မာစတာ”

ခင်မောင်လင်းက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါလိုက်ပြီး. . . “ကျုပ်နာမည် ခင်မောင်လင်းပဲ၊ တိုက်ျီသံရုံးမှာ အလုပ်လုပ် တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ. . . ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မှားသွားတာပဲ၊ ခရီးသည်စာရင်း ထဲမှာ ဒီအခန်းမှာ နေတဲ့လူနဲ့ နာမည်ဟာ ‘လှ’ ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ဘွဲ့မိလို့ ဒီအတိုင်း ပြောလိုက်မိတယ်၊ ဒီတော့ မစ္စထရက်စ်ကလဲ တစ်ခါတည်း ဝမ်းသာပြီးသိချင်းနည်းနည်း ဆိုလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ ဟာသူ အံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ်ရဦးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ် မာစတာ၊ သူ့လက်ထဲမှာ နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးတစ်တောင့်လဲ ရှိနေတယ်”

“ဟိုက်. . . အဲဒါမှ ချောက်ပဲပေါ့ စူဠကီးဆန်၊ သူက ကျုပ်ကို သူ့အဆက် ဘလှုခွန်းအောက်မေ့ပြီး ဝင်ရေးထားတာဖြစ်မှာပဲ”

ခင်မောင်လင်းမှာ ဇောခွေးများပင် ပြန်သွားသည်။

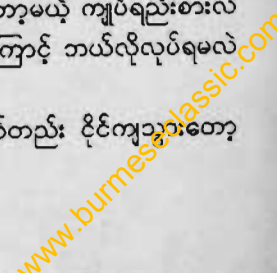
စူဠကီးကမူ မည်သို့မျှ မထူးခြားလှဘဲ. . . “ကိစ္စမရှိပါဘူး မာစတာ၊ ဒီလောက် မှားတာယွင်းတာလေးတွေ ဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ပင်လယ်ခရီးသွားတဲ့အခါမှာ အခုလို အခန်းနီးချင်း အဖော်ကောင်းကောင်းရဖို့ အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ မာစတာ အများကြီး ကံကောင်းတယ်၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ၊ အဲဒီ အကြောင်း ကပ္ပတိန်ဝါတာနာဘောဆန်သီရင် အများကြီးဝမ်းသာမယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာမူ စိတ်ရွံ့သွားဟန်နှင့်. . . “ခင်ဗျားကြီး ကပ္ပတိန်ဝမ်းသာတာ ဝမ်းနည်းတာ အသာထား ပါဦး၊ ကျုပ်ဖြင့် ဒီအခန်းကို ဘယ်လိုဆက်နေရမုန်းတောင် မသိရတဲ့ အထဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး မာစတာ၊ မနက်ကျရင် ကျွန်တော် ပန်းစည်းတစ်ခု ရှာပြီး မာစတာနာမည်နဲ့ သွားပို့ပေးမယ်၊ ဒါ အလွန်ကောင်းတဲ့ နည်းပဲ၊ နောက်တော့ မာစတာတို့ ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်၊ အဟီး. . .”

ခင်မောင်လင်းမှာ စိတ်တိုသွားလျက်. . . “အဲဒါမျိုးဖြစ်လာမှာကို ကြောက်လို့ ခက်နေတာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်က စေ့စပ်ထားပြီးတဲ့လူ၊ မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မယ့် ကျုပ်ရည်းစားလဲ ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလာတယ် နားလည်လား၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အကျပ်ရိုက်နေတာ”

စူဠကီး၏ မျက်နှာကြီးမှာ တစ်ချက်တည်း ဝိုင်ကျသွားတော့ သည်။

ခင်မောင်လင်းအားလည်း တူသားတစ်ယောက်ကို ကြည့်ဘိသကဲ့သို့ ကြင်နာသော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒုက္ခပေါ့ မာစတာ၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ မာစတာနဲ့ အခန်းဆင်းကပ်ပြီး ခရီးသွားဖို့ဟာ အခက်ဆုံးပဲ မာစတာ”

“အခက်ဆုံးပေါ့ဗျ”

“ဘာခက်နေကြတာလဲဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဝင်ရောက်လာသူကား တင်လှ ဖြစ်သည်။

ခင်မောင်လင်းက တင်လှကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဟေး... တင်လှ...”

တင်လှမှာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး... .

“မင်းနဲ့ငါ နှစ်ပေနဲ့ ခြောက်လက်မလောက်ပဲ ကွာပါတယ်ကွာ၊ ဒီအခန်းလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်၊ တိုးတိုးခေါ်မှပေါ့ကွ၊ ဒါထက် ခင်မောင်လင်း... မြူးနဲ့ငါနဲ့လေ အခုပဲ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့တယ်ကွ၊ မြူးက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးသာဆိုတယ်၊ သိပ်အသိပညာကြွယ်ဝတာပဲမောင်၊ ငါနဲ့ ကျန်းမာရေးအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးကြတယ်၊ သူပြောတာ နားထောင်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ ချက်ချင်း ဟာကြူလီ ဖြစ်သွားတော့မလား အောက်မေ့ရတယ်ကွ၊ တကယ်ပဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းဟာကြူလီ အသာထားဦး”

“တကယ်ပြောတာ ခင်မောင်လင်း၊ နောက်ပြီး ငါ အဘိုးကြီးဦးဘသော်နဲ့လဲ စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့သေးတယ် မောင်၊ အဘိုးကြီးက ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသလောက် ဦးနှောက်သိပ်ရွံ့တဲ့လူကြီးမဟုတ်ဘူးကွ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထုပ်ကြီး ဟီး... ဟီး...”

“ဟေ့ တင်လှ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ အခန်းချင်းပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

“မင်းကလဲ အူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ ခုနကတင်အခန်းချင်းပြောင်းပြီးကြပြီပဲ ဥစ္စာ”

“အေး... အဲဒီပြောင်းပြီးတာကို အခု ထပ်ပြောင်းရမှဖြစ်မယ်”

တင်လှမှာ နဖူးကြောများ တွန့်သွားလျက်... .

“ဘာလဲ... မင်းဆိုလိုတာက ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ဒီ အထက်ထပ်အောက် ပြန်သယ်လာပြီး မင်းဟာတွေကို အောက်ဆုံးထပ် စီကို ပြန်သယ်သွားဖို့လား ခင်မောင်လင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ပထမ ငါ့အခန်းထဲ ပြန်သယ်သွားပြီး မင်းပစ္စည်းတွေကို မူလ မင့်အခန်းထဲ ပြန်သယ်လာဖို့ပဲ၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား”

“ဟင်... ဒါဖြင့်” ငါက ဒီမော်လီဝင်းနဲ့ အခန်းချင်း ပြန်ကပ်ပြီးနေရမယ်ပေါ့လေ”

“အေး... .”

တင်လှက မချီပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် သူခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းလိုက်ကာ... .

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ခင်မောင်လင်း၊ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အေး... . ငါ့အစ်ကို ဘလှရှန်းတစ်ကောင် ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်း ငါကြားရရင်တော့ ဒီကိစ္စ ဖြစ်နိုင်ကောင်း ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းကွာ၊ အခုတောင် ဒီကောင်ကြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ အံ့ကြီးတကြိတ်ကြိတ်လုပ်ပြီး တစ်မနက်လုံး ငါ့နောက် တကောက်ကောက် ချက်ကင်လိုက်လုပ်နေလို့ ခြေလှမ်းမမှားအောင် အတော်ကြိုးစားနေရတယ်... .

မင်း စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ကွာ၊ ဒီအခန်းက အပေါ်ဆုံးအထပ်ဖြစ်လို့ ပိုပြီးကောင်းသေးတယ်၊ ကြည့်စမ်း ကော်ဇောတွေကလဲ စမတ်ပဲ၊ အမယ်ပန်းချီကားက နှစ်ခုတောင် ရှိတယ်၊ ဟိုအခန်းမှာဆို တစ်ခုတည်းရယ်၊ ပြီးတော့... . ဟဲ... ဟဲ... ဒါက ဘယ်က ပေါက်ဖော်ကြီးတုံး”

ယခုမှ ရေချိုးခန်းထဲက ညင်သာစွာထွက်လာသော စူဇူကို တွေ့လိုက်သဖြင့် တင်လှက အံ့အားသင့်ကာ မေးလိုက်သည်။

စူဇူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဦးခေါင်းကိုညွတ်လိုက်ပြီး... .

“ကျွန်တော့်နာမည် စူဇူကီးဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သင်္ဘော စတီးဝပ်စူဇူကီးပါ မာစတာ”

“နိပ်ဟေ့၊ ကြည့်စမ်း ခင်မောင်လင်း၊ မင်းမှာ မြန်မာစကားကောင်းကောင်းတတ်ပြီ လိမ္မာတဲ့ စတီးဝပ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လဲ ရထားသေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာစတာ”

စူဇူကီးက ဒုတိယအကြိမ် ဦးညွတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ တင်လှက ဆက်၍... .

“နောက်ပြီး ဒီအခန်းမှာဆိုရင် သီးသန့် ရေချိုးခန်းတွေ ဘာတွေနဲ့”

“အေး မင်းပြောတဲ့ သီးသန့်ရေချိုးခန်းကြီးထဲကိုပဲ တစ်ဆိတ်လောက်ဝင်ကြည့်ပါဦး”

“ငါကြည့်ပြီးပါပြီကွ ဝိမ်ပဲ၊ ရေနွေးလဲ ရနိုင်တယ်”

“အခု ထပ်ကြည့်ပါဦး တင်လှ”

“ခင်မောင်လင်း... မင်းတစ်ယောက် ဒီနေ့ အတော်ထူးခြား နေတယ်ကွ၊ ကဲ ကဲ ငါထပ်ကြည့်မှ မင်းကျေနပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကြည့်ရသေး တာပေါ့”

တင်လှက ပြောပြောဆိုဆို ရေချိုးခန်းတံခါးကို အနည်းငယ် ဆွဲဟရ၍ သူ့ခေါင်းကို သွင်းလိုက်သည်တွင် တံခါးနှင့်ခေါင်း ညှပ်နေတိ သည့်အလား ငါးစက္ကန့်မျှ မတုန်မလှုပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် သရဲသဘက်ကို ရင်ဆိုင်ရတိသကဲ့သို့ တံခါးကို ကျိင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လျက် အူယားဖားယား ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးကား သေခါနီးသွေးဆုတ်နေသူကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက် မျက်လုံး များလည်း ပြူးကြောင်ကာ သတိလစ်လပ်မတတ် ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့... ဒါ မော်လီဝင်းလက်ချက်ပဲ ခင်မောင်လင်း”

“အစစ်ပေါ့”

“ဒီအခန်းမှာ မင်းရှိမှန်းသိရက်သားနဲ့ သူ့နေထားတာလား၊ ဒီလို မိန်းမတွေရဲ့စိတ်က ပြောရဆိုရ အခက်သားကွ”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူနဲ့ငါ သိတောင် မသိသေးဘူး တင်လှရ၊ ဒါပေမယ့်... ငါ့စကားပဲကြီး စူလူကီးဆန်ပြောပုံထောက်တော့ ဒီအခန်းမှာ သူ့အဆက် ဘာလှရှိန်းကြီး နေတယ်အောက်မေ့ပြီး မော်လီဝင်း ရေးထားလိုက်တယ်လို့ ယူဆရတယ်”

“အား၊ ဟုတ်ပြီဟေ့၊ ငါအခုမှ သတိရတယ်၊ ခရီးသည် စာရင်း ထဲမှာ ငါ့နာမည်ကို မစွတာလှ၊ မြန်မာသံရုံး၊ တိုကျိုလို့ အတိုကောက် ပေးလိုက်မိတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ငါ့အစ်ကိုဘလှရှိန်းလို့ ငါ့ကို အထင်မှားကုန် ကြတာပဲ၊ အမယ်လေးလေး... ငါ ဒီအခန်းက စောစောပြောင်းမိတာ ကုသိုလ်ကောင်းလို့ပဲဟေ့၊ မဟုတ်ရင် ငါ ဒီအခန်းနေတုန်း ဘလှရှိန်းကြီးက ရေချိုးခန်းထဲ ဒီလိုစာမျိုးတွေ သွားရင်တော့လား၊ အဝီစိ အရောက်ပြေးလဲ ချမ်းသာရာရမယ် မထင်ဘူး သူငယ်ချင်း”

“ဒါပေမယ့်... မင်းနဲ့ငါ အခန်းချင်းပြန်လဲမှ ဖြစ်မယ်ဟေ့”

“မဖြစ်နိုင်တာ... မပြောစမ်းပါနဲ့ ခင်မောင်လင်းရာ၊ ငါ့ကို ဒီ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးထဲ မတွန်းပို့ပါနဲ့”

“ဟ... ငါ့အနေနဲ့လဲ မင်းပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ငါဟာ သိတာနဲ့ စေ့စပ်ပြီးသားလူကွ၊ ဒီစာတွေ သိတာတွေသွားရင် ဘာဖြစ်ကုန်ကြမလဲ၊ မင်း စဉ်းစားမိရဲ့လား တင်လှ”

တင်လှမှာ တစ်ချက်ငိုင်သွားသည်။

သို့သော် ဝမ်းသာအားရ လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး...

“ဟေ့... ခင်မောင်လင်း၊ သီတာ မင်းအခန်းထဲကို ဘယ်နည်း နဲ့မှ အခုနေ အလည်မလာနိုင်သေးဘူးကွ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းပဲ ငါ့ကိုပြောထားသေးတယ် မဟုတ်လား၊ သီတာ မင်းကို စိတ်ဆိုးနေလို့ဆို”

ခင်မောင်လင်းက လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ပြီး...

“အခြေအနေဟာ မင်းထင်သလို တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်မနေ ဘူး တင်လှ၊ အခု သီတာနဲ့ ငါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှု ရှိသွားပြီ၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဟာ ဟောဒီ အဏ္ဏဝါရေပြင်ကြီးလိုပဲ ထိုးခွဲလို့မရအောင် ဖြစ်နေပြီလေ”

တင်လှက အံ့ဩသွားဟန်နှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ချိုလိုက်ပြီး...

“ဟေ မင်းတို့ချင်း ဒီလိုပြန်ပြီး သင့်မြတ်ကုန်ကြတာ သီတာ့ကို ငါပြောလိုက်လို့ ဖြစ်ရမယ်ကွ”

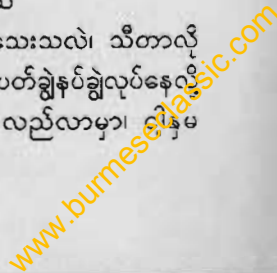
“မင်းနဲ့သီတာ ဘယ်တုန်းကတွေ့ကြပြီး ဘာတွေ ပြောလိုက်လို့ လဲ”

“သိပ်မကြာသေးဘူးလေ၊ ငါ သင်္ဘောပေါ်မှာ မြူးကို လိုက်ရှာ ရင်းနဲ့ ကစားခန်းထဲမှာ ပင်ပေါင်ရိုက်နေတဲ့ သီတာတို့အဖွဲ့က ငတ်မလေး တွေကို ငါကြည့်နေတုန်း သီတာနဲ့ တိုးမိတယ်၊ ကောင်မလေးကကွာ ရည်းစားနဲ့ စိတ်ဆိုးနေတယ်သာ ဆိုတယ်၊ ကြော့လို့မော့လို့ ရွှင်လို့ကွ၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်၊ သီတာလို့ မင်းဟာ ခင်မောင်လင်းအပေါ် ဒီလိုစိတ်ကောက်နေလို့ မသင့်ဘူးလို့၊ ခင်မောင်လင်းလို့ လူမျိုးတစ်ယောက် လက်လွတ်သွားရင် ဘယ်လောက် နှမြောဖို့ ကောင်းသလဲ၊ မင်းကသာ သူ့ကို ဒီလို တင်းတင်းမာမာ လုပ်နေ၊ သူ့မှာဆိုရင် သူ့ကို သဘောကျတဲ့မြာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေတယ် သိလားလို့၊ အခုတောင် ငါသိရသလောက် ခင်မောင်လင်းမှာ ရည်းစား အရန်နှစ်ယောက်လောက်ကို အဆင်သင့်ရှိနေတာ၊ တစ်နေ့ သီတာ ကျန်ရစ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့၊ မင်းအတွက် စိတ်နာနာနဲ့ တရစပ် ပြောချ လိုက်တော့ ငတ်မလေး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တစ်ခါတည်း ငိုင်ကျသွား တာပဲကွ”

ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားလျက်-

“ဟေ့... မင်း ဒီအတိုင်းပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ သီတာလို့ ကောင်မလေးမျိုးက ဒီလိုပြောမှ ဖြစ်တာကွ၊ သူ့ကို ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့လုပ်နေလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့မှ မင်းဆီကို စိတ်ပြန်လည်လာမှာ၊ ဒါနဲ့မှ အကြောင်း ငါသိတယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာ သူ့နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လျက် ခုတင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားပြီး . . .

“ဒုက္ခပါပဲ တင်လှရာ . . မင်းနဲ့သိတာနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ တို့အချင်းချင်းက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရှင်းပြီးလို့ ပြန်ပြီး ဟန်ကျနေပြီတဲ့၊ မင်းအခုလို ပြောလိုက်တော့ သိတာ ငါ့ကို အထင်တွေထပ်ပြီး လွဲကုန်တော့မှာပဲ”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းပဲ ငါ့ကို စောစောက ကူစမ်းပါဆိုလို့ ငါက ကိုယ့်နှမကိုယ် မျက်နှာအပူခံပြီး ပြောပေးရတာ၊ အထင်လွဲရော ဂရုစိုက်စရာလိုက်လို့ ယောက်ျားဈေး မဖျက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ခင်မောင်လင်းရာ၊ ကဲ . . သွားမယ်ဟေ့၊ ငါ အခုလာတာက မင်းကို ဒီအကြောင်း ပြောရအောင်ပဲ”

တင်လှက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားမည်ပြုသည်တွင် ခင်မောင်လင်းက အလျင်အမြန် သူ့ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး . . .

“ဟိုး . . ဆရာ . . . ဟိုး၊ ဒီလိုတော့ . . ခေါင်းမရှောင်သွားနဲ့၊ ရေချိုးခန်းကိစ္စကြီး ရှင်းသွားပါဦး”

နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဝိုင်ကြည့်နေမိကြသည်တွင် အနီးမှရပ်နေသော စူဇူကီးဆန်က . . .

“ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား မာစတာ၊ ဒီစာတန်းတွေကို ကျွန်တော် ဖျက်ပစ်လိုက်မယ်”

ခင်မောင်လင်းက . . .
“ရပါ့မလားဗျ၊ ဒီဟာတွေက ကစ်စ်ပရစ် အနမ်းခံတွေ၊ နံရံမှာ စွဲနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါမျိုးဟာ လူကိုယ်မှာတောင် ဆပ်ပြာနဲ့ အတော် ပွတ်ထုတ်ယူရတာ”

တင်လှကလည်း သူ့အတွေ့အကြုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။
“ရပါတယ် မာစတာ၊ သူ့အပေါ်က သင်္ဘောဆေး ထပ်သုတ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ သွားယူလိုက်မယ်”

စူဇူကီးဆန်က ဦးခေါင်းကိုညွတ်လျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ သက်ပြင်း ပြိုင်တူချလျက် ခုတင်ပေါ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

၎င်းနောက် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များ ငြိမ်သက်သွားရန် အတွက် စိကရက်ကိုယ်စီ ထုတ်ဖွာလိုက်ကြသည်။

“ဒီအဘိုးကြီး ကယ်ပေလိုဟေ့”

“ဟုတ်တယ် တင်လှ အခုမှ တကတည်း ငါ့ကျောပေါ်က ဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားသလိုပဲ”

“ဈေးတောင် အတော်ပြန်သွားတယ်၊ ငါ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမှ”
တင်လှက ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ အတွင်းမှနေ၍

တရားရှုတရားရှုနှင့် မျက်နှာသစ်ရန် ပြင်ဆင်နေသော အသံများ ကြားရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်လည်း သူနှင့် ခင်ခင်မြို့တို့ တွေ့ကြုံအကြောင်း ရေချိုးခန်းတွင်းမှနေပြီး ခင်မောင်လင်းသို့ လှမ်း၍လှမ်း၍ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်သေး၏။

တင်လှ တအောင့်မျှ ငြိမ်သက်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် ခင်မောင်လင်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာကြက်နှင့် တက်ဆောင့်လှမတတ် ဖြစ်သွားသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်ခန်းမှ မော်လီဝင်းသည် သူ့အခန်းဝတွင် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်၍လာသည်ကို သူ မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

မဂိုဆန်သော အချောအလှနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတို့၏ ခေတ်ဆန်မှုကိုလည်းကောင်း၊ (၂၀) ရာစုနှစ် မြန်မာအမျိုးသမီးတို့၏ ဆင်ယင်ထုံးစံမှုကို လည်းကောင်း ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသော မော်လီဝင်းသည် သူ့အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေသော ခင်မောင်လင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အနည်းငယ် အံ့ဩသွားပုံရသော်လည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ရှိပြီဖြစ်သော မော်လီဝင်းမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပီသစွာ ဂရုတစိုက် ပြုပြင်ခြယ်သန့်င်မှုတို့ကြောင့် ရုပ်ရည်နုပျို၍ နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မာနရောင် လျှမ်းလျက်ရှိသော်လည်း ဝိုင်းစက်လှပသော သူ့မျက်လုံးကလေးများမှာမူကား လူတစ်ဖက်သားအား ကြင်နာတတ်သော ငှက်ဇာတိထားတတ်သော အရိပ်အယောင်များ သန်းလျက် ရှိပုံရ၏။

“ဒီက ကိုဘလုရှိန်းရဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့တူတယ်၊ ကိုဘလုရှိန်းတစ်ယောက် ဘယ်သွားပါသလဲရှင်”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်းမှာ သတိပြန်လည်လာလျက် . . .

“သူ ဒီမှာ မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ဟင်... ဒါ ကိုဘလှရိုန်းရဲ့ အိပ်ခန်းမဟုတ်ဘူးလား၊ ခရီးသည်စာရင်းထဲမှာတော့ သူ့အခန်းဆိုလားလို့”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဒါ ကျွန်တော့်အခန်းပဲ”

“အို... ဟောတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်... ရှင်... ရှင်... ရေချိုးခန်းထဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပြီပဲ”

ဒီတော့မှ မော်လီဝင်းမှာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် တခွစ်ခွစ်ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အမူအရာဖြင့်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဲ၊ ဒါမှ ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ကျွန်မက သူ့အခန်းမှတ်လို့ရေးမိတာ၊ ကျွန်မကို တလွဲမထင်ပါနဲ့နော်၊ ကိုဘလှရိုန်းနဲ့ ကျွန်မက မကြာခင်...”

“လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲကိုးဗျ”

“အိုး... ရှင် ဒီအကြောင်းသိတယ်”

“သိတာပေါ့၊ ဘလှရိုန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ခင်မောင်လင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းလဲ တင်လှက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ”

“ဪ... ဒါကြောင့် သင်္ဘောဆိပ်မှာ ရှင့်ကို မောင်တင်လှနဲ့ တွေ့မိတာကိုး၊ အခုလို သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ဒါဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ ရေးထားမိတဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်မက ကိုလှကို နောက်မလို့ ရေးထားမိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါ... ဒါပေမယ့်...”

မတင်မကျဖြစ်နေသော ခင်မောင်လင်းကို မော်လီဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ... ရှင်က တစ်ယောက်ယောက် အထင်လွဲသွားမှာ စိုးနေလို့လားရှင်၊ လွဲသွားလဲ ရှင်အဖို့ နစ်နာစရာအကြောင်း ရှိမယ် မထင်ပါဘူး”

မော်လီဝင်း၏ ငေါ့လိုက်မှုကြောင့် ခင်မောင်လင်းမှာ ပြုပြုပျာပျာ ဖြစ်သွားလျက် “မ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က သိတာတွေသွားမှာ စိုးလို့”

“ဪ... ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလာတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီး အားကစားအဖွဲ့က သိတာလေးကို ပြောနေတာကိုး၊ ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးနော်၊ ရှင် သိပ်ကံကောင်းတဲ့လူပဲ”

“ဟော... ကြည့်စမ်း မောင်တင်လှ၊ မင်း ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလာရက်သားနဲ့ မမကို လာမတွေ့ဘူး၊ ဘာလဲ သင်္ဘောဆိပ်မှာတုန်းက မမက မင်းကို မခေါ်လို့လား၊ ကြည့်စမ်း မင်းကို ဒဏ်တပ်ရလိမ့်မယ်”

ခင်မောင်လင်းနှင့် စကားပြောနေသော မော်လီဝင်းမှာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော တင်လှကို မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလျက် တင်လှရိုရာသို့ လှမ်းသွားပြီး ပြောပြောဆိုဆို လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်တော့သည်။ တင်လှမှာမူ ငါးဖျားချိတ်မှာ ပါလာသော ငါးတစ်ကောင်လို ထွန်ထွန်လူးရုန်းကန်လျက် မျက်စိမျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်သွားပြီး...

“အောင်မယ်လေး... လွှတ်ပါဗျ”

မော်လီဝင်းကမူ တင်လှ၏လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွှတ်မပေးသေးဘဲ ကျောင်းသားလေးကို ချော့၍ မေးနေသော ဆရာမကြီး၏ လေပေါက်မျိုးနှင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်တင်လှရဲ့၊ မမကို စိတ်ဆိုးနေလို့လား”

“တင်လှကမူ ရုန်းမြှူရုန်းလျက်...”

“မဆိုးပါဘူးဗျ လွှတ်ပါ၊ ဒီအတိုင်းဆို ခွကျကုန်လိမ့်မယ်”

“ဪ... ငါ့မောင်က တိုကျိုမှာတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် မမကို ရှက်နေတယ်ထင်တယ်၊ မသိလို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲကွယ်၊ မမ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“လွှတ်ပါဗျ၊ ကျွန်တော် သွားပါရစေတော့၊ ခင်ဗျားဟာကြီး လာတွေ့သွားရင် ကျုပ်ကို ကုပ်ချိုးသတ်နေလိမ့်မယ်”

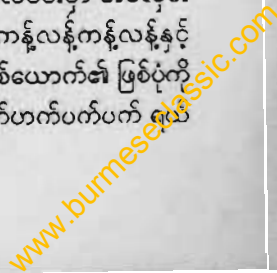
“အို... ဘာလို့သတ်ရမလဲ၊ ကိုလှကို မမ ရှင်းပြမှာပေါ့၊ မရိုးလောင်းနဲ့ မတ်လောင်းပဲ စကားမပြောရတော့ဘူးတဲ့လား မောင်တင်လှ ခုယ့် တန်တော့ ဒီကောင်လေး ရှက်နေလို့ထင်တယ်၊ အဟင်း... ဟင်း”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ လွှတ်ပါဗျ”

“ကဲ... မမခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆို မယ့်ဘူးလား၊ ဒီအတွက် ဒီနေ့ ညစာကို မမကျွေးမယ်၊ မမနဲ့အတူ ညစာစားရမယ်၊ ဒါပဲ”

“အမယ်လေးလေး မလုပ်ပါနဲ့ဗျ၊ အဲဒါမှ ပိုဒုက္ခပါပဲ”

တင်လှက အားစိုက်ကာ ရုန်းသဖြင့် မော်လီဝင်းမှာ တင်လှ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲလျက် အခန်းပြင်သို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားတော့သည်။ ခင်မောင်လင်းမှာမူကား သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြစ်ပုံကို သဘောကျကာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း ကျန်နေမိသည်။

သို့သော် . . .

တအောင်မျှကြာလျှင်ကား အခန်းအပြင်ဘက် တခုနဲ့တခုနှင့် သွက်ပြေးသွားသော တင်လှ၏ ခြေခံများကြားရပြီးနောက် မော်လီဝင်း နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် အပြန်အလှန် စကားများနေကြ သံကို အံ့ဩစွာ ကြားရတော့သည်။

၎င်းနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မော်လီဝင်းသည် ရှုရှုရှုရှု ရှားရှားဖြစ်လျက် ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် ခင်မောင်လင်း၏ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာကာ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“ရှင် ကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကို ကြားတာလဲဗျ”

“ကျွန်မနဲ့ ကိုလှ စကားများကြတာလေ”

“ဟင် . . . ခုနက ခင်ဗျားနဲ့ အပြင်မှာ စကားပြောနေကြတာ ဘာလှရှိန်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ စကားပြောနေကြတာမဟုတ်ဘူး၊ စကားများနေ ကြတာ”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်းမှာ အခြေအနေကို သဘောပေါက် သွားပြီး တင်လှအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ပူသွားမိတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“ဒုက္ခပေါ့ရှင်၊ တော်တော် သဘောထားသေးတဲ့လူ၊ ကျွန်မကို သူညီနဲ့ စွပ်စွဲတယ်၊ မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြတော့လဲ ဒီလိုနေတာထိုင်တာ သူမကြိုက်ဘူးတဲ့၊ တော်တော် မယဉ်ကျေးတဲ့လူ၊ ကိုယ့်မတ်လောင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့မှ စကားမပြောရတော့ဘူးတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဟုတ်ကဲ့တဲ့လဲ ရှင်က”

မော်လီဝင်းက လှမ်းဟောက်လိုက်သဖြင့် ခင်မောင်လင်းမှာ ဇက်ပု၍ သွားပြီး . . .

“အယ် . . . အယ် . . . မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဘာလှရှိန်းဟာ စိတ်ကောင်း တော့ရှိပါတယ်”

“ရှင်သူငယ်ချင်းဘက်က ရှေ့နေမလိုက်နေပါနဲ့၊ တော်တော် သဘောထားသေးတဲ့လူ ရှင်ရဲ့၊ တိုက်ခိုက်မှုမှာတုန်းကလဲ တစ်ခါ ဒီလိုပဲ၊ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတဲ့ စတူဒီယိုကို တစ်ခါလာလည်တုန်းမှာ ကျွန်မကို ရုပ်ရှင် ရိုက်ခါနီးမှို မိတ်ကပ်ခြယ်ပေးတဲ့ဂျပန်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုထင်သွားလဲ မသိဘူး၊ ဆွဲထိုးမယ်လုပ်လို့ မနည်းရှင်းပြပြီး တောင်းပန်ယူရတယ်”

“ဟယ် . . . ဟယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ ဒေါသကြီးတယ်ဗျ၊ နောက်တော့လဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ”

“တော်တော့ကို သဝန်ကြောင်တဲ့လူ၊ တစ်ခါကလဲ ဂျက်ကီကို သူပုတ်လွတ်လို့လေ”

“ဘယ်က ဂျက်ကီလဲ ခင်ဗျ”

“ကျွန်မသားလေး ဂျက်ကီလေ၊ ဒီဂျပန်ရောက်မှ ဒေါ်လာ တစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ ပေးဝယ်ထားရတာ”

“တော် . . . ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ မိကျောင်းကလေးကို ပြောတာလား၊ မနက်တုန်းကတောင် စုဇူကီးဆန်ကို ကိုက်လိုက်သေးတယ်ဆို”

“ဘယ်သူလဲ၊ စုဇူကီးဆန်ဆိုတာ”

“ကျွန်တော်တို့ စတီးဝပ် ဂျပန်အဘိုးကြီးလေ”

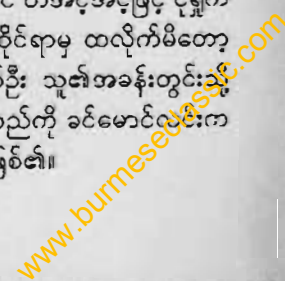
“အိုးဟိုးဟိုး ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ ဂျက်ကီက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်း တာ၊ သူ့မျက်စိထဲ ကိုးရိုးကားရားတွေ့ရင် တစ်ခါတည်း ကိုက်ပစ်တာပဲ၊ အဟင့်ဟင့် . . . အဲဒီဂျက်ကီလေးကိုပေါ့၊ ကျွန်မက ကိုလှဆီ တစ်ခါလူ သွားပြီး ဟောဒီမှာ ဂျက်ကီ မင်းဒါဒါကို နမ်းလိုက်စမ်းဆိုပြီး သူ့မျက်နှာနား ထိုးပေးတာ၊ တစ်ခါတည်း ကိုလှက သေလုမော့ပါးအော်ပြီး သူ့လက်ကြီးနဲ့ ပုတ်လွတ်လို့ ဂျက်ကီ အတော်နာသွားပါရောလား၊ ဒီအတွက် ကျွန်မ သူ့ကို နှစ်ရက်တောင် အတွေ့မခံဘဲ နေခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဘာလှရှိန်းဟာ ခွေးလေးကြောင်လေးတွေကို သိပ်မုန်းတတ်တဲ့လူ၊ မိကျောင်းလေးဆို မပြောနဲ့တော့ပေါ့”

မော်လီဝင်းကမူ မကျေမနပ် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မသားကိုတော့ ကျွန်မချစ်သလို သူ့ချစ်ရမှာ ပေါ့ရှင်၊ အိုလေ . . . ကျွန်မကိုက ကံဆိုးတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ ဒီလို ကလေးဆန်တဲ့လူမျိုးကိုမှ ချစ်မိတာ”

ပြောရင်းဆိုရင်း မော်လီဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ တဖြတ်ဖြတ် ခတ်နေသော မျက်တောင်ကော့ကြီးများ အောက်မှ ကြည်လဲ့သော မျက်လုံးကြီးများပေါ်တွင်လည်း မျက်ရည်များ ဝေ့တက်လာပြီးနောက် ဘာမပြော ဘာမဆို စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်ချ လိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားအောင် တအင့်အင့်ဖြင့် ငိုရှိုက် လေတော့ရာ ခင်မောင်လင်းမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်မိတော့ သည်။ ဤမျှ အချစ်ပူမိနေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး သူ၏အခန်းတွင်းသို့ လာရောက်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုရှိုက်နေသည်ကို ခင်မောင်လင်းက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလိုလားနိုင်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

ဤလိုအခြေအနေမျိုးကို သူတစ်ပါးတွေ့ရှိသွားပါက အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသွားနိုင်သည်။

၎င်းနောက် မော်လီဝင်းလို ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိလှသော မိန်းမ ပျိုတစ်ဦး၏ စိတ်ထိခိုက်လှစွာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးနေသည့်အဖြစ်မျိုးကို ဒီအတိုင်း မတုန်မလှုပ် ရပ်ကြည့်နိုင်သည့် အစွမ်းမျိုးလည်း သူ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိဟု ခင်မောင်လင်းက ယူဆသည်။

မော်လီဝင်း၏ လွမ်းခန်းကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာ တစ်ခါမြင်တုန်းကပင် မျက်ရည်လည်မိသော ခင်မောင်လင်းမှာ ယခု တကယ့်လွမ်းခန်းကို အရှင်လတ်လတ် အပြင်တွင် တွေ့ရသောအခါတွင်ကား အထူးဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ မော်လီဝင်းအား အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာတော့သည်။ သို့နှင့် သူ့ကို အားပေးစကားပြောကြားရန်အတွက် အနီးသို့ အသာကပ်သွားမိပြီး ခြောက်ကပ်လျက်ရှိသော လည်ချောင်းကို နွားအိုကြီးလေလည်သကဲ့သို့ ချောင်းဟပ်၍ ရှင်းလိုက်ပြီး . . .

“ဒီမယ် . . . ဒီမယ်၊ မ . . . မ . . . အဲ . . . မမော်လီဝင်း . . .”

မော်လီဝင်းကား စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာကို အပ်လျက် တအိအိ ငိုရွှဲက်၍သာနေသည်။ မည်သို့မျှ စကားမေးမရ။

“အဲ . . . မ . . . မမော်လီဝင်းရဲ့ . . .”

မလှုပ်သေး။

ခင်မောင်လင်းက သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အလျောက် တသိမ့်သိမ့် တုန်လှုပ်၍နေသော မော်လီဝင်း၏ ဘောလီကြိုးမဲ့ ကျောပြင်အိအိကြီးကို လက်ဖြင့် အသာအယာပုတ်လိုက်မိသည်။

“စိတ်တင်းစမ်းပါဗျာ”

“ဟော . . .”

ခင်မောင်လင်း မဖြစ်ချင်ဆုံးသော အရာကမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံကြိုက်၍ လာတော့သည်။ အခန်းတံခါးဝမှ အသံကြားသဖြင့် မော်လီဝင်း၏ ကျောပြင်ကြီးကို ပုတ်နေလျက်တန်းလန်းမှ တံခါးဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော် သီတာတစ်ယောက် ပါးစပ်ကလေးဟလျက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလိုပင် ခင်မောင်လင်း၏ လက်မှလည်း မီးကျိုးခဲကြီးကို ထိလိုက်ရဘိသည့်အလား မော်လီဝင်း၏ ကျောပေါ်မှ ဆတ်ခနဲရုတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၆)

သီတာမျက်နှာထားမှာ အေးစက်မာကျော၍ သွားသည်။ ခင်မောင်လင်းကမူ လှုပ်ရှားမှုတစ်အနေနှင့် သူ့လက်ကို မီးကျိုးခဲနှင့်တို့မိသည့်အလား မော်လီဝင်း၏ ကျောပေါ်မှ ရုပ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် လှုပ်ရှားမှု နှစ်အနေနှင့် ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ရယ်သံလေး တစ်ခု သူ့ပါးစပ်အတွင်းမှ ညှစ်ထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် လှုပ်ရှားမှု သုံးအနေနှင့် သူ၏ကြောင်အမ်းအမ်းမျက်နှာကြီးကို သီတာဘက်သို့ လှည့်ကာအတတ်နိုင်ဆုံးပြုံးပြလိုက်သည်။

သီတာကမူ မီးဝင်းဝင်းတောက်လှမတတ်သော မျက်လုံးများနှင့် ခင်မောင်လင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ မော်လီဝင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ခင်မောင်လင်းကို တစ်ဖန် ပြန်ကြည့်သည်။ ၎င်းနောက် နီတွေ့သော နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်လျက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ပိုက်၍ယူလာသော ခင်မောင်လင်းက စောစောက ချစ်လက်ဆောင်ပေးထားသည့် ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ခင်မောင်လင်း၏ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အပြတ်ပဲဆိုသည့် သဘောမျိုးပင်ဖြစ်သတည်း။

ခင်မောင်လင်းက ပထမစကားစရာတွေ့သွား၏။

“ဟော . . . သီတာ ရောက်လာပါလား”

သီတာက ခါးကို ခပ်တင်းတင်းထောက်လိုက်၍ . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ရှင့်မျက်လုံးတွေ အရှိသားပဲ”

ခင်မောင်လင်းကမူ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရတော့မည့် တောကရွှေလောင်းလို ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်လျက်သိမ်းလိုက်ပြီး . . .

“အိုး... သီတာ နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတယ်၊ သီတာ ကာဇင် ဖိုးတင်လှလေ အခုပဲ ထွက်သွားတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ခင်မောင်လင်းက သူနှုတ်ခမ်းများကို တစ်ဖန် လျှာနှင့် လျက် လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် သီတာ အခုတင်လေးရယ်၊ နောက်ပြီး ဘလှုရှိန်း ကြီးလဲ အခုပဲရောက်လာပြီး ထွက်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး ကိုယ်တို့ စတီး ဝပ်ကြီးလေ စုဇူကီးဆန်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲ စုဇူကီးဆန်လဲ ရောက်လာပြီး အခုပဲ ထွက်သွားတယ်၊ ဟုတ်တယ် ဖိုးတင်လှရယ်၊ ဘလှုရှိန်းကြီးရယ်၊ စုဇူကီးဆန်ရယ်၊ ဒီအခန်းမှာ လူစုံပဲ ရောက်လာကြတာပေါ့ သီတာ၊ သူတို့ အခုပဲ ထွက်သွားကြတယ်၊ အဟီး...”

“ဪ... ”

“ဟုတ်တယ် သီတာ ကိုယ်တို့ လူစုံပဲ၊ ဪ... ဒါထက် သီတာ တို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကြသေးဘူး ထင်တယ်၊ ဒါ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်းလေ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“သီတာ... သူ့ပါတဲ့ကားတွေ ကြည့်ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

“ကြည့်ဖူးတာပေါ့၊ ရှင်သိပ်သဘောကျခဲ့တဲ့ ကားတွေပဲ မဟုတ် လား”

“ဘယ်ကားကို ပြောနေကြတာလဲဟင်”

လမင်းကို ယူပေးရမည်ဟူ၍ ဘယ်သူ့ချော့၍မှ မတိတ်နိုင် လောက်အောင် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသော ဘုရင့်သမီးတော်ကလေး သည် ပညာရှိအမတ်ကြီးက မှန်ထဲမှ လ၏အရိပ်ကို ပြလိုက်ခါမှ ရုတ် ခြည်းအင်္ဂုတိတ်သွားဘိသကဲ့သို့ စားပွဲပေါ်တွင် စိတ်ပျက်စရာကောင်း လောက်အောင် ငိုရှိုက်နေသော မော်လီဝင်းမှာ သူပါသော ရုပ်ရှင်ကားများ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေသံ ကြားလိုက်ရသည်ဆိုရင်ပဲ အင်္ဂုရပ်လျက် ငေါက်ခနဲထကာ သီတာနှင့် ခင်မောင်လင်းတို့ကို သူ ဘယ်ရုပ်ရှင်ကား လဲဟု မေးပေတော့သည်။

ဤတွင် ခင်မောင်လင်းက သီတာကို မျက်နှာချိုသွေးလျက်..

“ကိုယ်တို့ ကြည့်ဖူးတာ ‘အချစ်၏အချစ်’ ကားမဟုတ်လား သီတာ”

သီတာကမူ နှုတ်ခမ်းစုပြီး...

“မသိပါဘူး”

“ရှင်တို့ ‘မှန်တိုင်းရိပ်မြဲ’ ဆိုတဲ့ ကားရော ကြည့်ဖူးကြသလား ဟင်၊ ကျွန်မတော့ အဲဒီကားမှာ ဇာတ်ဆောင်ရတာ အားအရဆုံးပဲ”

မော်လီဝင်းက ဝင်ပြောပြန်ရာ...

“မကြည့်ဖူးပါဘူး”

ကုလသမဂ္ဂလုံခြုံရေးကောင်စီတွင် ဗီယက်နမ်အရေးကို ဆွေး ခန်းကြဘိသည့်အလား အခြေအနေမှာ ပြန်၍ တင်းမာသွားရပြန်တော့ သည်။ ထိုသို့ တင်းမာဆဲအချိန်မှာပင် သင်္ဘောဆေးပုံးကြီးကို တစ်ဖက်မှ ဆွဲ၍ စုတ်တံကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်ရှိသော စုဇူကီးဆန်မှာ အခန်း ဝသို့ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ခင်မောင်လင်းထံသို့ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“မာစတာပြောတဲ့ ပစ္စည်းတွေရလာပြီ မာစတာ”

“ဟာ... ဒါဖြင့် ပြန်ယူသွားတော့”

“မာစတာ ဒါတွေကို အသုံးပြုဖို့ မလိုတော့ဘူးလား”

“မလိုတော့ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီ မာစတာ၊ ဒါတွေကို ကျွန်တော် အတော် ကြိုးစားပြီး ရှာလာခဲ့ရတာ၊ မာစတာက မလိုတော့ဘူးဆိုရင်လဲ ကျွန်တော် ပြန်ပို့လိုက်တော့မယ်နော်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် စုဇူကီးဆန်သည် အိတ်ဆောင်မှန်ကလေး ကို ကြည့်လျက် မိမိ၏မျက်နှာမှ မိတ်ကပ်များကို နေသားတကျဖြစ်သွား အောင် ညှိ၍နေသော မော်လီဝင်းထံသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“အေ(၂၄) မှာနေတဲ့ အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း လောက်ပြောခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

မိမိ၏ ဦးလေးခန့်အရွယ်ရှိသော ဂျပန်အဘိုးကြီးက ဤသို့ ရှိသေစွာ အစ်မကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်သည်ကို မော်လီဝင်းက ဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်သည့်အလျောက် နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး...

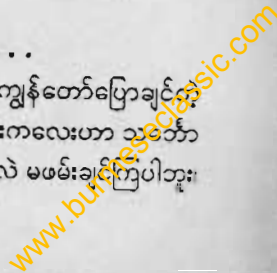
“ဒီမယ်ရှင့်... အဘိုးကြီး”

“ကျွန်တော့်နာမည် စုဇူကီးဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သင်္ဘော စတီးလပ်စုဇူကီးပါ”

“အဲဟုတ်ပြီ... ကျွန်မနာမည်ဟာလဲ မော်လီဝင်းလို့ ခေါ်ပါ တယ်ရှင့်၊ မစ္စမော်လီလို့လဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

စုဇူကီးဆန်က ခေါင်းကို ညွတ်လိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စမော်လီ... ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ။ မစ္စမော်လီရဲ့ မိကျောင်းကလေးဟာ သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ် လျှောက်ပြေးနေပါတယ်၊ ဘယ်သူမှလဲ မဖမ်းချင်ကြပါဘူး”

ပြီးတော့ သင်္ဘောကပွတ်နံအခန်းထဲကိုဝင်ပြီး ကပွတ်နံဝါတာနာဘောဆန် ခဲခြေအိတ်တစ်ဖက်ကိုလဲ ချီသွားပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကပွတ်နံသိရင် အများကြီးစိတ်ဆိုးပါ့မယ်”

မော်လီဝင်းမှာ ပြုပြုယုယု ဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟင် ကျွန်မသားလေး ဂျက်ကီလွတ်သွားတယ်၊ ဘုရားရေ . . . အဲဒါ အဘိုးကြီး၊ အဲ . . . စူဇူကီးဆန် ရှင့်ကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်၊ ရှင့် ဆွဲခြင်း ကြီးကို စောစောက လုံအောင် ပြန်မဖုံးခဲ့လို့ပေါ့”

“ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် မစွမော်လီ၊ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်လက်မတစ်ဖက်ဟာ အလွန်နာသွားလို့ အဖုံးကိုပြန်ဖို့ မေ့သွားခဲ့ပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မသားလေး ပင်လယ်ထဲကျသွားမှဖြင့် ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

မော်လီဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသည်တွင် သင်္ဘော ဆေးပုံးနှင့် စုတ်တံကြီးကို ကိုင်ထားသော စူဇူကီးဆန်ကလည်း နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် အခန်းတွင်း၌ ခင်မောင်လင်းနှင့် သီတာတို့ နှစ်ဦးသာကျန်ခဲ့တော့၏။

သီတာက ယောင်တိယောင်ကမ်းဖြစ်နေသော ခင်မောင်လင်း အား “ကဲ . . . ဘယ် နယ်ရှိစ” ဟူသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ခင်မောင်လင်းကမူ သူ၏လည်ချောင်းကို ရှင်းလျက် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်လျက်လိုက်ပြီး . . .

“အဟင်း သီတာ၊ အဲဒါ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး မော်လီဝင်းဆိုတာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ရှင် မိတ်ဆက်ပေးပြီးသားပဲဟာ”

“အစစ်ပေါ့သီတာ၊ သူလေ . . . သူ သိပ်ပြီးတော့ စိတ်ထိခိုက်နေ တယ်သီတာရဲ့”

“ဪ . . . ”

“ဟုတ်တယ် သီတာ၊ သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ဪ . . . ရှင်က သူ့ကို အတော်သနားနေပြီပဲကိုး”

“အိုးဟိုး ဒီလိုမဟုတ်ဘူး သီတာ၊ မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး”

သီတာမျက်နှာမှာ ပို၍ တင်းမာသွားလေ ခင်မောင်လင်း အနေ နှင့် ပို၍ ကြန့်ပျက်လေဖြစ်ရတော့သည်။

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ရှင့်ဟာက . . . ”

“ဒီလိုလေ သီတာ၊ သီတာ သူ့ကို ဒီအခန်းထဲတွေ့ရတော့ အတော်ပဲ အံ့ဩသွားမှာပေါ့နော်”

“အံ့ဩစရာပေါ့၊ ရှင့်ကျောအသပ်ကို ခံနေတာလေ ဟင်း”

“အမယ်လေးဗျာ . . . ကိုယ်သူ့ကျောကို မသပ်ရပါဘူး”

“ဒီက မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေ့တာတောင် ရှင်က ဘာမုန်လာဥ လုပ်ချင်သေးလဲ၊ တော်ပြီ . . . တော်ပြီ၊ ရှင့်လို သစ္စာမဲ့တဲ့ လူမျိုး သီတာ့ တစ်သက် . . . ”

“နေပါဦး သီတာရယ်၊ ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ၊ သူ့ကျောကို မသပ်ရပါဘူး၊ ပုတ်ရုံပုတ်ပေးမိတာပါ”

သီတာ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားတော့သည်။

“ဟင် ဘာထူးသေးလို့လဲ၊ ဒီလိုမိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ရှင်က ကျောပုတ်ပေးနေတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ရှင်းမနေဘူးလား”

“ကိုယ်ရှင်းပြပါမယ် သီတာ၊ ကိုယ်ကျောပုတ်ပေးရတာက ဒီမော် လီဝင်းအနေနဲ့ ဘာလှရှိန်းကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင် ကိုယ့်အခန်းကို လာလို့ပါ”

“ဟင် . . . ကိုကြီးရှိန်းနဲ့ သူက တွေ့ရအောင်တဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သီတာ့ကာလင် ဘာလှရှိန်းနဲ့ တွေ့ရအောင်ဆိုပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲ ရောက်လာတာ၊ သူက ဒီအခန်းကို ဘာလှရှိန်းအခန်း မှတ် လို့တဲ့”

“ဟင် . . . ”

“ဟုတ်တယ် သီတာ၊ နို့တစ်စုံဘုတ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ခရီးသည် စာရင်းက တလွဲတချော်တွေ ဖြစ်နေလို့လေ”

“သူက ကိုကြီးရှိန်းကို ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“အိုး . . . အဟီး၊ သူတို့ချင်းက အဆက်ဖြစ်နေကြတာကိုး သီတာရဲ့၊ မြန်မာပြည်ရောက်တာနဲ့ လက်ထပ်ကြဖို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးနေပြီ”

သီတာမှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားတော့သည်။

“ဟင် . . . ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒီအကြောင်း သီတာ မကြားမိဘူး”

“ဒါတော့ သီတာရယ်၊ သူတို့အတွဲလဲ ကိုယ်တို့လိုနေမှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ချင်း စေ့စပ်ထားတာကို လျှို့ဝှက်ထားတဲ့အတွက် လူတိုင်း မသိကြ သေးဘူး မဟုတ်လား”

သီတာ့မျက်နှာ တင်းမာသွားကာ . . .

“ဒီအကြောင်းကို ရှင် ဘာမှ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်နေဖို့ မလို့တော့ ပါဘူး၊ သီတာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“သိတာ. . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နဲ့ မော်လီဝင်းနဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက် တည်း ရှိနေကြပြီး ရှင်က သူ့ကျောကို သပ်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကို သိတာက. . .”

“သူ့ကျောကို သပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး သိတာ၊ သူ့ကျောကို ပုတ်ပေးနေမိတာပါ။ မော်လီဝင်းဟာ ဒီအချိန်မှာ သိပ်ပြီးတော့ စိတ်ထိခိုက် နေတယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရက်မှာမဟုတ်ဘူး သိတာရဲ့၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်က သနားလို့ သူ့ကို ကျောပုတ်မိတယ်လေ၊ ဒီလို ဖြစ်လာရတာလဲ ဟိုခွေးကောင် တင်လှကြောင့်ပေါ့”

“ဟင်. . . ကိုလေး တင်လှကြောင့်”

တင်လှနာမည်ကို ထုတ်ပြောလိုက်မိမှပဲ ခင်မောင်လင်း၏ ဦးနှောက်မှာ အနည်းငယ်ရှင်းလင်းသွားခဲ့တော့သည်။

တစ်ချိန်လုံး ရှုပ် ထွေးလာခဲ့သည့် သပွတ်အူနှင့် စာကလေး သိုက်ဇာတ်ထုပ်ကြီးကို အခြေအနေတင်းမာလျက်ရှိသော သိတော့အား သံသယရှင်းသွားအောင် ရုတ် တရက် ရှင်းပြဖို့ရာမှာ သူ့အတွက် လွယ်ကူ လှသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။ ယခုမူ တင်လှနာမည်ကို ထုတ်ပြောလိုက် နိုင်သည့်အတွက် သူ့အနေနှင့် အတော်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်၍လာတော့ သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိတော့ကာဇင် တင်လှပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင် သိပ်ဆိုး တဲ့အကောင်ပဲ၊ ကိုယ်လဲ အခုလေးတင်ပဲ သိတော့ဆီလာပြီး ဒီကောင် အကြောင်း ပြောမလို့ဘဲ”

“ဪ. . . သိတာလဲ ရှင်ဆီ အခုလာတာ ကိုလေးတင်လှ အကြောင်း ပြောမလို့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သိတာ သူတို့အကြောင်း သိပြီးဖြစ်မှာပေါ့၊ တင်လှရယ်၊ ဘာလှရှိန်းနဲ့ မော်လီဝင်းတို့ ဇာတ်ထုပ်ကြီးကိုလေ”

“ဘာဇာတ်ထုပ်ကြီးကို ပြောတာလဲ”

“ဪ. . . ကိုယ်က သိတာ တင်လှနဲ့တွေ့ပြီး ဒီအကြောင်း တွေ ကြားပြီအောက်မေ့နေတာ၊ တော်တော် ကမောက်ကမနိုင်တဲ့ ဇာတ် လမ်းပေါ့ သိတာ၊ ဒီကောင်တင်လှကြောင့် အားလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ် ကုန်ကြတာပေါ့”

“ဘယ်လို ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ”

“ဒီလိုလေ. . . ဘာလှရှိန်းကြီးက သူ့အဆက် မော်လီဝင်းကြီးကို သူ့ညီတင်လှနဲ့ မသင်္ကာဖြစ်နေတယ်”

“အနို့. . . ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က သူများချစ်သူတွေ ကြားမှာ သိပ်ပြီး ကဖျက်ယဖျက် ဝင်လုပ်ချင်တဲ့အကောင်၊ သူက မော်လီ ဝင်းကြီးနဲ့ အရောတဝင်လုပ်တော့ ဘာလှရှိန်းကလဲ မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ကျွဲမြီး တိုနေတာပေါ့”

သိတာကမူ အဓိပ္ပာယ် မပေါက်လှသေးဘဲ. . .

“သူကဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအရောတဝင် ရှုပ်နေချင်ရတာလဲ”

ဒီမေးခွန်းအတွက် သင့်လျော်သောအဖြေကို ရုတ်တရက် ရှာ မတွေ့သဖြင့် ခင်မောင်လင်းက ပါးစပ်ဦးတည့်ရာ ပြောချလိုက်တော့၏။

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး. . . ဒီကောင်ဝါသနာကိုက ဒီလိုပဲ သူများချစ်သူတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ တွေ့ရမှ ထမင်းစားဝင်တဲ့အကောင်၊ သက်သက်လူရွပ်”

“ဟင်. . . ဒီလိုဆို ကိုလေးတင်လှဟာ သိပ်ဆိုးတာပေါ့နော်၊ ကိုကြီးရှိန်းကို သနားလိုက်တာ”

“သိပ်ဆိုးပေါ့၊ အတော် နောက်တိုနောက်တောက် ယုတ်ကန်းတဲ့ အကောင်”

“အစစ်ပဲ”

“မာရ်နတ်သက်သက်ပဲ”

“သိတာ. . . နောက်ကို ကိုလေးတင်လှနဲ့ ဘယ်တော့မှ စကား မပြောတော့ဘူး”

သိတော့မျက်လုံးကလေးများမှာ ချက်ချင်း တောက်ပလာကြ တော့သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာညှိုးကျသွားလျက် မျက်ရည် ဥကလေးများ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ပေါက်လျှောဆင်း၍ လာတော့၏။

“ကို. . .”

သိတာက နောင်တ လှိုင်းတံပိုးများ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော အသံလေးဖြင့် ခင်မောင်လင်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

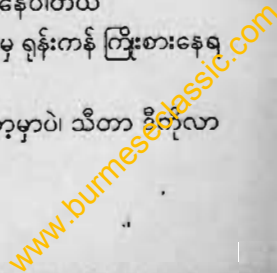
“ဘာလဲ သိတာ”

“သိတာလေ ကိုကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ပြောလေ သိတာ၊ ကိုယ် နားထောင်နေပါတယ်”

သိတာမှာ ချိတ်ချုပ်ဖြစ်လျက် ရင်တွင်းမှ ရုန်းကန် ကြိုးစားနေရ ပုံပေါ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သိတာ ကိုကို ပြောရတော့မှာပဲ၊ သိတာ ခိုကုလား တာ ဘာအတွက်လဲ သိလားဟင်”

“သီတာ ကိုနဲ့အတူ ညစာသွားစားကြဖို့ လာခေါ်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အချိန်တောင် နီးနေပြီ”

“ကိုယ်လေ နံပါတ်နှစ်စားပွဲကိုရတယ် သီတာ၊ အကောင်းဆုံးနေရာပေါ့”

“ဒီအတွက် အရေးမကြီးပါဘူးကို၊ သီတာလေ သီတာ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေမိတယ် ကိုရယ်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့”

သီတာလည်ချောင်းလေးအတွင်း ဆို့နှင့်၍ နေသည်။ မျက်လွှာမှာချလျက်ရှိပြီး မျက်နှာတစ်ဝန်းလုံးမှာလည်း ရှက်သွေးများဖျန်း၍ နေတော့သည်။

“သီတာလေ အခုလာခဲ့တာ ကိုပေးထားတဲ့ ချစ်လက်ဆောင် ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ကိုကို ပြန်ပေးဖို့လာခဲ့တာပဲ ကို”

“ဘာ . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ သီတာပြောတာ မယုံဘူးလားကို”

“ဘာကိုပြောတာလဲ သီတာရဲ့”

“နေ့လယ်က ကိုနဲ့သီတာ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာလေ၊ ကိုလေး တင်လှနဲ့ သီတာ ကစားခန်းမထဲမှာ ဆုံမိကြတယ်၊ သူက သီတာ့ကို ကို အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်”

ခင်မောင်လင်း၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်၍လာသည်။

“ဘာအကြောင်းတွေ သီတာ့ကို ပြောသွားလဲဟင်”

“ကိုလေးတင်လှက ပြောတယ်၊ ကိုဟာလေ အင်မတန် မြှာပေ တဲ့လူတဲ့၊ သူသိရသလောက် ကိုမှာ အနည်းဆုံး ရည်းစားသုံးယောက်ထက် မနည်း မရှိတဲ့အချိန်ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူးတဲ့”

“ဟယ် . . . သူ ဒီလိုပဲပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုက သိပ်လည်တဲ့လူဆိုတော့ ကိုရည်းစား တိုင်းကလဲ ကိုဟာ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းချစ်နေတယ်၊ အချစ်ဆုံး လို့ပဲထင်နေရအောင် ကိုက ဆွဲဆောင်ပြီး လှည့်စားထားနိုင်တယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ . . .”

ခင်မောင်လင်း မျှော်လင့်သလိုပင် တန်ပြန်ချက်က ရိုက်ခတ်၍ လာပေပြီ။

ယခုနေ တင်လှသာ အနားမှာရှိနေလျှင် ဘယ်လောက်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ် သူ့အနေနှင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်မိလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဤသို့ စိတ်လှုပ်ရှားကာ ကုန်ကြွေးပျက်နေမှုကြောင့် သီတာမှာ ခင်မောင်လင်းအပေါ် ပို၍ အထင်မှားလာရတော့သည်။

သီတာက ဆို့နှင့်လျက်ရှိသော အသံလေးဖြင့် . . .

“ကိုလေးတင်လှ ပြောတာကို သီတာ ယုံနေမိတယ် ကို”

ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် စကားပင် ပြန်၍ မပြောနိုင်တော့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း နာကျင်နွမ်းဟိုက်၍ သွားသည် ထင်ရ၏။ နောက်မှ စိတ်ကို အနိုင်နိုင်တင်းလိုက်ကာ . . .

“မဟုတ်ဘူးသီတာ၊ ဒီကောင်ပြောတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ချစ်တာ သီတာတစ်ဦးပဲရှိတယ်၊ သီတာ့ကိုပဲ ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့သလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သီတာ့အတွက် ကိုယ်ဟာ နောက်ဆုံး သက်စွန့်ဆဲဖျား စွန့်စားရတဲ့ စုံထောက်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင်မှ သီတာဟာ ကိုယ့်ကို အထင်မှားခဲ့လို့ ကိုဘီကကိစ္စ အောင်မြင်တော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ကိုယ်ဟာ ဘာမှဆက်မလုပ်နိုင်ဘဲ သီတာ့ နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်လာမိတယ်၊ နောက်မှ ဒီအထင်မှား သွားတဲ့ကိစ္စကြီး ပြေလည်လို့ ဖော်ရမယ်မကြံသေးဘူး၊ အခုတစ်ခါ ထပ်ပြီး ကိုယ့်ကို အထင်မှားဦးမှာလား သီတာ . . . ဟင်”

သီတာကမူ နောင်တကြောင့် မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွားလျက် . . .

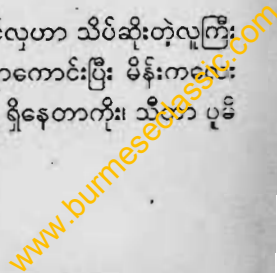
“သီတာ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကိုရယ်၊ သီတာ ဒီလိုဖြစ်မိတာဟာ ကိုကို ချစ်လွန်းလို့ပါ၊ ကိုလေးတင်လှကလဲ သီတာ့ကို ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တာ ကိုးလို့”

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင် ဒီလိုပဲရှုပ်တယ်၊ ဘာလှရှိနဲ့နဲ့ မော်လီဝင်း တို့လဲ ဒီကောင်ကြောင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကုန်တယ်”

“နောက်ပြီး သီတာ ဒီအခန်းထဲဝင်လာတော့ ကိုယ်က မော်လီဝင်းကို ကျောသပ်နေတာတွေ့ရတော့ သီတာ သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားမိတာ ပေါ့ကိုရယ်”

“ကိုယ် . . . မော်လီဝင်းကို ကျောသပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောကိုပုတ်နေမိတာပါဆို၊ ဒီအတွက်လဲ ကိုယ်ရှင်းပြတာ သီတာ မကျေနပ်သေးဘူးလား”

“ကျေနပ်ပါပြီကိုရယ် . . . ကိုလေးတင်လှဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့လူကြီး နော်၊ နောက်ပြီး ကိုအနေနဲ့ကလဲ သိပ်ချစ်စရာကောင်းပြီး မိန်းကလေးတွေက ကြိုက်ချင်လောက်တဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတွေ ရှိနေတာကိုး၊ သီတာ ပုခိတာပေါ့ ကိုရယ်”

“ကိုယ့်အနေနဲ့ ဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး သိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုနေမှ”

“ကဲလေ... သိတာယူဆသလိုပဲ ကိုယ်ဟာ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီးလို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကိုယ်ကတော့ သိတာဆို သိတာပဲ၊ လာ... သိတာ ညစာစားဖို့ အချိန်နီးနေပြီ၊ ခန်းမကြီးပေါ်မသွားခင် ကုန်းပတ်ပေါ်လျှောက်ပြီး လေညင်းခံကြရအောင်...”

“ဟုတ်တယ်ကို၊ သိတာလဲ အခုပဲ ဒီအကြောင်း ပြောမလို့”

“ဒီည သင်္ဘောပေါ်ကပွဲလဲ လုပ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ် စူဇူကီးဆန်နဲ့တွေ့မှ မေးကြည့်ရဦးမယ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ စူဇူကီးဆန်ဆိုတာက...”

“စူဇူကီးဆန်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ စတီးဝပ်ကြီးပေါ့၊ သိတာ၊ မြန်မာစကားလဲ တတ်တယ်၊ သဘောလဲ ကောင်းတယ်”

“ဪ... စောစောကရောက်လာတဲ့ ဂျပန်အသီးကြီးကို ပြောတာလား၊ ခင်ဖို့ကောင်းတယ်နော်၊ စစ်အတွင်းက သိတာတို့ မြန်မာပြည်ရောက်လာတဲ့ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူး”

“ဒါတော့ သိတာရယ်၊ ဘယ်လူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ နိုင်လိုမင်းထက် စစ်စိတ်စစ်သွေးတွေ ဝင်လာကြပြီဆိုရင် ဘယ်ကောင်းနိုင်တော့မလဲ”

“ဒါထက် သူ့လက်ထဲမှာ ဆေးပုံးကြီးပါလာတာ သိတာတွေ့လိုက်မိသလိုပဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ ကို...”

“အလကားပါ၊ သူ့ဟာသူ နားကြားလို့လို့ ဘာတွေ ဆွဲယူလာလဲ မသိပါဘူး၊ လာ... သိတာ၊ သွားကြစို့”

“နေဦးကို၊ သိတာကြွက်ဖြူရုပ်လေး ယူလိုက်ဦးမယ်”

သိတာက ပေါ့ပါးရွှင်မြူးစွာဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် တုံးလုံးလဲနေသော ကြွက်ဖြူရုပ်လေးကို သွား၍ ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် ယုယ မြတ်နိုးစွာဖြင့် ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ကျီခနဲ မြည်သွားအောင် ခလုတ်ကို နှိပ်ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲမှ မှန်ဒိုင်းကလေးတစ်ခုနှင့် တို့ပတ်ပဝါကို ထုတ်ယူလျက် နီမို့နေသော မျက်ခွံကလေးများကို တို့လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းကို၊ သိတာ ငိုထားမိလို့ မျက်လုံးတွေတောင် နီနေပြီ၊ နေဦး... ခဏနော်၊ သိတာ ရေချိုးခန်းထဲ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်”

လျှောမြေစာပေတိုက်

သိတာက ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ခုတင်ပေါ် ပြန်ချ၍ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ သွားမည်အပြု ခင်မောင်လင်းမှာ အလိုအလျောက်ဆိုသလိုပင် ရေချိုးခန်းဝသို့ ရောက်သွားလျက် တံခါးဖွင့်သော ဘုကလေးကို တင်းကုပ်စွာကိုင်ပြီး ဖြစ်သွားပေတော့၏။ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်မသွားစေရန်လည်း အတော် စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ ခြောက်ကပ်တစ်ဆို့လျက် နှိုးသော အသံဖြင့်...

“မလုပ်နဲ့သိတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာသစ်နေဦးမှာလဲ”

“သိတာမျက်လုံးတွေ နီမနေဘူးလားလို့”

“မနီပါဘူး၊ အခုမှပိုပြီး ကြည့်လို့လှလာသေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သိတာ မျက်လုံးလေးတွေဟာ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် လှနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုမျက်လုံးကလေးတွေမှန်းတောင် ကိုယ်မပြောနိုင်တော့ဘူး”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားကို”

“ဟုတ်တယ် သိတာ၊ မယုံရင် လူတိုင်းကို မေးကြည့်၊ အဲ... အဲကြယ်ပွင့်လေး နှစ်ပွင့်လို့ပဲ”

ဤသို့ မှန်ကန်သော မှတ်ချက်ကို ချလိုက်နိုင်သဖြင့် သိတာမှာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုစိတ် ပျောက်ကွယ်သွားပုံရ၏။ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ပြန်ပွေ့ယူလိုက်ပြီးနောက် ခင်မောင်လင်းနှင့် လက်ချင်းတွဲကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာပေတော့သည်။

ခင်မောင်လင်းကမူ ရင်အတွင်းမှ ဝမ်းသာလုံးဆိုနေမှုကြောင့် စကားပင် မပြောနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်လျက် ကြိုးစင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရသူအလား မိမိဖိနပ်နှင့် သင်္ဘောကြမ်းပြင် ထိရမှန်းမသိဖြစ်လောက်အောင် သိတာ့အပါးမှ ပါသွားလေတော့၏။

ခင်မောင်လင်းအဖို့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သမျှသော အန္တရာယ်ဆိုးတို့မှ လွန်မြောက်ရသည်ချည်းဖြစ်လျက် အခြေအနေအားလုံး ပြန်ကောင်းလာပြီ မဟုတ်ပါလော။

အေးသုံးလုံးရုပ်ရှင်ကဏ္ဍကိုပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးဘသော်က ဒေါ်ဒေါ်ချစ်အမျိုးပြုသည့် (အ၊က၊မ၊သ) မြန်မာအမျိုးသမီး အားကစားအဖွဲ့ဝင်တို့အား တည်ခင်းကျွေးမွေးသည့် ညစာစားပွဲဝိုင်းကြီး မှာမူကား မြန်မာအမျိုးသမီး အလှမယ်ကလေးများကြောင့် ထမင်းစား ခန်းမကြီးတစ်လုံး၏ ကျက်သရေဆောင်လူအများ၏ မျက်လုံးစူးစိုက်ရာ ဖြစ်၍နေပေတော့သည်။ တစ်ခါတရံ စားပွဲဝိုင်းကြီးနားသို့ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လာလုပ်ကြသော ဥရောပတိုက်သား၊ ယိုးဒယားနှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသား ဖြစ်ဟန်တူသော ခရီးသည်လူရွယ်များမှာလည်း နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်ဒေါ် ချစ်၏ ခက်ထန်သော မျက်နှာပေးနှင့် စူးရှသော မျက်လုံးတို့၏ အရှိန် ကြောင့် အသာအယာ ရှုခွာသွားကြသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

သီတာ၏ အစ်ကိုမိန်းကွဲတော်သူ ဘလူရှိုင်းကြီးမှာမူ စားပွဲ တစ်ခုတွင် ဘင်္ဂါလီအဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် မျက်လွှာကိုချကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် ညစာကိုသာ ဖိ၍ မစားချင်စားချင် စားနေရသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်းမှာမူကား အခြားစားပွဲတစ်ခုတွင် အတော်လျှာသွက်အာသွက်ရှိပုံရသော ယိုးဒယားအဘိုးကြီးတစ်ယောက် နှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အင်္ဂလိပ်လို စကားလက်ဆုံကျကာ ရယ်မော၍နေ သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်မူ သူ့မျက်နှာထားမှာ ရုပ်တရက် ငေးမြိုင်၍ သွားသည်။

ဦးဘသော်၏ ခယ်မချောလေး ခင်ခင်မြူးမှာ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး စားပွဲဝိုင်းလေးတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ဦးကို စောင့်မျှော်ကာ လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူထံသို့ တစ်ခါတရံ ရစ်ဝဲ၍ အရောတဝင်ပြုလာသော နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်ငယ်များကို သူက ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် ယဉ်ကျေးစွာ နှင်လွှတ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့မျှော်၍နေသောတင်လှကား အဘယ်မည်သော ငရဲ သို့လားနေသည်မသိ။ ထမင်းစားခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ပေါ်၍မလာချေ။

ဤသို့နှင့် ခရီးသည်များ ညစာ စားသောက်ပြီးစီးစ ပြုချိန်တွင် ကပဲ့ စတင်ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက် ထမင်းစားခန်းမကြီးနှင့် တွဲလျက်ရှိသော ကပွဲခန်းမဆောင်ရှိ သင်္ဘောတီးဝိုင်းမှ ညင်သာငြိမ် ညောင်းလှသော အနောက်တိုင်းတေးသံများ ပြန့်လွင့်၍လာသဖြင့် ခရီး သည်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မဒေ့လာ လင့်ဘဲ သင်္ဘောကပ္ပတိန်၏ ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်တစ်ခု ထွက်ပေါ်၍ လာလေသည်။

အခန်း (၇)

ဝိမံခံပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး 'ဟိနောမာရ' သည် ယိုကိုဟား မားဆိပ်ကမ်းမှ စတင်ထွက်ခွာခဲ့သည့် ပထမနေ့ဖြစ်သည့်အလျောက် ညစာစားချိန်တွင် လူမျိုးပေါင်းစုံသော ပထမတန်းခရီးသည်များမှာ ခန်းမ ကြီးအတွင်း၌ အားလုံးလိုလိုပင် စုဝေး ရောက်ရှိနေကြသည်။ ရာသီဥတု မှာလည်း လှိုင်းလေငြိမ်သက်လျက် ကြည်လင်သာယာ၍နေသဖြင့် လူမျိုး ပေါင်းစုံ၊ လူကုံထံများဖြင့် စုဝေးလျက်ရှိသော ဟိနောမာရ၏ ထမင်းစား ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ ဥရောပတိုက်မှ အထက်တန်း ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုနှင့် မခြား လွန်စွာမှ ခုံညားတောက်ပလျက် စည်ကား၍ နေပေတော့သည်။

ခရီးသည်များမှာ သူ့အတွဲနှင့်သူ၊ သူ့အုပ်စုနှင့်သူ စကားလက်ဆုံ ကျလျက် သောက်စားနေကြသည်။ တစ်စားပွဲမှ တစ်စားပွဲသို့ ကူးသန်းကာ အသိဖွဲ့သူ၊ နှုတ်ခွန်းဆက်နေကြသူများလည်း ရှိသည်။ ဘာသာစုံ ပြောဆို သံများဖြင့် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်လျှံ၍နေသည်။ မကြာမီ ကပွဲလေး တစ်ခုသိုက်မြိုက်စွာကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း သင်္ဘောကပ္ပတိန်က ကြေညာ ထားသဖြင့် ခရီးသည်အများစုမှာ အူမြူးလျက် အရှိန်ယူနေပုံရကြ၏။

ဂျပန်သင်္ဘောသား စားပွဲထိုးများကလည်း ခရီးသည်များ လို လေသေးမရှိအောင် ဧည့်ဝတ်ပြုနေကြသည်။ ခန်းမကြီးအတွင်းရှိ ရောင်စုံ မီးလုံးမီးဆွဲများမှာ ခရီးသည်များအတွက် ကြည့်၍ ကောင်းလောက်ရုံမျှ သောအလင်းရောင်ကိုသာ ပေးလျက်ရှိနေသည်။

မြန်မာခရီးသည်များ အနေနှင့်လည်း သူ့အတွဲနှင့်သူ၊ သူ့အုပ်စု နှင့်သူ စားပွဲထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

သီတာနှင့် ခင်မောင်လင်းတို့အတွဲကား ရှေ့မှာ စားစရာများကို ပင်သတိရပုံမပေါ်ဘဲ အတိုးချကာ စကားတွတ်ထိုး၍ နေကြသည်။

လာမည့် နာရီဝက်အတွင်းတွင် ဖိလစ်ပိုင်မှ တိုက်ခတ်လာသော မစ္စူဗီယန်ခေါ် တိုင်ဖုန်းမုန်တိုင်းငယ်ကလေးတစ်ခုနှင့် ယခု ဟိနောမာရု တို့ပင်လယ်ပြင်တွင် ဆုံမိကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဟိနောမာရုအဖို့ ခံနိုင်ရည် မှီသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိသော်လည်း ပင်လယ် ခရီးအတွေ့အကြုံနည်းသူများ၊ အမျိုးသမီးများနှင့် လှိုင်းမူးတတ်သူများ မိမိတို့အခန်းတွင် ပြန်၍နေသင့်ကြောင်း၊ ဤအတွက်ကြောင့် ကပ္ပဲကိုလှိုင်း လေငြိမ်သက်၍ ရာသီဥတု ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသည်အထိ ဝမ်းနည်း စွာဖြင့် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရကြောင်းဟု ကြေညာချက်တွင် ဖော်ပြထားသဖြင့် ခရီးသည်များမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့သွားကြလျက် ကိုယ့်အိပ်ခန်း အသီး သီးသို့ အလျှိုအလျှို ပြန်ကြရပေတော့သည်။

သင်္ဘောကပ္ပဲတိန်၏ ကြေညာချက်အတိုင်းလည်း မှန်ကန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မုန်တိုင်းငယ်ကလေးတစ်ခုဟုသာ ဆိုသော် လည်း လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် နှစ်ညနှင့်တစ်ရက်လုံးလုံး အခန်းများမှ ထွက်ပင် မထွက်နိုင်ဘဲ အလူးအလိမ့်ခံလိုက်ရသော ခရီးသည်များအဖို့ အတော်ပင် ကသိကအောင့်ဖြစ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မုန်တိုင်းကြားတွင် ဖြတ်သန်းကျော်လွှားနေရသည့် ဟိနောမာရုသင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ခရီး သည်များ အခန်းအောင်းနေကြရမှုကြောင့် နှစ်ညနှင့် တစ်ရက်လုံးလုံး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အရေးအခင်း တစ်စုံတစ်ခုမျှ မပေါ်ပေါက်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

အခန်း (၈)

ဖိလစ်ပိုင်ဘက်မှ ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် မစ္စူဗီယန်မုန်တိုင်းကလေးက ဟိနောမာရုကဲ့သို့သော တန်ချိန်သောင်း ကျော် ဇိမ်ခံပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးမျိုးကိုပင် အတော်လေးကသိ ကအောက် ဖြစ်သွားအောင် နှစ်ညနှင့် တစ်ရက်လုံးလုံး တို့ဆိတ်ကစားသွား ခဲ့သည်။ ဤအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ခရီးသည်များအနက် အခံရအခက် ဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့ရသူမှာကား အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးဘသော်ပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ဇနီးချောကလေး ခင်ခင်ကြူးက လျှို့ဝှက်ဝယ်ယူလိုက် သည့် ဂျပန်ပြည်မှ ပုလဲနက်တစ်ကုံးကို မြန်မာပြည်သို့ ဘေးမသိရန်မခါ အနှောင့်အယှက်မရှိ ပြန်ယူသွားနိုင်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော လမ်း သည်ကား ခယ်မချောခင်ခင်မြူးက အကြံပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ခင်မောင် လင်းဆိုသော လူငယ်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသားအလုပ် ခေါ်ပေးရန်မှတစ်ပါး အခြား မရှိနိုင်။ စုံထောက်တစ်ယောက်အား ဤနည်းဖြင့် နှုတ်ပိတ်လိုက် ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဦးဘသော်က သဘောပေါက် ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ခင်မောင်လင်းအနေနှင့် တစ်စုံ တစ်ရာခြေလှမ်းမစနိုင်မီတွင် အချိန်မီ မိမိက အလုပ်ခေါ်ပေးဖို့ရန် အရေး ကြီးသည့်အလျောက် စီမံမည်ပြုကာ ရှိဆဲတွင် မစ္စူဗီယန်ဟူ၍ ကဗျာ ဆန်ဆန် အမည်တပ်လွှတ်လိုက်သော မရွှေ့မုန်တိုင်းက ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်လေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့စီးနင်းလာသော ဟိနောမာရု သင်္ဘောကြီး သည် မြန်မာပြည်မှ အောင်တေဇလို သင်္ဘောမျိုးနှင့် တစ်ခြံတည်းပေါက် (နိပွန်ပြည်မှာလုပ်သည်) ဟု ဆိုရသော်လည်း ဘူးတောင်းနှင့် ဘူးစေလို အတိုင်းမသိ ခြားနားလှပေရကား သင်္ဘောပျက်ကိန်းအတွက်ဖြင့် ပူစရာ မလို။ လှိုင်းလေငြိမ်သက်မည့်အချိန်ကိုသာ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချစ် ဓောင့်ရန်သာရှိတော့သည်ဟု ဦးဘသော်က ကျေနပ်စွာ မှတ်ချက်ချလိုက် ရပေတော့၏။

သို့နှင့် လှိုင်းလေ လုံးဝငြိမ်သက်သွား၍ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းမှ ဝင်းလုံးသော နေခြည်လေး ပြုထွက်၍ လာသည့် နံနက်ခင်းသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဦးဘသော်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လူးလဲထလိုက်ပြီး အနီးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်လေတော့သည်။ ဝင်လာသူကား သင်္ဘောစတီးဝပ်ကြီး စူဇူကီးပင် ဖြစ်နေတော့သတည်း။

“ဂွတ်မောနင်း မာစတာ၊ နေကောင်းတယ်နော်၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ အမိန့်ရှိပါ”

“အင်း... အာ... အင်း”

ဤနေရာ၌ ဦးဘသော်နှင့် စတီးဝပ် စူဇူကီးတို့၏အခြေအနေကို အနည်းငယ် ပြန်လည်ဖော်ပြရန် လိုပေလိမ့်မည်။

ဟိနောမာရသင်္ဘောကြီး ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာခဲ့သည့်နေ့တွင် ခင်ခင်ကြူး၏ ပုလဲသွယ်အတွက် ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်နေခဲ့သော ဦးဘသော်က အကူအညီရလိုရငြား မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သင်္ဘောစတီးဝပ်တစ်ဦးဖြစ်သူ စူဇူကီးဆန်အား ပရိယာယ်ဖြင့် မေးစမ်းကြည့်ခဲ့ပုံကို စာဖတ်သူတို့ အမှတ်ရကြပေလိမ့်မည်။

ဦးဘသော်လို လာဘ်ရွှင်လှသော ခရီးသည်ကြီးတစ်ဦးအတွက် ဘာမဆို လုပ်ပေးရန် လက်ယားနေဟန်တူသော ဂျပန်စတီးဝပ်ကြီး စူဇူကီးကလည်း ဝမ်းသာအားရ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဦးဘသော်၏ ရိုက်ကူးမည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းအတွက် အထောက်အကူပြုမည်ထင်ရာကို ပြောကြသည်။

ဤသို့နှင့် သူလိုချင်သော အချက်အလက်များကို စူဇူကီးဆန်ထံမှ မကြားရသည်သာမက ကုန်ခိုးသွင်းသူများသည် နောက်ဆုံးတွင် မသက်မသာ ဝမ်းချူခံရသည်အထိ ရယ်စရာ ဇာတ်သိမ်းကြရသော အဖြစ်မျိုး ကြုံကြရကြောင်းကို သိလိုက်ရသော အခါတွင်မူ ဦးဘသော်မှာ စူဇူကီးအား ကျေးဇူးပင်မတင်နိုင်။ နောင်အချိန် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ကိုပင် မနှစ်မြို့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

စူဇူကီးကမူကား ထိုသို့မဟုတ်၊ ဦးဘသော်နှင့် အခွင့်ရတိုင်း သူ၏အစွမ်းအစကို ထုတ်ဖော်အကြံပေးနိုင်ရေးအတွက်သာ ကြိုးစားလမ်းရှာ၍နေသည်။

ကံဆိုးချင်သော ဦးဘသော်မှာ စူဇူကီး၏ စက်ကွင်းကိုမှ မလွတ်အောင် တိုးမိလျက်သား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမူ သင်္ဘောအထက်ထပ်တစ်ခုလုံးရှိ ပထမတန်းခရီးသည်အခန်းများတွင်မှ စတီးဝပ်အဖြစ် စူဇူကီးဆန်က တာဝန်ကျနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤအဖြစ်ကို သိသိချင်း ဦးဘသော်က စူဇူကီးကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်သည်။ ခိုင်းစရာတစ်ခုခုရှိလျှင် အခြားကြုံရာ ဂျပန်စတီးဝပ်တစ်ဦးဦးကို ခေါ်၍ ခိုင်းတတ်သည်။ သို့သော် စူဇူကီးကား အလစ်ပေးခဲ့လှသည်ဖြစ်ရာ ယခုမနက် ဦးဘသော်အခန်းမှ ခေါ်လျှင်ခေါ်ချင်း သူက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

“အခုလို ရာသီဥတုမျိုးအတွက် ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် အဘတောဆန်၊ ဒါပေမယ့် အခုကောင်းသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီခန်းဆီးတွေ ဖွင့်လိုက်မယ်နော်... အလင်းရောင် ဝင်လာပါမယ်”

“အင်း... အဲ”

“အဘတောဆန် နေမကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ဘာလိုချင်သလဲ ပြောပါခင်ဗျာ”

အနည်းငယ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လာဟန်တူသော ဦးဘသော်က အသံကို မူမှန်အောင် ပြုပြင်လိုက်ပြီး... .

“အဲ... . ဟုတ်ကဲ့၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်”

“အိုး... . ကော်ဖီတစ်ခွက်တည်းလား အဘတောဆန်၊ ကြက်ဥပြုတ်ကလေး ဒါမှမဟုတ် စွတ်ပြုတ်ကလေးကော မသောက်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... . ကော်ဖီတစ်ခွက်”

“အားမနာပါနဲ့အဘတောဆန်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ပြင်ဆင်လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဆင်းဝစ်ချီကလေးကော ယူလာခဲ့ရမလား”

“မလိုဘူး၊ ကော်ဖီပဲ တော်ပြီ”

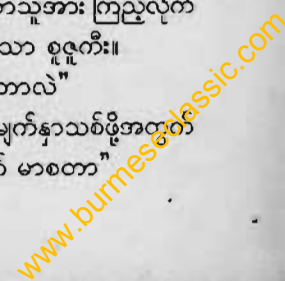
“အိုး... . ကော်ဖီပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကော်ဖီ... . ကော်ဖီ”

ဦးဘသော်က မျက်လုံးကြီးဖြူကာ ဟစ်အော်လိုက်မှုကြောင့် စူဇူကီးဆန်က လေကြောကို ဖြတ်လျက် အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ဤတွင်မှ ဦးဘသော်က သက်ပြင်းကို ချတဲ့၍ အခြား ဂျပန်စတီးဝပ်တစ်ဦးဦးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ အပြင်သို့အထွက် အပြင်မှဝင်လာသူ တစ်စုံတစ်ဦးနှင့် ပြင်းစွာ ထိပ်ချင်းဆောင်မိသောကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာမိုက်သွားသည်။ ဒေါသဘကြီးဖြင့် နဖူးကိုပွတ်လျက် မျက်လုံးကိုဖြူကာ ဝင်လာသူအား ကြည့်လိုက်သည်တွင် မိမိနည်းတူ နဖူးကိုပွတ်လျက် ရှုံ့ခဲ့နေသော စူဇူကီး။

“ဟင်... . ခင်ဗျားကြီး ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“ဆောရီး မာစတာ၊ ကျွန်တော် မာစတာ မျက်နှာသစ်ဖို့အတွက် ရေခဲခန်းမဝင်ရသေးလို့ အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် မာစတာ”

ဦးဘသော်မူကား လုံးဝ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ရတော့ပြီ။

“ကဲ... ခင်ဗျား ကျုပ်အတွက် တခြား ဘာမှ လုပ်မပေးနဲ့တော့။ အလယ်ထပ်မှာနေတဲ့ မစ္စတာ ဘလွန်ရိုန်းဆိုတဲ့ လူကိုပဲ ကျုပ်က အခု ချက်ချင်း တွေ့ချင်ကြောင်း သွားပြော”

ဦးဘသော် လှမ်းပေးလိုက်သော ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို စူဇူကီး ဆန်က ဦးညွတ်ကာ ယူလိုက်ပြီး နောက်မှ ကျေနပ်စွာဖြင့် ထွက်သွားလေ တော့သည်။

မစ္စဝီဗီယန်ကို အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသူကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဘလွန်ရိုန်းပင်တည်း။ ယခုအချိန်တွင် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးက သူ့အား လာရောက်တွေ့ ဆုံပြီး ကျွန်ုပ်နာမည် ဝီဗီယန်ပါဟု ဆိုငြားအံ့။ မိန်းကလေး၏ရုပ်ရည်ကိုပင် မထောက်ထားတော့ဘဲ ဘလွန်ရိုန်းက တတ်နိုင်လျှင် အစိတ်စိတ်အပိုင်းပိုင်း ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်မိမည် ထင်သည်။

ဤမျှ မကျေမနပ်ဖြစ်နေခြင်းမှာ မစ္စဝီဗီယန် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်၍ မဟုတ်။ သူနှင့် မော်လီဝင်းတို့အတွင်း ချစ်ရေးမညီ ဖြစ်နေ ရသည့်ပြဿနာကို စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး ဖြေရှင်းရန် အချိန်မရ၍ ဖြစ်သည်။

အသက် သုံးဆယ်ကျော်လာသည့်တိုင်အောင် ရည်းစားဟူ၍ ပယ်ပယ်နယ်နယ် မထားခဲ့ဖူးရှာသော ဘလွန်ရိုန်းမှာ ယခုအခါ မိမိ၏ အသည်းနှလုံးကို လှုပ်ကစားနေသော မော်လီဝင်း အပြုအမူများအား မည်သို့ တားဆီးရမုန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မော်လီဝင်းက မိမိ အပေါ် လျစ်လျူရှုမှုများ၊ အထင်သေးမှုများ ပပျောက်သွားလေအောင် တစ်ခုခု သူလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

ဤနေရာမျိုး၌ မိမိ၏ညီတော်မောင် တင်လှသာ ဖြစ်ပါက သူ့အတွေ့အကြုံများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး အသုံးချသွားပေလိမ့် မည်ဟု တွေးမိလိုက်သောအခါ မနာလိုဖြစ်လာလျက် တင်လှ၏ ရှုပ်ပွေမှုများ အပေါ်တွင် ပိုမိုမုန်းတီးလာတော့သည်။ ၎င်းကို မှတ်လောက်သားလောက် အောင်လည်း ဆုံးမလိုက်ဦးမည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။

သို့သော် ချစ်ကိစ္စမျိုးတွင် အတွေ့အကြုံ နည်းပါးလှသည့် မိမိ အဖြစ်အတွက် ဘလွန်ရိုန်းကား စိတ်အားလျော့ခြင်း လုံးဝမရှိ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ဘလွန်ရိုန်းမှာ ယခုခေတ် မြီးကောင်ပေါက်လေးတွေ အကြိုက် အသည်းနှင့် ဦးနှောက်ခန်း အတော်များများပါသော ဝတ္ထုများကို

ရေးသား၍ နာမည်တက်စပြုနေသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်လော။ သူ့ရေးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထုများထဲမှ ဇာတ်ကောင်များ အနေနှင့် ယခုလို ချစ်ပြဿနာများကို မည်သို့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့သည်ကို ပြန်လှန်သုံးသပ်၍ နမူနာယူရန်သာ ရှိတော့သည်။ သို့သော် နှစ်ညနှင့် တစ်ရက်လုံးလုံး မုန်တိုင်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်စက်ထားသည့်အတွက် ဘလွန်ရိုန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆင်ခြင်တွေးတောသော အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်သည့်အဖြစ်ကိုသာ အပြင်းအထန် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိသည်။

သို့နှင့် သူ့ဝတ္ထုများမှ ဇာတ်ကောင်များ၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း အဆိပ်ပဲသောက်ပြုရရင်ကောင်းမလား။ ရေထဲခုန်ချရရင်ကောင်းမလား။ သို့မဟုတ် လှုပ်အလယ် မိမိနှင့်မသိသော ခရီးသည်တစ်ဦးဦးအား ရန်စ၍ ချဲလင့်လုပ်ပြီး သူ့ရဲကောင်းရှိုးပြရ ကောင်းမလား စသည်ဖြင့် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်သေးမီ မုန်တိုင်းဒဏ်က လွန်မြောက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် မိမိ၏အလုပ်ရှင် ဦးဘသော်က အခေါ်လွှတ်ကြောင်း ကြားရ သည့်အတွက် ဘလွန်ရိုန်းမှာ အတော်ပင် ကျွဲဖြိုးတို၍ သွားမိတော့၏။

သို့သော် ဦးဘသော်၏ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း မိမိအား နှစ်ပေါင်းများစွာက ကွဲကွာနေပြီးနောက် ခုမှပြန်တွေ့ရသော ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနေသော ဦးဘသော် ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်တွင် စောစောက ဒေါသစိတ်ကလေးမှာရုတ်ခြည်း ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားရလေတော့သည်။

ဦးဘသော်က မိမိကို ခေါ်ယူရသည့် ရည်မှန်းချက်ကို သိရှိရ သောအခါတွင်မူကား ဘလွန်ရိုန်းမှာ ကမ္ဘာဦးစက လူသားတစ်ဦးကို တွေ့ လိုက်ရဘိသည့်အလား များစွာ ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်း ဖြစ်သွားရပြန်၏။

“ဦး... ဦးပြောတာ တကယ်ပဲလားဗျ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဘလွန်ရိုန်း၊ ဦးဟာ ဦးရဲ့အလုပ်အကြောင်း ဦးသိတယ်၊ မောင်ခင်မောင်လင်းဆီကို အခုသွားပြီး ဒီ အကြောင်း စေ့စပ် ဆွေးနွေးပါ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပါ မောင်ဘလွန်ရိုန်း”

သီတာနှင့် ပြန်ပေါင်းထုတ်ခါစ အားရအောင် ပျော်လိုက် မည်ဟု ကြံကာရှိသေးစဉ်တွင် မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် အခန်းအောင်းလိုက်ရ သည့်အချိန်များကို ခင်မောင်လင်းမှာ လွန်စွာမှ နှမြောတသ၍ နေမိနေတော့ သည်။ သို့နှင့် ရာသီဥတု ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွား၍ နေခြည်ဦး ယုတ်ဖြာ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်မောင်လင်းမှာ သီတာထံသို့

အမြန်ဆုံး သွားရောက်သတင်းပေးနိုင်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခင်မောင်လင်းထံသို့ စီးကရက်များယူရန်အတွက် တင်လှတစ်ယောက်လည်း ရောက်ရှိလာပေရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သား တစ်ယောက်၏အကြောင်းကို တစ်ယောက် ဖောက်သည်ချလျက် ရွှင်မြူး၍နေကြတော့၏။

ခင်မောင်လင်းက သီတာထံသို့ သွားရောက်ရေးအတွက် ဖုန်းယူယာနှင့် အဝတ်အစားလဲနေချိန်၊ တင်လှက အိပ်ရာပေါ်တွင် ကျောဆန့်ပြီးနောက် စီးကရက်ကိုဖွာရှိုက်လျက် သူနှင့်ခင်ခင်မြူးတို့၏အကြောင်း တရစပ် လေပန်း၍နေချိန်တွင် ဘလှရှိုန်းတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ခင်မောင်လင်း၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာတော့၏။

ဤတွင် ဆီးတိုးကိုယ်စားလှယ်များ အစည်းအဝေး ကျင်းပနေသောအခန်းတွင်းသို့ တရုတ်နီ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး အခန်းမှား၍ ဝင်ရောက်သွားမိသည်အလား အခြေအနေမှာ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားရပေတော့၏။

မရိုးလောင်းပေါ် ပြစ်မှားခဲ့မိသော အပြစ်ကြောင့် တင်လှမှာ မိမိ၏အစ်ကိုဖြစ်သူအား တွေ့လိုက်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ကြောင်ကို တွေ့လိုက်သော ကြက်သူငယ်လို ထူပူရှိုန်းဖိန်းလျက် အမြီးကုပ်ကာ ပြေးပေါက်ကို ကြည့်လိုက်မိသလို၊ ၎င်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကို သိပြီးဖြစ်သော ခင်မောင်လင်းမှာလည်း ကြားက မျက်နှာပူနေမိသည်။

တစ်သက်လုံး အလုပ်ဟူ၍ မည်မည်ရရမလုပ်ဘဲ မိဘအမွေအနှစ်ကို သုံးဖြုန်းကာ အေးအေးပေါပေါနေခဲ့သူ ခင်မောင်လင်းအား ဦးဘသော်လို အေးသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် လူထိပ်သီးကြီးတစ်ဦးက အလုပ်ခေါ်ပေးနေရသည့်အဖြစ်ကို သိပြီးဖြစ်သော ဘလှရှိုန်းမှာ သူငယ်ချင်းအတွက် ဝမ်းသာရမည်ထက် မနာလိုစိတ်ကလေးပင် မသိမသာပေါ်လာမိသည်။ ၎င်းအပြင် ယခုလို မိမိအား တစ်သက်လုံး ဒုက္ခပေးခဲ့သော လူရှုပ်လူညစ် ညီတော်မောင် တင်လှနှင့် ခင်မောင်လင်းက တတွဲတွဲ ဖြစ်နေလွန်း၍လည်း စိတ်ထဲတွင် ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်နေမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယောင်ပေပေလုပ်ကာ အခန်းပြင်သို့ လစ်ထွက်သွားသော တင်လှကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် မှန်ရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ ခြယ်သနေသော ခင်မောင်လင်းထံသို့ ဘလှရှိုန်းက ခပ်တည်တည် မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။

“ငါ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့”
“အင်း... ပြောလေ”

ဇေယျာမြေစာပေတိုက်

“မင်း... ဦးဘသော်ကြီးကို သိသလား”
ဦးဘသော်အကြောင်း မေးသံကြားလျှင်ပင် ခင်မောင်လင်း၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ပြုံးယောင်သန်းလာ၏။

“သိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ သိပ်မရင်းနှီးဘူးကွ”
“အေး... အဲဒီဦးဘသော်က ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်လို့တဲ့”
ခင်မောင်လင်းကမူ မည်သို့မှ မထူးခြားလှဘဲ...
“ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒီအဘိုးကြီး တခြား ဘာလုပ်စရာ ရှိတာမှတ်လို့ ရိုက်ပစေပေါ့”

ဘလှရှိုန်း၏ နဖူးကြောများ ထောင်၍ထလာကာ...
“သူဟာသူ ရိုက်မှာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကို ရိုက်ချင်လို့”

ခင်မောင်လင်းကမူ မည်သို့မှ ထူးခြားတုန်လှုပ်ပုံ မရသေး။
အကြောင်းမူ ဦးဘသော်အနေနှင့် ယခုလို ပင်လယ်ခရီးသွားရချိန်တွင် ခရီးသွားဖော်သွားဖက်များ စုဝေးကာ အမှတ်တရ ရုပ်ရှင်အခန်းကလေးတစ်ခု ရိုက်ကူးထားလို၍ ဖြစ်သည်ဟု သူက ယူဆနေသည်။

“သူ့ရိုက်ချင်တာတော့ ထားပါတော့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အနေနဲ့က အခု မအားသေးဘူး၊ အရေးတကြီးတွေ့စရာကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိနေတယ်၊ ဆောရီး... ဘလှရှိုန်း”

ဤတွင် ဘလှရှိုန်းမှာ ဤမျှ တလွဲတချော်ဖြစ်နေသော ခင်မောင်လင်းကို ရှုံ့မဲ့စွာကြည့်လျက် စိတ်လည်း တို၍လာတော့သည်။

“ဟေ့... ခင်မောင်လင်း၊ အရေးထဲ အူမနေစမ်းနဲ့၊ အခုအချိန်မှာ ငါ့စိတ်ကို ငါ သိပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီမှာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ တစ်အချက် ဦးဘသော်ဟာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊ နှစ်အချက် သူဟာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကို ရိုက်ထုတ်နေတယ်၊ သုံးအချက် သူဇာတ်ကားတွေမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားတွေ ဝင်ပြီး အရိုက်ခံရတယ်၊ လေးအချက် သူက မင်းကို အဲဒီဇာတ်လိုက်မင်းသား တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်စေချင်တယ်၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား”

ခင်မောင်လင်းက သဘောပေါက်ဟန်နှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဤအတွက် မည်သို့မှ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း ကားမဖြစ်မိ။

အကြောင်းမူကား သူ့အနေဖြင့်သီတာနှင့် လက်ထပ်နိုင်ရေးသာ လျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရေးကြီးဆုံးသောအချက် ဖြစ်၍နေသည်။

ဇေယျာမြေစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဒီလိုဆိုရင် စောစောက ပြောရောပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆော့မိပဲသွယ်ချင်း၊ မင့်ဦးဘသော်ကြီး ပြန်ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ဒီအတွက် သူတို့ အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ သို့သော် ငါ့မှာ အခြားအရေးကြီးတဲ့ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိနေသေးတဲ့အတွက် ဒီအလုပ်ကို လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့”

သည်တစ်ခါ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားမိသူမှာ ဘလူနီနီးဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အနေနှင့် ရုပ်ရှင်လောကသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရေးအတွက် အလားအလာကောင်းလှသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုကိုပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

ယခု မိမိ၏ သူငယ်ချင်းခင်မောင်လင်းမှာမူ ဤသို့မဟုတ်။

မိမိရှေ့သို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိလာသော အဖိုးထိုက်ရတနာကို ကျောက်ခဲသဖွယ် တွန်းဖယ်လျက် လျစ်လျူရှုနေသေးသည်။

မဝေခွဲတတ်သည့်အဆုံး ဘလူနီနီးမှာ ခပ်တိုတိုနှုတ်ဆက်လျက် ခင်မောင်လင်း၏ အခန်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ဘလူနီနီး ထွက်ခွာသွား၍ ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းခန့်အရောက်တွင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးမော်လီဝင်း၏ “ဟဲလိုရှီနီး” ဟူ သော အသံကိုလည်းကောင်း၊ ဘလူနီနီး၏တိုပြတ်ပြတ် “ဟုတ်ကဲ့” ဟူ သော အသံကိုလည်းကောင်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခင်မောင်လင်းမှာ အကြောင်းထူးလိုထူးငြား နားစွင့်လိုက်မိသည်။

သို့သော် တဒေါက် တဒေါက်နှင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသော ဘလူနီနီး၏ ဖိနပ်သံအဆုံးတွင် မိမိအခန်းဝသို့ ဘွားခနဲပေါ်လာသော မော်လီဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားတော့၏။

“ဟဲလို... နေကောင်းရဲ့မဟုတ်လား ကိုခင်မောင်လင်း”

ဟိနောမာရသင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီးချိန်မှစ၍ မော်လီဝင်းမှာ မိမိ၏အခန်းအနီးချင်း ခင်မောင်လင်း၏ အခန်းကို မိမိပိုင်ဧည့်ခန်းလို သဘောထားလျက် စွပ်ခနဲဝင်လိုဝင်၊ ထွက်လိုထွက်လုပ်နေခဲ့သည်။

ဤအတွက် သူ့အဖို့ မည်သို့မှထူးခြားပုံမရသော်လည်း ခင်မောင်လင်းမှာမူ သိတာသာ တွေ့မြင်သွားပါက ယခင်ကလည်း တစ်ကြိမ်ကြာခဲ့ရဖူးပြီ ဖြစ်ရကား အထင်အမြင် လွဲသွားမည်ကို လွန်စွာမှ စိုးရိမ်နေရလျက် ပြောရအခက်၊ မပြောရအခက်နှင့် အနေကျပ်ဖြစ်နေရလေသည်။

လှပကြော့မော့စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မော်လီဝင်းသည် ကြံကြံဖန်ဖန် အင်္ကျီဖြူကလေး ဝတ်ပေးထားသော မိကျောင်းကလေးကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်လျက် ကုလားထိုင်အလွတ်တစ်လုံးတွင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အေးအေး

ဆေးဆေး ထိုင်ချလိုက်ပြီး မိကျောင်းကလေး အောက်ချလိုက်၍ ခင်မောင်လင်းအား ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကိုခင်မောင်လင်းကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး လှိုင်းမူးသွားခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ရေကြောင်းခရီး သွားနေကျမို့ထင်ပါရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားဟာ လေးက ကိုက်တတ်သလေးဗျ”

စိတ်မသက်မသာနှင့် အနိုင်နိုင် ကုန်ဆောင်ကာ ပြောလိုက်ရသော ခင်မောင်လင်းက အခန်းတွင်း၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွားလျက်ရှိသော မိကျောင်းကလေးအား ကြည့်၍မေးလိုက်သည်။

“ရှင်... ကျွန်မသားလေး ဂျက်ကီကို ပြောတာလား၊ ကျွန်မသာ ဆိုရင် ရှင့်ခြေသလုံးကို အဲဒီလို လှုပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ဒီလို မျက်စိနောက်စရာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမကြိုက်ဘူးရှင်၊ တစ်ခါတည်း ခုန်ဆွဲလိုက်တာပဲ”

စားပွဲပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်းချလျက် တင်ပါးလွဲထိုင်နေသော ခင်မောင်လင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရုတ်ခြည်း ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် အလျင်အမြန် ခြေထောက်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ရုတ်လိုက်ရ၏။ မော်လီဝင်းကမူ ဤအဖြစ်ကို သဘောကျကာ ပြုံးစိစိ လုပ်လိုက်ပြီး...

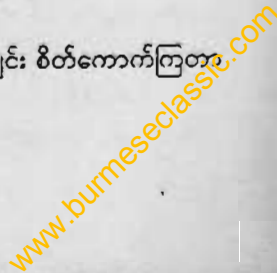
“ဒါထက် ကျွန်မတို့က ရန်ဖြစ်ထားကြတယ်ရှင်”
“ခင်ဗျာ... ”

“ဪ... ကျွန်မနဲ့ ကိုဘလူနီနီးတို့ ရန်ဖြစ်ထားတဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ၊ စောစောက ရှင်မကြားလိုက်မိဘူးလား၊ သူက ကျွန်မကို စိတ်ကောက်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”
ခင်မောင်လင်းမှာမူကား ယခင်တစ်ကြိမ်ကကဲ့သို့ပင် မော်လီဝင်းအနေနှင့် သူ့အခန်းထဲ ရှိုက်ကြီးတစ်ငင် ငိုလေဦးမည်လားဟု ပူပန်သွားလျက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်၍နေသည်။

မော်လီဝင်းကမူ မည်သို့မျှ မထူးခြားဘဲ အလွန်ရင်းနှီးသူချင်း သားရေးသမီးရေး တိုင်ပင်နေကြ ဘိသကဲ့သို့ သူပြောလိုရာသာ ပြော၍ နေတော့၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ပါဆိုရင် ကျွန်မတို့ချင်း စိတ်ကောက်ကြတာ သုံးကြိမ်တောင် ရှိပြီ”
“ဟင်... ”

“မောင်နဲ့လေ၊ ပထမဦးဆုံး ဂျက်ကီလေးကို သူ့ပုတ်လွတ် တုန်းက တစ်ကြိမ် နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ သူက ကျွန်မတို့ လက်ထပ် ပြီးရင် ရုပ်ရှင်နယ်ထဲက ထွက်ရမယ်၊ သူ့ရှာကျွေးမယ်လို့ ပြောတုန်းက တစ်ကြိမ်လို့ ဒီတော့ ကျွန်မက ဘာရမလဲ၊ ကျွန်မရုပ်ရှင်နယ်ထဲမှာနေတာ ငွေမက်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ တကယ့် အနုပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျော်ကြားချင်လို့ ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ သူ့အကြံကို လက်မခံလို့ စကားများကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အပြတ်ပဲလို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မက သူ့ကိုသနားလို့ ပြန်ပြီး သင့်မြတ်ခဲ့ကြတာ၊ အခုတစ်ခါလဲ သူ့ညီမောင်တင်လှကို အရောဝင်ရ မလားလို့ သူက ကျွန်မကို ကြိမ်းတယ်ရှင်၊ တော်တော် သဘောထားသေး တာပဲ ကိုခင်မောင်လင်းရယ်”

“ဒါပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ သူဒီလို ဖြစ်ရ တာဟာ ကျွန်မကို ချစ်လွန်းလို့ပဲလေ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ပြန်ချောရဦး မှာပါပဲ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

စကားပြောနေရသည့် တစ်ချိန်လုံးတွင် . . . သီတာထံသို့သာ စိတ်စောစောမိသော ခင်မောင်လင်းမှာ မရိုးမရွ အောင့်သက်သက် ဖြစ်၍ နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို အချိန်မျိုး သီတာရောက်လာပါက သူ့ အပေါ် အထင်မှားနေမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေမိပါသည်။

မော်လီဝင်းကမူ စကားအမျှင်ပြတ်လိုပုံမရ။

“ဒါထက် ခုနက ကိုဘလုရှိုန်း ရှင်ဆီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဦးဘသော်က သူ့တုမ္မကီမှာ မင်းသား ဝင်လုပ် စေချင်လို့တဲ့”

မော်လီဝင်းမှာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်လုံး ချိုသွားကာ ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ခင်မောင်လင်းအနီးသို့ ကပ်လာလျက် ပန်းပုဆရာတစ်ယောက်က ရုပ်တုတစ်ခုကို ကြည့်ဘိအလား ဝေ့ဝေ့စပ်စပ် ခင်မောင်လင်း၏မျက်နှာကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟင်၊ တကယ်လား၊ ဟုတ်မယ်လေ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဒီလိုလူ တွေဟာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနဲ့ အကျိုးပေးတာပဲ၊ သူတို့က သူများ မမြင်တတ် တာကိုမှ ရွေးပြီး မြင်တတ်တာကလား၊ ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပေါ့၊ ကျွန်မ တို့ချင်း ဘဝတူဖြစ်ကြရတော့မှာပဲ၊ ကမ်းမိချီးယားစ် ကိုခင်မောင်လင်း”

မော်လီဝင်းက မျက်နှာထူပူလျက်ရှိသော ခင်မောင်လင်း၏ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လျက် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ခင်မောင်လင်းက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ၍ ရုန်းကန်လိုက် ပြီးနောက် . . .

“ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဗျ”

“ဟင် . . . ဘာကြောင့်ပါလိမ့်မို့ ကိုခင်မောင်လင်းရယ်၊ ဒီလောက် ဝင်ငွေများပြီး ကျော်ကြားတဲ့အလုပ်ကိုမှ . . .”

“မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူက ဒီအလုပ်မျိုး သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ . . . တလောက ကျွန်မနဲ့ ဒီမှာဆုံမိကြတဲ့ မိန်းကလေး လား၊ သူ့နာမည်က သီတာတုတ်ကြီးဆိုလား”

ခင်မောင်လင်း အကြီးအကျယ် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး-

“သူ့နာမည် သီတာတုတ်ကြီးမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဦးဘတုတ်ရဲ့သမီး သီတာတုတ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက သူ့ကို သီတာလို့ပဲ ခေါ်တယ်”

“ဪ . . . သီတာတဲ့လား၊ ထားပါတော့လေ၊ နို့ သီတာကို ရှင် ရှင်းပြရောပေါ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက် နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား ကြီးဖြစ်လာမှာကို လူတိုင်းက လိုလားတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် မဖြစ်ဘူးဗျ၊ သီတာက တစ်မျိုးပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို တောင် အထင်မှားပြီး စိတ်ကောက်ခဲ့သေးတယ်”

မော်လီဝင်းက မေးသဖြင့် ခင်မောင်လင်းက သူ့နှင့် သီတာတို့ သူ့ရင်ဘတ်တွင် ထိုးခဲ့မိသော ဆေးကြောင့် အထင်မှားခံခဲ့ရပြီး စိတ် ကောက်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

မော်လီဝင်းကမူ သဘောအကျကြီးကျလျက် မျက်လုံးများပိတ် လုအောင် ရယ်မောနေရတော့၏။

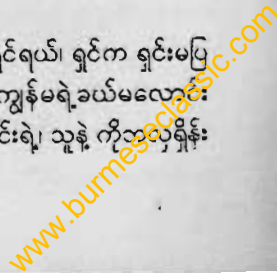
“ဒါတင် မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ တစ်နေ့ကလဲ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော့်ကို အထင်မှားပြန်လို့ မနည်းရှင်းယူရသေးတယ်၊ အဟင်း . . .”

ခင်မောင်လင်းက လည်ချောင်းကို ရှင်းလျက် စိတ်ကိုတင်းလိုက် သည်။ မော်လီဝင်းကမူ အကျိုးအကြောင်း ဘာမှသိဟန် မတူသေးပေ။

“ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကြပြန်လို့တုံး”

“ဒီလိုလေ . . . အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ခင်ဗျားကျောကို ပုတ်ပေး နေတာကို မြင်သွားလို့ပေါ့”

“အိုး . . . ဟိုးဟိုး . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်ရယ်၊ ရှင်က ရှင်းမပြ လိုက်ဘူးလားလို့၊ တကယ်ဆိုတော့ သူလေးဟာ ကျွန်မရဲ့ခယ်မလော့ဦး တစ်ဝမ်းကွဲလေးပဲ မဟုတ်ဘူးလား ကိုခင်မောင်လင်းရဲ့၊ သူနဲ့ ကိုဘလုရှိုန်း တို့က မောင်နှမတစ်ဝမ်းတည်း ကွဲတာပဲ”

“သီတာစိတ်က တစ်မျိုးပျံ့ အခုလဲ. . သူက အချိန်မရွေး ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်ချင်ရောက်လာတာ၊ ဒါထက် အခု မမော်လီဝင်းက ဘယ်သွားစရာ ရှိလို့လဲခင်ဗျာ”

“ဟင်းအင်း. . ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ ချိန်းထားတာ မရှိပါဘူး” ထိုစဉ် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက်ရှိသော ခင်မောင်လင်း၏ အဖြစ်ကို မြင်ကာ သဘောပေါက်သွားပြီး. . .

“အိုဟိုး. . . ဒါကြောင့်ကိုး၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ကို သီတာထပ်ပြီး အထင်မှားနေတာ စိုးရိမ်လို့ကိုး၊ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကျွန်မလဲ ကိုဘလှရိန်း အထင်မှားနေတာကို ရှင်းပြပြီး သူ့ကို ချောရမှာရှိသေးတယ်၊ အခုမှ သတိ ရတယ်၊ သွားမယ် ကိုခင်မောင်လင်း”

သူမိကျောင်းကလေးကို ကောက်ယူပွေ့ချီလျက် ဆတ်ကော့ လတ်ကော့နှင့် မော်လီဝင်းထွက်သွားမှ ခင်မောင်လင်းမှာ ကမ္ဘာမြေထုကြီး သမ္မု လေးလံသည်ထင်ရသော သက်ပြင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဟည်းချလိုက်ရ လေသည်။

ခင်မောင်လင်းနှင့် တွေ့ဆုံရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော သီတာသည် သင်္ဘောစင်္ကြံအဝသို့အရောက်တွင် ကျေနပ်သော ပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခင်မောင်လင်း၏ အခန်းမှ ထွက်၍သွားသော မော်လီဝင်းကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင် အံ့အားသင့်လျက် မျက်နှာညှိုးကျသွားမိတော့သည်။

ရှေ့သို့ဆက်မသွားဘဲ စင်္ကြံတွင် တွေ့ကာ တစ်အောင်မျှရပ်နေ မိပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်နှင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ဆင်းသွားလေတော့၏။

ဤအဖြစ်ကို မော်လီဝင်းသော် လည်းကောင်း၊ ခင်မောင်လင်း သော်လည်းကောင်း မည်သူမျှ မသိရှိကြပေ။

ထိုနေ့အဖို့ ဟိနောမာရုသင်္ဘောကြီးပေါ်၌ အပျော်ရွှင်ဆုံးသော စုံတွဲကို ရွေးချယ်ကြမည် ဆိုငြားအံ့။ ခရီးသည်များနှင့်တကွ သင်္ဘောသား အားလုံးကပင် ခင်မောင်လင်းနှင့် သီတာတို့စုံတွဲကို တစ်ခဲနက် မဲဆန္ဒ ပေးကာ ရွေးချယ်ကြမည်မှချစ်၏။

ရာသီဥတုကလည်း သာယာသည့် အလျောက် သင်္ဘောကုန်း ပတ်တစ်လျှောက် နေရာအနှံ့ တတွဲတွဲနှင့် သွားနေကြသော ခင်မောင် လင်းနှင့် သီတာတို့ကို အများက မျက်စိ နောက်စရာကောင်းလှအောင် မြင်နေရတော့သည်။

ညနေစောင်း၍ အကမယ်အမျိုးသမီးများ၏ ဘတ်စကက်ဘော အဖွဲ့ဝင်များ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းချိန်ကျမှ သီတာနှင့် ခင်မောင်လင်းတို့ ထိုနေ့အဖို့ ယာယီခွဲခွာခြင်း ပြုကြလေသည်။

သီတာကို သင်္ဘောရှေ့ခန်းရှိ အားကစားခန်းသို့ လိုက်ပို့ပြီး နောက် ခင်မောင်လင်းမှာ စာကြည့်ခန်းအတွင်း စိမ်ပြေနပြေ အချိန်ဖြုန်း လျက် မိမိတို့၏ရှေ့ရေးအတွက် စိတ်ကူးယဉ်၍ နေမိ၏။ ညစာစားချိန် နီးခါမှ ခင်မောင်လင်းမှာ ရေမိုးချိုးရန် သတိရသဖြင့် မိမိအခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာသည်တွင် အခန်းရှေ့တွင် သူ၏စတီးဝပ်ဖြစ်သူ စူလူကီးဆန် ရပ်၍ နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

“မာစတာ. . . အထဲကိုဝင်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်ပါတယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာ ကြက်သေသေလျက် စတီးဝပ်အဘိုးကြီးအား အံ့ဩစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာမဆို ဒီသင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် သူ့ အဖို့ ထူးဆန်းသော ပြဿနာများ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်နှင့် ပေါ်၍လာတတ် သည် မဟုတ်လော။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စူလူကီးဆန်၊ ကျုပ်အခန်း ကျုပ်ဖွင့်တာပဲ”

ခင်မောင်လင်း၏ အမေးကြောင့် စူလူကီးဆန်မှာ အတော်ပင် ထိတ်လန့်အံ့ဩ၍ သွားပြန်သည်။

“မာစတာကို သူမပြောဘူးလား”

“ဘယ်သူက ဘာပြောရမှာတဲ့တုံး”

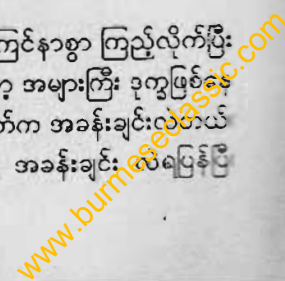
“ဟိုး. . . အမျိုးသမီးကိုပြောတာလေ၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်အခန်းက အမျိုးသမီးကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုအမျိုးသမီး ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ပြောတာပါ။ သူက မာစတာနဲ့ သူနဲ့ အခန်းချင်းလဲပြီဖြစ်လို့ မာစတာပုစွည်းတွေ ဟိုအလယ်ထပ်က အခန်း နံပါတ် (၃၆) ကို ရောက်သွားပြီလို့ မပြောဘူးလား”

ခင်မောင်လင်းမှာ အားနွဲ့စွာနှင့် သင်္ဘောနံရံသို့ မှီလိုက်မိသည်။

သူ့ရှေ့တွင် စကားပြောနေသော စူလူကီးဆန်ကိုပင် မနည်း မြင်နိုင်ကြားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေရ၏။

“ဟုတ်တယ် မာစတာ၊ သူက မာစတာနဲ့ အခန်းချင်းလဲဖို့ သဘောတူပြီးပြီလို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောတာပဲ”

စူလူကီးဆန်က ခင်မောင်လင်းအား ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် ဆက်လက်၍ “အင်း. . . မာစတာတော့ အများကြီး ဒုက္ခဖြစ်နေ တာပဲနော်၊ ပထမ မာစတာမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အခန်းချင်းလဲဖာယ် အခုလဲ မာစတာနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အခန်းချင်း လဲပြန်ပြီ”

မကြာခင်မှာဆိုရင် မာစတာအနေနဲ့ ငါအခုနောက်ဆုံး ဘယ်အခန်း
ဆောက်နေလဲဆိုတာကို မှတ်မိရအောင် မှတ်စုစာအုပ်တစ်ခု ယူထားရ
တော့မှာပဲ”

ခင်မောင်လင်း၏ အခြေပျက်အနေပျက် ဖြစ်နေပုံကို မြင်ရပြန်
သော စူဇူကီးဆန်မှာ သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံကျလာမည်ကို စိုးရိမ်သွား
ပြန်လျက်. . .

“ကျွန်တော် သေသေချာချာမေးတယ် မာစတာ၊ သူက အဘိုး
ကြီးရှည်မနေနဲ့၊ အားလုံး မာစတာကို ပြောပြီးပြီဆိုလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
သူ့ပစ္စည်းတွေရော မာစတာပစ္စည်းတွေပါသယ်ပြီး အခန်း ပြောင်းပေးခဲ့
ရတာ၊ မာစတာကလဲ တစ်ခါက ဒီလိုပဲ ပြောင်းဖူးတော့ သူပြောတာ
ကျွန်တော် ယုံတာပဲ”

“ဒီမှာ စူဇူကီးဆန်”

ခင်မောင်လင်းက တုန်လှုပ်သော လေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

“ပြောပါ မာစတာ”

“သူ့. . . ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သေးလား၊ ခင်ဗျား ဝင်တာများ တွေ့
မိသေးလား”

“အို၊ ဟုတ်တာပေါ့ မာစတာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောမလို့ မေ့
သွားတယ်၊ သူ ရောက်ရောက်ချင်း ရေချိုးခန်းထဲကို အရင်ဝင်ကြည့်တာပဲ”

“အင်း. . . ဝင်ကြည့်ပြီးတော့. . . ”

“ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှာ ရှင်းနေတုန်း သူ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ကြည့်တယ် မာစတာ”

“ဟင်. . . ဒီတော့. . . ”

“ကျွန်တော်လဲ မြန်မာစာနည်းနည်းတတ်လို့ ဒီစာတွေကို
တွေ့ပြီးပြီလို့ ပြောတာပေါ့၊ မာစတာလဲ သိတယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး
ဒါတွေဟာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနဲ့ သေသေချာချာရေးထားလို့ ဖျက်လို့ မလွယ်
ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ် မာစတာ”

“ဟိုက်. . . ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူကလဲ မာစတာ အခုအော်သလိုပဲ အော်လိုက်
တာပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို သွားတော့လို့ပြောတယ်၊ နောက်ပြီး
ခဏကြာတော့ ခေါင်းလောင်းနှိပ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မာစတာအခန်း
ထဲသွားပို့ဖို့အထုပ်တစ်ခုပေးလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား
ခဲ့တယ် မာစတာ၊ အလယ်ထပ်က အခန်းနံပါတ် (၃၆) ဟာ ဒီအောက်
တည့်တည့်လောက်မှာပဲ ရှိပါတယ်၊ မာစတာသွားရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာ စူဇူကီးကို ဘာမှ ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်
တော့ဘဲ သင်္ဘောအလယ်ထပ်သို့ ဆင်းလာမိသည်။ ထို့နောက် အခန်း
နံပါတ် (၃၆) ကို ဖွင့်လျက် ကြီးတိုက်သို့ ဝင်သော တရားခံ၏ ခြေလှမ်းဖိုး
ဖြင့် ဝင်လိုက်မိ၏။ အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲပေါ်မှ သီတာ၏အထုပ်တစ်ခုက
သူ့ကို စောင့်ကြိုလျက် ရှိသည်။ ခင်မောင်လင်းမှာ ဒီဗွေကျရထားဘိသည့်
အလား အထုပ်ထဲတွင် သီတာထံမှ စာတစ်စောင်နှင့် သူလက်ဆောင်ပေး
ခဲ့သော ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးရှိနေမှန်း သူသိပြီးဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ခင်မောင်လင်းတစ်ယောက် ညစာလွတ်၍ သွား
လေသတည်း။

အခန်း (၉)

နောက်တစ်နေ့မနက် ခင်မောင်လင်း၏အခန်းသို့ ဦးစွာ ဝင်ရောက်လာသူကား တင်လှဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စောင့်ကြီးပတ်လျက် ငူငူကြီးထိုင်၍ လင်းတမိုင် မှိုင်နေသော ခင်မောင်လင်းကို တွေ့လိုက်ရလျှင် တင်လှသည် မျက်ခုံးချိုလိုက်ကာ...

“ဘယ်နှယ် ခင်မောင်လင်း၊ အခုတောင် အိပ်ရာမထသေးဘူးလားကွ၊ အပြင်မှာ ဘယ်လောက် လောကကြီး သာယာစိုပြည်နေတယ်ဆိုတာ ထကြည့်စမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီလို အခြေအနေမျိုးကို မင်းမို့လို့ လက်လွတ်ခံပြီး နေနိုင်တာ အံ့ပါရဲ့”

“သိပါတယ်ကွာ... သိပါတယ်၊ ငါက သက်သက် အိပ်ရာက မထချင်သေးလို့ မထတာ”

အူမြူရွှင်လန်းနေပုံရသောတင်လှမှာ ခင်မောင်လင်းက ဆောင့်အောင့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်မှုကြောင့် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကာ...

“ဟေ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါကတော့ လောကကြီးရဲ့ အဖိုးတန်လွန်းတဲ့ အချိန်တွေကို မင့်အဖို့ အလဟဿ မဖြစ်စေချင်လို့လာပြီး စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါကွာ၊ ငါ အခု မြူနဲ့ ပင်ပေါင်ရိုက်ဖို့ ချိန်းထားတယ်ကွ”

“အင်း...”

ခင်မောင်လင်းကမူ ယခုအချိန်မျိုးတွင် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်လွန်းသော သူငယ်ချင်းမျိုးနှင့် ရန်ဖြစ်ချင်ဟန်မတူ၍ အလိုက်သင့်သည်းခံပြီး နားထောင်နေရပုံပေါ်၏။

“ပင်ပေါင်ရိုက်မှာကလဲ တကယ်တော့ ခဏပါကွာ၊ အခုလို နေသာတဲ့နေ့မျိုးမှာ သင်္ဘောပေါ် အိုက်စပ်စပ်ကြီးဖြစ်လာမှာ၊ ဒီတော့ မြူနဲ့ငါနဲ့ ကုန်းပတ်ပေါ်က ရေကူးကန်မှာ ရေကူးကြရဦးမယ်၊ အမယ်

မြူးက ငါ့ကို တစ်ခါက သူ ကောင်းကောင်းရေမကူးတတ်ဘူးလို့ ပြောဖူးတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ငါ့အနေနဲ့ သူ့ကို ရေကူးသင်ပေးရရင်လဲ သိပ်အခက်အခဲရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တောက် ဒီနေရာမှာ ငါ့အနေနဲ့ ဘာလှူရိုက်ကြီးလို မဖြစ်တာ နာတယ် သူငယ်ချင်းရာ”

ယင်းမှ ခင်မောင်လင်းက ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံနှင့်...

“ဟေ့... ဘာဖြစ်လို့...”

“မင်း ကြည့်ပါလားကွ၊ ဒီကောင်ကြီးက ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့အဆက်ကြီးနဲ့အတူ ရုပ်ရှင်လောကထဲ ဝင်လုပ်ရုံပဲ၊ ငါ့အနေနဲ့က ထားဝယ်က ငှက်ဖျားတောထဲကို ဘယ်အချိန်အထိ သွားနေရဦးမယ် မသိဘူး၊ ဪ၊ ဒါထက် မင့်မှာ ရေကူးဘောင်းဘီအပိုတွေ ဝယ်လာတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို အသစ်ထဲက တစ်ထည်ငှားစမ်းကွာ”

“ဟောဟို သေတ္တာထဲမှာ မင်းဟာမင်း မွေကြည့်တော့”

ခင်မောင်လင်းက တင်လှကို မြန်မြန်ကြွစေဟု ခြေရင်းဘက်မှ သားရေသေတ္တာသို့ မေးထိုးပြလိုက်သည်။

တင်လှသည် စိတ်တိုင်းကျ မွေနှောက်ပြီးနောက် ကျားသစ်ရောင်ရေကူးဘောင်းဘီတို့ တစ်ထည်ကို ရွေးယူလျက် ခုတင်ပေါ်သို့ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် လာရောက်ထိုင်လိုက်၏။ သည်တော့မှ ခင်မောင်လင်း၏အခြေအနေကို အကဲခတ်မိတော့ကာ...

“ဟေ့... မင်းကြည့်ရတာ ငူတူနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ၊ သင်္ဘောတစ်စီးလုံးကလူတွေ ရွှင်ရွှင်ပျပျနဲ့ ပျော်နေကြတဲ့အချိန်မှာ မင်း

တစ်ယောက်တည်းက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲ... နောက်ပြီး မင်းအခန်းကို ငါရောက်သွားတော့ သီတာကိုတွေ့ပြီး မင်းဘယ်ရောက်နေမှန်း သူလဲ မသိနိုင်ဘူးဆိုပြီး ငါ့ကို နှင်လွှတ်လိုက်လို့ ဒီကို မနည်းစုံစမ်းပြီး လာခဲ့ရတာ”

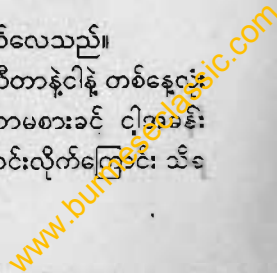
ဤမှ ခင်မောင်လင်း သွက်လက်လာကာ...

“ဟေ့... မင်းသီတာနဲ့ တွေ့သေးလား တင်လှ၊ သူက မင်းကို ဘာပြောလိုက်သေးလဲ”

“ဘာပြောရမလဲ၊ သူဟာသူ ဘယ်မှာနေနေ၊ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့၊ ငါ့ကို ဘုတောလွှတ်လိုက်တယ်လေ”

ခင်မောင်လင်းက ရှုံ့မဲ့ ပြည့်စွားလိုက်လေသည်။

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ကွာ၊ မနေ့တုန်းက သီတာနဲ့ငါနဲ့ တစ်နေ့လုံးပဲကွ၊ အခြေအနေကောင်းလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညစာမစားခင် ငါ့အခန်း ပြန်ရောက်မှ သီတာက သူ့အခန်းနဲ့ ငါ့အခန်း ပြောင်းလိုက်ကြောင်း သိ

တယ် အရင် သီတာနေတဲ့အခန်းဖြစ်တဲ့ အခု ငါ့အခန်းကို ငါရောက်တော့ သီတာ့စာတစ်စောင် တွေ့တယ်၊ မနက် သီတာ ငါ့အခန်းကို အလာမှာ အရင် ငါ့အခန်းကို ပြောတာနော်. . .”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင့်ဟာက အခန်းတွေများလိုက်တာ၊ သင်္ဘော တစ်စင်းလုံးရှိတဲ့ အခန်းကုန်တော့မယ်၊ အခု မင်းရောက်နေတဲ့အခန်းကို အခန်း (၁)လို့ခေါ်၊ အခု သီတာရှိနေတဲ့အခန်းကို အခန်း (၂) လို့ခေါ်”

“အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ မနက်က သီတာ အခန်း (၂)ကိုအလာမှာ အဲဒီထဲက ဟိုရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး မော်လီဝင်း ထွက်သွားတာ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်တယ်တဲ့၊ ဒီအတွက် သီတာက ကောက်ချက်နှစ်ခုကို ချလိုက် သတဲ့၊ ကောက်ချက် တစ်က မော်လီဝင်းနဲ့ ငါဟာ အတော် ရင်းနှီးနေကြ ပုံရတယ်၊ ကောက်ချက် နှစ်က ငါတို့နှစ်ယောက် အခန်းချင်း ကပ်နေ တယ်၊ ဒါကြောင့် ကာကွယ်ဆောင်ရွက်ချက်အနေနဲ့ သူနဲ့ငါနဲ့ အခန်းချင်း လဲမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး သူ့ဟာသူ ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်လိုက်သတဲ့ကွ”

“ဟဲ့. . . ဒီအတိုင်းဆို ဟိုရေချိုးခန်း နံရံပေါ်ကစာတွေ သူတွေ သွားပြီပေါ့”

တင်လှက မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြု၍ ပြောကြားလိုက်သည်တွင် ခင်မောင်လင်းမှာ ခေါင်းကို ညိတ်လျက် တစ်ဖန် ညည်းတွားလိုက်ပြန် ပါ၏။

“အင်း. . . အခန်းပြောင်းပြီးချင်းမှာပဲ ဒါတွေကို သူတွေသွား သတဲ့၊ ငါ့စတီးဝပ်အဘိုးကြီး စူဂူကီးက ပြောတယ်”

“ဟင် ဒါဖြင့် သီတာက မင်းကို ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ မင်းအစား ငါ အသည်းထိတ်လိုက်ပါဘိ ခင်မောင်လင်းရာ”

ခင်မောင်လင်းက အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲပေါ်သို့ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မေးထိုးပြလိုက်ပြီး. . .

“အဲဒီ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကိုပဲ ကြည့်တော့ကွာ၊ ဒါလေးကို သင်္ဘောပေါ်ပြန်ရောက်လို့ သူ့စိတ်ဆိုးပြေသွားသွားချင်း ငါက လက် ဆောင်ပေးခဲ့တာ၊ အခုတော့ ညက ဒီစားပွဲပေါ် ပြန်ရောက်နေတာ ငါ တွေ့ရတော့တာပဲ သူငယ်ချင်း”

“သီတာက ပြန်ပို့လိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းတော့ ချောက်ကျပြန်ပြီပေါ့ ခင်မောင်လင်း၊ သီတာ အဲဒီ မနက်က မင်းအခန်းထဲကနေ မော်လီဝင်းကြီး ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရ တယ်ဆို. . . ဟုတ်လား”

“အေးလေ. . . အခန်းချင်းပြောင်းတော့ သူ ဒီအခန်းထဲမှာ ငါ့ အတွက်ထားခဲ့တဲ့ စာတစ်စောင်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း ရေထားတာပဲ၊ ဒါပေ မယုံကွာ ဒီအကြောင်းကို မနေ့က တစ်နေ့လုံး တို့အတူရှိနေတုန်း သူက ငါ့ကို ဘာမှ မပြောဘူးကွ၊ သူ့သာပြောခဲ့ရင် ငါ့အနေနဲ့ ဘလှူရိုန်းနဲ့ မော်လီ ဝင်းတို့အကြောင်း ငါက သူ့ကို သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြနိုင်သားပဲ၊ အခုတော့ နောက်ကျကုန်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒီကြားထဲ ဟိုရေချိုးခန်းထဲက စာတွေ ကိုပါ သူထပ်တွေ့သွားတော့ ငါနဲ့ မော်လီဝင်းကို သူက အကြီးအကျယ် အထင်မှားကုန်တော့တာပေါ့”

“အေးကွာ. . . သီတာကလဲ တော်တော်စိတ်နုတဲ့ ကလေးမပဲ၊ ငါက ငယ်ငယ်ထဲက အတူနေလာလို့ သူ့စိတ်ကို ကောင်းကောင်း သီတာ၊ ဒါပေမယ့် သူက အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့ရှင်းပြရင်လက်ခံပါတယ်၊ မင်း သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်ပါလား”

ခင်မောင်လင်းက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်ပြီး. . .

“မဖြစ်ဘူးကွ၊ ငါ့ကို သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အတွေ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူး” တင်လှကမူ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်. . .

“ဒါဖြင့် ငါ့သူ့ကို ဒီအကြောင်းတွေ သွားရှင်းပြမယ်လေကွာ၊ သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးဖြစ်တဲ့ ငါ့အနေနဲ့ ပြောရင် သူမယုံဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်မောင်လင်းကပင် ထပ်မံ၍ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်ပြီး-

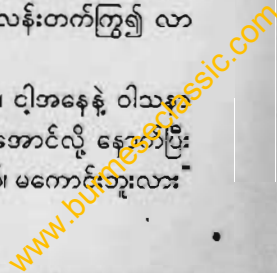
“မဖြစ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်းကိုတော့ အားနာပါရဲ့ကွာ၊ ဟို အရင် သီတာငါ့ကို တစ်ခါစိတ်ကောက်ခဲ့ဖူးတုန်းက ငါက မင်းမကောင်း ကြောင်းတွေ သီတာ့ကို ငါတော်တော် ပြောခဲ့မိတယ်ကွ”

“ဟေ. . . ဘယ်လိုများ မင်းက ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“မင်းဟာ လောကကြီးမှာ အယုတ်မာဆုံး လူတစ်ယောက်၊ သူများ ချစ်သူတွေ မသင့်မမြတ် ဖြစ်နေတာကို မြင်ရမှ ထမင်းစားဝင်တဲ့ အကောင်၊ လူရှုပ်လူပွေ၊ လူလိမ်လူညာကြီးလို့၊ မင်းအကြောင်းသိတဲ့ လူတွေ ဘယ်သူမှ မင်းကို ယုံတော့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

ဤမျှ မိမိအကြောင်း မကောင်းပြောနေသည်ကို ကြားနေရစေ ကာမူ တင်လှမှာ နာပုံမရသည့်အပြင် ပို၍ပင် ရွှင်လန်းတက်ကြွ၍ လာ တော့လျက် လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး. . .

“အိုကေ. . . အဲဒါ အချက်ပဲသူငယ်ချင်း၊ ငါ့အနေနဲ့ ဝါသနာ အလျောက် မင်းတို့ချစ်သူချင်း အထင်မှားကုန်ကြအောင်လို့ နေ့တိုင်း ပြီး ဒီစာကို ရေးထားတယ်လို့ သီတာကို ရှင်းပြလိုက်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

ခင်မောင်လင်း၏မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်လာပြီးနောက် ချက်ချင်း ညှိုးကျ၍ သွားပြန်သည်။

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီစာတွေက နှုတ်ခမ်းဆိုး ဆေးနဲ့ ခေးထားတာ၊ ဒါကို ဘယ်ကရသလဲလို့ မင်းကို သိတာက မေးနေ ခင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

တင်လှကမူ ဂရုစိုက်ပုံမရတော့ဘဲ . . .

“အို . . . ဒါက ခက်တာလိုက်လို့၊ ငါ့အနေနဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တောင့် တစ်တောင့်လောက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ဆီက ငှားလို့ရနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်တာပေါ့”

ယင်းမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကျေနပ်အားရစွာနှင့် တစ်ဦး လက်ကို တစ်ဦး ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိကြလေသည်။

အခန်း (၁၀)

ထိုနေ့မနက် အိပ်ရာကနိုး၍ အလှအပပြုပြင်၍ ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ခင်ခင်မြူသည် မိမိ၏ ခဲအိုတော် ဦးဘသော်၏အခန်းသို့ အခြေအနေ စုံစမ်းရန် ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဦးဘသော်ထံမှ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသောအဖြေကို မကြားရ။ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာဖြင့် တရှုးရှုး တရှားရှားဖြစ်နေသော ဦးဘသော်ကြီးကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

“ငါ ဒီမနက်ပဲ မောင်ဘလူရှိုန်းကို ဟိုကောင့်ဆီ လွှတ်လိုက် တယ်၊ သူက ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ တခြား အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းတွေရှိလို့ ဒီအလုပ်ကို လက်မခံနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ ထို့ . . . ငါ့တစ်သက်လုံးမှာ ငါ့ဆီအလုပ်လာတောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ကြီး ကြံခဲ့ ရတာ၊ တစ်ခါမှ အခုလို သူများကို ခခယယနဲ့ အလုပ်ခေါ် ပေးရတယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒါတောင် ဒီကောင်က ငြင်းရသတဲ့ကွာ”

ခင်ခင်မြူကလည်း မျက်နှာကို ကြည့်ကောင်းရုံ ရှုံ့မဲ့လျက် . . .

“ဟုတ်ပါရဲ့အစ်ကိုကြီး၊ ဒီလူနယ် ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဒီအတိုင်း သာဆိုရင် ရုပ်ရှင်မင်းသား တကယ်ဖြစ်လာဦးတော့ သူကြီးကျယ်နေတာနဲ့ ကားရိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး . . . ဒါက အရေးမကြီးသေးဘူး၊ ငါ့အနေနဲ့ အခု ဘယ် လောက်အကျဉ်းအကျပ်တွေ နေပြီလဲ သိလား၊ မောင်ဘလူရှိုန်း ပြောပုံ ထောက်တော့ ဒီသူငယ်ဟာ လူချမ်းသာတဲ့၊ အလုပ်နဲ့ငွေရေးကြေးရေးကို သိပ်ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူလုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ်နေရရင် ကျေနပ် နေတဲ့လူစားမျိုးတဲ့၊ ဒီတော့ အခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် ဘယ်လိုပြီး သွားနိုင်သလဲဆိုတာ . . . မင်း စဉ်းစားမိရဲ့လား ခင်ခင်မြူ”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

လျော့မြေစာပေတိုက်

“ဟဲ့... တတ်နိုင်လို့ ငါ့ပစ္စည်းရှိသမျှ ပုံပေးဦး၊ ရမယ်လူစားမို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်တာကို ကြည့်ပြီး အရသာခံနေချင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ၊ ငါတော့ ငွေဆုံးချင်ဆုံးပေစေ၊ ဒီပုလဲနက်ကို ပင်လယ်ထဲ မစ်ချလိုက်တော့မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျွန်မကတော့ မမကြားဆီက ဒီမနက်ရောက်လာတဲ့ ကြေးနန်းကိုပဲ စဉ်းစားနေတယ်”

“ဟေ့၊ ကြားဆီက ကြေးနန်းလား၊ ဘာအကြောင်းတဲ့လဲ၊ ငါ့ပြစမ်း”

“အခုမပါလာဘူး၊ ကျွန်မအခန်းထဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ သူမှာတဲ့ပစ္စည်းကို မပါ ပါအောင်ယူခဲ့ဖို့ အစ်ကိုကြီးကို ပြောရမယ်တဲ့၊ မပါလာရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူ သိလိမ့်မယ်တဲ့”

သံပတ်ကုန်သွားသော စက်ရုပ်ကြီးလို ဦးဘသော်မှာ ဖျော့ခွေ၍ ကျသွားတော့၏။ ခင်ခင်မြူကမူ အဖြစ်သည်းနေသော ဦးဘသော်ကို သဘောကျစွာကြည့်လျက်... .

“ဒီလောက်လဲ ပူမနေပါနဲ့ဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်မတို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းသာ ဆိပ်ကမ်းရောက်ရင် လှည့်ထုတ်သွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“အေး... မင်းတို့ပြောတော့ သိပ်လွယ်တာပဲ၊ မင်းတို့အစ်ကို မောင်ကျော်နဲ့ ငါနဲ့ လူတွေရွေ့မှာ ခေါင်းချင်းဆောင့်ပြီး ဦးထုပ်ချင်း လဲရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်မှာ ဒီစုံထောက်ကောင်က တို့အနားမှာမရှိဘဲ နေမယ်တဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေဘဲလား”

“ဒီအတွက် စိတ်ချပါ၊ ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို ကျွန်မတို့ တခြားကို ရောက်နေအောင် လှည့်ထုတ်သွားမှာပေါ့”

ဦးဘသော်၏ မျက်လုံးများ အစွမ်းကုန် ပြုကျယ်၍ သွားတော့ကာ... . “ဟေ့... မင်းက ဒီကောင်ကို လှည့်ထုတ်သွားမယ်”

ခင်ခင်မြူကမူ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်... .

“ဒီအတွက် ကျွန်မအားလုံး စဉ်းစားထားပြီးပြီ၊ ကိုလှ... . အဲလေ... . ကိုတင်လှကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ သဘောပေါ်မှာ တစ်ခါ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ကိုတင်လှဆိုတာလေ၊ သူက ကိုဘလှရိုန်းရဲ့ ညီပဲ၊ အဲဒီစုံထောက်နဲ့ သိပ်ခင်ကြတယ်၊ သူ့ကို ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်မက အကူအညီတောင်းရင် ငြင်းမယ်မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးဘသော်မှာ မိမိခယ်မလေးအပေါ် တစ်သက်လုံး အမြင်ကပ်ကာ အထင်သေးခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် သူ့အစွမ်းအစ

ကလေးအချို့ကို အသုံးချနိုင်ကောင်းရဲ့ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်အနည်းငယ် သက်သာရာ ရခဲ့လေသည်။ အသက်ရှူလည်း မှန်၍လာ၏။ သို့သော် မိမိတို့၏ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတစ်ခုကို သူ့စိမ်းလူတစ်ယောက်အား အသိပေးလျက် အကူအညီတောင်းရန်အရေးကို တွေးမိပြန်သောအခါ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာပြန်၏။

ဒါကို ခင်ခင်မြူက ရိပ်မိပုံရလျက်... .

“ဒီလိုလေ... . ကျွန်မက ကိုတင်လှကို ဘာအကြောင်းကြောင့် အဲဒီအချိန်ကျရင် ဟိုလူကို လှည့်ထုတ်သွားရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မသူ့ကို ထုတ်မပြောပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုတော့ မင့်လူက လက်ခံပါ့မလားဟဲ့”

ခင်ခင်မြူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်... .

“ဒီအတွက် ကိုတင်လှက စိတ်ချရပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဒီဆူဇာပါပဲ”

ဦးဘသော်ကမူ ခင်ခင်မြူကို သဘောမကျသလို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “မင်းတို့ချင်းချင်းက တော်တော်ရင်းနှီးနေပြီထင်တယ်၊ သူက ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်ကတဲ့လဲ”

ခင်ခင်မြူမှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြန်လေသည်။

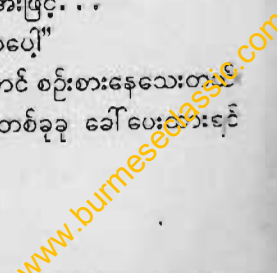
“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကိုတင်လှက ကျွန်မအပေါ် တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေတာကလား၊ သူ့အနေနဲ့က တော်တော် သနားစရာအဖြစ်ပဲ၊ သူ့မိဘတွေက ထားဝယ်ဘက်မှာရှိတဲ့ သူတို့ပိုင် ရော်ဘာခြံတွေမှာသွားပြီး ဦးစီးရမယ်ဆိုပြီး လွှတ်ထားတယ်၊ ကိုတင်လှက ဘယ်သွားချင်မလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီလောက်ချောင်ကျပြီး အန္တရာယ်များလှတဲ့ နေရာမျိုးကို သူ့အနေနဲ့က ရန်ကုန်မှာပဲနေပြီး တက်လမ်းလဲရှိ၊ ဝင်ငွေလဲ ကောင်းတဲ့ရုပ်ရှင်နယ်ထဲကို သူ့အစ်ကိုလိုပဲ ဝင်ချင်နေတာကလား၊ သူက အနုပညာကို သိပ်လေးစား တန်ဖိုးထားတဲ့လူရှင်၊ သူ့အစ်ကိုလိုပဲ”

ဦးဘသော်၏မျက်ခုံးများ ရုတ်တရက် ရှုံ့၍သွားကြသည်။

ခင်ခင်မြူ၏ စကားနောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိနေကြောင်း သူ ရနံ့မကင်းဘဲဖြစ်လာသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ သို့သော် သူက မသိချင်ယောင်ပြုလျက် လေသံအေးအေးဖြင့်... .

“ဩ... . ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့”

“အဟုတ်ပဲအစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်မတောင် စဉ်းစားနေသေးတာပဲ၊ သူ့ကို အစ်ကိုကြီးရဲ့ အေသုံးလုံးမှာ အလုပ်တစ်ခုခု ခေါ်ပေးသွားရင် ကောင်းလေမလားလို့”

သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး ကျောက်ဆောင်ကြီးနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိသွားတီအလား ဦးဘသော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်လှုပ်၍ သွား တော့၏။

လာလာချေပြီ။ ခင်ခင်ကြားတို့ မောင်နှမတစ်စုက သူတို့ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း၊ သူတို့ဆွေမျိုး၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုမိတ်ဆွေ၏ ဆွေမျိုးကို လည်းကောင်း၊ သူတို့ဆွေမျိုး၏ မိတ်ဆွေ၏ ဆွေမျိုးကိုလည်းကောင်း အေသုံးလုံး၌ အလုပ်ခေါ်ပေးရန် ဆန္ဒပြုလေတိုင်း ဦးဘသော်မှာ မတုန်လှုပ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

သူ၏ငွေအိတ်ကို ထိခိုက်စေသော ဤကိစ္စမျိုး၌ ဤမျှ အတွေ့ အကြုံရင့်မာလာသည့်တိုင်အောင် ဦးဘသော်မှာ သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေ ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“ဟေးဟေး၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ လာပြန်ပြီလား တစ်ယောက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကိုတင်လှဟာ အစ်ကိုကြီးတို့ လုပ်ငန်းအတွက် အတော်အသုံးကျပါလိမ့်မယ်”

“ဟင်... အဲဒီလိုအသုံးကျတဲ့ဟာမျိုးတွေ ငါ့မှာ မြူနီစီပယ်ကား နဲ့ တိုက်ထုတ်လို့တောင် မကုန်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“အစ်ကိုကြီး သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ကိုတင်လှက ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပညာအရည်အချင်းလဲ ရှိတယ်၊ စီးပွားရေး ဘက်ကလဲ နဲ့ စပ်တာကလား၊ အေသုံးလုံးက ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးဘက်မှာ မန်နေဂျာကောင်းကောင်းတစ်ယောက်လောက် ရှိမှဖြစ်မယ်လို့ တလောက အစ်ကိုကြီး ညည်းနေဟာ မြူး ကြားမိသားပဲ၊ ကိုတင်လှဆိုရင် ဒီနေရာ အံ့ကိုက်ပေါ့၊ ကိုတင်လှက စကားပြောလဲ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ရုပ်ရှင် ရုံပိုင်ရှင်တွေကျလောက်အောင် ပြောနိုင်မှာ သေချာတယ်၊ မြူးပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ကိုတင်လှ”

ခင်ခင်မြူးက စကားပြောရင်းမှာပင် အခန်းတွင်းသို့ ဘွားခနဲ ဝင်ရောက်လာသော ကိုတင်လှထံ ထောက်ခံချက် တောင်းမိလျက်သား ဖြစ်နေပေတော့၏။

တင်လှကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော ဦးဘသော်မှာ ရုတ် တရက် မှင်စာတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရဘိသည့်အလား အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခြင်း စသည့်ဒဏ်ချက်များကို တစ်ပြိုင်နက် ခံစားလိုက်မိလေသည်။ မိမိကဲ့သို့ အေသုံးလုံးရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေး ကြီးတစ်ဦးအား မည်သူမဆို မိမိ၏ ရုံးခန်းအပြင်ဘက်တွင် တစ်နာရီ၊

နှစ်နာရီကြာထိုင်စောင့်ပြီးခါမှ လက်ခံတွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဦးဘသော်မှာ ဤသင်္ဘောပေါ် ရောက်ခါမှ မိမိ၏ အစဉ်အလာ ကြီးကို ချိုးဖောက်ခြင်းခံရလျက် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ မိမိထံ ထင်သလိုစွပ်ခနဲ စွပ်ခနဲ လာရောက်တွေ့ဆုံနေကြသည့် စူဇူကီးဆန်မှ အစ၊ တင်လှတို့လို လူမျိုးအဆုံး သူတို့၏အပြုအမူများကို မနှစ်မြို့နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ချေသည်။

တင်လှကမူ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက် သွက်လက်စွာဖြင့်... .

“အိုး... မြူးပါလား၊ ကိုယ်ဖြင့် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး မြူးကို ရှာ လိုက်ရတာ မမောနိုင်အောင်ပါပဲ၊ ဪ... အစ်ကိုကြီးပါလား၊ မာရဲ့ နော်၊ အစ်ကိုကြီးလို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို အခုလိုခံနိုင်ရည်ရှိတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျန်းမာရေး ကျန်းမာရေး ဆိုတာ ဂရုစိုက်နိုင်မှ တန်ကာကျတာကလား၊ အိုး... ဒါထက် ကိုယ် ဝင်လာတုန်းက လှမ်းမေးလိုက်တာ ဘာတုံးမြူးရဲ့”

တင်လှက ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပါးလွဲ ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ငွေဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူမီးညှိကာ ပြောလိုက်၏။ ခင်ခင်မြူးက အားတက်သရောနှင့်... .

“ဒီလိုပါ၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် ကိုတင်လှမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ”

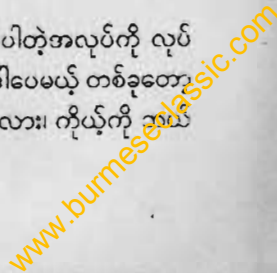
“အိုး... ဒီအတွက်များ ပြောနေရသေးလား မြူးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး အတွက်ဆို ဘာဖြစ်ဖြစ် ကူညီရမှာပေါ့၊ ပြောသာပြောပါ အားနာနေစရာ မလိုပါဘူးခင်ဗျ”

တင်လှက ဦးဘသော်ကို တစ်လှည့် ခင်ခင်မြူးကို တစ်လှည့် ပြုံး၍ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်တွင် ခင်ခင်မြူးက အလျင်အမြန် ကြား ဝင်၍... .

“ဒီလိုပါ ကိုတင်လှရဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အခုပဲ တိုင်ပင်နေ ကြတယ်၊ ကိုတင်လှအနေနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ အေသုံးလုံးရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တစ်ခု လက်ခံနိုင်ပါ့မလားလို့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ကိုတင်လှက ထားဝယ်က ခြံမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ရာ သိပ်ပြီး စိတ်မပါလှဘူးဆိုလားလို့”

တင်လှက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ် လိုက်ကာ... .

“ဒါပေါ့ မြူးရဲ့၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်စိတ်မပါတဲ့အလုပ်ကို လုပ် နေရရင် ရွှေခွဲပုံပြီးရဦး၊ ဘယ်စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်ဆိုတာက အကျယ်သားကလား၊ ကိုယ့်ကို ဘယ် နေရာမှာ သုံးချင်လို့ မြူးတို့တိုင်ပင်နေကြတာလဲ”

“မြို့တို့ အစ်ကိုကြီးက သူ့အေသုံးလုံးမှာ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေး ဘာဝန်ခံတင်ယောက် လိုနေတယ်လို့ ညည်းနေတာကြာပြီ ကိုတင်လှရဲ့”
တင်လှက လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီးနောက် ပေါင်ကို အားချင်းရပုတ်လိုက်ကာ...

“အိုး... အစစ်ပေါ့၊ မြူးရဲ့အစ်ကိုကြီးတို့များ ဒီလို ကိုယ့်လုပ် ဝမ်းမှာ ဟာကွက်တွေရှိရင် ချက်ချင်းမြင်တတ်လို့ ကြီးပွားခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချအစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်လိုကောင်မျိုးသာ အေသုံး လုံးရဲ့ ပရိဂျူဇင်းမန်နေဂျာသာ ဖြစ်လာရင် အေသုံးလုံးက ကားတွေဟာ မြန်မာပြည်မှာသာမက ကမ္ဘာပေါ်မှာကို ပလုပ်သွားစေရမယ်”

စီးကရက် နောက်ထပ်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူ၍ မီးညှိလိုက်ပြန် ပြီးနောက်...

“အဲ... ဒါပေမယ့် အလုပ်သဘောမို့သာ ပြောရမှာပါ။ လခ အတွက်ကတော့ ကျွန်တော်က ဘလှူရိုန်းလို သိပ်ချေးများတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်လ ရှစ်ရာလောက်ကပဲ စကြတာပေါ့၊ နောက်မှသာ အစ်ကိုကြီးတို့ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းကို ကြည့်စဉ်းစားပြီး...”

တင်လှက စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြတ်လိုက်ပြီး စီးကရက် ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ဦးဘသော်၏အကဲကို ခတ်သလို ကြည့်နေလိုက်ရာ ယင်းမှ တစ်ချိန်လုံး အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်နေသော ဦးဘသော်မှာ ပြော စရာစကားလုံးတွေ သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့်...
“ဟေ့... မင်းတို့ ခုထွက်သွားကြစမ်း”
တင်လှ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလျက်...
“ဗျာ... ကျုပ်တို့ကို မောင်းထုတ်တယ်”

“အေး... မြန်မာစကား မြန်မာ နားမလည်ဘူးလားကွ၊ အခု ချက်ချင်း ထွက်သွားကြ”

ခင်ခင်မြူးကမူ နှုတ်ခမ်းစုခြေဆောင်၍...
“အိုး... အစ်ကိုကြီးကလဲ ဘယ်နှယ် ဖြစ်ရပြန်တာတုံး”
“ဘာဖြစ်ရမှာတုံး... နင်တို့ ဆွေမျိုးတွေ၊ နင်တို့ မိတ်ဆွေ ကလေကဝ အလုပ်မရှိတိုင်း ငါ့ကုမ္ပဏီထဲသွင်း၊ ငါ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနှိုက် နေကြတာ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ... ဟင်”

ဟုဆိုပြီး တင်လှအား မျက်စောင်းခဲကြည့်၍...
“အခုရော... ဒီကောင် ဘယ်ကခေါ်လာပြန်တာတုံး”
ခင်ခင်မြူးက မထုံတက်သေးပင်။

“ဘယ်ကဟာရမှာတုံး၊ အစ်ကိုကြီးလူ ကိုဘလှူရိုန်းရဲ့ညီ ကိုတင် လှရယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးကို မြူးပြောပြီးပြီကော၊ သူ့အစ်ကို ကိုဘလှူရိုန်းကို အစ်ကိုကြီးက ဇာတ်ကားတစ်ထုပ်ထဲနဲ့ နှစ်သောင်းငါးထောင် ပေးထား သေးတာ၊ သူ့ညီကိုတင်လှက တစ်လ (၈၀၀)လောက် ပြောတာများ များ နေသေးသလား အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဦးဘသော်မှာ စိတ်ဆိုးလျက်ပင်...

“ဟေ့... သူ့အစ်ကိုကို ငါက ဘလှူရိုန်းအနေနဲ့ ပေးတာမဟုတ် ဘူးကွ၊ စာရေးဆရာ နတ်ရှင်နောင်အနေနဲ့ ဇာတ်လမ်းအတွက်ရော၊ ဒါရိုက်တာတွက်ရော ပေးတာကွ”

ခင်ခင်မြူးရော၊ တင်လှရော အံ့အားသင့်သွားကြလျက် ခင်ခင် မြူးက... “အိုး... အစ်ကိုကြီးနှယ်၊ ကိုဘလှူရိုန်းနဲ့ နတ်ရှင်နောင်နဲ့ ဘာဆိုင် လို့တုံး”

ဦးဘသော်က ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့်ပင်...

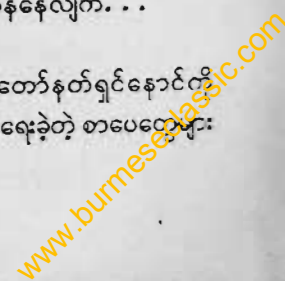
“ဟ၊ဘလှူရိုန်းက စာရေးဆရာ နတ်ရှင်နောင် မဟုတ်လားဟ”
တင်လှရော ခင်ခင်မြူးပါ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်၍ ပါးစပ် အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားကြလျက်...

တင်လှ ။ “ဟယ်... အကျိုးနည်းရော”
မြူး ။ “ဟင်... အစ်ကိုကြီးက ကိုဘလှူရိုန်းကို နတ်ရှင်နောင် မှတ်လို့ငှားတာ”

သော် ။ “နို့... မဟုတ်ဘူးလား”
မြူး ။ “အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်သူက ပြောလို့တုံး”

သော် ။ “ဂျပန်ပြည်က မြန်မာသံရုံးမှာလေ၊ ညစာစားပွဲတစ်ခုမှာ သံအမတ်ကြီးက သူ့ရုံးက မြန်မာအရာရှိတွေကို မိတ်ဆက် ပေးတော့ ‘သူက နတ်ရှင်နောင်စာရေးဆရာ ဘလှူရိုန်းလေ’ လို့ပြောလို့၊ ငါက ငါလိုချင်နေတဲ့ နတ်ရှင်နောင်တော့ တွေ့ပြီဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့ပဲ သူ့ ငါ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး လက်ရှိအလုပ်က ထွက်ချင်အောင် ဇာတ်ကား တစ်ထုပ်တည်းနဲ့ နင့်နေအောင်ပေးပြီး ငှားခဲ့တာကွ”
တင်လှတို့မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်နေလျက်...

သော် ။ “နို့... မဟုတ်ဘူးလား”
မြူး ။ “နေပါဦး၊ အစ်ကိုကြီးက စာဆိုတော်နတ်ရှင်နောင်ကို သဘောကျရအောင် နတ်ရှင်နောင်ရေးခဲ့တဲ့ စာပေတွေများ ဖတ်ဖူးလို့လား”

ဝင်စစ် ဦးဘသော်လိုလူမှာ သတင်းစာ ကြော်ငြာလောက်က လွဲ၍ ဘာစာပေမျိုးမှ မည်မည်ရရ လေ့လာဖတ်ရှုသူမျိုး မဟုတ်သော ငါးပွားရေးသမားသက်သက် ဖြစ်ချေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာစူအောင်အောင်ကြီးနှင့် . . .

“ငါ့မှာ အလုပ်ကတစ်ဖက်နဲ့ သူ့စာတွေ ဖတ်မနေအားပါဘူး”

မြေ || “ဒါဖြင့် နတ်ရှင်နောင်ကို အစ်ကိုကြီးက ဘယ်နှယ်လုပ် သဘောကျနေတာတုံး”

သော် || “မင်းတို့ပဲ ဒီနတ်ရှင်နောင်အကြောင်းကို ပြောပြောနေတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ခြံထဲမှာ ‘ချစ်စနက်တံ’ ဇာတ်ကားရုံတင်တဲ့ နေ့ ညစာစားပွဲတစ်ခုမှာလဲ စာရေးဆရာတွေရော၊ ဒါရိုက် တာတွေရောပါရဲ့၊ မင်းတို့တစ်တွေ စာပေအကြောင်း ပြော နေကြတုန်းက စာအရေးအသား၊ အညအနု၊ အခရာမှာဖြင့် နတ်ရှင်နောင်ကို ဘယ်သူမှ မမိတဲ့အကြောင်း အားလုံးကပဲ တညီတညွတ်တည်း ဝန်ခံကြတာကို ငါမှတ်ထားလိုက်တာ ကွ၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက ဒီစာရေးဆရာနဲ့တော့ ငါ အချစ် ဇာတ်လမ်းတွေ ရိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာကွ”

ဤနေရာ၌ တင်လှရော၊ ခင်ခင်မြူးပါ အားရပါးရ ရယ်မောကြ လေရာ ဦးဘသော်မှာ မျက်လုံးကြီး အပြူးသားနှင့် . . .

“ဟေ့ . . . မင်းတို့က ဒါ ရယ်စရာလားကွ”

ခင်ခင်မြူးမှာ မနည်းကိုယ်ရှိန်သတ်ယူလျက် . . .

“အဲဒီနတ်ရှင်နောင်က သေပြီ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဦးဘသော် ပိုမို၍မျက်လုံးပြူးကာ . . .

“ဟေ့ . . . ဟုတ်ရဲ့လား၊ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ သေရင် ဓာတ်ပုံနဲ့ဘာနဲ့ သတင်းစာတွေထဲ ပါတတ်ပါတယ်၊ ငါ မတွေ့မိပါလား”

မြေ || “သတင်းစာတွေထဲ တွေ့ပါ့မလား၊ နတ်ရှင်နောင် သေတာ က . . . ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် မတိုင်မီထဲကဟာကို”

သို့တိုင် ဦးဘသော်မှာ မြန်မာစကားသုံးအရ ကာလကြာသည် ကိုတင်စားပြောသည်ဟု အောက်မေ့၍ . . .

“ဟေ့ . . . ပီမိုးနင်းတို့ မဟာဆွေတို့ထက် ဦးသေးသလား”

“ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်ဆိုတာက ကုန်းဘောင်ခေတ်၊ နတ် ရှင်နောင်က တောင်ငူခေတ် အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဦးဘသော်မှာ မြန်မာရာဇဝင်ကို ဤမျှ ခေါက်မိသူ မဟုတ်ပေ။ စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့် . . .

“ဟေ့ . . . ငါ ဒီခေတ်တွေ နားမလည်ပါဘူးလေ”

“ဘုရားတိုင် စစ်ချီရတု ရေးပါလို့ . . . ကျေးဇူးကို စေလိုခေါ ခြေလည်းငယ်မပြေ . . . ပြေပါနိုင်ပဲ၊ စစ်ထွက်ဆဲ တောင်ငူဘုရင်မှာလေ၊ လွမ်းစာတွေ ရွှေပေထက်မှာ တင်ရှာပေ”

ဟု ခင်ခင်မြူးသည် အသံကျကျနှင့် ဆိုပြပြီး . . .

“အစ်ကိုကြီး အဲဒီသီချင်းတော့ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“အေး . . . ဒါကတော့ ငါဖေးဖရိတ်ပဲ”

“အဲဒါ နတ်ရှင်နောင် သီချင်းပဲ”

“နတ်ရှင်နောင်က ရေးတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ရှင်နောင်အကြောင်းကို မြို့မဆရာငြိမ်းက ရေးတာ၊ တောင်ငူဘုရင်ဆိုတာက နတ်ရှင်နောင်ပဲ”

“ဟေ့ . . . ဒါဖြင့် ဘလှရိုန်းက နတ်ရှင်နောင် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကျားသားမိုးကြီး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ယင်း၌ ဦးဘသော်သည် အိပ်ရာပေါ်၌သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်း လိုက်ကာ အနီးရှိ အစေခံခေါ်သည့် ဘဲလ်ပေါ်သို့ သူ့လက်ရောက်သွား လေ၏။

ခဏအတွင်း၌ စတီးဝပ်စုလူကီး ရောက်လာလေ၍ ဦးညွတ်လိုက် ကာ . . . “ဘာအလိုရှိပါသလဲ အုဘတောဆန်”

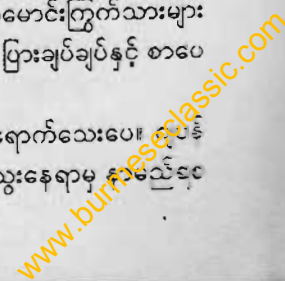
“ဘလှရိုန်းကို အမြန်သွားခေါ်ခဲ့စမ်း”

“ကောင်းပါပြီ . . . အုဘတောဆန်”

မကြာမီ၌ ဘလှရိုန်း ရောက်လာလေသည်။ ဤအချိန်၌ ဘလှ ရိုန်း၏မျက်နှာမှာ အထူးရွှင်ပျလျက် ရှိလေသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ အဆက် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်းနှင့် ပြန်လည်အဆင်ပြေ၍ အကြည် ဆိုက်ပြီးခါစပေကိုး။

ဘလှရိုန်းသည် ယောက်ျား ပီသသည်။ ခန့်ချော ချောသူဖြစ် သည်။ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ခါးကျဉ်းကျဉ်း၊ တင်ချပ်ချပ်နှင့် သေသေ သပ်သပ် ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ တောက်ပသော မျက်လုံး၊ ပီရိနုတ်ခမ်း၊ ရှည်၍ ပြားသောမေးစေ့မှာ ချိုင့်ခွက်ကလေးပါ၍ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင် မင်းသမီး၏ မျက်စိကျခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။ လက်မောင်းကြွက်သားများ တောင့်တင်းသော်လည်း သူ၏လက်ဖဝါးများမှာမူ ပြားချပ်ချပ်နှင့် စာပေ အနုပညာသည် ဆန်ပေသည်။

သူသည် စာပေနယ်သို့ ခြေစုံပစ်၍ မရောက်သေးပေ။ ငါ့နိ ပြည် မြန်မာသံရုံး၌ အလုပ်လုပ်ရင်း ကလောင်သွေးနေရာမှ နာမည်နှင့်

အဆိုဒ်ကာလ၌ ဖော်ပြခဲ့သည်အတိုင်း ဦးဘသော်နှင့်တွေ့၍ အလုပ်မှ ထွက်လိုက်ကာ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ ခောက်မှ ဦးဘသော်နှင့် အလုပ်စာချုပ်ရမည် ဖြစ်ချေသည်။

လက်ရှိအခြေခံကား နှုတ်ကတိသာ ရှိချေသေး၏။

ဘလှရှိုန်းကို မြင်ကြရသောအခါ၌ နတ်ရှင်နောင်အစစ်အမှန် အကြောင်းကို နလပိန်းတုံးကြီးအား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်မိ၍ ဤသို့ ဖြစ်ရသည့်အတွက် ခင်ခင်မြူးလည်း စိတ်မကောင်း၊ ညီတော်မောင်တင် လှလည်း ထို့အတူ။ ဘာမှမသိရှာသေးသော ဘလှရှိုန်းကား သူတို့ကို ရွှင်ပျံ့စွာကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဦးဘသော်အား အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ရိုသေစွာ . . .

“ဂွမ်းမောနင်းအန်ကယ်လ် အန်ကယ်ခေါ်တယ်ဆိုလို့ကျွန်တော် လာတယ်၊ ဘာလဲ . . . ခင်မောင်လင်းကိစ္စပဲ ထင်ပါရဲ့”

ဟုဆိုပြီး ညီတော်မောင်ဘက်လှည့်၍ . . .

“ဟေ့ . . . တင်လှ၊ အန်ကယ်လ်က တို့ခင်မောင်လင်းကို ရုပ်ရှင် မင်းသား လုပ်ခိုင်းချင်လို့တဲ့ကွ”

တင်လှ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလျက် . . .

“ဟင် . . . ခင်မောင်လင်းကို ရုပ်ရှင်မင်းသား . . .”

“အေး . . . တဲ့ကွ”

“ဟာ . . . ဒီကောင် ရုပ်ကတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီးရှက်တတ်တာ၊ ကျောင်းကွန်ဆပ်တွေလဲ ဝင်မကဝံ့ဘူး၊ ဒီတိတ်လဲ မပြောတတ်ဘူး ဖြစ်ပါ့မလား၊ နို့ပြီး ဒီကောင်မျိုးကရော ဒါမျိုး လုပ်ပါ မတဲ့လား”

“အေး၊ ခင်မောင်လင်းကလဲ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းပါတယ်ကွာ”

ဟု ဘလှရှိုန်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေကြ သည်ကို ဦးဘသော်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ . . .

“ဟေး . . . တော်ကြစမ်း၊ ငါ အခုခေါ်တာက မင်းတို့ကောင် ခင်မောင်လင်းကိစ္စနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး” ဟု ဆိုပြီး . . .

“ဟေ့ . . . ဒီမှာ မောင်ဘလှရှိုန်း” ဟု အလုပ်ရှင်က သူ့လက် အောက်ငယ်သားကို ခေါ်သည့်အသံမျိုးဖြစ်သွား၍ ဘလှရှိုန်းက အလုပ် ရှင်သစ်ကို ကျိုးနွံစွာပင် . . .

“ခင်ဗျာ . . .”

“မင်း . . . ငါမေးတာကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းဟာ နတ်ရှင်နောင် မဟုတ်ဘူးဆို”

ဘလှရှိုန်းမှာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင်မသိ၊ နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်ကာ . . .

“ခင်ဗျာ . . .”

ဟု ထပ်ထူးမိရာ ဦးဘသော်က ခက်ထန်စွာဖြင့် . . .

“ခင်ဗျာ လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

ဘလှရှိုန်းမှာ သူ့နားသူ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေ၍ . . .

“ဘာကိုလဲ ခင်ဗျာ”

“ငါမေးနေတာ မင်းဟာ နတ်ရှင်နောင် မဟုတ်ဘူးဆို”

ဘလှရှိုန်းမှာ ဤမျှ မအပ်ရာသောမေးခွန်းကို နားမလည် သေး၍ . . .

“ဘာနတ်ရှင်နောင်ပါလဲ ခင်ဗျာ”

ဦးဘသော်မှာ သူပြောမပြုတတ်သဖြင့် ခင်ခင်မြူးအား . . .

“ဟေ့ . . . ဘာနတ်ရှင်နောင်လဲ ပြောပြလိုက်စမ်းကွာ”

ဤမှ ငိုရခက်၊ ရယ်ရခက်ဖြစ်နေသော ခင်ခင်မြူးက စိတ်မချမ်း သာစွာနှင့် . . .

“တောင်ငူဘုရင် စာဆိုတော် နတ်ရှင်နောင်တဲ့ရှင်”

ဘလှရှိုန်းကိုယ်သည် ဖင်ထိုင်ကျလှခမန်း နောက်သို့ယိုင်သွား ကာ သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့် ဖျန်းခနဲရိုက်လိုက်မိပြီး ဦးဘသော်အား . . .

“အောင်မယ်လေး ကျွန်တော် အဲဒီနတ်ရှင်နောင် မဟုတ်ရပါ ဘူးခင်ဗျာ၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့၊ မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့၊ ကာလနာတိုက်ရပါ စေရဲ့၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ မေးမှ မေးရက်ပလေတယ်”

ဦးဘသော်မှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဘာဆက်ပြောရ မှန်းမသိ ဖြစ်နေရာ ဘလှရှိုန်းက . . .

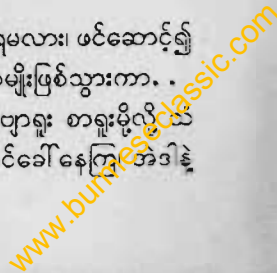
“နေပါဦး . . . အန်ကယ်လ်ကို ကျွန်တော်ဟာ နတ်ရှင်နောင် ဝင်စားတယ်လို့များ ဘယ်သူက ပြောတာတုံး”

ယင်းမှ ဦးဘသော် စကားရတာ . . .

“ဝင်စားတယ်တောင် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုသံရုံး ညစာစားပွဲမှာ ဘုန်းက မင်းတို့သံအမတ်ကြီးကပဲ မင့်ကို သူက နတ်ရှင်နောင်စာရေးဆရာ ဘလှရှိုန်းလေလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

ဤမှ ဘလှရှိုန်းမှာ ပစ်၍ ရယ်ပစ်လိုက်ရမလား၊ ဖင်ဆောင်၍ ပဲငိုပဲပစ်လိုက်ရမလား၊ မခွဲခြားနိုင်သော အမူအရာမျိုးဖြစ်သွားကာ . . .

“ဒီမှာ အန်ကယ်လ်ရဲ့ ကျွန်တော်က ကဗျာရူး စာရူးမို့လို့ သံ အမတ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို နတ်ရှင်နောင်လို့ပြောင်ခေါ်နေကြတာ ဒါနဲ့

မိတ်ဆက်ရာမှာ သူ့အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်မိတာပါဗျာ” ဟု ဆိုပြီး သူ့ညီနှင့် ခင်ခင်မြို့ဘက်လှည့်၍ . . .

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်ရို့” ဟု ညည်းတွားလိုက်၏။

စင်စစ် ဦးဘသော်မှာ သံအမတ်ကြီးစကားကြားရသည့်၌ လူ အမည် ဘလှရှိန်း၊ ကလောင်နာမည် နတ်ရှင်နောင်ဟု အောက်မေ့ကာ ငွေကြေးအလုံးအရင်းပြု၍ အပိုင်ဆွဲလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကဲ ယခု တွေးထင်ချက်လွဲတော့ ငွေရှင်ကြေးရှင်ပီပီ ရက်စက် ရပေတော့မည်။

ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသော အသံဖြင့် . . .

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် မင်း နတ်ရှင်နောင်မဟုတ်ရင် ငါမလိုချင်တော့ဘူး”

ဘလှရှိန်းမှာ ရင်ထဲ အလုံးကြီးဆောင့်၍ အောင့်သက်သက်ကြီး

ဖြစ်သွားကာ . . .

“ဗျာ . . .”

“ငါက မင်းကို နတ်ရှင်နောင်အောက်မေ့လို့ ငါ့ကုမ္ပဏီအတွက် ငှားမိတာ”

တင်လှနှင့် ခင်ခင်မြို့ပါ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေရာမှ ခင်ခင်

မြို့က . . .

“အစ်ကိုကြီးကလဲ ဘယ်နှယ်ဟာတုံး၊ ကိုဘလှရှိန်းက တက်သစ် စစာရေးဆရာ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းရေး ပေးနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

တင်လှ ။ “ဟုတ်သားပဲ၊ နတ်ရှင်နောင်အစစ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီး ကုမ္ပဏီမှာ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဒါရိုက်တာလုပ်ခိုင်းလို့ရော ရမှာလား၊ ဟိုက တောင်ငူဘုရင်ပဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို နပန် တောင်ကျင်းလွတ်လိုက်လိမ့်ဦးမယ်”

မြို့ ။ “ဟုတ်သားပဲ၊ တကယ်ရော နတ်ရှင်နောင်က ဝတ္ထုဇာတ် ညွှန်းရေးတတ်မှာတဲ့လား၊ သူရေးတာက ကဗျာရတု သက် သက်ပဲဟာ၊ ဘယ်မှာ နတ်ရှင်နောင်ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထု ပြဇာတ် ရယ် ဘယ်ရှိလို့တုံး”

တင်လှ ။ “အစစ်ပေါ့၊ မသကာ ကဗျာရော ပြဇာတ်ရောရေးတဲ့ ဦးကြင်ဥတို့ ဦးပုညတို့ဆို ရေးရေးရှိသေး”

ခင်ခင်မြို့နှင့် တင်လှတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြရာ

ဦးဘသော်သည် နားနှစ်ဖက်ပိတ်၍ . . .

“သွားကြစမ်း . . . သွားကြစမ်း၊ နားငြီးတယ်”

မြို့ ။ “ဒါဖြင့် ကိုတင်လှရော၊ ကိုဘလှရှိန်းရော ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်စလုံးကို အလုပ်ခန့်တယ်ပေါ့”

သော် ။ “ဟာ . . . ဘာလို့ ခန့်ရမှာတုံး၊ ငါ ဘယ်သူမှ ဘာအလုပ်မှ မခန့်ဘူး”

ဤတွင် ဘလှရှိန်းက ချောင်းခြောက်တစ်ချက်ဟန်၍ . . .

“အန်ကယ်လ် . . . ကျွန်တော့်အတွက်ကိုတော့ စဉ်းစားပါ၊ ကျွန်

တော်ဟာ အန်ကယ်လ်ကြောင့် လက်ရှိအလုပ်က ထွက်ခဲ့ရသူပါ”

သော် ။ “ဒါက . . . ငါ လူမှားလို့ကိုးကွ”

မြို့ ။ “အစ်ကိုကြီးမှားပုံကလဲ နှစ်ပေါင်း (၃၀၀)ကျော်က နတ်ရွာ စံတဲ့တောင်ငူဘုရင်နဲ့ အခုကျပန်ပြည်မြန်မာသံဃာက စာရေး ဆရာကလေးနဲ့၊ ဟွန်း . . . လူကြားလို့မှ မတော်ပါလား”

သော် ။ “ဟင်း . . . နင် ဝင်မပြောနဲ့”

တင်လှ ။ “ပြောသင့်တာပြောရမှာပေါ့ဗျ၊ ဘာစာပေပဟုသူတမှ မရှိ ဘဲနဲ့ မဆီမဆိုင်များ တစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက် . . .”

သော် ။ “ဟေ . . . မင်းကရော ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြောရပြန်တာတုံး” ဦးဘသော်၏ စီးကရက်ဘူးထဲမှ ဆဋ္ဌမမြောက် စီးကရက်ကို ယူသောက်ရင်း . . .

“ဆိုင်ပါသော်ကောဗျ၊ ဒါ ကျွန်တော့်အစ်ကို အရင်းခေါက် ခေါက်ကြီးပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်ကိုတော့ ခေတ္တဆိုင်းငံ့ ထားချင်ထားဦး၊ ကိုကိုအတွက်ကိုတော့ . . .”

“ဟေ . . . တော်တန်တိတ်”

“မတော်နိုင် မတိတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ မှန်ကန်တဲ့တရားနည်းလမ်းကို တော့ ပြောရပေလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ လူကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့”

“ဟေ့ . . . စာချုပ်လက်မှတ်မှ မထိုးရသေးတာ၊ ငါ့သဘော ငါ ဖျက်ချင်ဖျက်နိုင်တာပေါ့”

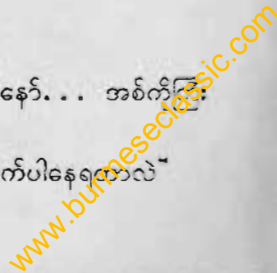
ဤတွင် ဘလှရှိန်းက . . .

“အန်ကယ်လ်ပြောခဲ့တဲ့ နှုတ်စကားကို ဖျက်မယ်လား၊ ဒါ သံ အမတ်ကြီးရှေ့မှာ ပြောခဲ့တဲ့စကား၊ ကျွန်တော့်လက်ရှိအလုပ်လဲ ဆုံးရှုံး ရတဲ့အတွက် တရားစွဲရလိမ့်မယ်”

“စွဲကွာ . . . စွဲ . . . စွဲ . . .”

မြို့ ။ “အစ်ကိုကြီး စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်နော် . . . အစ်ကိုကြီး လွန်နေပြီ”

သော် ။ “ဘာ . . . နင်ကပါ ဟိုဘက်က လိုက်ပါနေရတာလဲ”

တင်လှ ။ “တရားသဖြင့်ဖြစ်စေချင်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သူဟာ မှန်တဲ့ဘက်က လိုက်စမြဲပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေဟာ အမှန်တရားကို မထားကြဘူး။ ၎်မှာ ငွေရှိတယ်၊ ငါလုပ်ချင်ရာ လုပ်မယ်... ”

မြ ။ “ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးလုပ်ပုံဟာ ဒီသဘောသက်ရောက်နေတယ်”

တင်လှ ။ “ဒါကြောင့်ပေါ့ မြ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒဟာ အရင်းရှင်ဝါဒကို တိုက်ဖျက်မယ်၊ ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေကို ချိုးနှိမ်ပစ်မယ်၊ အမြတ်ကြီးစား ခေါင်းပုံဖြတ်တွေကို သုတ်သင်... ”

ယင်းတစ်ခဏ၌ ဦးဘသော်၏ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငလျင်ကြီးလှုပ်ဘိသကဲ့သို့ စောင်တွေခေါင်းဖုံးတွေ သိမ့်သိမ့်ခါသွားပြီး ညဝတ်အင်္ကျီပြာနှမ်းနှမ်း အလုံးကြီးတစ်ခု မြောက်တက်ကာ ရေချိုးခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် ၎င်းအခန်းတံခါး ပြင်းစွာပိတ်သံနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

တင်လှနှင့် ခင်ခင်မြူးသည် ဒါကြီးကို လက်လွတ်မခံနိုင်သည့် အလား အပြေးလိုက်သွားကြကာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုကြရင်း နှစ်ယောက်သားအတိုင်အဖောက်ညီစွာ အမျိုးမျိုးပြောဆိုရန်တွေ့ကြသော်လည်း အတွင်းမှအစွမ်းကုန်ဖွင့်ထားသော ရေကျသံတဗွမ်းဗွမ်းကြောင့် အကျိုးသက်ရောက်အံ့မထင်ချေ။

ထို့ကြောင့် လက်လျှော့ကြပြီး သူတို့စနက်ကြောင့် တင်လှအလုပ်မရရုံ သာမဟုတ်ဘဲ ဘလှရှိန်းပါ ချောက်ကျရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဘလှရှိန်းကို နှစ်သိမ့်အံ့ဟု နောက်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသော အခါ၌ ဘလှရှိန်း မရှိတော့ပေ။

အခန်း (၁၁)

သင်္ဘောပေါ်က အခန်းတို့မှာ တံခါးကို အတွင်းဘက်သို့ ဆွဲ၍ ဖွင့်ရသည်ချည်း ဖြစ်ချေသည်။ တင်လှနှင့် ခင်ခင်မြူးတို့ ရေချိုးခန်းတံခါးကိုထု၍ ပွက်လောရိုက်နေကြစဉ် ဘလှရှိန်းသည် သူတို့ကို ချန်ခဲ့ကာ လစ်တော့၍ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်၌ သည်းထိတ်လိုက်ဖို့ ဝတ္တုများမှာ ပါတတ်သည် ဝီရိယံတွင် သတိထားသော အလောင်းကောင်ကြီး ထိုးကျလာဘိသကဲ့သို့ အတ္တဘောကြီးတစ်ခု သူရင်ဘတ် လာဆောင့်လေသဖြင့် ဆီးဖမ်းလိုက်ရရာ စတီးဝပ်ကြီးစုလူကီး။

စင်စစ် စုလူကီးဆန်သည် ဦးဘသော်အခန်းထဲမှ ဆူဆူညူညူကြားသည်၌ သော့ပေါက်ကို နားကပ်ကာ တံခါးကို သူ့ပခုံးနှင့် တအားမှီ၍ နားထောင်နေသောကြောင့် ဘလှရှိန်းတံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်၌ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်း။ ဘလှရှိန်းသည် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဆီးထုလိုက်ကာ...

“အိုး... ”

စုလူကီးကလည်း သူ့ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်ပြီး...

“အာ... ”

ဘလှရှိန်းသည် ဘာမျှစကားမဆက်တော့ဘဲ လစ်လေသည်။ စုလူကီးသည် သူ၏လျှော့ရဲနေသော အဝတ်ကို ပြင်ဆင်၍ ဖုတ်ဖက်ခါနေစဉ်၌ အခန်းထဲမှ အသံများရပ်သွားပြီး ခင်ခင်မြူးနှင့် တင်လှ ထွက်လာကာ စုလူကီးကို ဂရုမထား စုံတွဲလျှောက်သွားကြလေသည်။

ဤအချိန်၌ စုလူကီးသည် သူ့ အခုနကြားသိရသည်များကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပြောရန် လျှာယားနေ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူနှင့်တွဲဖက် စတီးဝပ်ယာနာဂီတာထံပြေး၍ပြောချေမည်။ ယခုမူ နံနက်ခင်းက အလုပ်သမားခန်းထဲ၌ မိမိ မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေစဉ် ယာနာဂီတာသည် မိမိအား ပခုံးချင်းတိုက်ထုတ်၍ မိမိကြည့်နေသော မှန်ရှေ့မှာ နေရာယူသည်။

ဒါကြောင့် ယာနာဂီတာကို စိတ်ကောက်နေ၏။

သို့ဝင်းစားနေစဉ် စူဇူကီးမှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါက်လာလေသည်။ ခုပ်ခုပ်မင်းသမီး မော်လီဝင်းအခန်းမှာ နံနက်စာ ကော်ဖီပန်းကို မသိမ်းရသေးဘူး။ အဲဒါသိမ်းရင်းနဲ့ အခုနကြားတာတွေ ဒီမိန်းကလေး ပြောရရင် ပိုကောင်းမှာဟု ပခုံးတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ကာ မကြာမီ၌ မော်လီဝင်းအခန်းထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။ မော်လီဝင်းသည် အပြင်သို့ထွက်၍ ဘလူရှီနီးနှင့်တွေ့ရန်အဝတ်များလဲလှယ်ပြီးနေ၍ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ မျက်နှာအလှပြင်နေ၏။

အဘိုးကြီးသည် ဟိုသင်းဒီသင်း သိမ်းဆည်းရင်း စကားစ၏။

“မော်လီကောဆန်၊ ကျွန်တော်ခုနု ရေဒီယိုပြဇာတ်တစ်ခု ကြားခဲ့ရတယ်။ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။ မော်လီကောဆန်ကြားရရင် ကျွန်တော့်ထက်တောင် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မော်လီဝင်းသည် မိတ်ကပ်လူးနေရာမှ . . .

“အဘိုးကြီး စကားများလိုက်တာ၊ ဒီရေဒီယိုပြဇာတ်ကို ကျွန်မက ဘာပြုလို့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ၊ သိပ်ကောင်းလို့လား”

“ကောင်းတော့ ကောင်းတယ်မခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ဘာလို့ လာပြောနေရတာလဲ”

“အဲဒီပြဇာတ်ထဲမှာက မော်လီကောဆန်ချစ်သူ ပါနေလို့ပါ”

မော်လီဝင်း မျက်လုံးဖြူကာ စူဇူကီးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အဘိုးကြီး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မချစ်သူ ဘယ်သူရှိလို့တဲ့”

“သင်ဘောတစ်စင်းလုံးက သိကြပါတယ်၊ မာစတာဘလူရှီနီး”

မော်လီ ခေါ်ဖောင်းသလိုဖြစ်ကာ . . .

“ရှင်ကို ဘယ်သူပြောလို့တဲ့”

“ကျွန်တော့်ကိုပြောသူကတော့ စတီးဝပ် ယာနာဂီတာပါ”

“သူက ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပြောနိုင်တာတဲ့လဲ”

“ဖက်နမ်းနေတာ မြင်လို့ပါတဲ့”

မော်လီ ရှက်သွေးဖြာသွားကာ . . .

“ရှင်တို့ စတီးဝပ်တွေ အားကြီးယုတ်ကြတာပဲ”

“ဒါဟာ ယုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေမှာ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူက ရန်သူ၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူက ချစ်သူဆိုတာတွေကို သိထားဖို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပါ။ ဒါမှ အရေးအကြောင်းကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ . . .”

မော်လီက ပြတ်၍ . . .
“ကဲ . . . ထားပါတော့ . . . ထားပါတော့”
မော်လီ စိတ်ထဲတွင် စူဇူကီးက ဘလူရှီနီးအကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုကြောင်း ရိပ်မိလာ၍ . . .

“အခုနု ပြဇာတ်ထဲ ကိုဘလူရှီနီး ပါတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလဲရှင်”

“သူညီ မာစတာတင်လှလဲ ပါတယ်၊ သူ့ကောင်မလေး ခင်ခင်မြူးလဲ ပါတယ်”

မော်လီ နားမရှင်း၍ . . .

“သူ့ကောင်မလေးဆိုတာက ဘယ်သူ့ကောင်မလေးလို့ ဆိုချင်တာလဲ”

“အား . . . မြန်မာစကားမှာ ကျွန်တော့်စကား ထွေးသွားပါတယ်၊ ခင်ခင်မြူးက မာစတာတင်လှရဲ့ ကောင်မလေးပါ အား . . . သူတို့အားလုံး အဘတောဆန်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာပါပဲ”

“နို့ . . . ရေဒီယိုပြဇာတ်ဆို”

“သူတို့ဖြစ်ကြတာက အဘတောဆန်အခန်းထဲမှာပါ၊ ကျွန်တော်က မမြင်ရပါဘူး၊ ကြားရရုံပဲကြားရလို့ ရေဒီယိုပြဇာတ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာပါ”

“တော်တော်လာတဲ့အဘိုးကြီး၊ ကဲ . . . လိုရင်ပြောစမ်းပါဦး”

“အဘတောဆန်က မာစတာ ဘလူရှီနီးကို မင်း နောက်ရိုးနောမဟုတ်ဘူးဆိုလို့မေးတယ်၊ ဒီတော့ မာစတာဘလူရှီနီးက မဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်”

မော်လီဝင်း နားမရှင်း၍ . . .

“နေစမ်းပါအုံး . . . နောက်ရိုးနောဆိုတာက ဘာကိုပြောကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာစကား ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူးလေ၊ ကြားတာ ပြောရတာပဲ၊ ဟိုမိန်းကလေးက ပြောတော့ တောင်ခူပယင် ဆိုလားပဲ”

မော်လီဝင်း ပို၍နားရှုပ်ကာ . . .

“ကဲ . . . အဲဒါထားပါဦး၊ နောက် ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

“အဘတောဆန်က မင်း နောက်ရိုးနောမဟုတ်ဘူးဆိုရင် အလုပ်မခန့်နိုင်တော့ဘူးတဲ့”

“ဘာ . . . အလုပ်မခန့်နိုင်တော့ဘူးတဲ့”

မော်လီ မျက်လုံးပြူးကာ ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... မော်လီကောဆန်၊ ဒါကြောင့် စိတ်မကောင်း ခောပါလို့ ကျွန်တော် ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဘတောဆန်ကို မာစတာ တင်လှဧရာ၊ သူ့ကောင်မလေးကရော ဝိုင်းပြီးရန်တွေ ကြတာပါပဲ။ မာစတာ တာလှနိုးနိုးကတော့ နည်းနည်းပဲစကားပြောပါတယ်။ သူ့ အားကြီး စိတ် မကောင်းသံပါပါတယ်။ သူ့... အဘတောဆန်ကို တရားစွဲမယ်လို့လဲ ပြောပါတယ်။ ဒါဟာ မကောင်းပါဘူးနော် မော်လီကောဆန်၊ တကယ်ဆို ရင် ကတင်ညွတ်တ၊ ကတ ကနေဒီ...”

စူဇူကီးမှာ သူပြောသော (သူ့ကိုယ်တိုင်နားမလည်သည့်) မြန်မာ စကားတွေ အဆင့်အတန်း မြင့်လှချေလားဟု မော်လီဝင်းက အံ့အားများ သင့်ပြီး နေလိမ့်မလားဟု စကားတများများနှင့် အခန်းထဲ သိမ်းဆည်းနေ ရာမှ မှန်တင်ခုံဆီလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မော်လီဝင်းသည် အခန်းထဲ၌ မရှိ တော့ချေ။

ဤမှ အဘိုးကြီးစူဇူကီးသည် တစ်ယောက်တည်း စကားပြော ခြင်းကို ရပ်လိုက်ကာ မော်လီဝင်းက ဝ၊မှာစိုး၍ ဝ၊အောင်မစားဘဲ ချန်ထား ပစ်ခဲ့သော ထောပတ်နှင့် ဝက်သားညှပ်ပေါင်မုန့်ချပ်များကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။

မော်လီဝင်းသည် သူ့ရည်းစားအား ဦးဘသော်က အလုပ်မခန့် တော့ဘူးဟု ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သောကရော ဒေါသရောဖြစ်ကာ စူဇူကီး၏ ပြောပုံကိုလည်း ကောင်းစွာနားမလည်သဖြင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရန်၊ ဘလှုရိန်း သို့မဟုတ် တင်လှကို တွေ့အောင်ရှာမည်ဟု ကုန်းပတ် ပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အပြောကျယ်စွာသော သမုဒ္ဒရာကြီးထဲတွင် အရှေ့ဘက်မှ အနောက်တူရုသို့ ခုတ်မောင်းနေသော ‘ဟိနောမာရ’ ဇိမ်ခံသင်္ဘောကြီး၏ အပေါ်ဆုံးအထပ် နံနက်ခင်း နေစာလှူရာ၊ လေညှင်းခံရာ ကွင်းပြင်ကြီး ထဲတွင် များစွာသော ကမ္ဘာခရီးသည် လူမျိုးပေါင်းစုံတို့သည် အချို့ တုံးလုံး ပက်လက်လှဲ၍ လည်းကောင်း၊ အချို့ ကုလားထိုင်များအပေါ်တွင် ထိုင်၍ လည်းကောင်း၊ အချို့ သင်္ဘောလက်ရန်းပေါ်တွင် လက်မောင်းတင်ကာ အဝေးသို့ မျှော်ရှု၍လည်းကောင်း ကြည့်နူးနေကြကုန်လေသည်။

ဤလူအုပ်ထဲတွင် မော်လီဝင်းသည် ဘလှုရိန်းကို ရှာမရ။ တင်လှကို သွားတွေ့လေသည်။

တင်လှသည် ဦးဘသော်၏ အခန်းမှ မထွက်မီကလေးတွင် ဦးဘသော်၏ဖင်စီခံရွှေရောင်ပတ် ငါးသုံးလုံးငါးဆယ်ဝင် ဖောက်ခါစ သံ ဘူးထဲမှ အလိပ်နှစ်ဆယ်ဝင် သူ၏စီးကရက်ဘူးပြားကလေးထဲသို့ အပြည့် ထည့်လာခဲ့သေးသည်ဖြစ်၍ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ရှိုက်နေရာမှ မော်လီဝင်း သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်၌ သူ့ဘူးဖွင့်၍ လောကွတ်ပြုသေးသည်။

သို့သော် စိတ်ဆောင်နေသော မော်လီဝင်းသည် သူ့စီးကရက်ကို မသောက်အားဘဲ လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်မေးလေသည်။

“မင့်စီးကရက်ကို ထားစမ်းပါကွယ် မောင်တင်လှ မင့် အစ်ကိုနဲ့ ဦးဘသော် ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

တင်လှက သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ခဲထားသော စီးကရက်ကို ချွတ်၍... “ခင်ဗျာ... ဒါဘယ်ကသိခဲ့တာလဲ၊ ကိုကိုဆီကလား”

“သူနဲ့ မတွေ့ရသေးပါဘူး၊ စတီးဝပ်အဘိုးကြီး စူဇူကီးက ပြောပြ တာပဲ။ သူ့စကားလဲ ငါ ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး၊ ကိုလှက နောက် ရှိနေမဟုတ်လို့ ဦးဘသော်က အလုပ်မခန့်နိုင်ဘူးပြောတယ်လို့ နားလည် ခဲ့တာပဲ။ ဘာလဲကွယ် နောက်ရှိနေဆို့တာက...”

ဤမှ တင်လှက ဇာတ်စုံ ရှင်းပြလေသည်။

ယင်း၌... မော်လီဝင်းက နှုတ်ခမ်းကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ကာ...

“ဟင်း... နလပိန်းတုံးကြီး၊ နတ်ရှင်နောင်ဆိုတာ ဘာမှန်းလဲ မသိဘဲနဲ့၊ ကိုလှကလဲ သူ့ကိုယ်သူ နတ်ရှင်နောင်လို့ လိမ်ပြောတာမဟုတ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ သံအမတ်ကြီး အမှတ်မဲ့ ယောင်ပြောမိတဲ့ စကား သူ့ဟာသူ အဟုတ်မှတ်ပြီး အပိုင်ထုတဲ့ ကိစ္စ”

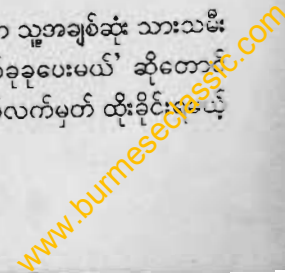
“ဒါပေမယ့် ကန်ထရိုက်တော့ ဖျက်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကန်ထရိုက်က စာချုပ်ရေးပြီး လက်မှတ်မှ မထိုးကြရသေးတာ ပဲဗျ”

“ဦးဘသော် လက်ရေးလက်သားနဲ့ စာတိုစာစ အမှတ်အသား ရော မရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော်သိသမျှ ရှိဟန်မတူဘူး၊ နှုတ်စကားလောက်ပဲ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်”

“အဲဒါ ခွဲကျတာပေါ့၊ ဦးဘသော်လိုလူက သူ့အချစ်ဆုံး သားသမီး ကို ‘ဒီနှစ်စာမေးပွဲအောင်ရင် လက်ဆောင်တစ်ခုခုပေးမယ်’ ဆိုတာကို အဲဒီကလေးက ပါးနပ်စွာ ရှေ့နေခေါ်ပြီး စာချုပ်လက်မှတ် ထိုးခိုင်းရမယ့် လူစားမျိုးရှင်”

“အဲဒါကို ကျွန်တော့်ကိုကိုလို စာပေသမားက ဘယ်နားလည်
လေခင်ဗျာ”

“အခုတော့ ကိုလှအလုပ်ထွက်ခဲ့ရတာသာ အဖတ်တင်တာပေါ့၊
ဒီအခြေရောက်တော့... ရှေ့... တို့ဘာဖြစ်မယ်ထင်လဲ”

“ဘာဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

“တို့ လက်ထပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ကိုကို အလုပ်မရှိတော့လို့လား၊ ခင်ဗျား ရုပ်ရှင်
မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လင်တစ်ယောက်များ မကျွေးနိုင်တော့
ဘူးလားဗျာ”

“ငါက တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ယောက်တောင် ကျွေးနိုင်
ပါတယ်ကွယု၊ ဒါပေမယ့် မင့်အစ်ကိုစိတ် မင်းမသိဘူးလား၊ မယားထဘီ
ရေသီနား ခိုစားမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးကွယု”

တင်လှကား ဒီမိန်းမမျိုး တစ်ဒါင်မက လိုချင်သူဖြစ်၍...

“ဒါတော့ ကိုကိုရှော်တာပဲဗျာ”

“ရှော်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မာနကြီးတာ မာနကြီးတာ၊ အဟာစ်
ဟီး... ဟီး... ငါတော့ ဒီလူမျိုးမှ ချစ်မိလေခြင်း”

ဟုပြောရင်း ငိုမည်ပြုလေရာ တင်လှ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အကြောင်းမှာ မော်လီဝင်းသည် ဒီလိုပဲ ခင်မောင်လင်း အခန်း
ထဲ၌ ငိုပြ၍ ခင်မောင်လင်းက သနားပြီး ကျောပုတ်ချောမိစဉ် သိတာမြင်
သွား၍ ခမာများ ချစ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပြီး မဟုတ်လား၊ ယခုလည်း မိမိရှေ့၌
ငိုပါက မိမိမနေသာ၍ ချောမိစဉ် မတော်တဆ ခင်ခင်မြူးများ ရောက်လာ
ပြီးမြင်သွားပါက သို့မဟုတ် ဘလှရိုန်းတွေ့သွားပါကဟု တွေးတော ပူပန်
မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် တင်လှ ကံကောင်း၏။

သူ့အား ကယ်မည့်သူများ ရောက်လာသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ချစ်တို့ အမျိုးသမီးအားကစားအဖွဲ့နှင့်အတူ ပါခဲ့သော
အပျိုပေါက်မလေးသုံးယောက်က နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး မော်
လီဝင်းအား အော်တိုရေးခိုင်းကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မော်လီဝင်းသည် ဒါမျိုး ‘မိရေးချင်’ ဖြစ်၍ ရုတ်တရက် မျက်နှာ
ပြောင်းသွားကာ ဝမ်းသာအားရ ရေးပေးလိုက်လေသည်။

ကလေးမသုံးယောက်က “မမ... ဘယ်ကား၌ ဘယ်လိုကောင်း
ကြောင်း” စသည်များ ပြောကြပြီး ပြန်သွားကြတော့မှ သူ့ရည်းစားကိစ္စ
ပြန်လည်သတိရကာ...

“ဟေ့... မောင်တင်လှရဲ့၊ ခုန တို့ပြောကြတဲ့စကား ဘယ်
ရောက်သွားပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်က ဒါတော့ ကိုကိုရှော်တာပဲဗျာဆိုတော့ ခင်ဗျားက
ရှော်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မာနကြီးတာတဲ့... ”

တင်လှသည် (ငါတော့ ဒီလူမျိုးမှ ချစ်မိလေခြင်း အဟာစ် ဟီး
ဟီး) ဆိုတာတော့ သူပြန်ငိုနေမှာစိုး၍ ဆက်လက် မပြောတော့ချေ။
ဤမှ မော်လီဝင်းက ဆက်၍...

“အေးကွာ... မင်းအစ်ကိုက သိပ်ပြီး မာနကြီးတာ”

“အေးဗျ စာရေးဆရာစိတ် ပေါက်တဲ့လူတွေဟာ ဆန်မရှိ အစား
ကြီးတော့ လုပ်တတ်ကြတာပဲ၊ ငွေကြေးရတာ မရတာ ပဓာနမထားဘူး၊
သူတို့ဟာသူတို့ ကျေနပ်နေကြတာပဲ”

“ဒါဟာ အနုပညာသည် စိတ်ကွ၊ ငါ ကိုလှကို မက်မောတာ
အဲဒါတစ်ခုလဲ ပါတယ်၊ ဪ၊ ကိုလှ... ကိုလှ၊ တို့နီးခါနီးမှ ပြန်ဝေးကြ
ဦးတော့မှာလား”

မော်လီဝင်း ငိုသံပါလာဦးမှာစိုး၍

တင်လှက အသံမာမာနှင့်...

“ခင်ဗျားကြီးနယ် ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေလဲ ခင်ဗျားနဲ့ ဦးဘ
သော်နဲ့ ရင်းနှီးကြသားပဲ၊ ပြောဆိုတောင်းပန်ကြည့်ပါဦးလား”

“ဒါကြီး ဒီကိစ္စမျိုး တောင်းပန်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ တောင်းပန်
မယ့်အစား ငါက လည်ပင်းနင်းသတ်ပစ်ချင်တယ်”

ဦးဘသော်၏ ကိုယ်ထည်နှင့် ခေါင်းမှာ အိုးကြီးပေါ် အိုးငယ်
တင်ထားသကဲ့သို့ ရှိဘိ၍...

“သူ့ လည်ပင်းမှ မရှိတာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် နင်းသတ်မလဲဗျ”

“ကုပ်ချိုးပစ်ချင်တယ်”

“ကုပ်ချိုးလို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပခုံးနင်းပြီး ခေါင်းဆွဲနုတ်
မှပဲ... ဟိ... ဟိ... ဟိ... ဟိ”

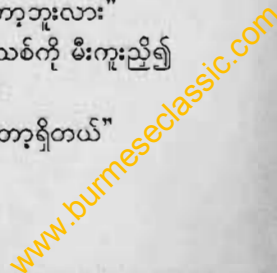
တင်လှက သူ့စကားသူ သဘောကျ၍ ရယ်မိရာ...

‘တော်ကွယ်... မင်းက ဒါရယ်စရာများ အောက်မေ့နေလား၊
မင့်အစ်ကိုအတွက် မင်း အကြံဉာဏ်လေးများ မရတော့ဘူးလား’

ဤမှ တင်လှသည် နောက်ထပ် စီးကရက်သစ်ကို မီးကူးညီ၍
အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာရင်း ခေတ္တစဉ်းစားပြီးနောက်...

“ဦးဘသော်ကြီး လိုချင်နေတဲ့ဟာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

မော်လီဝင်းက သွက်လက်စွာ...

“ဘာလဲ. . . ဘာလဲ. . . ပြောစမ်း၊ ဒီလူမျိုးက စီးပွားရေးသမား ဆိုတာ ကုန်သည်စိတ်၊ အပေးအယူတော့ နားလည်တတ်ပါတယ်”

“ကွန်တော့်တို့သူငယ်ချင်း ခင်မောင်လင်းကို သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ခုပ်ခွင်မင်းသား သိပ်လုပ်စေချင်နေတယ်”

“ဟာ၊ ခင်မောင်လင်း၊ ငါ့အခန်းနဲ့ကပ်လျက်အခန်းက ချာတိတ် မဟုတ်လား”

“အခု အဲဒီအခန်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘီ(၃၆)ကို ရောက် သွားပြီ”

“ဟင်. . . ဘာလို့ ပြောင်းသွားတာတဲ့လဲ”

“သူ့ရည်းစားသိတာက ခင်ဗျားနဲ့ အခန်းချင်းကပ်နေတာ မသင့် လျော်ဘူးဆိုပြီး သူတို့ချင်းပြောင်းပစ်လိုက်ကြတာ”

မော်လီ သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ. . .

“ဟီး. . . ဟီး သူ့အဆက် ငါ့ဘက်ပါလာမှာ စိုးလို့ဆိုပါတော့”

“မိန်းကလေးဆိုတာ စိုးရိမ်တတ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ခင်မောင်လင်းကလဲ သူ့ရည်းစားက မသင်္ကာဖြစ်မှာ စိုးတယ် လို့လဲ ငါ့ကိုပြောဖူးတယ်၊ ခင်မောင်လင်း. . . ခင်မောင်လင်း၊ လူတော့ လူချောလေးပဲ၊ ဒါနဲ့ သူက ရုပ်ရှင်ရော ချိတ်ဖူးလို့လား”

“ရုပ်ရှင်ဝေးလို့. . . ဓာတ်ပုံတောင် ရှိုးကျကျ အရိုက်ခံတတ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့များ ဦးဘသော် ဘယ်လို မျက်စိကျပါလိမ့်”

ဆိုပြီးမှ. . .

“အို. . . သူတို့လို စီးပွားရေးသမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေ မျက်စိကသိတတ်သနော်၊ တစ်ခုခု သူ့မြင်ထားလိမ့်မယ်၊ ခုနယ် ရန်ကုန်မှာ နာမည်ရမင်းသားတွေက သိပ်ခေါင်းမာနေကြတာ၊ သူက မင်းသားသစ် တင်ချင်ဟန်တူရဲ့၊ အင်း. . . ဦးဘသော်က ခင်မောင်လင်းကို မင်းသား လုပ်စေချင်တာတော့ သေချာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကလဲ ပြောတယ်၊ ဦးဘသော် ခယ်မ မြူကလဲ ပြောတယ်၊ ခင်မောင်လင်းသာ မင်းသားလုပ်မယ်ဆိုရင် လိုချင်တဲ့အခွင့်အရေးကို သူ့ခဲအိုကြီးက ပေးလိမ့်မယ်တဲ့”

“အေး. . . ဒါဖြင့် အချက်ပဲကွ၊ နို့ ခင်မောင်လင်းကိုရော ပြောပြီး ပြီလား”

“ဦးဘသော်က ခိုင်းလို့ ကိုကိုက ပြောပြီးပြီ၊ ခင်မောင်လင်းက မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့”

“ဟိုက်. . . အာဂလုပါလား”

“ဒါမျိုးလုပ်မလား. . . သူက သူ့ဌေးလေးပဲဗျ”

“ကဲ. . . သူ့ဌေးတာ မဌေးတာ နံဘေးထား၊ အခြေအနေအရ ခင်မောင်လင်းကို လုပ်အောင် တို့က ဆွဲဆောင်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ ဦးဘ သော်ဆီက တို့လိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးလဲ ရောဘောင်းရအောင်”

ယင်း၌ တင်လှပါ ဦးဘသော်ထံ အလုပ်ပြောထားတာ သတိ ရ၍. . .

“ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ ခင်မောင်လင်းကို မျောက်ပြုပြီး ဆန်တောင်းတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်ရအောင်၊ လာ. . . ကျွန်တော်နဲ့ သွားပြီး ခင်မောင်လင်းကို တိုက်တွန်းကြစို့”

မော်လီဝင်းက လက်တား၍. . .

“မင်း နေခဲ့. . . နေခဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုး တို့မိန်းမသားမှ စွမ်းတာကွ၊ ခင်မောင်လင်းနဲ့ ငါနဲ့ သိကျွမ်းပြီးသားပါ၊ ငါ သူ့အခန်းထဲ နှစ်ခါတောင် ရောက်ဖူးပြီ၊ အခု အခန်းက ဘီ (၃၆) နော်”

. . . ဆိုပြီး မော်လီဝင်း ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အသည်းနှစ်နေအောင် ချစ်ရပါတဲ့ ‘ကို’ရယ်။
ကိုကို အထင်မှားမိခဲ့တဲ့အတွက်
ခွင့်လွှတ်ပါဦးတော့ နော်၊
ဪ. . . ကိုလေးတင်လှ၊ ကိုလေးတင်လှ၊
သူများသောကရောက်ရမှ ပျော်တဲ့လူ၊
သူတို့ချစ်ခြင်းမှာသာ ဒီလို မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ . . .
ဆုတောင်းပါတယ်။
သီတာ့အတွက်
‘ကို’ သိပ်ပြီး သောကရောက်နေတာ တွေ့ရတော့မှ
သူမနေနိုင်တော့လို့ သူ အဲဒီစာရေးပြီး
နောက်မိတာကို လာရှင်းတာတဲ့လေ၊
သူလည်းပြန်သွားရော သီတာလည်း
ကိုအတွက် ချုံးပွဲချင်တော့တာပဲ။
ဒါဟာ ‘အချစ်စစ် အချစ်မှန်’တို့မည်သည် လမ်းခရီး
မဖြောင့်ဖြူးတတ်ဘူး၊ အထစ်အငေါ့လေးတော့
ရှိုတတ်တာပဲ ဆိုတာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . .

နောက်ဆုံးတော့ အဆိုးထဲက

အကောင်းထုတ်ယူရင် သူ့ရေးခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။

'ချစ်အတ္ထဝါကြောဝယ် . . . မျောကြစို့ တူမောင်မယ်'

မောင့်ဒါလင်

သီတာ

P.S. ဒီနေ့ (၁၂)နာရီမှာ စာကြည့်ခန်းထဲ လာခဲ့နော် အချစ်။

မော်လီဝင်း ခင်မောင်လင်းအခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သောအခါ ခင်မောင်လင်းသည် အထက်ပါစာကို သတ္တမမြောက် ဖတ်နေစဉ်အခါ ဖြစ်ပေသည်။ ဖတ်တိုင်း ဖတ်တိုင်းလည်း လီဆယ်၍ ဓားစာခံ လုပ်ပေးသော သူငယ်ချင်းကောင်းတင်လှကို ကျေးဇူးတင်ရပေသည်။ တင်လှက "ဤသို့ သူသွားပြောမည်" ဟုဆို၍ ထွက်သွားပြီး မကြာမီပင် သီတာဆီက ဤစာရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အို . . . အမြန်ဆုံး အပြောနှင့် အလုပ်နှင့်ညီစွာ ဆောင်ရွက်ပေးသော သူငယ်ချင်းကောင်းပါတကား။

ဤအချိန်၌ ခင်မောင်လင်းသည် ရေချိုးသွားရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိလေသည်။ ယခု ဤ ဘီ (၃၆)ခန်းမှာ ရေချိုးခန်းတွဲလျက် မရှိ၍ အခြားတစ်နေရာရှိ ရေချိုးခန်းကို သွားရမည်။

ရေချိုးပြီး ဝတ်ရန်ကား အသင့်ပြင်ပြီးနေပြီ။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံ ဖြစ်၏။ မည်သည့်လူမျိုးဖြစ်စေ နိုင်ငံခြားသွားလျှင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံသာ သင့်လျော်၏။

အင်္ဂလိပ်စကားသည် ကမ္ဘာ့စကား ဖြစ်နေဘိသကဲ့သို့ ဤဝတ်စုံလည်း ကမ္ဘာ့ဝတ်စုံ ဖြစ်နေ၏။ မိမိတို့လူမျိုး အဝတ်နှင့်သွားလျှင် ဘောင်းဘီဝတ်တို့အကြား၌ ကြောင်နေတတ်၏။ ကိုယ့်လူမျိုးအဝတ်ကို မမြင်ဖူးသောလူမျိုးများ ပိုင်းကြည့်ခြင်းကိုလည်း ခံရတတ်၏။

ခင်မောင်လင်း ယခု ထုတ်ထားသော ဝတ်စုံမှာ ပုံပန်းကျလှ၍ မိမိအကြိုက်ဆုံးဖြစ်သော မီးခိုးရောင်မှ အဝါနု ကွမ်းရိုးစင်းနှင့် ဖြစ်၏။ တစ်ခုကလေး အနည်းငယ် စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်မိသည်မှာ ဤဝတ်စုံနှင့် တွဲဝတ်နေကျ ခိုပြာရောင်မှာ ပန်းရောင်နှင့် ဆီပွင့်ကလေးပါသော လည်စည်းကို တင်လှ ငှားသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ချစ်သူထံ သွားခါနီး၌ သူ့အတွက် ဂျိတ်ကျဖူးသော မော်လီဝင်း မဖိတ်ကြားဘဲ ရောက်လာသည်ကိုတော့ ခင်မောင်လင်း စိတ်ထောင့်မိ၏။

ယောျောမြစာပေတိုက်

သို့သော် ခေတ်ပညာတတ် လူယဉ်ကျေးပီပီ ဆီး၍ ပြုံးရယ်တဲ့ ခါ "ဪ . . . တစ်ယောက်ယောက်တွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာ ထင်ပါရဲ့"

"ကိုခင်မောင်လင်းကို တွေ့ချင်လို့ လာတာပါပဲရှင်"

ဆိုပြီး ပြုံးအက်အက်ကြီးနှင့် ဆိုစာပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့မျက်စိပထမဦးဆုံးရောက်သွားတာကတော့ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး။ ခင်မောင်လင်းနှင့် သီတာတို့၏ ချစ်စေတမန်။ ဟိုရေချိုးခန်းနံရံက စာကြောင့် သီတာစိတ်ကောက်၍ ပြန်ပို့ခြင်းခံရပြီး ယခုတစ်ဖန် သီတာစိတ်ပြေ၍ ပြန်ပေးရဦးမည့်ပစ္စည်း။ ခင်မောင်လင်းသည် ယူသွားရန် အသင့်ထုတ်ပြီး မှန်တင်ခုံ၌ တင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မော်လီသည် ထိုင်ရာမှထသွား၍ ကောက်ယူလိုက်ပြီး . . .

"ဟင် . . . ချစ်စရာလေးဟယ်၊ မော်လီကို ပေးပါလားဟင်"

ခင်မောင်လင်းသည် ဆတ်ခနဲ ပြန်ယူလိုက်ပြီး . . .

"မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားရဲ့ ပစ္စည်းပါ၊ အခုတော်ကြာသွားပေးမလို့"

မော်လီသည် ပြုံးကျဲကျဲကြီးနှင့် ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ . . .

"ဟဲဟဲ . . . သီတာတုတ်ကြီး မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော့်ရည်းစားဟာ မြန်မာအမျိုးသမီးပါ။ နောက်က သူ့အဖေနာမည်လဲ မထည့်ပါနဲ့၊ ရှေ့က ခင်ဗျာပါးစပ် ဟဲဟဲကြီးလဲ မလုပ်ပါနဲ့"

ခင်မောင်လင်းက သူ့ဝမ်းထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘုတုတ်လိုက်ရာ မော်လီဝင်းမှာ တော်တော်အောင့်သွား၏။

သို့သော် အကြံနှင့်လာသည်ဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပီပီ ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ အမူအရာမပျက်စေဘဲ . . .

"ရှင့်ရည်းစား ရှင်သိပ်ချစ်တယ်နော်"

"ကိုယ့်ရည်းစား ကိုယ်မချစ်လို့ ဘယ်သူ့သွားပြီး ချစ်နေရဦးမှာလဲဗျ"

"ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းရောက်ကြဦးမှာပါပဲ"

ခင်မောင်လင်း အလန့်တကြား မျက်လုံးပြူးသွားကာ . . .

"ဗျာ . . . ဗျာ . . . ခင်ဗျားကြီး ဘယ်နှယ် ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ ချစ်သူနဲ့ ခင်ဗျားမှာလဲ ကိုဘလှရိုန်းနဲ့"

"ဒါကြောင့်ပဲ ပြောတာပေါ့၊ မချစ်သော်လဲ အောင့်ကန်နမ်း၊ မနမ်းသော်လဲ ပင့်သက်ရှု . . . ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား"

ယောျောမြစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျားကြီး ဘာဆိုလိုတာလဲဗျာ”

“ဒီလိုလေ... အောသုံးလုံးရုပ်ရှင်မှာ ကိုလှက ဇာတ်ညွှန်းရေးမယ်၊ နှင်က မင်းသား၊ ကျွန်မက မင်းသမီး...”

ခင်မောင်လင်း လက်တားကာ...

“အို... အို... အို... ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်မင်းသား မလုပ်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ပြီကောဗျ၊ ခင်ဗျား ထင်သလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

မော်လီဝင်းသည် အံ့ဩဟန်နှင့်...

“ဟင်... ဟိုကခေါ်ခန့်တာများ ငြင်းလိုက်တယ်၊ အောင်မယ်လေးရှင်... ကျွန်မတို့ တစ်သက်တာမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က မင်းသားခေါ်ပြီး လုပ်ခိုင်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မကြားဖူးသေးဘူး၊ ရှင်မို့လို့ ကံထူးလို့ ဒါများ ရှင်က မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတော့ အံ့ဩပါရဲ့ရှင်၊ ဒီမှာ ခုနယ်မှာ ရုပ်ရှင်အလုပ်ဟာ ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးရှင်၊ စွဲလို့ မင်းသား နာမည်ကြီးပြီဆိုရင် တစ်ဇာတ်ထုပ် နှစ်သောင်းကျော်တယ်”

သို့သော် ခင်မောင်လင်းသည် မည်သို့မျှ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘဲ... “ငွေမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ သိန်းနဲ့ချီပြီး ရှိပြီးသားပါ”

ငွေနှင့် ချောမွေ့မရမှန်းသိတော့ မော်လီဝင်း တစ်ချက် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့သော် မလျှော့သေး။

ခေတ္တမျှ စကားရပ်နေပြီးမှ...

“ဟုတ်ပါတယ်လေ... ရှင့်မှာ ငွေဒီလောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ကိုလှဆီက ကျွန်မသိပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လောကမှာ ငွေချမ်းသာတာနဲ့ချည်း မပြီးသေးဘူး၊ တစ်ခုခုကို မိမိ၏အောင်မြင်မှုရရှိက လိုသေးတယ်၊ ဒါမှ ပျော်စရာကောင်းတာ၊ ရုပ်ရှင်ဘက်မှာ အောင်မြင်ပြီဆိုလေ၊ အို ငွေတော့ မပြောတော့ပါဘူးလေ၊ ကျော်စောမူရာ၊ တစ်ပြည်လုံးက ချစ်ခင်မှုရော ခံစားရတာပဲ၊ ဘယ်နေရာမှာမဆို ကိုယ်က မသိသော်လဲ ကိုယ့်ကိုသိပြီး ချစ်ခင်ကြည်ညိုနေသူတွေ၊ ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက် စကားပြောလုပ်ချင်တဲ့လူတွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ ကျွန်မ အခုန ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာတောင် အမျိုးသမီးကလေး သုံးယောက်ကို အော်တို ရေးပေးလိုက်ရသေးတယ်၊ ရှင် ဒီလို မရေးချင်ဘူးလားဟင်”

ခင်မောင်လင်းက အေးစက်စက်ပင်။

“ရေးချင်ပေါင်ဗျာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

မော်လီဝင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရပါလိမ့်ဟု အောင့်သက်သက်ဖြစ်မိ၏။ သို့သော် မလျှော့သေး။ ခင်မောင်လင်းမျက်နှာကို နှစ်သက်သဘောကျဟန်နှင့် စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“ရှင်ရုပ်ရည် ရှင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ ရုပ်ရှင်လောကအတွက် ရော တိုင်းပြည်အတွက်ပါအကျိုးပြုသင့်ပါတယ်ရှင်၊ နို့ပြီး... ရှင့်သူငယ်ချင်းအတွက်ရော...”

“ကျွန်တော့် ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲ”

“ကိုလှ... ကိုဘလှရှိန်းလေ”

“သူဘာဖြစ်လို့တုံး”

ခင်မောင်လင်းက တကယ်မသိဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ရှင်မသိသေးဘူးလား၊ ဦးဘသော်ကြီးက ကိုလှဟာ နတ်ရှင်နောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာနဲ့ အလုပ်မခန့်တော့ဘူးတဲ့လေ”

“အို... ဘလှရှိန်းနဲ့ နတ်ရှင်နောင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

မော်လီဝင်းက ရှင်းပြပြီး...

“အဲဒါ... လူကြီးက အူကြောင်ကြောင်ရှင်၊ ရူးတယ်ဆိုရမလဲအခက်”

“ဒါ... ကျွန်တော်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ရှင့်ကို ဦးဘသော်ကြီးက သိပ်လိုချင်နေတာ၊ ရှင်က ကျွန်တော်ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်မယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့လဲ စာချုပ်ပါဆိုရင် ရမှာသေချာတယ်”

“အို ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်လောက်အောင် အမူအရာမှ မတတ်တာပဲဗျ၊ လူတောထဲ အရွက်ကွဲရုံရှိတော့မပေလျ”

“အို... ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ဒါရိုက်တာက သင်ပေးမှာပေါ့၊ ကိုလှကလဲ ရှင်ရုပ်ရည်အမူအရာနဲ့ ကိုက်တဲ့ဇာတ်လမ်း ရေးပေးမှာပေါ့၊ နို့ပြီး... ကျွန်မနဲ့တွဲရရင်လေ... ကျွန်မက ရှင့်ကို ပို့ပေးမှာပေါ့၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ နာမည်ကြီးသွားရစေမယ်”

သို့တိုင် ခင်မောင်လင်းသည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းယမ်းခါကာ...

“အိုး အိုး... ခင်ဗျားနဲ့ တွဲရမှာကိုပဲ ကျွန်တော်ကြောက်တာ”

မော်လီ မျက်လုံးဖြူကာ...

“ဘာကြောင့်ပါလဲရှင်”

ခင်မောင်လင်းက သူ့စကား လွန်သွားမှန်းသိကာ...

“ခင်ဗျားနဲ့ရယ် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဘယ်မင်းသမီးနဲ့မှ မတွဲချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားက ကြိုက်မှာ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်မရိုက်နိုင်ပါဘူးလေ”

“ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပါရှင်”

“အို... စဉ်းစားစရာကို မလိုဘူး”

ယင်းအခိုက် ဘယ်နေရာမဆို သူမပါလျှင် မပြီးသော စတီးဝပ်
ကြီး စုစုပေးရောက်လာကာ သူ့လက်ထဲက ဆပ်ပြာခွက်ကလေး ခင်မောင်
လင်းသို့ပေး၍ . . .

“ဒီမှာ မာစတာဆပ်ပြာ ဟိုမှာ ကျွန်ခဲလို့”
“ဟား. . . အဆင်သင့်ပဲ၊ ကျုပ် အသစ်ထုတ်တော့မလို့”
ဆိုပြီး မော်လီဝင်းဘက် လှည့်၍ . . .

“ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရေချိုးသွားမလို့ ပြင်ဆင်နေပါ
တယ်၊ နို့ပြီး မကြာမီအတွင်းမှာလဲ အရေးတကြီး ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ ရှိနေ
ပါသေးတယ်”

. . . ဟု ပြောရင်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။
ခင်မောင်လင်းသည် ဘလိတ်အသစ်နှင့် သူ့မေးစေ့နှုတ်ခမ်းကို
ပြောင်ချောနေအောင် ရိတ်၏။ နားသည်စကို ကျကျနန တိ၏။ ဟိုဟာမ
ပြန်သွားပါစေတော့ဟု ရေကို ငိမ်ဆွဲချိုး၏။ ရေနွေးနှင့်ရေအေး သင့်တင့်ရုံ
စပ်၍ ကြွေအင်တုံထဲမှာ စိမ်နေ၏။

ဝတ်စားပြင်ဆင်ရမှုနှင့် စာကြည့်ခန်းသွားရမှုနှင့် အချိန်ကိုက်
လောက်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် သူ့အခန်းထဲမှာ
မော်လီဝင်း မရှိတော့ပြီ။

စူလူကီးတစ်ယောက်သာ ဟိုသင်းဒီသင်း သိမ်းဆည်းသုတ်သင်
နေ၏။ ခင်မောင်လင်းကို မြင်သောအခါ၌ အဘိုးကြီးပီပီ ဗရစ်ဝတောက်
ပြောလာ၏။

“လူတွေဟာ အနည်းနဲ့အများတော့ မေ့တတ်တဲ့ ရောဂါ ရှိကြ
တာချည်းပဲ မာစတာ၊ တချို့ အသက်ကြီးလို့၊ တချို့လဲ ငယ်ငယ်နဲ့ပဲ မေ့
တတ်ကြတယ်”

“အင်း. . . မှန်သဗျ”
ခင်မောင်လင်းက ပေါင်ဒါလူးရင်း ထောက်ခံလိုက်၏။

“နို့ပြီး. . . ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေက ပိုပြီး မေ့တတ်
တယ်ထင်ပါတယ် မာစတာ”

အဘိုးကြီး စကားဆက်၏။

“ကျွန်တော့်အမေဟာ အားကြီးမေ့တတ်တာပဲ၊ မှတ်မှတ်ရရ
တစ်ခါ သူ့မေ့ပုံ ပြောရဦးမယ် မာစတာ”

ခင်မောင်လင်းသည် အင်္ကျီကို ဘောင်းဘီထဲ သွင်းရင်း ရည်းစား
ဆီသွားခါနီး စိတ်လည်းရွှင်နေ၍ . . .

“အင်း. . . ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“တစ်ညဗျာ. . . အိပ်ရာထဲမှာ သူ့ဓာတ်မီးခြစ် ဘယ်ထားမိပါ
လိမ့်ဆိုပြီး လိုက်ရှာနေတယ်၊ မီးခြစ်ကတော့ သူ့လက်ထဲမှာ မီးတောက်
လျက်မာစတာရဲ့”

ခင်မောင်လင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။

“နို့ပြီး. . . ပြောရဦးမယ်၊ ဟောဒီသဘောပေါ်မှာ အမေရိကန်မ
တစ်ယောက်မာစတာရဲ့၊ သူက မျက်မှန်တပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပါဝါ မရှိ
ဘူးမာစတာ၊ အလှတပ်တာပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲ ရှင်းနေတုန်း
သူ့မျက်မှန်အိမ်ကလေး လက်ထဲဖွင့်ရက်သားကိုင်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်
လုပ် နေပြီး ကျွန်တော့်ကို 'အဘိုးကြီး ကျွန်မမျက်မှန် မတွေ့မိဘူးလား' တဲ့၊
သူ့မျက်မှန်ကတော့ သူ့မျက်နှာမှာ တပ်လျက်သား မာစတာရဲ့”

ခင်မောင်လင်း ရွှင်မြူးစွာ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒါ မိန်းမတွေ မေ့ပုံ မာစတာရဲ့”

အဘိုးကြီး စကားဆက်ပြန်၏။

“နို့ပြီး မိန်းမချင်းတောင် မတူသေးဘူး၊ လှတဲ့မိန်းမ၊ ဘဝင်မြင့်တဲ့
မိန်းမ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတဲ့ မိန်းမများက ပိုပြီး မေ့တတ်တယ်
ထင်ပါတယ် မာစတာရယ်”

ခင်မောင်လင်းသည် နက်ကတိုင်စည်းရင်း. . .

“ဘာအထောက်အထားများရှိလို့လဲ အဘိုးကြီးရယ်၊ ပြောစမ်း
ပါဦး”

“ဝေးဝေး ကြည့်မနေနဲ့ မာစတာ၊ အခုနပြန်သွားတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်း
သမီးလေ၊ သူ့ထွက်သွားပြီး တစ်အောင့်လောက်ကြာမှ သူ့ကြွက်ဖြူရုပ်
ကလေး မေ့ကျန်ခဲ့တာ ကျွန်တော်တွေ့လို့ နောက်က ယူလိုက်သွားပြီး
တော့ 'ဟေး. . . မော်လီကောဆန်၊ ဟောဒီမှာ မင့်ကြွက်ရုပ်ကလေး' ဆို
တော့မှ သူပြန်လှည့်လာပြီး 'အာ. . . ကျေးဇူးပါပဲ အဘိုးကြီး' ဆိုပြီး ယူသွား
တယ်လေ”

ခင်မောင်လင်းမှာ မှန်ရှေ့တွင် ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနှင့်
ကျောက် ရုပ်လို ဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း သူ့ကြားရတာတွေ
စူလူကီးတကယ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါစေနဲ့၊ မိမိ အိပ်မက်တာ ဖြစ်ပါစေဟု
ဆုတောင်းမိ၏။ သို့သော် သူမယုံသင်္ကာရှိလှ၍ ရင်ထဲတဒိတ်ဒိတ်ဖြင့်
မော်လီဆီက ပြန်ယူပြီး တင်ထားသော စားပွဲခုံပေါ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး မရှိတော့ပေ။

စူဇူကီး၏ တစ်သက်တာမှာ ဤမျှ စိတ်ထိခိုက်သွားသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးကို ယခင်က မမြင်ခဲ့ဖူးသေး။ မိမိသည် မည်ကဲ့သို့ (သူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော) ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်လိုက်မိပါသနည်း။ မိမိအား မည်ကဲ့သို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့မည်နည်းဟု စိုးရွံ့စွာ စောင့်မျှော်နေရှာသည်။

သို့သော် ခင်မောင်လင်း၏အခြေမှာ စိတ်ဆိုး၍ ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သည့် လူတို့၏သဘာဝ ပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေလေရာ နောက်ထပ် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်သူသာ အသက်ရှူမှန် အနေမှန်အောင်သာကြိုးစားပြီးနောက် သူ၏ကုတ် အင်္ကျီကိုဝတ်၊ ခေါင်းကို အနည်းငယ်ဖြိုးကာ စူဇူကီးကိုမျှ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ အခန်းအပြင်သို့ ညင်သာစွာ ထွက်သွားလေ၏။

သူသည် မည်သို့သွားနေသည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားနေစဉ် ထောင့်တစ်နေရာမှာ တင်လှနှင့် ဆုံမိလေ၏။ သို့သော် သူသည် တင်လှကို မြင်ဟန်မတူ။ တင်လှက...

“ဟေ့... ခင်မောင်လင်း... ခင်မောင်လင်း” ဟု လက်မောင်းကိုလှမ်းဆွဲလိုက်မှ ညအိပ်ပျော်ရာမှ ယောင်ပြီး ထလာသူကဲ့သို့ လန့်ဖျပ်သွားကာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော အသံကြီးဖြင့်...

“ဟေ့... တင်လှ”

“ငါ... မင့်ဆီလာမလို့ကွ”

“အေး... ဟုတ်လား”

“အေးကွ၊ အကြောင်းကတော့ မင့်ဆီ မော်လီဝင်း လာတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ယင်းမှ သူ သတိရသလိုဖြစ်ကာ...

“အေး... အေး... လာတယ်... လာတယ်”

“မင့်ကို ဦးဘသော်ဆီမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ဖို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... အင်း... ပြောတယ်... ပြောတယ်”

“အဲဒါ မင်းက မလုပ်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ရောလား”

“အေး... အေး၊ ဟုတ်လိမ့်မယ်”

ယင်းမှ ထင်ရှား၍ ခင်မောင်လင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဟေ့၊ ခင်မောင်လင်း မင်း ဘာဖြစ်နေတုံးကွ၊ မင်းနဲ့ သီတာနဲ့ ရောအဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ မင့်အခန်းက ထွက်သွားပြီး တစ်ခင်းတည်းပဲ သီတာဆီ သွားပြောလိုက်တာပဲကွ သူလဲ ကျေနပ်သွားပြီ”

အခန်း (၁၂)

ရုပ်ရှင်ပြနေစဉ် ရုတ်တရက် ပြစက်ပျက်သွားသဖြင့် ပိတ်ကားပေါ်တွင် ရုပ်သေ ဖြစ်သွားဘိသကဲ့သို့ ခင်မောင်လင်းသည် မှန်ရှေ့နှိုးထုတ်နေရာမှ စူဇူကီး၏စကားကို ကြားလိုက်သည်၌ လည်စည်းကို လက်နှစ်ဖက်ကိုင်လျက်ကြီးတန်းလန်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တော်တော်ကြာကြာ ကျောက်ရုပ်ကြီးဖြစ်နေပြီးမှ တစ်ဖန် အသက်ပြန်ဝင်လာကာ သူပါးစပ်မှ အသံထွက်လာသည်။

သို့သော် စကားလုံး မပီသရှာသေး။

“ခါး... ခါး...”

ရှေ့မဆက်နိုင်သေးသဖြင့် သူ့ကြည့်ပြီး ကြက်သေ သေနေသော စူဇူကီးက...

“မာ... မာစတာ”

“ခါး... ခါး... ခါး”

“မာစတာ”

“ခါး... ခါး... ခင်ဗျားကြီး... ကြ... ကြ... ကြ... ကြက်... ရုပ်ကလေးကို...”

“မော်လီကောဆန်ကို လိုက်ပေးလိုက်ပါတယ် မာစတာ”

ခင်မောင်လင်း စကားပြတ်နေသည်ကို စူဇူကီးက စကားဆက်လိုက်သည်၌ ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားကာ လည်စည်းကိုထားသော လက်ဖျားများသည် ခြေဖျားအထိ တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်လေ၏။ ရင်လည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍ ဝမ်းခေါင်းထဲမှလည်း ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲဟု အမောဆိုက်သံမျိုး မြည်လာ၏။

သီတာဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရမှ ခင်မောင်လင်း နဂို ဗုဒ္ဓန် ပြန်ပြစ်လာကာ...

"အေး... မင်းသွားပြီး သိပ်မကြာခင်ပဲ သီတာ့ဆီက စာရောက် လာတယ်ကွ"

ယင်း၌ တင်လှသည် သူ့အားကျေးဇူးတင်စကား ဟက်ဟက် ပက်ပက် မပြောသည့်တိုင်အောင် သူ့သူငယ်ချင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေ သန့်သည်ဟု ယူဆ၍...

"ဒါနဲ့တောင် အခု မင့်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြီးက ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေ တာတဲ့"

ခင်မောင်လင်းသည် သက်ပြင်းကြီးချလိုက်၍...

"ဟင်း... မမျှော်လင့်ဘဲ အံ့ဩစရာကောင်းတာကြီးတစ်ခု ဖြစ် သွားတယ်ကွ"

"ဘာများလဲ သူငယ်ချင်း"

"ငါ့ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး မော်လီဝင်းဆီ ရောက်သွားတယ်"

"ဟေ... မင်း သီတာကိုပေးတဲ့ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးလား"

"အေး... ဟိုရေချိုးခန်းကစာကြောင့် ငါ့ဆီပြန်ရောက်လာ ပြန်တဲ့ ကြွက်ဖြူကလေး၊ အခု ပြန်ပေးရမယ့်ဟာ"

"ဟင်း... မင်းက ဒါကို မော်လီဝင်း ပေးလိုက်မိတယ်"

ဘုရား... ဘုရား၊ ဒီအဖြစ်မျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ ထင်မှားမခံ ပါရစေနှင့်ဟု လက်ဝါးနှစ်ဖက်ယှက်၍ ဆုတောင်းလိုက်ပြီးမှ...

"ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ငါက ဒီကောင်မ ဘာကြောင့် ပေးရမှာတဲ့ကွ၊

ငါ့အသက်ဘူးရဲ့ ပစ္စည်းကို"

"ဒါဖြင့် မင့်ဟာပဲ မင်းရှင်းစမ်းပါဦးကွာ"

ခင်မောင်လင်းက ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံ ပြောပြ၍ ရှင်းလင်းသွား သောအခါ၌ တင်လှက...

"အောင်မယ်လေး၊ မင်းဟာက မဟာချောက်ပေါက်ကြီးပါလား ကွာ" ဟူသော အားပေးစကားသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ခင်မောင်လင်းက မရှုနိုင်မကယ်နိုင်သော အသံပျော့ကလေး ဖြင့်...

"အေးကွ..."

"ဒါ... မင်းတစ်ခုခုကို အမြန်လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်"

"ငါသာဆိုရင်တော့ မော်လီဝင်း... အမြန်ဆုံးသွားပြီး ပြန်ရ အောင်တောင်းမှာပဲ"

"ဒီကြွက်ရုပ်ဟာ သီတာ့ပစ္စည်း ငါက မပေးနိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ တမင်ယူသွားတာဖြစ်လေတော့ သူ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ပေးမယ် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ကွ"

ဆိုပြီး သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၍...

"နို့ပြီး သီတာနဲ့ငါ ချိန်းထားတာကလဲ နီးနေပြီ"

"ဟင်း... ဒါဖြင့် သီတာက သူ့ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးရော မေးရင် မင်း ဘယ်နှယ်ပြောမလဲ"

"အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့ကွာ"

"နို့ပြီး ဒီကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို မော်လီဝင်း ကိုင်နေတာ သီတာ မြင်ရင်ရောကွာ"

ခင်မောင်လင်းသည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိတ်လိုက်မိကာ-

"အဲဒါ ကြားမှ မကြားပါရစေနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ"

"ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

"မသိတော့ဘူးကွာ၊ မင်း တတ်နိုင်ရင် အကြံဉာဏ်ကလေးများ ပေးစမ်းပါဦး"

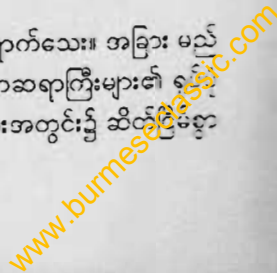
တင်လှသည် သူ့ကို အားကိုးတကြီး အကြံဉာဏ်တောင်းသူ အတွက် အကြီးအကျယ် စဉ်းစားလျက် "အား... ဒီလိုပြော" ဆိုပြီးမှ သူ့ဟာသူပဲ... "ဟင်း... ဟင်း... မဖြစ်သေးဘူး... မဖြစ်သေးဘူး" တစ်ဖန် စဉ်းစားပြန်ပြီး "အင်း... ဒီလိုလုပ်ရင်ရော၊ ဟား... ဒါလဲ မနိုင် သေးဘူးဟ" တစ်ခါ လာပြန်သေးသည်။ "အကောင်းဆုံးကတော့ကွာ" ... ဆိုပြီးမှ "ဟဲ့... ဟဲ့... အဲ... ဒါက ပိုပြီး ဆိုးသွားဦးမယ်"

ဤသို့ပြီးမှ သူ့နောက်ဆုံး အကြံပေးလိုက်သည်ကတော့...

"အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ မင့်ဟာမင်းပဲ လူရှင်းတဲ့ တစ် နေရာသွားပြီး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပေးတော့ကွာ" ဟု ဆိုပြီး ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ အကြောင်းမှာ သူ့နှင့်ခင်ခင်မြူး ချိန်းထားသည်ကို ရုတ် တရက်သတိရသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အားကိုးလာက်သော သူငယ်ချင်းထံမှ ဖော်ပြပါ အကြံဉာဏ် များရပြီးနောက် ခင်မောင်လင်းသည် သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်ကဲ့သို့ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သီတာလည်း မရောက်သေး။ အခြား မည် သူမျှလည်း မရှိ၊ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာကြီးများ၏ ရုပ်တု များသာ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်ပေါင်များအတွင်း၌ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြ၏။

ခင်မောင်လင်းသည် ဆိုဖာတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မော်လီနှင့် ကြက်ဖြူရုပ်အတွက် မည်သို့ လုပ်ရပါမည်နည်းဟု ခေါင်းကို တပျင်းပျင်း တုတ်ကာ ဦးနှောက်ပွက်ပွက်ဆူလောက်အောင် စဉ်းစား၏။ သို့သော် အကြံဉာဏ်ကား တစ်စက်မှ ထွက်မလာပေ။ ယင်းအချိန်၌ ခင်မောင်လင်း၏ ဖြစ်အင်မှာ အိမ်သို့ပေးလိုက်သော ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို မလုပ်ခဲ့မိသော ကျောင်းသားကလေး ဆရာမနှင့် တွေ့ရတော့မည်အခြေနှင့် အဆပေါင်းများစွာ မြောက်ကြည့်ရပေမည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် သူ့နောက်ဆီမှ . . .

“ဟင် . . . ကို . . . ရောက်နေတာကြာပြီလား” ဟူသော သီတာ၏ အသံကလေးကို ကြားရသည်၌ သမီးရည်းစားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုလျှင် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း လက်ရှိ ခင်မောင်လင်း၏ အခြေမှာ ဖော်ပြပါ ကျောင်းသားကလေးသည် ကြိမ်လုံးကို လျက် အတန်းထဲဝင်လာသော ဆရာမက “ဟေ့ . . . မင်း မနေ့ကပေးလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေ ပြီးခဲ့ရဲ့လားကွ” ဟု အမေးခံရသည် ထက် အဆပေါင်းများစွာ ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပေတော့သည်။

ခင်မောင်လင်းသည် ပထမဦးဆုံး ရည်စားနှင့် ချိန်းတွေ့သော အပျိုဖျန်းကလေးကဲ့သို့ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် . . .

“အား . . . အား . . . ကြာသေးပါဘူး သီတာ”

သီတာသည် သူ့နံ့ဘေးက ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာတယ်နော်”

“အား . . . ဟုတ်တယ်”

သီတာသည် ခင်မောင်လင်းပြောနေပုံ အားမရလှသဖြင့် . . .

“ဒီမှာ . . . ကို . . . သီတာပေးလိုက်တဲ့စာ ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရ . . . ရ . . . ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ . . . ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ သီတာကို စိတ်ကောက် နေသေးတယ်ပေါ့”

“အို . . . သီတာကို . . . ကို စိတ်ကောက်နေတယ်”

“အင် . . . ဟုတ်ဘူးလား၊ ကို ဖြစ်နေပုံကြီးကိုက”

ယင်းမှ ခင်မောင်လင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားလိုက်မိပေတော့သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့အမူအရာကိုက ပျက်နေသည်။

စင်စစ်တော့ ဟိုကိစ္စ အတွက် နောက်မှနောက်ပဲ၊ အခုဟာအခု သမီးရည်းစားတို့ တွေ့ကြသည်။

အကောင်းဆုံးအချိန်ကို ဘယ်နှယ်အဆုံးရှုံးခံရအံ့နည်း။

ခင်မောင်လင်းသည် မိမိအမူအရာကို ပုံမှန်ရောက်အောင်ပြင် လိုက်ကာ . . .

“အို သီတာကို ကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် စိတ်ကောက်ရမှာလဲ အချစ်ရယ်”

ဆိုပြီးနောက် သမီးရည်းစားတို့၏ မူမှန်အခြေသို့ ရောက်သွား လေသည်။

“ကိုကို သီတာ အထင်မှားမိတဲ့အတွက် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါ တယ်အသက်ရယ်”

“အို . . . မလိုပါဘူး အချစ်ရယ်၊ သီတာ ကိုယ့်ကို အခုလို ခွင့် လွှတ်တာပဲ မောင့်အတွက် အကြီးဆုံးသော ဆုလာဘ်ကြီးပါပဲ”

“တကယ်နော် . . . ကို”

ယင်း၌ ခင်မောင်လင်းသည် နှုတ်ဖြင့် အဖြေမပေးတော့ပေ။ သူတို့ခေါင်းနှစ်လုံးသည် ဆိုဖာနောက်မှ ကြည့်လျှင် မမြင်ရတော့ပေ။

သို့သော် . . . အချိန် သိပ်မကြာလိုက်ရပါ။ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေသဖြင့် ခေါင်းနှစ်လုံး ပြန်ထောင်လာကာ ခင်မောင်လင်းသည် လျော့ရဲနေသော လည်စည်းကို ပြန်တင်း၏။ သီတာ သည် နားသယ်ဝတို့ကို ပင့်၍ ပွတ်သပ်နေ၏။

စကားပြန်ဆက်ကြ၏။ သီတာက သူ့အစ်ကိုလေး တင်လှ မကောင်းကြောင်း စတင်၏။ ခင်မောင်လင်းအဖို့မှာ ယခုအခြေ၌ တင်လှ က သူ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေ၍ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . . တင်လှက ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူက ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ခွင့်လွှတ်ရမယ်ပေါ့”

“အို . . . သီတာတော့ သူ့ကို တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူး၊ သီတာနဲ့ ကို . . . နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ဒုက္ခရောက်အောင် သူ့ဘယ် လောက် ငြိုဟ်မွေ့လိုက်သလဲဟင်၊ အလကား ငြိုဟ်ကောင်သက်သက်” ခင်မောင်လင်းက ရယ်လိုက်ကာ . . .

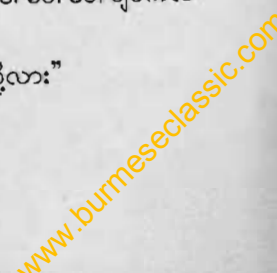
“ပြီးပြီးသားဟာ ပြီးပါစေတော့ အချစ်ရယ် . . .”

အစဦးဖြင့်လေ သီတာက သူ့ပြောတဲ့စကားကို မယုံပါဘူး၊ ရေချိုးခန်းနံရံမှာရေးထားတဲ့ စာက မိန်းမလက်ရေးပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်ကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ပြောတယ်”

“အင်း . . . ဒေါ်ဒေါ်ချစ်က လာကြည့်လို့လား”

“သီတာက ခေါ်ပြတာပဲ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“မပြေ မပြစ်ဘူးလေ၊ နောင် သူ့ဟာသူလာရင်းနဲ့ တွေ့သွားတော့ သိတာရေးထားတယ် ထင်မယ်မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်က ဘာပြောလဲ”

“လက်ရေးကတော့ မိန်းမလက်ရေးပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုလေး ဘင်လှ လာပြောပြောခြင်း သိတာ မယုံပါဘူး”

ခင်မောင်လင်းသည် လည်ပင်းအစ်သလို ဖြစ်လာ၍ ကော်လံစ ကို ဆွဲလိုက်မိ၏။

သီတာက နှုတ်ခမ်းကလေး စုကာ စကားဆက်၏။

“နောက်မှ ကိုလေးတင်လှ ငယ်ငယ်ကတည်းက ယုတ်မာပုံကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားမိတယ်လေ”

ယင်းမှ ခင်မောင်လင်း စကားရကာ...

“ဘယ်လိုများလဲ သီတာ”

“သူ သီတာတို့အိမ် လာလည်တော့ ခြံထဲက သရက်ပင်ပေါ် တက်ပြီး သရက်သီးခူးတယ်၊ ဒါကို သီတာတို့အိမ်မှာ ခိုင်းတဲ့ မောင်သိန်းက တိုင်ပြောတော့ သူ အမာန်ခံရတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ သူ အိမ်နံရံတွေမှာ မြေဖြူနဲ့ ဘယ်လို လက်ကမြင်းလဲဆိုတော့ ‘ဖော်လံဖား မောင်သိန်းကြီး သေပါစေ’ လို့ နေရာတကာတွေမှာ လျှောက်ရေးတယ် ကိုရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူက အပါး နော်၊ သီတာ့လက်ရေးနဲ့တူအောင် ရေးပြီးတော့ သူ့ခေါ်စစ်တော့ သူ့ လက်ရေး မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်ရှင်”

ခင်မောင်လင်းက ရယ်မောကာ...

“အာဂလူပါလား”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲဒီလောက် ယုတ်မာတာ၊ အဲဒါကို ပြန် စဉ်းစားမိတော့မှ ဟင်း... ဒင်း... မိန်းမလက်ရေးနဲ့ တူအောင် ဖျက် ရေးထားတာပဲလို့ သီတာယုံတော့တာ ကိုရဲ့”

ယင်း၌ ခင်မောင်လင်းမှာ တင်လှလက်ရေးဖျက်ရေးတတ်ပုံကို လည်းကောင်း၊ မိမိမမြင်မတွေ့ရဘူးသော အစေခံ မောင်သိန်းဆိုသူကို လည်းကောင်း တွေး၍ ကျေးဇူးတင်မိပေတော့သည်။

“ကဲ... ကို... ရေ” သီတာ စကားဆက်၏။

“အချိန်ကြာနေလို့လည်း မရဘူး၊ သီတာတို့မှာ မိတင်ရှိုသေး တယ်၊ မနေ့က တရုတ်မ ရှုကြည်ရယ် ပူတင်း သုံးခွက်ဆက်စားလို့ ညမှာ မအိမလယ်ကြီးဖြစ်ပြီး ဆရာဝန်ခေါ် ရတယ်၊ အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်က အား ကစားမယ်တွေ အစားအသောက် ဆင်ခြင်ဖို့ လက်ချာပေးမယ်၊ နို့ပြီး ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းလဲ ယူရဦးမယ်”

ဆိုပြီးနောက် “ဪ... ဒါနဲ့ ကို... သီတာ့ ကြွက်ဖြူရုပ် ကလေး ပြန်ပေးတော့လေ”

ခင်မောင်လင်းမှာ ဒီကိစ္စ မလာတော့ဘူးလားဟု အောက်မေ့၍ စိတ်အေးချမ်းသာရှိနေရာမှ ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်သလို ဘွားခနဲပေါ်လာ လေတော့ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ပြီးမှ...

“အား... အား... အခု ဒီမှာပါမလာခဲ့ဘူး”

“ဒါဖြင့် အခန်းထဲပြန်ယူလိုက်ပါ၊ နှစ်မိနစ်လောက်တော့ သီတာ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

ကဲ... ခက်ချေကပြီ။ ခင်မောင်လင်းသည် မျက်လုံးများ ပြာသွား ၍ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သွားသည်ဟု ထင်မိ ၏။ သို့သော် သူ၏မျိုးရိုးမှာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းကဲ့သို့ ရွှေဘိုနယ်မှ လက်ဝဲသူနွဲ့၏ အဆက်အနွယ်ဆိုလားပဲ။ အခက်အခဲတွေ့လာပြီ ဆိုမှဖြင့် ရုတ်တရက် ကျရောက်ရသည့်အပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ရန် အကြံဉာဏ်များရှိ သတဲ့။ လက်ဝဲသူနွဲ့သည် ‘မဲဇာတောင်ခြေ’ ရတုကို ရေးခဲ့သည်။

ခင်မောင်လင်းကား ရုတ်တရက်ရသော စိတ်ကူးဖြင့်...

“အဲဒါ ပြောရဦးမယ် သီတာ၊ သီတာ့ဆီက အဲဒီကြွက်ဖြူရုပ် ကလေး ပြန်ပို့လိုက်တော့ ကိုယ့်စိတ်မှာ သိပ်ပြီး ထိခိုက်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်သက်တော့ ငါ ဒုက္ခရောက်ပါပြီလို့ စိတ်မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ အဲဒီ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး ခြေနဲ့ကန်လိုက်မိတာ ခြေထောက်တစ်ဖက် ကျိုးသွား တယ်သီတာရယ်”

သီတာလည်း ရည်းစားဦးထားစ မိန်းကလေးတို့ဓမ္မတာ ရည်း စားပြောသမျှ အဟုတ်မှတ်တတ်သည့်အတိုင်း...

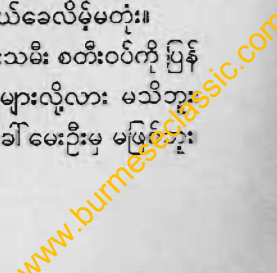
“အောင်မယ်လေး... ကိုခြေထောက်မကျိုးဘဲ ကြွက်ရုပ်ကလေး ခြေထောက်ကျိုးတာပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့”

ဆိုပြီးမှ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သွားယူချေပါ၊ သီတာမှာ အပ်နဲ့အပ်ချည်ပါ သားပဲ၊ ပြန်ချုပ်ယူမှာပေါ့”

ဟယ်... ခက်ပြန်ရောတစ်ချို့၊ သို့သော် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းနဲ့ အတူ လက်ဝဲသူနွဲ့၏ အဆက်အနွယ်ကလား၊ ဘယ်ခေလိမ့်မတုံး။

“အဲဒါ... အဲဒါလေ ဒီသင်္ဘောက အမျိုးသမီး စတီးဝပ်ကို ပြန် ချုပ်ဖို့ ပေးထားလိုက်တယ်၊ ဒီမိန်းမကလဲ အလုပ်များလို့လား မသိဘူး အားကြီး လက်နှေးတာပဲ၊ ခုထိ ပြန်မပို့သေးဘူး၊ ခေါ်မေးဦးမှ မဖြင့်ဘူး ရရချင်း သီတာဆီ လာပို့မယ်လေ”

သီတာသည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် သက်ပြင်းကလေး ရှု၍ နေရာမှ ထခြင်း...

“ဒီလိုဆိုလဲ ကောင်းပါပြီလေ၊ တခြားရည်းစားဆီ ရောက် မသွားတာဘဲ တော်လှပါပြီ”

သီတာသည် သူတို့ အသင်းဥက္ကဋ္ဌ၏ “အားကစားမယ်များ အစားမပုတ်ဖို့ လက်ချာနားထောင်ပြီး အဖွဲ့နှင့် ကုန်းကော့ကွကား လေ့ကျင့်ခန်းယူရဦးမှာမို့ ရည်းစားနှင့် ကြာရှည်မနေနိုင်ဘဲ စာကြည့်- န်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ခင်မောင်လင်းကား “ဒီလိုဆိုလဲ ကောင်းပါပြီလေ၊ တခြား ရည်းစားဆီ ရောက်မသွားတာဘဲ တော်လှပါပြီ” ဟူသော မိမိ ချေပခွင့်မရ လိုက်ဘဲ သီတာနောက်ဆုံးပြောသွားသည့် စကားကို တွေး၍ ကျောစိမ့် ကာထိုင်ရာမှထထဲ အကြာကြီး ငူငိုငံနေမိသည်။

မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် ရှိမှ “ဟ... ငါ ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ် မှာတဲ့ ကြက်ရုပ်ပြန်ရဖို့ ကြိုးစားရမှာပါကလား၊ အိုး... အလဟဿ အချိန်ကုန်သွားလိုက်တာ” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ပြီး မော်လီဝင်းကို တွေ့ရန် အရှာထွက်လေသည်။

(၁၀) မိနစ်လောက်ရှာမှ သင်္ဘောအပေါ်ဆုံး ကုန်ပတ်ပေါ်ရှိ ကစားစရာပစ္စည်းများထားသော နေရာတွင် မော်လီဝင်းအား သင်္ဘော ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် စားပွဲတစ်ခုမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ မြွေနှင့် လှေကား ကားချပ် ကစားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဤနေရာ၌ သင်္ဘောဆရာဝန်တို့အကျင့်ကို ပြောရဦးမည်။ ယင်းသို့ ပင်လယ်ပြင်၌ ခရီးရက်ရှည်သွားသော သင်္ဘောပေါ်ဝယ် ခရီး သည်အားလုံးတို့၏ ကျန်းမာရေးတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လျှင် ကုသဖို့ အရေးမှာ ယင်းဆရာဝန်ကိုသာ အားထားနေကြရသည်ဖြစ်ရာ သင်းမှာ သင်္ဘော ကပ္ပတိန်ထက်ပင် မျက်နှာပွင့်လှပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီမောင်မျိုးတွေက ဒီအခွင့်အရေးယူ၍ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသော အမျိုးသမီး ချောချော များကို မိတ်ဖွဲ့ကာ တွဲဖော် ကစားဖော်လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် များစွာသော ဂေါ်လူငယ်တို့၏ အမြင်ကပ်ခြင်းကို ခံရကုန်၏။

အကြင်လူငယ်တစ်ယောက်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဂေါ်နေအံ့၊ ယင်းအမျိုးသမီးကို သင်္ဘောပေါ်ဆရာဝန်က ခေါ်တွဲထားသဖြင့် အနားသိခွင့်မရဘူးဆိုသော် မည်သို့ရှိချေမည်နည်း။

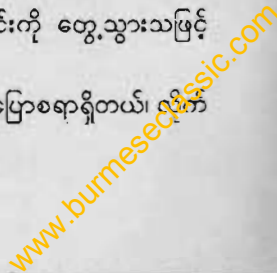
ယခု ခင်မောင်လင်းအပြစ်ကား ဤသို့မဟုတ်၊ မော်လီဝင်းကို နည်းနည်းကလေးမျှ မေတ္တာမရှိပါဘဲလျက် ဒီဆရာဝန်ကြောင့် မိမိ၏ အရေးကြီးသောကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခွင့်မရသဖြင့် ၎င်းဆရာဝန်ကို အရည် ညှစ်ပြီး အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်နေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဒါ ဆရာဝန်အလုပ်လား။ ဆရာဝန်ဆိုတာ နားကျပ်နဲ့ လူနာကို စမ်းနေရမည်။ သို့မဟုတ် လက်နှိပ်ခတ်မီးကလေးနှင့် အာခေါင်ကို ထိုးကြည့်နေရမည်။ ဒီလိုမှ ကြည့်စရာ လူနာမရှိဘူးဆိုပါက ဆေးစပ်နေရမည်။ သို့မဟုတ် ဆေးစာအုပ်ထူထူကြီးကို ဖတ်နေရမည် မဟုတ် တုံလော။ အခုတော့ မြာချောချော ခေါ်တွဲပြီး သူငယ်နှပ်စား ကလေးကစားတဲ့ မြွေနဲ့လှေကား ကစားနေသတဲ့ခင်ဗျာ။

ယင်းသို့တွေးပြီး ခင်မောင်လင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် ကစား နေသည့် နံဘေးဖြတ်၍ ခေါက်ကပြန်က လျှောက်သည်။ သင်းတို့အနီး ရောက်တိုင်း ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး မော်လီဝင်းအား အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကား သူ့ကို ဂရုမပြုကြ။ ဟိုဟို ဟီဟီနှင့် တစ်ယောက်တလဲ အံ့စကလေးခေါက်လိုက်၊ အကွက်ရွှေလိုက် လုပ်နေကြရာ ခင်မောင်လင်း၏ ဆဌမမြောက် ချောင်းခြောက်ကျတော့မှ မော်လီဝင်းက သူ့အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အနည်းငယ် အံ့ဩ သော ပုံသဏ္ဍာန်ကလေးကို ပြ၏။ သတ္တမမြောက် အခေါက်တွင် “ဒီလူ မြင်ဖူးပါတယ်” ဟူသော ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ကြည့်၏။ အဌမမြောက်တွင်ကား “ဟေ့... မင်းဘယ်လိုအကောင်လဲ” ဟူသော အမူအရာမျိုး လုပ်ပြ၏။ (နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကိုးခင်ဗျာ) ဆရာဝန်ကလည်း ချောင်း ခြောက်ကြီး တဟွန်ဟွန်နှင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ လျှောက်နေသော ခင်မောင်လင်းအား ဆရာဝန်တို့တာဝန် ဒဏ်ရာရရှိသူကို ကုရမည့်အစား ဒဏ်ရာထပ်ပေးလိုက်ချင်သော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်၏။

သို့တိုင် မန်ကျည်းတုံသား ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းကဲ့သို့ လက်ဝဲ သူနွဲ့ အဆက်အနွယ်ဖြစ်သော ခင်မောင်လင်းသည် မလျှော့သေး။ နဝမ အခေါက် ချောင်းခြောက်ဟန်ဦးမည်ဟု ခြေဦးအလှည့်လိုက်တွင် သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာ ပလာယာနှင့် ညှပ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ စပ်ဖျဉ်း ဖျဉ်း ဖြစ်သွား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လား... လား... သီတာ လေ့ကျင့်ခန်းယူရာမှ ပြန်လာရင်း ခင်မောင်လင်းကို တွေ့သွားသဖြင့် လက်မောင်းဖျစ်ကာ...

“ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ လား... ပြောစရာရှိတယ်၊ လိုက် ခဲ့စမ်း”

ကောင်းပြေးပြီး နွဲ့ဗွတ်ထဲ ဆော့ကစားနေသော ကလေး ဆရာမ မိသားစုသို့ ခင်မောင်လင်း ပါသွားလေတော့သည်။ သီတာက ဦးဆောင်သွား၍ အောက်ထပ်ရုံ စာကြည့်ခန်းထဲ ရောက်သောအခါ၌ ဆိုရာတွင် ဝင်ထိုင်ကြပြီး သီတာက...

“ကို... ကိုကို သီတာ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

ခင်မောင်လင်းက စိတ်ထဲ မလုံမလဲနှင့်...

“ပြောပါ သီတာ”

“အဲဒါပြောရင် သီတာကို သိပ်ပြီးသဘောထားသေးတယ်လို့ ထင်မှာလားဟင်”

“အို... မထင်ပါဘူး မထင်ပါဘူး”

ဘာပြောရမည်မသိသေးဘဲနှင့်ပင် အဖြေပေးလိုက်ရ၏။

“နို့ပြီး သီတာတောင်းတဲ့ ကတိကိုရော ကို ပေးနိုင်မှာလားဟင်”

“အို... အချစ်အတွက်ဆိုရင် အသက်နဲ့လဲပြီး ပေးမှာပေါ့”

“ကိုကို ဒါကြောင့်ချစ်တာ” ဟုပြောပြီး လူလစ်သည်နှင့် မွေးမွေ့လေးတစ်ချက် ပေးလိုက်၏။ ပြီး...

“သီတာပြောချင်တာက ကို... ဟိုမိန်းမနဲ့ စကားမပြောရဘူး”

“ဘယ်မိန်းမလဲ”

“ရှုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်း”

ခင်မောင်လင်း မမျှော်လင့်တာ ကြားရသဖြင့် “အား” ဆိုပြီး မျက်နှာပျက်သွားရာ သီတာက နှုတ်ခမ်းစု၍...

“ဘာလဲ... ကို... ဒီဟာမကို မပြောဘဲ မနေနိုင်လို့လား”

“အား... မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး နေနိုင်ပါတယ်”

စင်စစ် ခင်မောင်လင်း မျက်နှာပျက်သည်မှာ မော်လီဝင်းအား မေးထူးခေါ်ခြင်းမှ မလုပ်ချင်ပါ။ သို့သော် ဟိုကြက်ရုပ်ကိစ္စက ပြောစရာ ဆိုစရာရှိနေသေးသည် မဟုတ်တုံလော။ အခုမှ ခွကျလေပြီ။

ဒီအချိန်မှပဲ သီတာက အမိန့်ထုတ်သည်။

“ဒါဖြင့် မပြောနဲ့၊ ဒီမိန်းမ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ လူချောချော မြင်တိုင်း လျှောက်ကြိုက်ချင်နေတာ”

ခင်မောင်လင်း တံတွေးတစ်ချက် မျှိုလိုက်ပြီး “အာ... ဒီလို လဲ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သူ ဘာလှရှိနိုးနဲ့ သေချာနေပြီပဲ”

“ဟင်း... ဒီမိန်းမမျိုးလား တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အားရမှာ၊ ဒီသင်္ဘောတစ်စင်းလုံးက လူတစ်ဝက်လောက်နဲ့မှ ကျေနပ်မယ့်ဟာမျိုး၊ အခု မျက်နှာပျက်ပြီနဲ့ သင်္ဘောဆရာဝန်နဲ့တောင် တွဲနေတာကြည့်လေ”

ခင်မောင်လင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၊ ကြောင်စိစိမြင်နေရာ သီတာက ဆက်၍ “ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကို၊ ဟိုဟာမ မကောင်းကြောင်း ပြောလို့ စိတ်ထိခိုက်သလား”

ဒါတော့ ခင်မောင်လင်းက သွက်လက်စွာပင် လက်ရော ခေါင်းရောခါက... “အား... မဟုတ်ရပါဘူး၊ မဟုတ်ရပါဘူး” ဆိုပြီး...

“ကို စဉ်းစားနေတာက...”

“ဘာလဲ... ပြောစမ်း...”

“ဒီမိန်းမက ဆိုရယ်ကျချင်တယ် မဟုတ်လား၊ တစ်နေရာမှာ တွေ့လို့ သူကစပြီး စကားပြောလာရင်...”

သီတာက ဖြတ်၍...

“အို... ခက်တာမှတ်လို့... ‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အနား မလာနဲ့၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားက ခင်ဗျားနဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ မှာထားတယ်’ ပြောလိုက်ရုံပဲပေါ့”

ခင်မောင်လင်း သက်ပြင်းချလိုက်ရာ သီတာက...

“ဘာလဲကို၊ ဒီလို မပြောချင်လို့လား”

“အို... ပြောပါမယ့် ပြောပါမယ်”

“အဲဒါ ကတိစကားနော်၊ ဒါလင်”

“ကောင်းပါပြီ အသက်ရယ်”

“ဒါမှ သီတာအချစ်” ဟု ဝမ်းကစ်စ် ပေးလိုက်သေး၏။

ယင်းအချိန်၌ သာယာသော ခေါင်းလောင်းသံမြည်လာလေရာ သီတာက ဆွဲခေါ်မှထပြီး...

“ဟော... နေ့လယ်စာ ခေါ်ပြီ ကို၊ လာ သွားကြစို့”

အကြင်သူတစ်ယောက်သည် အခြားသူတစ်ယောက်နှင့် အရေးကြီးလှသော ကိစ္စအတွက် ပြောစရာဆိုစရာ ရှိနေသည်။ ဒါကို “စကား မပြောပါ” ဟု ကတိပေးလိုက်ရတော့ မည်သို့ ပြုအံ့နည်း။ ခရု အဆံနှင့် လူမှာဉာဏ်နှင့် ဖြစ်လေရာ စာပေပေါ်သေးသော ဂူအောင်းခေတ်က ဆိုလျှင် ဂူနံရံများမှာ အရုပ်များ ရေးချေမည်။ ယခု နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်၌ ကား လူများ စာတတ်နေကြပြီ ဖြစ်၍ စက္ကူနှင့်ကလောင်ကို အသုံးချဖို့သာ ရှိပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်လင်းသည် နေ့လယ်စာစားပြီး နောက် သီတာနှင့်ခွဲကာ သင်္ဘောပေါ်ရှိ စာအုပ်စာရေးကိရိယာဆိုင်သို့ သွား၍ စာအိတ်နှင့်စာရေးစက္ကူကတ် ဝယ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ သူ မည်သို့မည်ပုံ ရေးရမည်နည်းဟု အမျိုးမျိုး စဉ်းစားပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ရေးချ လိုက်သည်။

မောင်ခင်မောင်လင်းက မမော်လီဝင်းအား သိကြား စေလိုက်ပါသည်။ စတီးဝပ်စူဇူကီးဆန်မှ တစ်ဆင့် မမော်လီဝင်း ယူသွားသော ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ယခု ဤစာနှင့်လာသူ အား ပြန်ပေးလိုက်ပါက မောင် ခင်မောင်လင်းက မမော်လီဝင်းကို အထူးပဲ ကျေးဇူး တင်ပါသည်။

ဒီဟာမကို အောက်ကျခံ၍ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်နှင့် မရေးချင် သဖြင့် အထက်ပါဟန်မျိုးကို ရေးလိုက်ရာ သူ့ဟာသူ ပြန်ဖတ်ပြီး အတော် သဘောကျမိ၏။ ငါ မခေပါလားဟုလည်း အောက်မေ့မိ၏။

ဘဲလ်ကိုနိပ်ပြီး စတီးဝပ်စူဇူကီးကို ခေါ်လိုက်သည်။ မကြာမီ၌ အခန်းတံခါး ပွင့်ကာ စူဇူကီးသည် သူ့ပါးစပ် ပွစိပွစိ နှင့် "စိန်ကြည်နော် စိန်ကြည် လင်ယူပက်စက်သည်၊ နိပွန်းက တိုကျိုပြန် ငိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်၊ ဝွမ်. . ဝွမ်. . ဝွမ်" ဟု တီးတိုးရေရွတ်၍ ဝင်လာ၏။

ခင်မောင်လင်းက. . .
"ခင်ဗျားကြီး ဘာဆိုလာတာလဲ"
"မာစတာ ကျွန်တော် ဒုတိယတန်း ခရီးသည်တွေ ဖျော်ဖြေမယ့် ကွန်ဆပ်မှာ မြန်မာသီချင်းဆိုရမယ် မာစတာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မြန်မာပြည် တုန်းက ရခဲ့တဲ့သီချင်း မေ့တော့တော့ရှိနေလို့ ပြန်လေ့ကျင့်နေပါတယ် မာစတာ၊ ကျွန်တော် ဆိုပြပါမယ်၊ မှန်၊မမှန် ပြောပါ မာစတာ"

ခင်မောင်လင်း မျက်နှာရှုံ့ကာ. . .
"အိုး ခင်ဗျားသီချင်းကြီး မကြားချင်ပါဘူး၊ ကောင်းလဲ မကောင်း ဘဲနဲ့"

"ကျွန်တော် မြန်မာပြည်က ဒါပဲရခဲ့တာပဲ မာစတာ"
"ကဲ. . . ထား. . . ထား၊ ဒီမှာအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်၊ ဟောဒီစာကို ယူသွား၊ မော်လီဝင်းဆီ သွားပေး၊ သူ့ဆီက ပြန်ပေးမှာကို စောင့်ယူခဲ့၊ မော်လီဝင်း အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ်"

နေ့လယ်စာအပြီး၌ မော်လီဝင်း ဟိုဆရာဝန်နှင့် အတူပဲ အပေါ် ထပ်ပြန်တက်သွားသည်ကို သူ့မြင်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် စူဇူကီး သည် ချက်ချင်းမသွားသေးဘဲ ခင်မောင်လင်းကိုတွေ့၍ ကြည့်နေသဖြင့်. .

"ဘာလဲ. . . အဘိုးကြီး"
ဦးခေါင်းညွတ်၍ တံတွေးမိုလိုက်ပြီး. . .

"မာစတာ ကျွန်တော့်ထက် အများကြီး ငယ်ပါတယ်နော်"
ခင်မောင်လင်းက သူ ဘာဆိုလိုချင်သည်ကို မည်သို့မျှ နား မလည်သေးသဖြင့် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့. . .

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အဖေလောက် ရှိပါတယ်"
စူဇူကီး အကွက်ရသွားကာ. . .

"ဟုတ်ပြီ မာစတာ၊ မာစတာကို ကျွန်တော်သားကလေးလို သဘောထားပြီး ပြောပါရစေ"

"ပြောပါ. . . အဘိုးကြီး"
"သင်ဘောစတီးဝပ်အဖြစ်နဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ပြီး အလုပ်လုပ်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဘကြီး ယာမာရီးတား အခု သူ့သေသွားပါပြီ"

"အခု ဒီသင်ဘောပေါ်မှာ သေတယ်. . ."
"မဟုတ်ပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကပဲ ဆေးရုံမှာ သေပါတယ်"

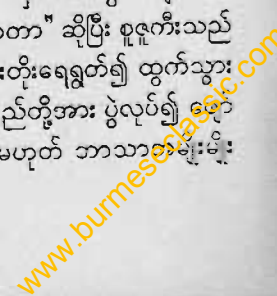
"အို. . . ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ ဘာတုံးဗျ"
"နားထောင်ပါဦး မာစတာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမခဲ့ဖူးပါ တယ်၊ နောင် မရှင်းမရှင်းဖြစ်မယ့်ကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တော့မှ စာပေးစာယူနဲ့ မလုပ်နဲ့တဲ့"

ခင်မောင်လင်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ. . .
"အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောပါမယ် မာစတာ၊ မော်လီကောဆန် မှာ မာစတာဘလုရှ်နီးရှိပါတယ်၊ မာစတာမှာ အင်မတန်ချောမောလှပပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ အားကစားမယ်ကလေး သီတာကောဆန် ရှိနေပါ တယ်"

ယင်းမှ ခင်မောင်လင်းက ရိပ်စားမိတာ. . .
"တော်. . . တော်. . . အဘိုးကြီး၊ အခု ကျွန်တော်စာပေးခိုင်း တာက ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သွားမှာသာ သွားချေ"

ယင်းမှ "ဒီလိုဆို. . ကောင်းပါပြီ မာစတာ" ဆိုပြီး စူဇူကီးသည် "စိန်ကြည်နော် စိန်ကြည်" သီချင်းကို နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်၍ ထွက်သွား လေသည်။ သူတို့စတီးဝပ်တို့ တာဝန်မှာ ခရီးသည်တို့အား ပွဲလုပ်၍ ချော ဖြေရာတွင် မိမိတို့တတ်ကျွမ်းသော အက၊ သို့မဟုတ် ဘာသာတမျိုးမျိုး သီချင်းများကို သီဆို၍ပြရသည်။

သုတေသနသည် ကမ္ဘာလှည့်နေရသော အလုပ်သမားများ ဖြစ်လေရာ အချို့က အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ အချို့က ပြင်သစ်၊ အချို့က စပိန်၊ အီတလီ၊ ဘာမနီ၊ အိန္ဒိယစသည်ဖြင့် တတ်ကျွမ်းကြကုန်သည်။ စူဇူကီးမူ မြန်မာ ကောင်းတတ်ကျွမ်းသည်မို့ မြန်မာသီချင်း ဆိုရမည်။ သူရဲခံသည်ကတော့ လူပန်ခေတ်က မြန်မာပြည်တွင် ပေါ်ခဲ့သည့် "စိန်ကြည် လင်ယူပက်စက်" သောသီချင်း။

စူဇူကီး ထွက်သွားပြီးနောက် ခင်မောင်လင်းသည် သူ့အခန်းထဲ မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စောင့်သည်။ သင်္ဘောခန်းထဲ လမ်းလျှောက်ရသည် မှာမနိပ်ချေ။

လျှောက်စရာက ကျဉ်းသောကြောင့် ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်ရရာ နွားတလင်းနယ်နေသည်နှင့် တူချေသည်။

သူ အပတ်နှစ်ဒါဇင်မက လှည့်ပြီးနောက် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ စူဇူကီး ပြန်ရောက်လာသည်။

"စာပြန်ပေးလိုက်တယ် မာစတာ"

ခင်မောင်လင်း စာကို လှမ်းယူရင်း...

"ဘာရောပြောလိုက်သေးသလဲ"

"ဘာမှ မပြောဘူး မာစတာ ရယ်တယ်"

ရယ်သည်ဆိုရာ၌ ခင်မောင်လင်းစိတ်မှာ မနှစ်မြို့ချေ။ သူ့အား လှောင်ပြောင်သော ရယ်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ရမည်။

စာအိတ်ကို ဖောက်ဖွင့် ဖတ်လိုက်သောအခါ၌...

မမော်လီဝင်းက မောင်ခင်မောင်လင်းအား သိကြားစေလိုက်သည်မှာ ကြွက်ဖြူရုပ်ကို ပြန်၍ အလိုရှိပါက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရန် အပေါ်ထပ်ရှိ မမော်လီဝင်းထံသို့ မောင်ခင်မောင်လင်း လာခဲ့စေလိုပါသည်။

ခင်မောင်လင်း တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

စူဇူကီးက ဦးခေါင်းညှစ်၍...

"ကျွန်တော့်ကိစ္စ ပြီးပြီလား မာစတာ"

"မပြီးသေးဘူး၊ အခုမှ စလုံးရေစ ရှိသေးတယ်"

"အား... ကျွန်တော့်မှာ ဟိုသီချင်းပြန်ပြီး လေ့ကျင့်စရာ ရှိပါသေးတယ် မာစတာ"

"လမ်းမှာ သွားရင်းလာရင်းပဲ ပါးစပ်ကဆိုလေ့ကျင့်ပေါ့" ပြောပြီး ဖောင်တိန်ကိုင်ကာ စာတစ်စောင် ရေးပြန်သည်။

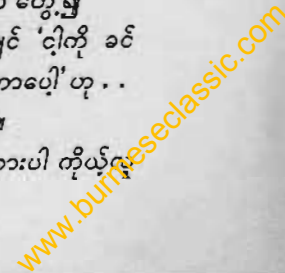
ဇေယျာမြေစာပေတိုက်

မောင်ခင်မောင်လင်းက မမော်လီဝင်းအား သိကြားစေလိုက်ပါသည်။ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးသည် မမော်လီဝင်းပိုင် မဟုတ်၊ မောင်ခင်မောင်လင်း၏ ချစ်သူ သိတာ၏ ပစ္စည်းဖြစ်နေရာ ဤကိစ္စက ရှင်းနေပါသည်။ ပြန်ပေးလိုက်ရုံသာ ရှိပါသည်။ ဘာမှ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဆွေးနွေးနေစရာ အကြောင်း မရှိပါ။ မောင်ခင်မောင်လင်းက သူ့ရည်းစားသိတာအား မမော်လီဝင်းကို နှုတ်ဖြင့် စကားမပြောရန် ကတိထား ပြီးဖြစ်၍ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှု မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိစေအပ်ပါသည်။

သင်္ဘောလှေကားတို့မည်သည် မတ်စောက်ကျဉ်းမြောင်း၍ တက်ရဆင်းရ ပင်ပန်းလှသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဘိုးကြီး စူဇူကီး တော်တော်ပဲ ဟိုက်ထိုးလာသည်။ ချွေးသုတ်ကာ အခန်းထဲဝင်လာ၍ ဟိုကပေးလိုက်သော စာကို ခင်မောင်လင်းလက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ခွင့်ပန်၍ ခင်မောင်လင်း အိပ်ရာပေါ် တက်ထိုင်လျက် ခြေဆန့်ကာ ပေါင်များကို ဖျစ်နေသည်။

ခင်မောင်လင်းစာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သောအခါ... မမော်လီဝင်းက မောင်ခင်မောင်လင်းအား ပြန်လည် သိကြားစေလိုက်သည်မှာ ချစ်ကတိကြောင့် နှုတ်ဖြင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှုမပြုဘဲနှင့် ကြွက်ရုပ်ကို အလိုရှိပါက အေးသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးဘသော်ထံ သွား၍ ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်ပါမည်ဟု စာချုပ်၊ ချုပ်ပါ။ ၎င်းစာချုပ်ထဲတွင် ကိုဘလှရွှန်းအား နတ်ရှင် နောင်မဟုတ်သော်လည်း အေးသုံးလုံးရုပ်ရှင်မှာ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ ခန့်ရမည်ဟု ပါစေရမည်။ မမော်လီဝင်း၏ ၎င်းဆန္ဒကို မောင်ခင်မောင်လင်းက လိုက်နာပါက မနက်ဖြန်ခါ၌ မမော်လီဝင်းသည် ထိုကြွက်ရုပ်ကိုကိုင်၍ လမ်းလျှောက်လိမ့်မည်။ သိတာတုတ်ကြီး (ဟား... ဟား) က တွေ့၍ 'ဒီကြွက်ရုပ် ဘယ်ကရသလဲ မေးလျှင် 'ငါ့ကို ခင်မောင်လင်းက ချစ်လက်ဆောင် ပေးတာပေါ့' ဟု... မမော်လီဝင်းက ပြောလိုက်လိမ့်မည်။

P.S. ကြပ်ကြပ်စဉ်းစားပါ ကိုယ့်လူ့ဇေယျာမြေစာပေတိုက်

ခင်မောင်လင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးမိလေသည်။
သူ့ တစ်သက်တာမှာ ဒီတစ်ခါ ဒေါအပူဆုံးဟု ထင်မိသည်။
တတုန်ကယင် ဖြစ်၍ စာပင် ရှည်ရှည်မရေးနိုင်တော့ပါ။
အောက်ပါအတိုင်း တိုတိုလေးပဲ . . .

မင်းကိုယ်မင်း ဘာအောက်မေ့နေသလဲ။

မော်လီဝင်း၏ ပြန်စာကတော့ . . .

အခု ကျွန်မဟာ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို လက်ဝယ်
ရရှိထားသူပါရှင်။

ခင်မောင်လင်း ပို၍ ကျွဲမြီးတိုလေကာ . . .

နင်ဟာ သူ့ခိုးမ။

ငါးမိနစ်လောက်အကြာ စူဇူကီးလေးဖက်သွားခမန်း ကုတ်ချည်
စွာပြန်လာ၍ မော်လီဝင်းထံမှ ပြန်လိုက်သော စာကတော့ . . .

အောင်မယ်လေး ဘုံရုံးရေ၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပဲနဲ့။

ခင်မောင်လင်း ရေးလိုက်ပြန်သည်။

ဟုတ်လိုက်သမ အယုတ်တမာ သူ့ခိုးမ။

တစ်ဖန် မော်လီဝင်းဆီက . . .

ဘယ်သူပြောပြော ကျွန်မတော့ ဒီနေ့ သိပ်ပျော်တာပဲရှင်။

ခင်မောင်လင်း နောက်ဆုံးစာအဖြစ် ရေးလိုက်သည်။

ခုချက်ချင်း ပေးလိုက်ရင် ပေးလိုက်၊ မပေးလိုက်ရင်

သင်္ဘောအာဏာပိုင်ကို တိုင်တော့မည်။

တိုင် . . . တိုင် . . . တိုင်တစ်လုံး ငါးပြား ဟား . . . ဟား။

စူဇူကီးလက်ထဲ၌ ကြွက်ရုပ်အစား ဤစာပဲပါလာတော့ . . .

ခင်မောင်လင်း အံတဂျစ်ဂျစ်ကြိတ်ကာ . . .

“ဟင်း . . . တွေ့ကြမယ်ပေါ့ကွာ” ဟုသာ ပြောပြီးနောက်ထပ်
ဖောင်တိန်ကို မကိုင်တော့ချေ။

စူဇူကီးလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ မထနိုင်တော့ပြီ။

အခန်း (၁၃)

သင်္ဘော၏နာရီများ (၄) နာရီထိုးချိန်၌ စတီးဝပ်တွေ အလုပ်
များလျက် ရှိကြလေသည်။ (၂) နာရီခွဲ နေ့လယ်စာပြီးသည့် အချိန်မှစ၍
နောက်ထပ် ဘာမျှမကျွေးရသေးသော ခရီးသည်တို့အတွက် ကော်ဖီနှင့်
ကိတ်မုန့်များကို ပြင်ဆင်နေကြရသည်။ ယင်းအချိန်၌ တင်လှသည်
သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးနှံ့အောင် ခင်မောင်လင်းကို ရှာနေရာမှ “ခရီးသည်
များတိုင်ကြားရန်အခန်း” ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

တင်လှသည် ခင်မောင်လင်းကို ခင်မင်ကြင်နာမှု ရှိပါသည်။
ခင်မောင်လင်းမှာ အခက်အခဲတွေ့နေ၍ ကူညီပါရန် သူ၏အကြံဉာဏ်ကို
အားကိုးတကြီး တောင်းနေစဉ်က အပြည့်အဝပဲ ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် မိမိစဉ်းစား၍ ဦးနှောက်ထဲတွင် ထိုကိစ္စ အရည်
မလည်မိတွင် ခင်ခင်မြူးနှင့် စစ်တုရင်ကစားရန် ချိန်းဆိုထားသည်ကို
ရုတ်တရက် သတိရလာသဖြင့် ခင်မောင်လင်းဆီမှ အမြန်လစ်ခဲရသည်ကို
စိတ်မကောင်းပါ။ ထိုကြောင့် ခင်ခင်မြူးနှင့် အားရအောင် ကစားပြီးမှ
ပြန်သတိရ၍ တော်တော်ကြာကြီးလိုက်ရှာခဲ့ရာ ယခု (၄) နာရီထိုးမှပဲ
ခင်မောင်လင်းအား ‘တိုင်ကြားခန်း’ ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရပေ
တော့သည်။

သို့သော် ခင်မောင်လင်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ သင်္ဘော
ဆရာဝန် (၂) သူနှင့်အတူပါလာသည်။ သင်္ဘောဆရာဝန်သည် ခင်မောင်
လင်းပခုံးကို သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်နှင့် ညင်သာစွာဖက်လျက် ကရုဏာ
သက်ဟန်ပြုရသော ဆရာဝန်တို့အသံဖြင့် . . .

“ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါ။ ခင်ဗျား
အခန်းကို ပြန်ပါ။ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေပါ။ နှစ်နာရီမှာတစ်ကြိမ် သောက်ဖို့
ဆေးရည်ကို ကျွန်တော် စတီးဝပ်တစ်ယောက်နဲ့ အပို့လွှတ်လိုက်ပါပေါ့။
စိတ်ချပါ။ စိတ်ချပါ။”

ဟုပြောပြီးနောက် သင်္ဘောသင်္ဘောတို့တွင် ပို၍တာဝန်ကြီးသော အမျိုးသမီးချောချောနှင့် တွဲရန် နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဤမှ တင်လှသည် ခင်မောင်လင်းအား ဝမ်းသာအားရ အသံဖြင့် လိုက်သည်။ သို့သော် ခင်မောင်လင်း မျက်နှာမှာ မကြည်လင်၊ မှုန်ထိုင်း ထိုင်းနှင့် သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြာဝေနေဟန် ရှိသည်။

တင်လှသည် အနီးသို့ချဉ်းကပ်၍ . . .

“ဟေ့ . . . မင်းဘာဖြစ်တာလဲ သူငယ်ချင်း၊ ဘာရောဂါလို့ ဆရာဝန်က ပြောသလဲဟင်”

ခင်မောင်လင်းက ညောင်နာနာသံဖြင့် . . .

“လာကွာ အရက်ခန်း သွားကြရအောင်၊ ငါ နည်းနည်းတော့ သောက်ပစ်လိုက်မှဖြစ်မယ်”

တင်လှက အံ့ဩဟန်နှင့် . . .

“ဟာ . . . ဖြစ်ပါ့မလား သူငယ်ချင်းရ၊ မင့် အခုန ဆရာဝန်က အခန်းထဲပြန်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲနေ၊ နှစ်နာရီတစ်ခါသောက်ဖို့ ဆေးရည် အပို့လွှတ်လိုက်မယ် ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား”

သို့သော် ခင်မောင်လင်းက . . .

“အို . . . အလကားဆရာဝန် ဟု စက်ဆုပ်စွာ ရေခွက်လိုက်ပြီး “ဒါတွေထားစမ်းကွာ၊ လာမှာလာ” ဟု ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွား၏။ အရက်ခန်းထဲရောက်လျှင် ခင်မောင်လင်းက ဝိစကီမှာလိုက်၏။ တင်လှစိတ်ထဲတွင် အိုက်စပ်စပ်ရှိနေတာနှင့် အဆင်သင့်ဘဲဟု အောက်မေ့မိ၏။

ခင်မောင်လင်းသည် အစဦးတစ်ဝက်လောက်ကို ခပ်မြန်မြန် မော့လိုက်ပြီး နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ စုပ်၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် အေးစက်နေသော ဖန်ခွက်ကို ကိုင်လျက် ဝိစကီအရသာ စူးစမ်းနေဘိသို့ နှုတ်ခမ်းနှင့် လျှာနှင့်လိမ်းရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်။

ဤအချိန်မှ သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာလျက် ပင်ကို စိတ်လည်း ပြန်လည်ပေါ်လာဟန်ရှိသည်ကို တင်လှမြင်ရ၍ . . .

“ဟေ့ . . . သူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ခင်မောင်လင်းသည် မျက်နှာကို ရှုံ့၍ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ကာ . . . “ဒီမှာ တင်လှ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ နွားကျတဲ့အလုပ် လုပ်လိုက်မိတယ်ကွာ”

“ဟေ့ . . . ဘယ်လို”

“ငါပြောပြမယ်ကွာ” ဆိုပြီး . . .

“ဟေ့ . . . ဘယ်ယာရာ ဘယ်ပောက်သွားလဲ” ဟု အော်သဖြင့် တင်လှက သူ့လူ့ စိတ်မမှန်သေးဟု အောက်မေ့၍ . . .

“မင်းပြောမှာကို . . . ဘယ်ယာရာက ဘာလုပ်ဖို့တုံးကွ”

“ဘယ်ယာရာ . . . ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ” ဟု ပြောပြီး သူ့ဖန်ခွက် လက်ကွန်ရှင်းလိုက်ကာ သူ့အသံကြောင့် ရောက်လာသော စားပွဲထိုးအား နောက်ထပ် ဝိစကီ မှာလိုက်လေ၏။

ခင်မောင်လင်းသည် အသောက်ကိုလည်း မက်မက်မောမော ရှိလှသူမဟုတ်။ ဤကဲ့သို့ လောဘတကြီးလည်း မသောက်တတ်သဖြင့် တင်လှ အံ့ဩနေသည်။ ခင်မောင်လင်းအဖို့မှာမူ ဤသို့ ဝိစကီနှစ်ခွက်ကို ခပ်သွက်သွက်ကလေးချလိုက်ရမှ အခြေအနေ ကောင်းလာလျက် . . .

“ဒီမှာ တင်လှ၊ ငါ အခုန အကြီးအကျယ် ချောက်ကျနေတာ ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ မော်လီဝင်းနဲ့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“နို့ . . . ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“သုံးယောက်နဲ့၊ အို . . . သုံးကောင်နဲ့တောင်ကွ”

“ဘယ်အကောင်တွေလဲ”

“သင်္ဘော အင်စပက်တော်ရယ်၊ သင်္ဘော စုံထောက်ရယ်၊ သင်္ဘောဆရာဝန်ရယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်နေရာမှာ စုတွေ့ကြလို့လဲ”

“ငါ အခုနထွက်လာတဲ့ ‘ခရီးသည်များ တိုင်ကြားရန်’ ဆိုတဲ့ အခန်းထဲမှာပေါ့ကွ၊ စင်စစ်တော့ ဒီအခန်းထဲမျိုးကို ဘာကိစ္စကြီးဖြစ်ဖြစ် သွားဖို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“နို့ . . . မင်းက ဘယ်နှယ် ရောက်သွားတာလဲ”

“ဟို . . . မိန်းမကြောင့်ပေါ့ကွ”

“ဟင် . . . မင်းနဲ့မော်လီဝင်းနဲ့ ဘာဖြစ်ကြပြန်သလဲ”

“ငါက ကြွက်ဖြူရုပ်ကို တောင်းတယ်”

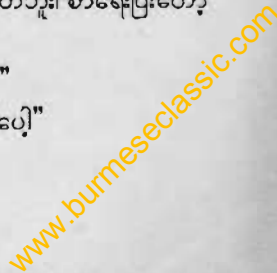
“ဟင် . . . မင်း သူနဲ့များ သွားပြောတယ်”

“အို . . . ပါးစပ်နဲ့ပြောတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးပြီးတော့ စုရူကီးနဲ့ ပို့ခိုင်းတယ်”

“မော်လီက စကားပြန်တော့ကော . . .”

“သူ့စာကိုလဲ စုရူကီး စောင့်ယူခိုင်းတာပေါ့”

“နို့ . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကြ . . .”

“အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ကွာ ငါ့ကြွက်ဖြူရုပ်ကို ပြန်လို့ချင်ရင် ငါတ အေးသုံးလုံးရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသား လုပ်ပါမယ်လို့၊ ဦးဘသော်ဆီမှာ သွားပြီး စာချုပ်ရမယ်၊ ဒီစာချုပ်ထဲမှာ ဘာလှူရုံးကိုပါငါနဲ့ အတူ အလုပ်ခန့်ပါမယ်လို့ ပါစေရမယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုမှ မလိုက်လျော့ရင်ဖြင့် နော်ဖြန်ခါသူကြွက်ဖြူရုပ်ကိုင်ထွက်ပြီးတော့ရင် သီတာကတွေ့လို့မေးတော့ ငါက သူ့ကို ချစ်လက်ဆောင်ပေးတာလို့ ပြောမယ်တဲ့ကွ၊ ထို့...”

တင်လှပါ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်၍...

“ဟင်း... အကျပ်ကိုင်တော့တာကိုးကွ၊ မိန်းမကြဲပဲ”

“မိန်းမတွေ အားလုံးပါကုန်အောင် ‘မိန်းမကြဲ’ လို့ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီကောင်မသာ စပယ်ရှယ်ယုတ်တာပါ”

“အေး၊ ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုပြန်ပြောရောလဲ”

“ဘယ်လိုစာပြန်လဲ လုပ်ပါကွ”

“အေး... ဘွာ... ဘွာ... ဘယ်လိုစာပြန်လဲ”

“ဒီအရုပ်ကို ခုချက်ခြင်း ပေးရင်ပေးလိုက်၊ မပေးရင် သင်္ဘော အာဏာပိုင်တွေဆီ တိုင်မယ်ဆိုတော့ သူက ‘တိုင်တစ်လုံးငါးပြား’ ဆိုတာနဲ့ ငါ ချက်ချင်း ဒေါသထွက်ပြီး အဲဒီတိုင်ကြားခန်းထဲ ရောက်သွားတာပဲကွ”

“အင်း... အဲဒီရောက်တော့...”

ခင်မောင်လင်းသည် ဝိစင်နီ နောက်ထပ်မှာလိုက်ပြန်ပြီး...

“အဲဒီရောက်တော့ အင်စပက်တာ ဆိုပါတော့ကွာ... အဲဒီ ဂျပန်အရာရှိက အင်္ဂလိပ်လို ရည်ရည်မွန်မွန်ပဲ ‘လူကြီးမင်း ဘာကိုစွန့်ပါ သလဲ’မေးတော့၊ ငါက ‘ကိစ္စကတော့ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ပျောက်တိုင်ရအောင် လာတာပါ’ ဆိုတော့၊ သူ့မျက်နှာ ရုတ်တရက် နီသွားပြီး ‘ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောပေါ်မှာ လူကြီးမင်းပစ္စည်း ပျောက်တယ်၊ ငါက ‘ဟုတ်ပါတယ်’ ဆိုတော့...”

သူ့ဆံပင်သူ ဆွဲလိမ့်ရင် ‘ဒုက္ခပါပဲ ကျုပ်တို့ကပွတိန်ဝါနာဘေ ဆန်သိရင်ဖြင့် အားကြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဒီတော့ ငါက ‘ခင်ဗျားတို့ကပွတိန် သိမှာကနောက် အခု ကျွန်တော်တော့ လက်ငင်းခံ စားနေရပြီ၊ အမြန်ဆုံး အရေးယူပေးပါ’ ဆိုတော့၊ သူ အင်မတန်စိတ် မကောင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ သူ့နံ့ဘေးက ဘဲလဲတစ်ခု နှိပ်လိုက်တယ်...

မကြာမီအတွင်းမှာပဲ ပါးသိုင်းမုတ်ဆိတ်ကြီး ဖွားဖွားနဲ့ အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးလောက်ရှိမယ့် ဂျပန်ကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ ဒီတော့ အင်စပက်တာက ငါ့ကို ‘သူဟာ နာမည်ကျော် သင်္ဘောစုံထောက်ကြီး နာကာမူရာပါပဲ’ လို့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူတို့ချင်း

ကွကျီ... ကွကျီ ပြောကြပြီးနောက် စုံထောက်ကြီးက ငါ့ကို သူတို့သင်္ဘော ပေါ်မှာ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် အင်မတန် စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ သို့သော် သူသည် ဘယ်လောက်ကြီး အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပါစေရအောင် ဆောင် ရွက်ပေးနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ သူလိုက်ရလျှင် လွတ်သွားတဲ့ အမှုရယ်လို့ သူ့ရာဇဝင်မှာမရှိသေးတဲ့အကြောင်း၊ ငါ့ကို နှစ်သိမ့်အားပေးစကားပြောရင် သူ့အိတ်ထဲက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးထုတ်၊ ခဲတံရေးဖွဲ့ပြင်ပြီး ငါပျောက် တဲ့ပစ္စည်းစာရင်းနဲ့ ခန့်မှန်းခြေတန်ဖိုး မေးတော့တာပါပဲကွာ”

ခင်မောင်လင်းသည် သူ့ဟာသူပြောရင်း အမောဆိုက်သွားသည့် အလား... မျက်ဖြူလန်မလို့ ဖြစ်သွား၍ ဝိစင်နီကို ကောက်မော့လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်နိုင်၏။

“တင်လှရ... မင်းစဉ်းစားကြည့်တော့ကွ၊ ဒါဟာ ငါ့အမှားပဲ၊ ဒီကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကိစ္စနဲ့ သင်္ဘောအင်စပက်တာကနေပြီး သင်္ဘော စုံထောက်ကြီးဆီ ရောက်ရတယ်ဆိုတော့၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ နွားကျတဲ့ အလုပ် လုပ်ခဲ့မိပါတယ်လို့ ပြောတာ”

တင်လှက...

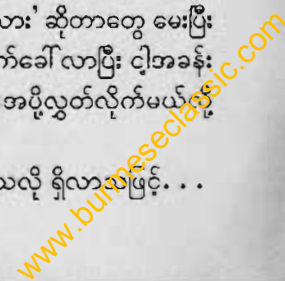
“နို့... ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ငါပျောက်တာ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးတစ်ခု တည်းရယ် လို့လဲ ပြောလိုက်ရော အင်စပက်တာရော၊ စုံထောက်ကြီးရော နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးသွားကြပြီး ဂလ... ဂလ နဲ့ တံတွေး လုံးကြီးတွေ မျိုချလိုက်ကြပြီး သူတို့ချင်း ကွကျီ... ကွကျီ လုပ်တယ်၊ နောက်ပြီး အင်စပက်တာက အပြင်ထွက်သွားပြီး သူနဲ့အတူ သင်္ဘော ဆရာဝန် ပါလာတာပါပဲကွာ”

တင်လှမှာ အံ့အားသင့်လျက် “ဟေ... ” ဟု အာမေဓိတ်သံ မြည်လိုက်ပြီး... “ဆရာဝန်က မင့်ဘာလုပ်ရောလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွာ မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးတော့တာပဲ၊ ‘နားထဲမှာ ဝီဝီမြည်နေသလား၊’ မျက်စိထဲမှာ အပျောက်... အပျောက် အကွက်... အကွက်တွေ မြင်နေသလား၊’ ကလေးတုန်းက လိမ့်ကျပြီး ခေါင်းနဲ့ တစ်ခုခုနဲ့များ ဆောင့်မိသလား၊’ ‘ခုချိန်မှာ ငါ့နောက်က လူတွေ အော်ဟစ်ဆူညံပြီး လိုက်နေကြတယ်များ ထင်သလား’ ဆိုတာတွေ မေးပြီး တော့ရင် အခုနဲ့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့ကို ပခုံးဖက်ခေါ်လာပြီး ငါ့အခန်း ထဲပြန်အိပ်နေဖို့နဲ့ နှစ်နာရီတစ်ခါသောက်ဖို့ ဆေးအပို့လွှတ်လိုက်မယ်လို့ ပြောသွားတာပါပဲကွာ”

ဤမှ တင်လှ နားရှင်းသွား၍ ရိပ်စားမိသလို ရှိလာသဖြင့်...

“အင်း... မင့်ကို သူတို့က စိတ်မနှံ့ဘူးအောက်မေ့သွားကြ
ထင်ပါနဲ့”

ခင်မောင်လင်း သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချချ...

“အေး... အဲဒီသဘော သက်ရောက်နေတော့တာပေါ့ကွာ၊
ဘောက်...” ဟု တက်ခေါက်ပြီး အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

တင်လှသည် သူ့သူငယ်ချင်းမျက်နှာကို စိတ်မချမ်းသာစွာ
ကြည့်နေပြီး...

“ကဲ... ပြီးပြီးသားဟာ ထားတော့... အခု မင့်လက်ရှိ အခြေ
အနေက ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး မင့်ဆီ ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ မော်လီဟာ
သူပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်မလုပ်ဘူးလို့ မထင်နဲ့”

ခင်မောင်လင်း အာလေးလေးဖြင့်...

“အေး”

တင်လှ ။ “ဒါကိုပြန်ရအောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်”

လန်း ။ “မှန်တယ်”

လှ ။ “မင်းဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

လင်း ။ “ဟာ... အဲဒါမသိလို့ ခက်နေတာပေါ့ကွာ၊ မင်း တတ်နိုင်
ရင်ကြံစမ်းပါဦး”

တင်လှသည် ဒုတိယမြောက် သူ့အား အကြံဉာဏ်တောင်းခြင်း
ခံရပြန်၍ ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းလိုက်မည်ဟု ဦးနှောက် ပွက်ပွက်ဆူ
လောက်အောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒါတော့ မော်လီပြောတဲ့အတိုင်း စာချုပ်လိုက်ရုံ ရှိတော့တာပဲ”

ခင်မောင်လင်း မျက်လုံးဖြူကာ...

“ဘာ... ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ဖို့လား၊ ဒါတော့ ငါတစ်သက်လုံး
မလုပ်ဘူး၊ ကင်မရာရှေ့... အက်တင်လုပ်ရမှာ ငါသိပ်ရှက်တယ်”

“ဒါတော့ မင်းက ဝါသနာမပါဘဲကိုးကွာ၊ ငါသာဆိုရင်တော့
လုပ်မှာပဲ၊ ငါ ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်ချင်တယ်လို့ မင့်ကို ငါပြောဖူးသေးတယ်
မဟုတ်လား”

“အေး... ”

ခင်မောင်လင်းက ပြီးလွယ်သကြောင်းပြောသည်ကို တင်လှက
ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ကာ...

“ဟေ... အဲဒါ... ဘယ်တုန်းကလဲ ဟင်”

ခင်မောင်လင်း စိတ်တိုကာ “ဟာ... မင်း ဒီမဆိုင်တဲ့ကိစ္စထား
စမ်းပါကွာ၊ ခု တို့ပြောနေကြတာက ကြွက်ရုပ်ပြန်ရဖို့ မဟုတ်လားကွ”

ဤမှ တင်လှက လိုက်လျောညီထွေစွာ...

“အေး... ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မှန်ပါတယ်ကွာ”

“အဲဒါကို မင်းအကြံဉာဏ်များ ထုတ်စမ်းပါဦး”

ဤမှ တင်လှသည် ပီစကီလေးစုပ်လိုက် စီးကရက်ဖွာလိုက်နှင့်
အာဇာနည်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်နေပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လာကာ “အင်း
ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ” ဆိုပြီးမှ ခေါင်းကို ယမ်းပြန်လျက် “ဒါတော့လဲ နိပ်မယ်
မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်း”ဟု ပြောလေတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် စိတ်တိုနေ
သောခင်မောင်လင်းက “မင့်ဟာ မင့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုစိတ်ကူးရတာလဲမှ
ငါက မသိဘဲနဲ့ ငါက ဘာပြောနိုင်ဦးမှာလဲကွာ၊ ကဲ မင်းဘယ်လို စိတ်ကူးရ
တာလဲ ပြောစမ်းဦးကွာ”

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ကွာ၊ မင်းပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားပဲ၊ မန်းနီး
မိတ်စ် အဲဒီရိုးသင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကြွက်ရုပ်ကို မော်လီဆီက ငွေပေးပြီး
ဝယ်ယူဖို့ကွ”

ခင်မောင်လင်းသည် ခေတ္တစဉ်းစားပြီး ခေါင်းယမ်း၍...

“ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူလိုနာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက ငွေလိုချင်
လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီကိစ္စမှာက ဘာလှူခွင့်အလုပ်ရပြီး သူနဲ့လက်ထပ်ရဖို့သာ
ကြိုးစားနေတာကိုးကွာ၊ ဒီတစ်ဆယ်လောက်တန်တဲ့ ကြွက်ရုပ်ကို တစ်
သောင်းပေးတာတောင် သူလက်လွတ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဤတွင် တင်လှ ခေါင်းဆတ်ခနဲ လှုပ်လိုက်ကာ...

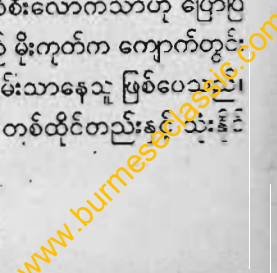
“မင်း... ဒီကြွက်ရုပ်ကို တစ်သောင်းနဲ့ရရင် ယူမယ်လား”

“နှစ်သောင်းပေးမယ်ကွာ... ” ဟု ခင်မောင်လင်းက ပြောလိုက်
ရာ တင်လှ မျက်လုံးများဝင်းပြောင်လျက်...

“ဟင်... မင်း... တကယ် နှစ်သောင်းပေးမယ်”

“ပေးမယ်”ဟု ခင်မောင်လင်းက အခိုင်အမာ ပြောလိုက်သည်၌
တင်လှ ရင်ဖို့၍ အသက်ရှူမြန်လာသည်။

စင်စစ် ခင်မောင်လင်းသည် သူ့ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်ဘဲနှင့်
အထက်တန်းကျကျနေ၍ ဘယ်လောက်များ ချမ်းသာသနည်းဟု စုံစမ်း
ကြည့်လျှင် သူ ရန်ကုန်တွင်နေသောပုံနှင့် လိုက်လျောညီအောင် ငွေတစ်
သိန်းခင်းလောက်နှင့် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးလောက်သာဟု ပြောပြ
တတ်သော်လည်း အမှန်ကား သူ့မိဘများသည် မိုးကုတ်က ကျောက်တွင်း
ပိုင်ရှင်များဖြစ်၍ အကန့်အသတ်မရှိ ဝင်ငွေချမ်းသာနေသူ ဖြစ်ပေသည်။
သူ့ဆန္ဒရှိလျှင် ငွေကို သောင်းမက သိန်းချီ၍ တစ်ထိုင်တည်းနှင့်သုံးနိုင်
ဖြန်းနိုင်သူ ဖြစ်ပေသည်။

တင်လှသည် ဤအခြေကို ရိပ်စားမိသူဖြစ်၍ ခင်မောင်လင်းက ကြွတ်ရုပ်ပြန်ရလျှင် နှစ်သောင်းပေးမည်ဟု ပြောသည်၌ သူ အကြံကြီးကြံလေသည်။ စိတ်အကူးကြီး ကူးတဲ့ကာ... .

“ဒီကြွတ်ရုပ်ကို ရအောင်ယူပေးနိုင်တဲ့လူကို ပေးမယ်နော်” ဟု သေချာအောင် မေးလိုက်၍ ခင်မောင်လင်းက... .

“အေး... . ပေးမယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့်... . ငါ့ကိုပဲပေး သူငယ်ချင်း” ဟု ဆိုလေတော့ ခင်မောင်လင်း အံ့အားသင့်ကာ... .

“ဟေ... . မင့်ဆီမှာ ကြွတ်ရုပ်ရှိနေလို့လား”

“အခု မရှိသေးဘူး၊ ငါရအောင်လုပ်မယ်”

ခင်မောင်လင်း စိတ်ပျက်သံဖြင့်... .

“အာ... . မင့်ဟာက... .”

သို့သော် တင်လှက အားတက်သရောဖြင့်... .

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်း ခင်ခင်မြူကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ၊ မင်းဂေါ်နေတဲ့ ဦးဘသော်ကြီးခယ်မ”

“ဟာ... . ငါက ဦးဘသော်ကြီး ဘယ်ဂေါ်ရမှာတုံးကွ”

“ထားစမ်းပါကွာ... . အရေးထဲ စကားတွန့်တက်မနေစမ်းပါနဲ့၊

မင်းဂေါ်နေတဲ့ ခင်ခင်မြူပါ”

“အေး... . အခု သူနဲ့ငါနဲ့ ချစ်သွားကြပြီကွ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်... . မင်းတို့ချင်း ချစ်ကြတာနဲ့

ငါ့ကြွတ်ရုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး”

“အခု ဆိုင်လာတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဘာကြောင့်လဲဆို မြူက ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် သူနဲ့ငါ လက်ထပ်ဖို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ မြူတစ်ပြားမှ မရှိဘူး၊ အခု မင့်ဆီက နှစ်သောင်းရတယ်ဆိုရင် ငါ့ထောင် ကုန်လောက် လက်ထပ်ပွဲမှာသုံးမယ်၊ ကျန်တဲ့ငွေနဲ့ မြို့ထဲမှာ တိုက်ခန်း ကလေးငှား Exports Imports General Marchants ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ဇရာ၊ လိုင်စင်ကျအောင်လုပ်၊ အဲဒီလိုင်စင်ပဲ ရောင်းစားနေတော့မယ်ကွာ၊ ရော် ဘာခြံ ငှက်ဖျားတောထဲ မသွားတော့ဘူး၊ တို့မှာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ တွေလဲ အရှိသားပဲ၊ ဟင်... . မကောင်းဘူးလား သူငယ်ချင်း”

သူ့စိတ်ကူး မဆိုးပါချေ။

ခင်မောင်လင်းက... .

“ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကြွတ်ရုပ်သာ ရအောင်လုပ်ပေးပါ၊ မင်း ငွေနှစ်သောင်း ရစေ့မယ်၊ စိတ်ချ”

တင်လှသည် လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီး၍ ထိုင်ရာမှထပြီး... . “မင်းဒီမှာ ခဏစောင့်နေကွာ” ဟု ခင်မောင်လင်းအား မှာကြားကာ လေချွန်၍ ထွက်သွားလေ၏။

တင်လှသည် ခင်မောင်လင်း၏ ချစ်ခင်သောသူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ ခင်မောင်လင်းသည် သီတာအတွက်ဆိုလျှင် ဂျင်မီတွစ်စ်လို အကောင်ကို တောင် မိမိမလိုလားသည့် လက်ထောက်အလွတ်စုံထောက် လိုင်စင်ရ အောင် တယ်လီဖုန်းတပ်ဆင်ပေးရပြီး လက်နှိပ်စက်စာရေးမ တစ်ယောက် ကို တစ်လတစ်ရာငါးဆယ်နှင့် (မိမိ ဂျပန်ပြည်မှာ မည်မျှကြာမည်ကို မသိ၍) တစ်နှစ်တွက် ချက်လက်မှတ်ရေးပေးပစ်ခဲ့သေးရာ ယခုလက်ငင်း အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ပေးသော တင်လှကိုကား ငွေနှစ်သောင်းထက် ပို၍ ဘောက်ဆူးပင်ပေးဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။

မကြာမီ၌ တင်လှ ပြုံးရွှင်စွာပြန်ရောက်လာပြီး “အိုကေ သူငယ် ချင်း” ဟု ဆိုသဖြင့် ခင်မောင်လင်းမှာ တင်လှ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ကြွက် ရုပ်ပါလာပြီ အောက်မေ့၍... .

“ရလာခဲ့ပြီလား သူငယ်ချင်း”

“အို... . ငွေနှစ်သောင်းတန်ကိစ္စကြီး၊ ငါ ဒီလောက် မြန်မြန် ဆောင်ရွက်နိုင်ရင် ငါ သူ့ငွေးဖြစ်နေတာ ကြာလှပြီပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုရင်း သူ့ကုလားထိုင် ပြန်ထိုင်၏။

သူ့ကြွတ်ရုပ်သာ စိတ်စောနေသော ခင်မောင်လင်းမှာ စိတ်ပျက် သွားကာ... .

“အို... . မင့်ဟာကလဲ ဒါဖြင့် ဘာအိုကေတာလဲ”

“ရဖို့အခြေအနေ အိုကေတာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုလဲ... . ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါ မော်လီကို သွားတွေ့တယ်၊ သူက ဘာကိစ္စ အထူးရှိသလဲ မေးတော့ ငါက ‘ကျုပ် ခင်မောင်လင်းရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ လာခဲ့ တယ်’ သူက ‘ဘာအတွက်လဲ’ ငါက ‘ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး ပြန်ပေးရင် ငွေတစ်သောင်းပေးမယ် ပြောလိုက်ပါတယ်’ ဆိုတော့... .”

ခင်မောင်လင်းက မျက်လုံးဖြူကာ သူ့စကားဖြတ်၍ “ဒီတော့ သူက အောင်ဟစ်ရယ်ရော မဟုတ်လား”

“သိပ်မရယ်ဘူး၊ အင်မတန်သဘောကျတဲ့ အပြုံးမျိုးပြုံးပြီး သူ ငွေတစ်သိန်းပေးတောင် မလိုချင်ပါဘူး၊ ဘာလှရှိန်း အလုပ်ရအောင်သာ မင်းက ဦးဘသော်ကြီးနဲ့ စာချုပ် ချုပ်ပါတဲ့၊ ကြွက်ဖြူရုပ်ကို ပြန်ရဖို့ပဲ ခေ မယ်တဲ့”

ခင်မောင်လင်း မေးကြောတင်း၍ . . .

“ဟင်း၊ ငါထင်သားပဲ၊ ဒီရုပ်ရှင်အလုပ်တော့ ငါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ငါပြောထားသားပဲ၊ မင့်ဟာ ဘာများ ထူးလာသေးလို့လဲ”

“ထူးတာရှိပါတယ်၊ နားထောင်ပါဦးကွ၊ သူ့ရဲ့လိုအင်ဆန္ဒ ပြောပြတော့ ငါက ဒါဖြင့် ခင်မောင်လင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးစေစပ်ပါလားဆိုတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဘာတွေ တောက်ပြောင်လာပြီး ငါ့ကို ‘မင့်လူက တွေ့မှာတဲ့လား’ မေးတော့ ငါက ‘တွေ့အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်’ လို့ပြောခဲ့တယ်”

ခင်မောင်လင်းက အရေးတကြီး လက်တား၍ . . .

“ဟေး.. ဟေး၊ ငါ မတွေ့နိုင်ဘူးကွ၊ သူ့နဲ့လဲစကား မပြောနိုင်ဘူးကွ”

တင်လှက အေးဆေးစွာပင် . . .

“ဒါ ငါသိပါတယ် သူငယ်ချင်း.. ငါမမေ့ပါဘူး၊ မင်းက မော်လီနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောနေတာကို သိတာသိမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား၊ ဒါကို ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ အားလုံးစီစဉ်ခဲ့ပြီ”

ခင်မောင်လင်းက မျှော်လင့်ချက်ထားဟန်နှင့် . . .

“ဘယ်လိုတုံး”

“ညစာ စားအပြီးမှာ မော်လီဝင်းက ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ကုန်းပတ်ပေါ်လေညင်းခဲလေ့ရှိတာ၊ ခုညတော့ (၁၀) နာရီလောက်မှာ သူခေါင်းကိုက်လို့ အခန်း စောစောပြန်ပါရစေပြောပြီး အောက်ထပ် ဒုတိယတန်းက ကုန်းပတ်လေဟာပြင်ကို သူလာခဲ့မယ်၊ မင်းက အဲဒီမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးပြင်ပြီး စောင့်နေ”

ခင်မောင်လင်း လန့်သလိုဖြစ်သွားကာ . . .

“ဟ.. ဒါကြီးလာတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာတုံး”

“ဖြည်းဖြည်းနားထောင်စမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရ ဘာမှမလုပ်ရပါဘူး၊ မင်းတို့ပြောချင်ရာပြောပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ကြာအောင်သာဆွဲထား၊ ငါ ဒီအတွင်းမှာ သူ့အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး မင့်ကြွက်ရုပ်ကို မရရအောင် ရှာယူမယ်၊ သိလား”

ခင်မောင်လင်း သဘောပေါက်သွားလျက် . . .

“အေး.. ဟုတ်ပြီ”

“ငါ ဒီလို အောက်ထပ်ဒုတိယတန်းမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီလောက်ကြာကြာတွေ့နေဖို့ စီစဉ်တာက ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ တစ်မော်လီမ ဆယ့်ငါးမိနစ် သူ့အခန်းထဲ ပြန်ရောက်မလာတာ သေချာ

အောင်လို့ နှစ်.. ဒုတိယတန်းကို ဘယ်တော့မှ ပထမတန်းခရီးသည်က မဆင်းဘူးကွ၊ ဒီတော့ မင်တို့တွေ့တာကို သိတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသိနိုင်..” ဟု ပိုင်ပိုင်ကြီး ပြောလိုက်ပြီး . . .

“ကဲ.. ကျေနပ်ရဲ့လား သူငယ်ချင်း”

ခင်မောင်လင်းလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကာ . . .

“ဟုတ်ပြီ သူငယ်ချင်း၊ ကျေးဇူးပဲ”

“ကျေးဇူးစကား ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ငွေနှစ်သောင်း

တောင်ပေးမှာကြီး”

“အို.. ပေးပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ စိတ်ချပါ”

“နို့ပြီး.. မင်း ငါ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ လူပျိုရန်လုပ်ပါ”

“အား.. လုပ်ပါ့မယ်ကွာ သူငယ်ချင်း၊ လုပ်ပါမယ်”

“ဒါဖြင့် အိုကေ၊ ခုည ဆယ်နာရီနေနော်”

“အောရိုက်.. ဆယ်နာရီ”

“အောက်ထပ် ဒုတိယတန်း ကုန်းပတ်လေဟာပြင်မှာနေနော်”

“အိုကေ”

“သိတာကောဆန် ပြန်ချောက်နေတယ်”
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ လက်ကိုင်ပဝါ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ လာယူတာ
ဒါနဲ့ အဘိုးကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကူညီနိုင်
ပါသလား။”

သိတာသည် သနားကြင်နာတတ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မိမိ
တတ်နိုင်သမျှ ကူညီလိုစိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

စူဇူကီးက “အား... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကောဆန်၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့်ကိစ္စက ခင်ဗျားတို့ မြန်မာစကားမှာ ‘သိကြားမင်းဖျက်တောင်
မပျက်နိုင်ပါဘူးရှင်’ ဆိုတာလို သိကြားမင်းတောင် ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်
ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ သိရုံကော မသိရပါဘူးလားရှင်”

“အား... ကျွန်တော့်ကိစ္စကို သိချင်တယ်ဆိုတာကိုပဲ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်၊ ကောဆန်ကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီ၊
ခုည ဒုတိယတန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ကွန်ဆပ်ရှီတယ်၊ ကျွန်တော်က
မြန်မာသီချင်း ဆိုရမယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုနေကျဖြစ်တဲ့ ‘စိန်ကြည်နော်
စိန်ကြည်’ သီချင်းကို ဆိုမယ်... ”

သိတာက ဖြတ်၍...

“ဟုတ်တယ်... ဒါကို ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ”

စူဇူကီး စိတ်မကောင်းသံကြီးနှင့်...

“အခု အဲဒီသီချင်းကို ကျွန်တော် မဆိုရတော့ဘူးတဲ့”

“ဘာလို့လဲ... ဆင်ဆာက ဖြတ်တယ်လား”

“သင်္ဘောပေါ်မှာဆင်ဆာမရှိပါဘူး၊ ဆင်ဆာထက်ဆိုးတဲ့ အဝေါ
ဒိဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူမျိုး နိပုန်ခရီးသည်တစ်ယောက် ဒုတိယတန်းမှာ
ပါလာပါတယ်”

“ဒါနဲ့... သူက ဒီသီချင်းကို ကန့်ကွက်တယ်လား”

“မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ သူတိုယ်တိုင် ဆိုမယ်တဲ့”

“ဟင်... သူက မြန်မာလို တတ်လို့လား”

“စစ်အတွင်းက သူလဲ ကျွန်တော့်လိုပဲ မြန်မာပြည်မှာ နေသွား
တာပဲ၊ သူက ကုန်သည် ဒါကြောင့် ကုန်သည်များ မကောင်းဘူး၊ ခေါင်းပုံ
ဖြတ်တယ်လို့ မတ်စ်အိန်ဂျယ်လယ်နင်က ဆိုတာ”

သိတာပြုံးမိကာ...

“အဘိုးကြီးက ဒါတွေလဲ သိသတိုး”

“ကျွန်တော် ကမ္ဘာလှည့်နေတဲ့လူပဲ ကောဆန်”

အခန်း (၁၄)

ထိုနေ့ ညစာ စားပြီးကြလေပြီ။ သင်္ဘောခရီးသည်တို့မည်သည်
အိပ်စက်နေနားခြင်းနှင့် အခြားကိစ္စတစ်ခုခု ရှိသည်မှတစ်ပါး အခန်း
အောင်းလေ့မရှိကြ။ စာကြည့်ခန်းမှာ လည်းကောင်း၊ ကစားခန်းမှာ လည်း
ကောင်း၊ ကုန်းပတ်လေဟာပြင်မှာ လည်းကောင်း နေလေ့ရှိကြရာ သိတာ
သည် ညစာစားပြီး ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကုန်းပတ်လေဟာပြင်ထွက်၍
လေညင်းခံမည် စိတ်ကူးရင်းရှိခဲ့သော်လည်း ဒီနေ့ညမှ လက်ကိုင်ပဝါ
မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် မိမိအခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။

အခန်းထဲရောက်လျှင် ရေချိုးခန်းထဲ၌ ဆေးကျောသုတ်သင်
နေသော စူဇူကီးအသံကို ကြားရသည်။ သို့သော်... သူ့အသံမှာ မကြည်
သာ၊ ဒေါသသံ ပါနေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကွန်ဆပ်ရှီ သီဆိုရမည်
“စိန်ကြည်နော်... စိန်ကြည်” သီချင်းကို လေ့ကျင့်သီဆိုနေလေ့ ရှိသည်။

ယခုမူ မြန်မာလို တစ်လုံးမှမပါဘဲ ခုရား၊ နန်းဒါ၊ ဘာကဲရိုး
ဆိုသော စကားလုံးတွေ ပါနေသည်။

ထိုစဉ်၌ အသက်နှစ်ဒါဇင်မျှဖြစ်သော သိတာသည် ဂျပန်ခေတ်
ကို (၁၀)နှစ်သမီးလောက်က စမိလိုက်သဖြင့် ဖော်ပြပါ ဂျပန်စကားလုံး
များသည် မကောင်း၊ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသူ၏ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်း
ခြင်းများ ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ ယင်း၌ သိတာသည် မိန်းကလေးပီပီ
အဘိုးကြီး ဘာများ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်နေသနည်းဟု စုံစမ်းသိရှိချင်
သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်ကိုင်ပဝါယူပြီး ပြန်မသွားသေးဘဲ စူဇူကီး
ရေချိုးခန်းထဲမှ ကိစ္စပြီး၍ ပြန်ထွက်လာသည်ကို စောင့်နေသည်။

စူဇူကီးသည် သိတာအခန်းထဲ ရောက်နေသည်ကို မြင်ရသည်၌
သူ ရေချိုးခန်းထဲတွင် ဒေါသနှင့် ဆူညံနေသည်များ ကြားသွားပြီကို သိ၍
များစွာ အားနာမိသည်။

“ကဲ... သူက ဘယ်လို ခေါင်းပုံဖြတ်တာလဲ”

“သူက ကျွန်တော်တို့ သဘောကပွတ်နဲ့ ဝါနာဘောဆန်ကာကို သွားပြောတယ်၊ ဒီသီချင်းကို ကွန်ဆပ်ဇာ သူဆိုပြမယ်လို့၊ ဒီတော့ သဘောကောင်းတဲ့ ဝါနာဘောဆန်က သူ့ကို ခရီးသည်တစ်ယောက် အနေနဲ့အခွင့်အရေးပေးရတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ တခြားသီချင်းကို ဆိုပါတဲ့”

“ဪ... အဘိုးကြီးက ဒီသီချင်းကို မဆိုရလို့ မကျေနပ်ဘူး ဆိုပါတော့...”

“ဒီသီချင်း မဆိုရတာထက် ကျွန်တော့်မှာ တခြားဆိုစရာ မြန်မာ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှ မရတော့လို့...”

သီတာမျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားကာ...

“အို... ဟို...” ဆိုပြီး...

“ဒါဖြင့် အဘိုးကြီးက မဆိုဘဲ နေလိုက်ရုံပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး ကောဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ စတီးဝပ်တွေမှာ တာဝန်ရှိ တယ်၊ နို့ပြီး သီချင်းဆိုခလဲ ရတယ်၊ နို့ပြီး ပရိသတ်ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဆုတွေလဲရတယ်”

ဤမှ သီတာနားလည်ကာ...

“ဒါဖြင့်... အခု ကျွန်မ အဘိုးကြီးကို မြန်မာသီချင်းတစ်ပုဒ် သင်ပေးမယ်လေ”

“ဘယ်မှာအချိန်ရှိတော့သလဲ ကောဆန်၊ (၁၀) နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော် ဆိုရတော့မှာ”

လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီချင်တတ်သော သီတာသည် ခေတ္တ စဉ်းစားလိုက်ပြီး... “ဒီမှာ အဘိုးကြီး၊ မြန်မာစာလဲ တတ်တယ်ဆို”

“နည်းနည်းပါးပါး တတ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဟန်ကျပြီ၊ ကျွန်မက ရေးပေးမယ်၊ အဆိုကိုလဲ ကျွန်မ ကဆိုပြမယ်၊ အဘိုးကြီးက လိုက်ဆို”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကောဆန်၊ ဒါပေမယ့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခဏကလေးနဲ့ ကျွန်တော်ရအောင် ဘယ်ကျွန်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အလုပ်တွေ ကလဲ ရှိနေသေးတယ်”

“အားလုံးရအောင် ကျက်စရာမလိုဘူးလေ၊ ဆိုပုံကျရလောက် ကျင့်ပြီး စာရွက်ကြည့်ဆိုရုံပေါ့”

“အား... ဒီလိုစာဖတ်ပြတာကို ဝါနာဘောဆန် ခွင့်မပြုဘူး ကောဆန်၊ နို့ပြီး... ပရိသတ်ကလဲ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ယင်း၌ သီတာသည် ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြန်ပြီး သူ စိတ်တူး တစ်ခုရ၍ ပြုံးရွှင်လာကာ...

“ဒီမှာအဘိုးကြီး၊ မြန်မာပြည်မှာနေတုန်းက မြန်မာဇာတ်ပွဲတွေ ကြည့်ဖူးမှာပေါ့”

“အများကြီး ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဒီတော့... မင်းသမီးမင်းသားဟာ ယပ်တောင်ကိုင်ပြီး သီချင်း ဆိုတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကောဆန်”

“ဒီတော့... အဘိုးကြီးက မြန်မာသီချင်းဆိုမှာမို့ မြန်မာလိုပဲ ယပ်တောင်ကိုင်ရပါတယ် စကားခံပြီး ယပ်တောင်မှာ သီချင်းစာရွက်ကပ် ထား၊ ဖြစ်တာပေါ့၊ အဘိုးကြီးရဲ့...”

ဤမှ စူဇူကီး ရုတ်တရက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကာ...

“အား... ဟုတ်တယ် ကောဆန်၊ ကောဆန် အားကြီးဉာဏ် ရှိတာပဲ” ဆိုပြီး ခေတ္တတွေဝေ၍ “ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ မြန်မာမင်းသား မင်းသမီး အဝတ်အစားမှလဲ မရှိတာဘဲ”

“ဒါကို လိုသေးသလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ကောဆန်”

သီတာ ခေတ္တစဉ်းစားပြန်ပြီး...

“မင်းသမီး မင်းသားအဝတ်အစားတော့ ကျွန်မတို့မှာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာမိန်းမကြီး ထဘီအင်္ကျီတော့ ရှိတယ်၊ အဲသလို ဝတ်ပြီး တော့ ကျွန်မတို့ မြန်မာရှေးအဆိုတော်ကြီးဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုပေါ့၊ အဲဒါ ကျွန်မ ရေးပေးမယ်၊ ဆိုပုံလဲ သင်ပေးမယ်”

စူဇူကီး အလွန်သဘောကျလျက်...

“အား... အားကြီးကောင်းတယ်၊ အားကြီးကောင်းတယ်” ဆိုပြီး “ကျွန်တော်နဲ့တော်တဲ့ ထဘီအင်္ကျီ ရှိပါ့မလား”

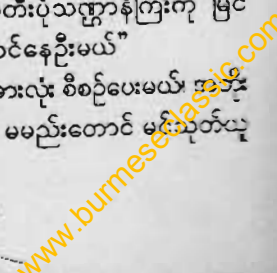
“ထဘီတော့ ဘာမတော်စရာရှိသလဲ၊ အင်္ကျီလဲပဲ ကျွန်မတို့နဲ့ အပျော်လိုက်လာတဲ့ သူဌေးကတော် ဒေါ်ထွားအိမ်မှာ ရှေးမြန်မာ မိန်းမ ကြီးတွေဝတ်တဲ့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီပါလာတယ်၊ အဘိုးကြီးကိုယ်နဲ့ တော်မှာပဲ”

စူဇူကီးသည် ဒေါ်ထွားအိမ်၏ ဖက်တီးပုံသဏ္ဍာန်ကြီးကို မြင်

ယောင်၍ “အား... တော်မှာပဲ၊ ချောင်တောင်နေဦးမယ်”

“ချောင်တာ ဘာအရေးလဲ၊ ကျွန်မအားလုံး စိစဉ်ပေးမယ်၊ အဘိုး

ကြီးဆီက ဂျပန်ထူစက္ကူမည်းမည်း ရနိုင်မလား၊ မမည်းတောင် မင်းဆိုတဲ့သူ ဖြစ်တာပေါ့”

အား... မင်သုတ်စရာ မလိုပါဘူး၊ မည်းမည်းလှုပ်ထူတွေ ရှိပါ
တယ်။

ကဲ... သွားယူချေ၊ ကျွန်မ ဘီးဆံထုံး လုပ်ပေးမယ်၊ အဘိုးကြီး
သွားတုန်း ကျွန်မ သီချင်းလဲ ရေးထားလိုက်မယ်။

စူဇူကီးသည် ရွှင်လန်းအားရလှ၍ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထွက်
သွားလေ၏။

သီတာသည် လူတစ်ယောက်ကို အစအဆုံး စိတ်ပါလက်ပါ
ကူညီတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏ ကုန်းပတ်လေဟာပြင် လေညင်းခံ
ထွက်မှာကို ဖျက်လိုက်ပြီး စာရေးစက္ကူတွင် ကွယ်လွန်သူ ရှေးစာဆိုတော်
ကြီးမကြည်အောင်၏ သီချင်းကို စူဇူကီး ဖတ်၍လွယ်အောင် လက်ရေး
ခပ်ကြီးကြီးလှလှနှင့် ရှင်းရှင်းရေးလေသည်။ မြန်မာမင်းသား မင်းသမီးများ
ကိုင်သော ယပ်တောင်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးကား ဂျပန်သင်္ဘောပေါ်မှာ ဂျပန်ယပ်
တောင်တွေ သီတာအခန်းမှာပင် ရှိနေသဖြင့် သီတာသည် သီချင်းရေး
သည်။ စက္ကူကို ယပ်တောင်နှင့် ကိုက်ညီအောင် ကတ်ကြေးနှင့် ညပ်ပြီးမှ
ရေးခြင်းဖြစ်၏။

သီတာသည် စူဇူကီးအတွက် သူစိမ့်သော အကြံဉာဏ်ကို သူ
ဟာသူပင် သဘောကျလှ၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စူဇူကီးတို့ ကွန်ဆပ်ကို
လိုက်ကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူးပေါ်မိလေ၏။

- လူတစ်ခု ပူပူရယ်တဲ့ ဆယ့်နှစ်တွေ...
- သောက်နေရင်... ပြေတန်ကောင်းရယ်လို့...
- အောင်းရတယ်... ဤသည်ဘားမှာ အားပျော့လို့ခွေ...
- ခွေသာခွေ... မပြေဘူး... အပူမီး...
- စူဇူကီးကြိုက်မို့လို့...
- ထိုရွှေကိုယ်ကြွက်ဖြူရုပ်ကယ်ကြောင့် ဒုက္ခလွန်ကြီး။

ခင်မောင်လင်းသည် တင်လှနှင့် ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီး ခွဲခွာခဲ့သည်
နောက် သူတို့အကြံ ဖြစ်မှ ဖြစ်မြောက်ပါမလားဟု စိတ်မှာ စနိုးစနောင့်
ရှိလှသည်။

သို့နှင့် စိတ်စောကာ မိမိအခန်းမှထွက်ခဲ့၍ ဒုတိယတန်း အထပ်
ရောက်သည်၌ (၁၀) နာရီထိုးရန် မိနစ် (၂၀) လောက် လိုသေးသည်နှင့်
အရက်ခန်းသို့သွားထိုင်ကာ ဝီစကီတစ်ခွက်ကို မှာလိုက်လေသည်။

ညစာလည်း စားပြီးနေပြီ။

ဇေယျာမြေစာပေတိုက်

အရက်သမားလည်းမဟုတ်သောကြောင့် အရက်ခွက် ခေ့မှာ
ချထားသော်လည်း သောက်လိုစိတ်မရှိ ငေးငိုင်တွေဝေ၍ နေမိလေသည်။
ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မိမိ အလွန်စွဲရှာ မုန်းတီးနေသော မော်လီဝင်းနှင့်
တွေ့ဆုံပါက တင်လှမှာခဲ့သည့်အတိုင်း (၁၅) မိနစ်မျှအချိန်ကုန်အောင်
ဒီဟာမနှင့် ဘာတွေများ ပြောဆိုနေရပါမလဲဟု စဉ်းစားမရသောကြောင့်
ဖြစ်၏။ သူသည် စီးကရက်ကိုသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်ဖွာလျက် သူ့မျက်စိ
ရှေ့တွင် ဘာတွေရှိနေသည်ကို မြင်တော့သည် မဟုတ်ချေ။

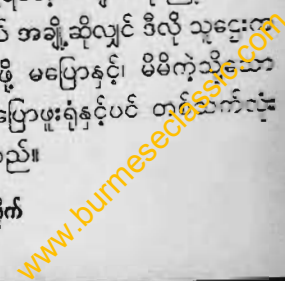
ယင်းအခိုက် ကြီးမားသော အတ္တဘောကြီးတစ်ခု သူ့ရှေ့ရောက်
လာ၍ “ထိုင်ပါရစေ” ဟူသော အသံကြားရပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်ကတော့ အေးသုံးလုံး ရုပ်ရှင်သူဌေးကြီး
ဦးဘသော်။

ခင်မောင်လင်းသည် သူ့မျက်လုံးများတွင် အသက်ဝင်လာ၍
“အား... ထိုင်ပါ” ဟု ပြောလိုက်ရသော်လည်း ထုံးစံစကားမျှသာဖြစ်၍
သူ့စိတ်ထဲကတော့ မနှစ်မြို့။ ဦးဘသော်လည်း မလွဲမကင်းသာသော
အလုပ်ကို လုပ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့လူစဉ် အပူအသီးသီးရှိကြသည်ကို စာရှုသူများ သိပြီး
ဖြစ်ပေသည်။ ဦးဘသော်မှာ ခင်မောင်လင်းအား ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရန်
ပြောမရဆိုကတည်းက စားမဝင် အိပ်မပျော်တော့ပြီ။ မိမိသည် ကြီးမား
သောအန္တရာယ်ဆိုးကြီးထဲ ကျရောက်တော့မည်ဟု အောက်မေ့နေသည်။
ရုပ်ရှင်သူဌေးကြီး ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးဘသော် ဂျပန်ပြည်က ပုလဲခိုးသွင်း
လာတာမိခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဇနီးချောကလေး ခင်ခင်ကြူးက အထုပ်အပိုး
ပိုက်၍ သူ့မိဘအိမ် ပြန်ပြေးခြင်း။

ခင်မောင်လင်းသည် သူ့အား ဝတ်ကျေဝတ်ကို ‘ထိုင်ပါ’ ဟုသာ
ပြောပြီး ဘာမျှ နှုတ်ဆက်စကားပြောမလုပ်။ မျက်နှာကလည်း ပြုံးရွှင်ခြင်း
မရှိ။ ဦးဘသော်၏ တစ်သက်တာမှာ ဤမျှ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်တာ
တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ရဖူးသေး။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီသူဌေးကြီး ဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ်
ယောက်အား ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်စမ်းပါဟု အတင်းချောခိုင်းရသည်ကား
ကမ္ဘာတွင် ဘယ်တိုင်းပြည်က ဘယ်ကုမ္ပဏီမှ ရှိမည်မဟုတ်ချေပါတကား။
အခုတော့ သူဌေးကိုယ်တိုင် အောက်ကြိုရမတဲ့ခင်ဗျာ။ မိုးကြိုးတောင်
ပစ်ချခံရဖို့ ကောင်းသေးတော့။ ထို့ . ငါ့နယ် အချို့ဆိုလျှင် ဒီလို သူဌေးက
ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ဖို့ ချောခိုင်း ခြင်းခံရဖို့ မပြောနှင့်၊ မိမိကဲ့သို့သော
သူဌေးကြီးနှင့် စကားတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစပြောဖူးရုံနှင့်ပင် တစ်သက်လုံး
ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်ရသည်။

ဇေယျာမြေစာပေတိုက်

အခု ဒီအကောင်များတော့လည်း ဘယ်လိုဟာပါလိမ့်၊ နသလယ်ပသလယ်သာ ဆွဲကျင်းပစ်ဖို့ ကောင်းကွာဟု ပြုံးခွင် ဘားခုသော မျက်နှာကြီးနှင့် စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့မိလေ၏။

စင်စစ် ခင်မောင်လင်းလည်း ဤမျှရိုင်းရိုင်းသော လူငယ်မဟုတ် ပါ။ ခေတ်ပညာတတ် အထက်တန်းလွှာမှလူယဉ်ကျေးကလေးပါ။ သို့သော် သူ့မှာလည်း မိတ်ဆွေသိသည့်အတိုင်း အပူလုံးက လည်ချောင်း တက်ဆို့ နေသည်။ ဒီအချိန်မှာ မော်လီလာလျှင် ဘာပြောရမလဲဟု ဘဲဥ အစရွာမရ ဖြစ်နေဟုန်း။

ဦးဘသော်ကလည်း ခင်မောင်လင်းနှင့်တွေ့ရန် တမင်လာခဲ့ သည်မဟုတ်ပါ။ သူ့ဟာသူ ဂနာမငြိမ် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လျှောက် နေရာမှ အောက်ထပ်ရောက်လာခဲ့ပြီး ဘာရည်ရွယ်ချက်ရယ် အထူးမရှိ။

ဤဘားထဲဝင်လာရင်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ခင်မောင်လင်း တစ် ယောက်တည်း တွေ့ရသဖြင့် မိမိပြဿနာကို ကိုယ်တိုင်ရှုရသော် ရတန် ကောင်းရဲ့ဟု သူဌေး၏ပညာစွမ်းပြရန် ဝင်ထိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးဘသော်သည် ခင်မောင်လင်း၏ အကဲကိုခတ်ကာ စေ့စေ့ ကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်လင်းသည် ဒီလူကြီးနှင့် ဘာပြောရမလဲ မသိ ဖြစ်နေ၍ သူ့လက်က စီးကရက်တိုသည်နှင့် မီးငြိမ်းပြီး အသစ်တစ်လိပ် ကိုထုတ်၍ မီးခြစ်နှင့် ညိုလိုက်ရာ ဦးဘသော်မှာ ရုတ်တရက် ပြောစရာ စကားတွေ့သွားလျက် . . .

“အား. . . ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ၊ ဒါတွေ စတိုင်ကျတာပဲ၊ စီးကရက် ညိုလိုက်ပုံဖွာလိုက်ပုံ၊ မီးခိုးထုတ်လိုက်ပုံကဖြင့် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝီလီယန်ဟိုးလ်ဒင်း အတိုင်းပါပဲ၊ မောင်ရင်သာ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရင် ဖြင့် အဲဒီ စီးကရက်မီးညှိပုံလေးနဲ့ပဲ စားမှာပဲ” ဟု ပြောလေရာ ခင်မောင် လင်းမှာ မျက်နှာထားရခက်၊ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာ သူ့ရှေ့ရှိ အရက်ခွက်ကိုကောက်ပြီး မော့လိုက်မိပြန်သည်။ . .

“ဟာ. . . အဲဒီ အရက်ခွက်ကိုဝင်ပုံ. . . မော့လိုက်ပုံကတော့ ဂရိ ဂေရိပတ်စတိုင်အတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ၊ ဒီဟန်မျိုး အခုလက်ရှိ မြန်မာမင်းသား ထဲက ဘယ်သူလုပ်နိုင်လိမ့်မှာတုံး” ဟု ဆိုပြန်တော့ ခင်မောင်လင်းမှာ တစ်စုံတရာ ပြောတော့အံ့ဟု သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်တွင် . . .

“ဟာ. . . အဲဒီအကြည့်မျိုးကတော့ ရော့ခဲဟာဆင် လုပ်တတ် တယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင်ကို မမိပါဘူး၊ တောက် တကယ်ပဲ တကယ်ပဲ၊ မောင်ရင်သာ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရင်ဖြင့် လက်ရှိမင်းသားတွေထဲက ဝင်းဦး မသာဖြစ်၊ ညွန့်ဝင်း အသုဘပဲ”

ဤမှ ခင်မောင်လင်း ပြောစရာ စကားရှာရတာ. . . “ခင်ဗျားကြီး. . . သက်သက် သူတို့ဖာသာသူတို့ နေတာကို အမင်္ဂလာ စကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကျုပ်ကို အရူးအပေါ့မှတ်လို့ လာမြှောက်နေတာလား”

ဦးဘသော် သူ့စိတ်ထဲမှမျက်သွားပြီးမှ သို့သော် မျက်နှာကတော့ မပျက်စေခဲ့ဘဲ. . .

“ကျုပ်မြှောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် ပြောနေတာပါ၊ ကျုပ်ကုမ္ပဏီမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်စေချင်လွန်းလို့ပါ”

ခင်မောင်လင်း. . . “ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါကို ဘာလှူရိုန်း တစ်ခါ၊ မော်လီဝင်းက တစ်ခါ၊ အခု ခင်ဗျားကြီးက လာပြန်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ မိုးလင်းက မိုးချုပ်အထိ ဒီရုပ်ရှင်မင်းသား မလုပ်ဖို့ဘဲ ငြင်းနေရတာပဲ”

ဦးဘသော် အံ့ဩဟန်နှင့် . . .

“ဟင်. . . မောင်ရင် တကယ် မလုပ်ချင်ဘူးလား” “ဘုရားစူးရပါစေရဲ့၊ မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့၊ ကာလနာတိုက်ရ ပါစေရဲ့၊ ကဲ. . . ဒီလောက်ကျိန်ပြော ယုံပါတော့”

ဦးဘသော်မှာ သူ၏ ကြီးမားဝကားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ရင်ဘက်ကြီး ဖိုလို့က်ဖိုလို့က် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် အားမလျော့သေးဘဲ. . . “ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်တွေ ဆီက ချီးမွမ်းမိတ်ဖွဲ့စာ လာတာတွေ မလိုချင်ဘူးလား”

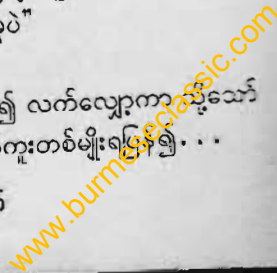
“ဘာလုပ်ဖို့တုံး” “နို့ပြီး မိန်းမချောကလေးတွေက သူတို့ အော်တိုရေးပေးစမ်း ပါလို့ အလှအယက် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လာတာကိုကော”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဗျာ. . .” “နို့ပြီး မောင်ရင်ဓာတ်ပုံ ပို့စကတ်တို့ ဖို့တိုတို့ကို ဈေးမှာချရောင်း နေတာတွေကော မမြင်ချင်ဘူးလား. . .”

“ဟာ. . . ရှက်စရာကြီးဗျာ” “နို့ပြီး နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဝါဝါဝင်းရွှေတို့ ခင်သန်းနုတို့ မြင့်မြင့်ခင်တို့၊ တင်တင်အေးတို့နဲ့ကော မတွဲချင်ဘူးလား”

“ဟာ. . . ရှက်ပါတယ်လို့ ဆိုနေမှပဲ”

ဤမှ . . . ဦးဘသော်သည် သက်ပြင်းကြီးချ၍ လက်လျှော့ကာ သို့သော် တစ်ဖက်မရ တစ်ဖက်က ပါအောင်ဟု စိတ်ကူးတစ်မျိုးရပြန်၍ . . .

“ကဲ... မောင်ရင်က ရှက်တတ်လို့ ရုပ်ရှင်မင်းသား မလုပ်ချင်
ချင်လည်း ဦးကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာလုပ်စမ်းပါ”

“အား မန်နေဂျာလုပ်ရအောင် ကျွန်တော်က ဦးတို့လုပ်ငန်းကို
ဘာများ နားလည်လို့လဲဗျ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နောင် အလုပ်က သင်သွားမှာပေါ့ မောင်ရယ်”
ဤနေရာ၌ ခင်မောင်လင်း စဉ်းစားသည်။

ဦးဘသော် ဤမျှ မိမိအား လိုလိုချင်ချင်ရှိနေသည်မှာ မိမိအား
(အ,က,သ,မ)အဖွဲ့ချုပ်က ထုတ်သော အမျိုးသမီးဂျာနယ်တွင် ဦးခင်
မောင်လင်း (ဘီအက်စ်စီ) အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်ဟူသော နာမည်လိုချင်
သကဲ့သို့ အေးသုံးလုံး ကုမ္ပဏီမှာလည်း (ဘာ) မန်နေဂျာ ဦးခင်မောင်လင်း
(ဘီအက်စ်စီ)ဟူသော ဘွဲ့ကိုတပ်ချင်၍လော။ သို့မဟုတ် မိမိသည် ရုပ်ရှင်
နယ်နှင့်နီးစပ်လာပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ချင်စိတ်ပေါ်အောင် သွေးဆောင်
ခြင်း ဖြစ်လေသဘောဟု တွေးတောပြီး ဦးဘသော်ကြီးကို သနားစိတ်ပင်
ပေါ်လာမိသည်။

ဤအချိန်၌ ခင်မောင်လင်းသည် ရုတ်တရက် နာရီကို ကြည့်
လိုက်မိရာ (၁၀) နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ဖျပ်ခနဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး...

“ဦး... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ။ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု
ရှိနေသေးလို့ပါ”

သို့တိုင် ဦးဘသော်သည် မလျှော့သေးဘဲ...

“မောင်ရင်... ဦးပြောတာကို စဉ်းစားပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

... ဟုအားနာပါးနာ ပြောပြီး ဤနေရာမှ သင်္ဘော၏တစ်ဖက်
စွန်းရှိ ကုန်းပတ်လေဟာပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့၏။

ထိုနေရာမှာ မီးရောင်မလင်း ကောင်းကင်မိုးသားရောင် ကြယ်
ရောင်တို့ဖြင့် မှန်ပျံပျံရှိ၏။ ခုတ်မောင်းနေသော သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင်
ဖြစ်လေရာ မြောက်လေက သုတ်ဖြူးလျက် သာတောင့်သာယာ ရှိလှပါ
သည်။ ရေပြင်ကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ပါမူ သင်္ဘောမီးရောင် မိုးသားရောင်တို့ဖြင့်
သင်္ဘောနံဘေးသို့ ဖြာထွက်လျက်ရှိ၍ လှိုင်းတွန့် လှိုင်းလိပ်တို့မှာ ရွှေရောင်
ငွေရောင်တောက်နေပေသည်။

ခင်မောင်လင်းသည် ဤချိန်းဆိုထားသော နေရာ၌ ဟိုဟိုဒီဒီ
ကြည့်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့။ မော်လီ မလာသေး။ မိမိတစ်ယောက်
တည်းသာ ရှိနေသေးသည်။

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ညှိလိုက်ကာ မော်လီနှင့် (၁၅) မိနစ်
အချိန်တိုင်အောင် မည်ကဲ့သို့ အချိအချ စကားပြောရမည်ကို ဆက်လက်
စဉ်းစားသည်။

ယင်းအခိုက်အခါ၌ တီးသံသဲ့သဲ့သာ ကြားနေရသော ဒုတိယ
တန်းခရီးသည်များ ကပွဲခန်းဆောင်မှ တစ်ခဲနက်သော ဩဘာသံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ စတီးဝပ် စူဇူကီးသည် မြန်မာအမျိုးသမီးကြီးလို
ဝတ်၍ ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ထွားအိ၏ ထတီပန်းပွင့်ကျဲ
ကြီးနှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီကြီးနှင့် သီတာစိမ့်ပေးသော ဘီးဆံထုံးပုံ စက္ကူဂျပ်ထူ
ကွင်းကြီးကို ရသေ့ဒေါက်ချာလို စွပ်ထားသည်။ သီတာက စက္ကူပျော့ပျော့
မည်းမည်းကို ဖွာရရာညှပ်၍ ဆံမြိတ်လုပ်ပေးထားလိုက်သေးသည်။

စူဇူကီးသည် မြန်မာအင်္ကျီဟန် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ကိုင်၍
ထွက်လာပြီး ပရိသတ်ဩဘာသံဆုံးတော့မှ ယပ်တောင်ကိုဖွင့်၍ သူ့အသံ
ခိုးလိုးခဲ့လှကြီး ထွက်လာသည်။

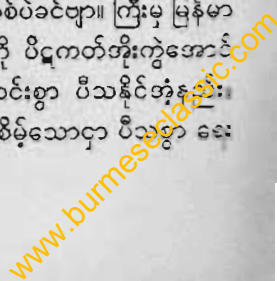
“မြန်မာပြီဘောင်၊ ဂျီအောင်ဂျီအောင်၊ အများပင်၊ ဒီဂျ
ဒမောင်... ဒတ်ပြားဝယ်ဂါ ဂျွေနားဇင်ဂျဒယ်၊ အိုး... ဘဝါးလက်နလုံး၊
ဘဂုံးလက်နသစ် နူဒစ်အောင်မွေး နှုတ်ဂျွေခွဲဒယ်...”

မကြည်အောင်ဆိုသော သီချင်းပင်ဖြစ်လျက် နောက်တစ်ပုဒ်
ဗိမ္ဗိသာရသီချင်းကို ပြောင်းသွားတော့ ခင်မောင်လင်း မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။ စူဇူကီးသည် စိန်ကြည်နော် စိန်ကြည် သီချင်းဆိုမည်ပြောပြီးမှ
အခု ဘယ်နှယ်ဟာတွေ လျှောက်ဆိုနေပါသနည်း။ သူ့ရည်းစားလက်ချက်
ဆိုတာကို မသိရှာသေး။ စင်စစ် သီတာကိုယ်တိုင် ယင်းရှေးသီချင်းများကို
ကောင်းစွာမရ၊ ကြားဖူးနားဝသာရှိ၍ သူ့နှုတ်ထဲ တွေ့သမျှ ဂျပန်ဆိုတဲ့
မြန်မာသီချင်းပဲဟု တွေ့ကရာလျှောက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူမျိုးခြားကြားသော် ဘာမျှ နားလည်မည် မဟုတ်။ မြန်မာ
ကြားမှု ရယ်စရာဖြစ်ချိန်မည်ရည်ရွယ်သည်။

ဤနေရာ၌ စာရှုသူများက ဒီဝတ္ထုထဲတွင် စူဇူကီးသည် အခြား
နေရာစကားပြောသည်တို့၌ မြန်မာလို ကောင်းစွာ ပီသပါလျက် ယခု
ဒီသီချင်းဆိုတော့မှပဲ မပီရသလောဟု စောဒကတက်ဖွယ်ရှိပါ၏။

သည်းခံပါ။ စင်စစ် စူဇူကီး ဂျပန်အစစ်ပဲခင်ဗျာ။ ကြီးမှ မြန်မာ
ပြည် (၃-၄)နှစ်လောက် လာနေဖူးရုံနှင့် စာကို ပိဋကတ်အိုးကွဲအောင်
တတ်ဦး၊ စကားကိုတော့ အဘယ်လျှင် ကောင်းစွာ ပီသနိုင်အံ့နည်း။
စာရေးသူက စာရှုသူဖတ်၍ လွယ်ကူရှင်းလင်းစိမ့်သောငှာ ပီသစွာ ရေး
ထားလို့ကိုး ခင်ဗျာ။

ဟဲဟဲ... စူဠကီရဲ၊ မူမုန်အသံကတော့ နားသောတ
ဆင်ကြပါ။

“နုနားညောက်၍ နာဘာဘီ၊ အဒင်ဒေါ်မပွားဒင့်ဒီ၊ တားနု
မမယ်... နယ်ရှယ်လင်ဂ... အော်... ဂျစ်၍ညော်ဒီ... ဂျစ်၍ညော်ဒီ
... ဒါဟာအပြေဘဲ... ဘေးဒေါ်မြို့... ဂတ်ဂဘာဌေ... ဒတ်ဂါ
လေ... ဗြိဘာဇေ... ပြုံးဘာဇေ... မောင်ဘုံးဂျစ်ပြီ...”

မကြည်အောင်သီချင်းမှ ယခုခေတ် မြကြီး၏ ချစ်၍မျှော်သည်
သီချင်းပြောင်းသွားသည်ကတော့ သီတာသည် ရှေးသီချင်းတွေ ပေါက်
တတ်ကရ ရေးနေရာမှ သူတို့ ပစ်ကန်ထွက်ရာများတွင် ခင်မောင်လင်း
က သူ့အား ဂေါ်သော သီချင်းကိုသွားပြီး သတိရ၍ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်
လင်းသည် ဤချစ်၍မျှော်သည် သီချင်းကို ဆိုရာ၌ “အို... မောင့်အမြင်
နဲ့တော့ ယမုံနာသီတာသောင်ကမ်းမှာလည်း မလွမ်းတတ်ပါပြီ” ဆိုသော
နေရာရောက်သည်၌ ခင်မောင်လင်းသည် “ယမုံနာ သီတာ... သီတာ
... သီတာ... သီတာ... သီတာ” လုပ်နေတတ်၍ သူငယ်ချင်းများက
“ဟေ့လူ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်၌ “အာ... ဓာတ်ပြားအပ်
ကြောင်း ထပ်နေလို့ဗျ” ဟု ပြောပြီး သူ့ဌေးကလေး၏ စကားဆိုတော့
လွန်စွာ ပွဲကျကြကုန်၏။

ဤတွင် တစ်ယောက်သောသူက “ဒါဖြင့် ဒီ သီချင်းကို ချစ်၍
မျှော်သည်ကနေပြီး ချစ်၍ခေါ်သည်လို့ အမည်ပြောင်းလိုက်မယ်” ဟု
ပြောကာ ပို့ပေးလိုက်ပြန်သည်။

သီတာသည် ဒါကို သတိရလို့ပဲ ရေးပေးလိုက်တာ ဖြစ်လေရာ
ယခု ခင်မောင်လင်းမှာလည်း စူဠကီဆိုတာကြားရတော့ ဒါကိုပဲ သတိရ
ပြန်လေသည်။

ခင်မောင်လင်းသည် စူဠကီ ဆက်လက်ဆိုနေသည်ကို အာရုံ
မခံစားနိုင်တော့ဘဲ သီတာနှင့် သူ့နှင့် တွေ့ကြသော ရှေးယခင်က အတိတ်
များဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူ သီတာ့ကို ချစ်ရေးဆို၍ စတင် အောင်မြင်ခဲ့သည်ကတော့
သန်လျင်ကျောက်တန်းက ရေလယ်ဘုရား ပစ်ကန်ထွက်ရာတွင်ဖြစ်၍
အခြားသူများက အလိုက်သိစွာ ရှောင်ပေးကြသည်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဆောင်ကလေး နံဘေးက ဝရန်တာမှ ကျွန်းအစွန်းတွင် ဖြစ်လေရာ
ဒီသင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်နှင့် တူလှပါဘိလေး။

သူ ဤသို့ တွေးတွေး တွေးနေရာမှ သီတာမျက်နှာ သူ့မျက်စိ
ထဲမှာ မြင်ယောင်လာသည်။ မြင်ယောင်လာရာမှ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။

ရုပ်လုံးပေါ်လာရာမှ သူ့ဆီသို့ ရွှေလျားလာသည်။

ရွှေလျားလာရာမှ သူ့အနီးရောက်သော်... .

“ဟင်... ကို” ဟု အံ့ဩသံကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခင်မောင်လင်းသည် သီတာနှင့်တူသော ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု သူ့ဆီ
ရွှေလျားလာနေသည်ကို မြင်ရတော့ သီတာမဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု စိတ်ထဲက
တနေရာမှ တကယ် သီတာအစစ်ဖြစ်နေတော့ သူ ရုတ်တရက်လန့်ပြီး
မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မှောင်ပျပျမို့ သီတာမမြင်နိုင်လို့ တော်တော့
သည်ပေါ့။

အမှန်စင်စစ် ဤနေရာမျိုးတွင် သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်မမျှော်
လင့်ဘဲနှင့် တွေ့ရသည်မှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာအားရ ဖက်လဲတကင်း ရှိရ
မည်ကို ခင်မောင်လင်း ကြောင်အအရိုနေပုံတွေ့ရတော့ သီတာ့စိတ်ထဲ
တစ်မျိုးတစ်ဖုံ တွေးမိကာ... .

“အို... ကို... သီတာကို ဒီအချိန် ဒီနေရာ တစ်ယောက်တည်း
လာတာတွေ့ရတော့ အံ့အားသင့်နေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဤမှ ခင်မောင်လင်းမှာ ရေလာမြောင်းပေးဖြစ်၍ ပြောစရာ
စကားရသွားရှာတော့သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ သီတာရယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် သီတာရှင်းပြမယ်” ဟုဆိုပြီး စူဠကီကြီး
ဖြစ်အင်နှင့် သူ ကူညီရပုံကို ပြောပြ၏။

ယင်း၌ ခင်မောင်လင်းက “အို... ဒီလိုကို” ဟုပြောကာ
ဝမ်းသာဟန် ပြုရ၏။ စင်စစ် သူ ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ (၁၀) နာရီကျော်နေပြီ၊
အချိန်မရွေး မော်လီဝင်း ဒီနေရာကို ရောက်လာနိုင်မည် မဟုတ်လား။

သီတာကတော့ ဘာမျှမသိရာ။ သူ တစ်ဖက်သားအား ကူညီမှု
အောင်မြင်သည်ကို ဝမ်းမြောက်လှစွာနှင့်... .

“ဒါနဲ့ သီတာလဲပဲ အဘိုးကြီး ဟန်မဟန်ပါမလားဆိုပြီး လိုက်
လာနားထောင်တာ ကို ဒီကနေ ကြားရမှာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ... ဟင်”

“အင်း... မဆိုးဘူး”

“ဂျပန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မြန်မာသီချင်းဆိုတာ တော်တယ်
ပြောရမှာပေါ့နော်”

“အား... ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့ အစစ်ပေါ့”

“ဒါ... သီတာက ဆိုပုံဆိုနည်းပါ သူ့ကို သင်ပေးလိုက်တာ
သီတာ့စိတ်မှာ ခင်မောင်လင်းက သူ့ကို ချီးမွမ်းစေလို့နော်။”

လိက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိစေလို၏။

သို့သော် မရှိနိုင်ပါ။ ခင်မောင်လင်းမှာ မော်လီ ရောက်လာမှာ ကိုသာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စိုးရိမ်နေရ၏။ သူ့ရင်သည် ဖောင်းပွနေ၏။ သူ့နှုတ်အင်္ကျီပင် ကျပ်၍ လာသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ မိုင်းငုံးပေါက်ကွဲ မှာကို စောင့်နေရသည်နှင့်တူဘိ၏။ ဒီအချိန်မှာ မော်လီဝင်းတည်းဟူ သောစနက်တံမီးကြီးက အပေါ်ထပ်မှ တရွေ့ရွေ့နှင့် လောင်ကျွမ်းလာနေ ပေရောမည်။

ထို့ကြောင့် ခင်မောင်လင်းက သီတာ့စကားဆက်ကို မလိုက်နိုင် တဲ “ဘယ်နှစ်နာရီရှိပလဲ” ဟု လွတ်ခနဲ မေးလိုက်မိရာ သီတာ အံ့အား သင့်လျက် . . .

“အို . . . ဘာဖြစ်လို့လဲကို”

ဤမှ ခင်မောင်လင်း စကားပြင်ဖို့ သတိရကာ . . .

“အား . . . ကိုယ့်နာရီအချိန်များ လွဲနေသလားလို့”

“မှန်း . . . ကြည့်စမ်း ကိုနာရီ” ဟု သီတာကပြော၍ ခင်မောင် လင်း သူ့နာရီသူ ကြည့်လိုက်ရကာ . . .

“(၁၀)နာရီ (၅)မိနစ်”

သီတာလည်း သူ့နာရီသူ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မှန်းသားပဲ . . . ကို၊ သီတာ့နာရီလဲ (၁၀)နာရီ (၅)မိနစ်ပဲ”

ခင်မောင်လင်း ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီးမှ . . .

“ကဲ . . . ကိုယ်တို့သွားကြမယ်”

သီတာ “အို . . . ဘာလို့လဲ၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက်သာယာသလဲ၊ ကိုယ်နေနေကျ နေရာမဟုတ်တော့ တခြားသင်္ဘောပေါ် ရောက်နေသလို ပဲ၊ ပျော်စရာကြီး”

ခင်မောင်လင်း . . .

“မမှောင်ဘူးလား”

“မမှောင်ပါဘူး၊ မှုန်ဝါးဝါးလေး၊ သီတာ့စိတ်ကြိုက်ပဲ”

“ဟင် . . . သီတာကြိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နို့ပြီး အဘိုးကြီးစုရူးကို စောင့်ရဦးမယ်”

“အို . . . ဘာကိစ္စရှိလဲ”

“သူက မှာထားတယ်၊ သူ့သီချင်းဆိုတာ နားထောင်ပြီး ဘယ် နယ်လဲ ကောင်းမကောင်း ပြောပါဦးတဲ့”

“အိုး . . .”

“သီတာ သူ့ကို ကွန်ဂရက်ကျူလိတ် လုပ်ရဦးမယ်လေ”

ဤမှ ခင်မောင်လင်း စိတ်ကူးရကာ . . .

“ဒါဖြင့် . . . ကို သွားခေါ်လိုက်မယ်လေ” ဟု . . .

သွားရန် ဟန်ပြင်ရာ သီတာက စိတ်ကူးတစ်ခုရ၍ . . .

“အို . . . ဒါဖြင့် ဒီခေါ်မလာခဲ့နဲ့ဦး ပထမ သီတာ့အခန်းကို

သွားပြီး ခြုံထည်ယူခိုင်း၊ နောက်ပြီးမှ ဒီနေရာလာခဲ့လို့ မှာလိုက်”

ခင်မောင်လင်း ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ ပြန်ရောက်လာ သည်။ ဤအခါ၌ သူ့ကိုယ်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ သွက်လက်ပေါ့ပါး ခွင်လန်းလာ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ငပုပ်ခဲတွင်းမှ လွတ်ကင်းလာသော မိုးလမင်းကြီးကဲ့သို့ ကြည်လင်တောက်ပလာ၏။ သူကပဲ စကားစ၏။

“အို . . . သိပ်သာယာတာပဲ သီတာ၊ တခြားသင်္ဘောတစ်စင်းပေါ် ရောက်နေရသလိုပဲ”

“ဒါကြောင့် အခုန သီတာပြောတာပေါ့”

“သီတာပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ”

“နို့ . . . ကိုယ့်အဖို့ မှောင်မနေတော့ဘူးလား”

“အို . . . ဒီလို ဟိုနားသည်နားလျှောက်လိုက်တော့ မမှောင် တော့ပါဘူး၊ သီတာပြောသလို မှန်ပျပုပ် ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ စုရူးတွေ ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက သူ့ချီးကျူးတဲ့အနေ နဲ့ ဘီယာတိုက်နေကြတယ်”

သီတာ ဝမ်းမြောက်သွားကာ . . .

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူ့အဖို့ ဒီသီချင်းဟာ ‘ဟစ်’ ဖြစ်တယ်ဆိုရမှာပေါ့ ကို”

“အစ်စ်ပေါ့၊ နောင်ဆိုရင် သူ ဒီသီချင်းပဲ ဆိုတော့မယ်တဲ့”

“ဟင် . . . ဒါဖြင့် ဒီသီချင်းဟာ ကမ္ဘာလှည့်တော့မှာပေါ့”

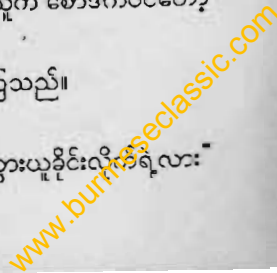
“အစ်စ်ပေါ့၊ သူတို့သင်္ဘောက ကမ္ဘာလှည့်နေတာပဲ၊ ဒါ . . . သီတာရဲ့လက်ရာလို့ ဆိုရမယ်နော်”

မကြည်အောင်ဆိုသောသီချင်းရေးသူ ရွှေတိုင်ညွန့်ကလည်း သေပြီ၊ မြကြီးဆိုတဲ့သီချင်းရေးသူ မြတ်လေးကလည်း မသိ။ သူတို့သမီး ရည်းစားနှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာကို ဘယ်သူက စောဒကဝင်တော့ အံ့နည်း။

နှစ်ယောက်သား အကြည်ဆိုက်သွားကြသည်။

ခေတ္တ စကားပြတ်နေပြီးမှ . . .

“ဒါနဲ့ကို အဘိုးကြီးကို သီတာ့ခြုံထည် သွားယူခိုင်းလို့ဆိုရဲ့လား”

“အို. စိတ်ချပါ။ အားလုံး သေသေချာချာ ကျကျနန ပြောလွတ် လိုက်တယ်” ဆိုပြီးမှ သူ့စကားမှားသွားမှန်း သိ၍ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

သီတာ စကားထွက်မလာအောင် နှမ်းလိုက်သည်။

စင်စစ် သူသည် မော်လီ ဒီမလာအောင်ပါ စူဇူကီးနှင့်ပဲ စိမ့် လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်ချလက်ချ အားရပါးရ သမီး ရည်းစားတို့၏တွေ့ရသောအချိန်ကောင်း နေရာကောင်းကလေးကိုအသုံးချ တော့သည်။

သီတာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားလေသည်။

အတော်ကြာကြာကြီး တိတ်ငြိမ်နေပြီးမှ သီတာက မပွင့်တပွင့် အသံကလေးနှင့် . . .

“ကို . . .”

“အင်”

“နေ့လယ်စာ မစားခင်ကလေးတုန်းက သီတာမှာတာနော် . . .”

“ဘာလဲဟင်”

“ဟိုဟာမ မော်လီဝင်းကို စကားမပြောဖို့ဟာလေ”

“အာ . . . အာ . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ မပြောပါဘူး၊ သူ့နဲ့ကို မတွေ့

ပါဘူး”

“ဟင် . . မတွေ့လို့ . . တွေ့ရင်တော့ ပြောမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဆိုပြီး သီတာ သူ့ရင်ခွင်မှ ခွာလိုက်သည်။

ခင်မောင်လင်း ပြုံးပြုံးပျာပျာ . . .

“အာ . . . အာ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့လဲ မပြောပါဘူး”

“ကဲ . . . ဟိုဟာမက ကိစ္စကို အတင်းလာပြောရင်ကော”

“ဒီတော့ ‘ခင်ဗျား ကျုပ်အနားမလာနဲ့ . . . ကျုပ်ရည်းစားက

ခင်ဗျားနဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ မှာထားတယ်’ လို့ ပြောချလိုက်မှာပေါ့” သီတာမျက်လုံးများ ဝင်းဝင်းတောက်သွားကာ . . .

“တကယ်နော် . . ကို”

“အို . . . အဟုတ်ကိုပဲ”

“ဒီကောင်မ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“အစစ်ပေါ့”

“သီတာ . . . သူ့ကို ကြည့်မရဘူး၊ မုန်းတယ်”

“ကိုယ်က သာပြီး မုန်းလိုက်သေး . . .”

“နောက် သူ့ပါတဲ့ဇာတ်ကားတွေ မကြည့်တမ်းနော်”

“ဘယ်တော့မှ မကြည့်တော့ဘူး”

“အို . . . ကို လွတ်ဦးကွာနော် ဟိုမှာ တစ်ယောက်ယောက် လာနေတယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ကြ၍ လာနေသော သဏ္ဍာန်အနီးသို့ရောက်သည်၌ သီတာက ဆီး၍ခေါ်လိုက်၏။

“ဟား . . . အဘိုးကြီး စူဇူကီး”

“အို . . . သီတာကောဆန် ဒီမှာ . . . ရော့ . . . ကောဆန်ခြံ စောင်” ဟု စူဇူကီးက လှမ်း၍ပေးလေ၏။

“ကျေးဇူးပဲ အဘိုးကြီး၊ ဒီမှာ နည်းနည်းအေးလာတာနဲ့ . . .”

“ကောဆန်လိုချင်တဲ့ ခြံထည်ကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ခုတင်ခေါင်း ရင်းမှာ တင်ထားတာ ယူလာတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မလိုချင်တာ ဒါပါပဲ” ဆိုပြီး “ဘယ်နှယ် သီချင်းဆိုတာဟန်ရဲ့လား” ဟု မေးလျှင် စူဇူကီးက သီတာရှေ့တွင်ဝမ်းသာ အားရဦးညွတ်၍ . . .

“ဟာ . . . ကျေးဇူးပဲ ကောဆန်၊ အားလုံး ဟန်ကျသွားတာပဲ၊ အားလုံး ကြိုက်ကြတာပဲ၊ ကပ္ပတိန်ဝါနာဘောဆန်ကလဲ မှာလိုက်ပါတယ်၊ သီချင်းသစ်တစ်ခု သူ့သင်္ဘောပေါ်မှာ တိုးသွားလို့ သီတာကောဆန်ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ပြောလိုက်ပါတဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ သီတာကောဆန် ကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံး မမေ့တော့ပါဘူး၊ နေ့ခင် ကျွန်တော် မြန်မာ သီချင်းဆိုတဲ့အခါမှာ ဒီသီချင်းကိုပဲ ဆိုတော့မယ် ကောဆန်”

သီတာသည် လွန်စွာ ရွှင်လန်းအားရနေလျက် . . .

“သိပြီးပါပြီ စူဇူကီး၊ ဟောဒီ ကိုခင်မောင်လင်းက အခုနကပဲ သီတာ့ကို ပြောပြပါတယ်” ဟု . . .

ပြောလိုက်သည်၌ မျက်စိခပ်မှုန်မှုန် စူဇူကီး က . . .

“အား . . . ကောဆန်နဲ့ဘေးကဟာ မာစတာ ခင်မောင်လင်း လား၊ ဒါဖြင့် သူနဲ့ စကားခဏလေးပြောပါရစေ” ဆိုပြီး ခင်မောင်လင်းသို့ “ဒီမှာမာစတာ၊ ကျွန်တော် မော်လီကောဆန်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ မာစတာ မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ခုည ဒီမှာလာတွေ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မလာခဲ့နဲ့တော့ လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ မော်လီကောဆန်က မာစတာကို ပြော လိုက်ပါတဲ့၊ ဒီည (၁၀) နာရီကနေ သန်းခေါင်အထိ သူ့အခန်းမှာ မာစတာ လာပါတဲ့၊ အကောင်းဆုံးအချိန်လဲ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့”

အခန်း (၁၅)

တင်လှသည် မော်လီဝင်း၏အခန်းသို့ ချဉ်းကပ်သည်ရှိသော် ခြေဖျားကလေးထောက်ကာ နံရံကို ကျောပေးကာ 'ခွတ်နင်း' ၍ နေလေသည်။ သူ့နှလုံးသားမှာ ရင်ခေါင်းထဲတွင် ဂေါ်ရင်ဂျီမသာဆိုင်းလို့ ဒိန်းတပ်တပ်၊ ဒိန်းတပ်တပ် ဒိန်းနေလေသည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံတို့သည် အခြားခရီးသည်တွေ မြင်လိမ့်အံ့လော၊ စတီးဝပ်တွေ ကြည့်နေမည်လောဟု ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်နေရှာသည်။ အသက်ရှူပြင်းလျက်ပခုံးတဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ ကျောရိုးမှာ မျှော့ကဲ့သို့ တွန့်လိမ်နေသည်ဟု သူ့ စိတ်တွင် ထင်ရသည်။

တင်လှသည် ညစာစားအပြီး အများလူတွေ အေးအေးလူလူ လေညင်းခဲနေရာမှ (၁၀)နာရီတိတိတွင် အကြွကြွနှင့် ထလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ မော်လီဝင်း၏အခန်းတံခါးရှေ့ရောက်သည်၌ (၁၀)နာရီနှင့် (၃)မိနစ်ခွဲ။

ပထမစလောခဲ့စဉ်ကမူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏အခန်းကို သွားလည်ဘိသကဲ့သို့ ဘာခက်တဲ့ အလုပ်ကလေးလဲဟု သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ မိမိအလုပ်က မူမမှန် မရိုးမသားဖြစ်လေတော့ ခြေလှမ်းများ တစ်လှမ်းထက်တစ်လှမ်း နှေး၍နှေး၍ လေးလေးလာပြီး အခန်းတံခါး ဖွင့်ရခါနီးမှာ ရဲသားများ ရှေ့မှောက်ရောက်နေသော ရာဇဝတ်ကောင်လို ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

သူ့စိတ်မှာ ချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေသည်။

လုပ်သင့်မလုပ်သင့် စဉ်းစားခန်းပြန်ဝင်လာသည်။

ယင်းအခိုက် သူ၏အတွင်းစိတ်က "ဟေ့ . . . ငွေနှစ်သောင်းကွ၊ ငွေနှစ်သောင်းတောင်" ဟုပြောလိုက်သည်။ သူက "အေး၊ ငါသိပါတယ်ကွ၊ မမေ့ပါဘူး" ဟု ပြန်ပြောပြီးနောက် "အို . . . ဒါဟာ လူချင်းမသိတဲ့ သူ့စိမ်းအခန်းမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ခါက ငါ ဂေါ်ပြီ၊ ဖက်တောင်နမ်းခဲဖူးတဲ့ မြှာပဲ" ဟုစဉ်းစားမိပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်လေ၏။

အထဲရောက်သော် ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးဘဲ မော်လီ၏အိပ်ရာကို တွေ့၍ ကြည့်နေမိသည်။ အိပ်ရာကပ်ညှက်ညှက်သော ဖဲမွေ့ရာပေါ်တွင် မော်လီ၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုယ်ကလေး တစောင်းခွေခွေ ပေါ်လာသည်။

ဪ . . . တစ်ခါက ငါချစ်ရေးကြားဖူးတဲ့ မဒီပေတကာ။ ဒါနှင့် သူ မော်လီ၏အိပ်ရာဘေး၌တွေ့သော လက်ကိုင်ပဝါတစ်ခုကို ကောက်နမ်းပြီး ရင်ဘက်မှာ ကပ်မိသေးသည်။

ယင်း၌ သူ့နှုတ်ခင်းက အပျင်းပြေဖတ်မိသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို သွားပြီး သတိရမိသည်။ ၎င်းဝတ္ထုမှာ လူငယ်ဇာတ်လိုက်သည် မိမိတို့လူမျိုး ကိုးကွယ်သော ရုပ်ပွားတော်၏ နဖူးမှအဖိုးတန် 'မြကြီးကို ကလော်ယူရာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားမှုမျိုးဖြစ်သည်။ ကြည့်ညှိမှုကလည်းရှိ၊ ယူရမည့် တာဝန်ကလည်းရှိ၊ ထိုမှ 'အို . . . ဘာဆိုင်လို့တုံး' ဟု သူ့ကိုယ်သူ ငေါက်ငန်းလိုက်ပြီးမှ ကြွက်ဖြူရုပ်ကို မော်လီ ဘယ်မှာထားလိမ့်မည်နည်းဟု ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်သော် ခုတင်ခြေရင်းဘက်၌ ကြီးမားသော သေတ္တာကြီးကိုမြင်၏။

ဟုတ်ပြီ . . . အဲဒီထဲ ထားမှာပဲဟု ပခုံးတွန့်၍ လက်ဖျစ်တီးလိုက်မိ၏။ သို့သော် လက်သီးဆုပ်လောက်ကြီးသော သော့ခလောက်ကြီး ခတ်ထားသည်ကို မြင်ရ၍ စိတ်ပျက်သွား၏။ နောက်မှ . . . "ဟား . . . သော့ခလောက်ရှိရင် သော့တံရှိရမှာပဲ" ဟု စိတ်ကူးရပြီး လူတို့သည် သော့ကို ဘယ်မှာ ထားတတ်သနည်း၊ ခေါင်းအုံးအောက် သို့မဟုတ် အံဆွဲထဲမှာ ထားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူပထမ ခေါင်းအုံး မကြည့်သည်။ မတွေ့။ ထို့ကြောင့် အံဆွဲရှိရာ မှန်တင်ခုံနား ချဉ်းကပ်လိုက်တော့ လား . . . လား . . . မှန်ထဲတွင် ဆေးတံကြီးခဲထားသော သူ့အစ်ကို ဘလှရိန်းမျက်နှာပေါ်လာ၍ သူလန့်သွားသည်။

သို့သော် တော်ပါသေး၏။ ဘလှရိန်း လူကိုယ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ မော်လီအား ချစ်အကွရာပေးထားသော ပိုင်ကတ်ဓာတ်ပုံ။ မော်လီက စာရေးစားပွဲတွင် တင်ထားရာ ကျောပေးနေသော တင်လှက မှန်ထဲမှ မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်း၌ တင်လှ စဉ်းစား၏။ သူ့အစ်ကိုသည် စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာတို့မည်သည် စဉ်းစားသမားများ ဖြစ်ကြ၍ စုံထောက် ဦးစံရွှား စတိုင်မျိုး ဆေးတံခဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်ကြသည်။ စုံထောက် ဦးစံရွှားကို ဖန်တီးသော စာရေးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းကိုပဲ ကြည့်ပါ။ သူ့ဓာတ်ပုံ မှန်ထဲသို့ သမ္မု ပါးစပ်တွင် ဆေးတံကြီးတန်းလန်းက သူ့အမေဝမ်းထဲက အတူပဲလာဘိသကဲ့သို့။

ဒီတော့ ဘာဖြစ်သနည်း။ ဆေးတံနှင့် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသူတို့ သည် သူတို့ရုပ်ပုံမှာ ကြောက်စရာရှိလျှင် ပို၍ ကြောက်ဖွယ်ကောင်း၏။ အကြောင်းမှာ အများအားဖြင့် လူတို့သည် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရာ၌ မိမိတို့ပုံကို လှအောင် ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံး၍လည်းကောင်း၊ ရယ်၍ လည်းကောင်း အရိုက်ခံတတ်ကြရာ ဆေးတံသမားများကမူ ဆေးတံခဲပြီး ပြုံး၍ မဖြစ်၊ ရယ်၍မဖြစ်။ တကယ် စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည့်ဟန် ရှုတည်တည် ကြီးသာနေသောကြောင့် ကြောက်စရာရှိလျှင် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။

တင်လှမှာ သူမရိုးလောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အစ်ကိုကို အလွန် ကြောက်ရသူ မဟုတ်ပါလား။ ယခု ဆေးတံကြီးနှင့်ပုံ မြင်ရတော့ ပိုပြီး ကြောက်ရှာသပေါ့ဗျ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ရောက်လျှင် စာရေးဆရာ အသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးအား စာရေးဆရာများ ဓာတ်ပုံရိုက်လျှင် ဆေးတံခဲပြီး မရိုက်ဖို့ အမိန့်ထုတ်ရန်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ပတ်လည် သင်းလုံးကျွတ် အစည်း အဝေး၌ ဘာအဆိုတင်သွင်းပြီး လူရေးပြရပါမလဲဟု အကြောင်းမရှိ၊ အကြောင်းရှာနေသော အသင်းသား စွာကျယ်ကျယ်တစ်ယောက်အား အရက်တိုက်ပြီး အဆိုတင်ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးမိလေ၏။

ယင်းသို့ ထွေရာလေးပါး စဉ်းစားရင်းမှ မှန်ထဲက သူ့အစ်ကို ဓာတ်ပုံကို မျက်နှာလွှဲလျက် အံ့ဆွဲများထဲ၌ သော့ကိုရှာရာ လွယ်ကူစွာပဲ တွေ့၍ “ငွေနှစ်သောင်းကွ... ငွေနှစ်သောင်း” ဟု သူ့အတွင်းစိတ်က အားပေး၍ သူက “အေးပါကွ၊ အေးပါ” ဟု ပြန်ပြောပြီး ဟိုသေတ္တာကြီး ဆီသို့ သွား၍ ဖွင့်ရှာလေ၏။

သူ့အတွင်းစိတ်က ‘သေသေချာချာရှာကွနော်’ သူက ‘အေးပါ ကွ၊ အေးပါ’ ဟု ပြန်ပြောရင်း ကြိုးစားပမ်းစား မွေနှောက်ရှာလေသည်။

သို့သော် မတွေ့ပါ။ သူရှာရသော ပစ္စည်းမှာ လက်မလောက်မျှ မကြီးသော ပတ္တမြားလည်းမဟုတ်၊ ကြွက်ရုပ်။ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးဖြစ် လေရာ ဒီသေတ္တာထဲ မရှိလို့သာပေါ့ဟု စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

သူ့နဖူးက ချွေးသုတ်၍ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်နေစဉ် သူ့အတွင်း စိတ်က “ဟေ့... သည့်ပြင်နေရာတွေ အများကြီးရှိသေးတာပဲကွ” ဟု ခိုင်းပြန်သဖြင့် အဝတ်ဘီရိုတွေ အံ့ဆွဲတွေ ဖွင့်၍ရှာပြန်သည်။

သို့သော် အချည်းနှီး။ နို့ပြီး အဝတ်ဟောင်း ခြင်းထဲမှ ထဘီတွေ၊ ဘော်လီတွေ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေ၊ ဘရာစီယာတွေကို မွေနှောက် သည်။ သို့စဉ် သူသည် ဘရာစီယာဖောင်းဖောင်းကြီး တစ်ခုကို ကိုင်၍ ဝိုင်ကြည့်နေမိလေရာ... သူ့အတွင်းစိတ်က “ဟိတ်” ဟု သတိပေးလိုက်

သည်၌ ကိုင်ထားသော သူ့ညာလက်ကို သူ့ဘယ်လက်က ပုတ်ခွဲလိုက်ပြီ ခု ဆက်လက်ရှာဖွေသည်။ သို့သော် မတွေ့၊ ထို့နောက် မော်လီက နုမော် နမဲ့နှင့် ခုတင်အောက်များကျနေမည်လားဟု သူ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်၍ ငုံ့ကြည့်လေတော့၊ ရော့... ခုတင်၏ဟိုဘက်မှာ သိပ်ပြီး မကြီးလွန်း မငယ်လွန်းသော ကြိမ်ခြင်းတစ်ခု။

ဟား... ဟား... ကေန္တ ဒီထဲရှိရမှာပဲဟု သူ့အတွင်းစိတ် ကရော အပြင်စိတ်ကရော နှစ်မျိုးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဤခြင်းဆီသို့ သွက်လက်စွာ သွားလေသည်။

အတွင်းစိတ်က “ငွေနှစ်သောင်း ကိန်းအောင်းနေတဲ့ခြင်းကွ” ဟုပြော၍ သူက “အစစ်ပေါ့” ပြန်ပြောပြီး ခြင်းဆီသို့ ရောက်သည်၌ အဖုံးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ လက်ဖြင့် နှိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန်မှာ (၁၀)နာရီ (၁၅)မိနစ်။

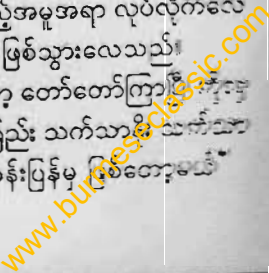

ထိုနေ့ညစာ စားသောက်ပြီးကြပြီးနောက် မော်လီဝင်းသည် ဘလှရိုန်းနှင့်အတူ နေလေသည်။ ယင်းမှာ သူတို့ သင့်မြတ်နေစဉ်၌ ထုံးစံလို ဖြစ်နေသည်။ (၁၁)နာရီကျော်၊ (၁၂)နာရီ အိပ်ရာဝင်ကြတော့မှပဲ ခွဲခွာမြဲဖြစ်သည်။

ဤနေ့မှာမူ မော်လီသည် ခင်မောင်လင်းနှင့်တွေ့ရန် ဒုတိယ တန်းလေဟာပြင်မှာ ချိန်းထားသည်ကို သတိရသည်။ ကြွက်ရုပ်ကလေး နှင့်ခင်မောင်လင်းကို အကျပ်ကိုင်ကာ သူ့ရည်းစား ဘလှရိုန်းကို အလုပ်ရ အောင်ဆောင်ရွက်မည်၊ သို့မှ သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ကုန်ရောက်လျှင် လက်ထပ်နိုင်မည်၊ နို့မဟုတ်လျှင် မာနကြီးသော ဘလှရိုန်းသည် အလုပ် လက်မဲ့ဘဝနှင့် မိန်းမလုပ်စာစားသော လူတန်းစား အဖြစ်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်။

သို့နှင့် သူ့လက်က နာရီကို ဘလှရိုန်းမမြင်အောင် ကြည့်၍ ကြည့်၍နေရာ (၁၀) နာရီထိုးသည်၌ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ (၁၀) နာရီ တစ်မိနစ်အလွန်၌ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်း သည် သူ့နားသည်သူဖျစ်ကာ ခေါင်းကိုက်သည့်အမူအရာ လုပ်လိုက်လေ သည်။ ဘလှရိုန်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကိုလှရယ်... စကိုက်နေတာတော့ တော်တော်ကြာပြီ၊ နားနာ ရင်ခွင်မိုပြီး ပင်လယ်လေရှုနေရရင် တဖြည်းဖြည်း သက်သာမိ သက်သာ နိုးနဲ့ ခုတော့ မနေနိုင်တော့ဘူးအချစ်ရဲ့ အခန်းပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

သို့တိုင် ခွဲရမှာသဲမြညာကို ဘလုရှိုင်းက ယုယပြုစုနေသေးသဖြင့် ငါးမိနစ်မျှ ကြာသွားသေးသည်။ ထို့အပြင် သူ့ဘလုရှိုင်းကို 'ဝွတ်ဘဲ' ခဲ့၍ ပထမတန်းနှင့် ဒုတိယတန်းအကြား လမ်းကူးနေရာတွင် သီတာ၏ ခြုံထည်ကလေးကို ပိုက်၍လာသော စတီးဝပ်ကြီး စူဇူကို တွေ့ရသည်၌ တစ်မိနစ်နှင့် (၃၆)စက္ကန့် အချိန်ပုပ်သွားသေးသည်။

အကြောင်းမှာ နဂိုကမှ စကားများရသည့် စူဇူကီးသည် သူ့ခုည ဒုတိယတန်းတွင်ဆပ်မှာ မြန်မာသီချင်းဆိုရပ်အကြောင်း ဝမ်းသာအားရ လေပန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ မော်လီက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ... .

“အို... . တော်ပါတော့ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်မ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာရှိလို့ အချိန်တောင် နည်းနည်းလွန်သွားပြီ” ပြောတော့မှ ကိုယ်တော်ကြီးက... .

“ဒုတိယတန်း ကုန်းပတ်မှာ မာစတာခင်မောင်လင်းနဲ့ မဟုတ်လား” ဟု မိန့်မြွက်တော်မူပြီးမှ ခင်မောင်လင်းက သူ့အား မှာကြားလိုက်သည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောတော့၏။

ယင်း၌ မော်လီ စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။ စင်စစ် မော်လီလို မိန်းကလေးသည် ကြီးကျယ်စဉ်းကားသော မြို့ကြီးများတွင် လည်းကောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ဝိမိခံသဘောကြီးပေါ်တွင်လည်းကောင်း ညဉ့်ဦးယံကို တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ဖြုန်း၍ နောက်ဆုံးမှ အိပ်ရာဝင်လိုသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခုညတော့ အင်မတန် စိတ်ထက်မြက်လှသော ရည်းစားကို ခေါင်းကိုက်၍ အခန်းထဲသွားနေတော့မည်ဟု ပြောပြီးမှ မီးရောင်လှလှနှင့် တေးသီချင်းတွေ ဝေဝေစည်နေသော ပျော်စရာခန်းဆောင်သို့ ပြန်၍ မဖြစ်တော့ပြီ။ ဒါနဲ့ သူ့အခန်းသို့ပဲ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

စူဇူကီးက ခင်မောင်လင်းထံသွားစရာမလိုတော့ဘူးဟုပြောတော့ (၁၀)နာရီနှင့် (၁၂)မိနစ်။ ယခု သူ့အခန်းရှေ့ရောက်တော့ (၁၀)နာရီ (၁၅)မိနစ်။

မော်လီသည် အခန်းကိုဖွင့်ရန် တံခါးမှ လက်ကိုင်ကြေးဘုကို ကိုင်လိုက်ပြီး၊ ယင်းအခိုက် အတွင်းမှ နာကြည်း၍ ကြောက်အားနှင့် အော်သံကိုကြားရသဖြင့် ကြေးဘုကို ရုတ်တရက် လွှတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ဘဇာနည်း။ မိမိအခန်းထဲ၌ လူသတ်မှုများ ဖြစ်နေလေသလော။ ဖြစ်နေလျှင် အလောင်းကောင်နှင့်လူသတ်ကောင်တော့ ပက်ပင်းတွေ နေရပေရော့မည်။ သို့သော် မော်လီသည် ကြောက်ရွံ့တတ်သော မိန်းကလေး မျိုးမဟုတ်။

မိမိအခန်းထဲ ဘာပြင်နေသနည်းဟု သိချင်လေနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ကြေးဖဘုကိုကိုင်ကာ အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။ တံခါးပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း အတွင်း၌တွေ့ရသည်ကတော့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း မတ်တော်မောင်လောင်းလျှာ တင်လှ။ သူသည် ငြိမ်ငြိမ်မနေ၊ သူ၏ ညာဘက် လက်ချောင်းကလေးများကို ပါးစပ်ထဲသွင်း၍ တဆွေဆွေနှင့်ဆက်ရက်ခုန်ခုန်ကာ အခန်းထဲပတ်ချာလှည့်နေသည်။

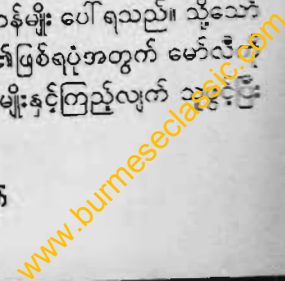

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ မိမိအခန်းထဲမှာ လူသေကောင်အလောင်းကြီးသော် လည်းကောင်း၊ ကြောက်မတ်ဖွယ်ကောင်းသော ဖုတ်ပြိတ္တာ တစ္ဆေသရဲကြီးသော်လည်းကောင်း ရုတ်တရက် တွေ့ရှိပါက မေ့ပြီး လဲကျမသွားမီ အော်ဟစ်စရာ စကားလုံး၊ သို့မဟုတ် အသံတစ်ခုတော့ မစဉ်းစားရဘဲနှင့် အလိုလိုပေါ်လာရပေမည်။ ယခုမူကား မိမိအား တစ်ချိန်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ သွင်းရအောင် သွေးဆောင်ခဲ့ဖူးသည်အထိ ရင်းနှီးခဲ့သော လူငယ်တစ်ယောက် မိမိအခန်းထဲမှာ ကလေးဆန်ဆန် လက်ချောင်းပါးစပ်နှင့် ငုံ့၍ ဆွေဆွေခုန်နေသည့်ပုံ မြင်ရတော့ ကြောက်ရလန့်ရမှာထက် အံ့အားသင့်လျက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေမိသည်။

တင်လှလည်း ပထမ အခန်းထဲဝင်မည်ကြံစဉ်က သူ့ပိုင်ရှင်နှင့် ဤသို့ မမိဘူး မပြောနိုင်၊ မတော်တဆ တွေ့ရှိသွားပါက မည်သို့မည်ပုံ လှည့်မည်ဟု စိတ်ကူးကလေး အနည်းငယ် ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခုကား အခြေအနေက မမျှော်လင့်သော ဝေဒနာခံစားနေရသဖြင့် ဘာကို စတင်ပြောရမှန်းမသိ၊ မော်လီကိုမြင်သောအခါ၌ အသာရပ်ပြီး လက်ချောင်းကိုသာ ပါးစပ်ထဲငုံ့၍ အာဇ္ဇေပေးနေမိသည်။

ယင်းသို့ နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်၍ တုံ့ကို ဘာဝေနေရာမှ ပထမဦးဆုံး အသံထွက်လာနိုင်သူမှာ မော်လီ။ သူသည် တင်လှ၏အစ်ကို ဘလုရှိုင်းနှင့် လက်ထပ်တော့မှာမို့ အစ်မကြီး၏ လေသဖြင့်... . “ဟေ့... . မောင်တင်လှ၊ မင်းဒီမှာ ဘာလာဖြစ်နေတာတုံး”

ဤမှ တင်လှသည် သူ့လက်ချောင်းကို ပါးစပ်ထဲမှ နုတ်လိုက်သည်။ စင်စစ် ဤအခြေမျိုးတွင် တင်လှသည် အပြစ်ရှိသည်။ ရုတ်ကြောက်သည်နှင့် တောင်းပန်ရမည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ပေါ်ရသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ဤဟန်မျိုး အနည်းငယ်မျှမရှိဘဲ သူ၏ဖြစ်ရပ်အတွက် မော်လီ၏ မကျေမနပ်၊ အပြစ်တင်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့်ကြည့်လျက် သူ့အဖို့ နှိုက်ခဲ့သော ကြိမ်ခြင်းကို ညွှန်ပြ၍... .

“ဟဲ့အထဲမှာက ခင်ဗျား ဘာကောင်ထည့်ထားတာလဲ”

ဤမှ မော်လီသည် နားလည်သွားလေပြီ။ သူ၏ အံ့ဩနေသော မုတ်နှာမှသည် အပြုံးရိပ် သန်းလိုက်လေသည်။ စင်စစ် မော်လီသည် ခုယ်လွယ်၊ ငိုလွယ်၊ ပြုံးလွယ်၊ ရှိုက်လွယ်သော မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူ၏ ဤကြိမ်ခြင်းကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဤသို့ ဖွင့်လိုက် နှိုက်လိုက် မိသူတိုင်း ယင်းမေးခွန်းမျိုးကို မေးရသည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် မော်လီသည် ဖြေနေကျအတိုင်း ဖြေရန် နှစ်သက်နေသည်။

ရွှင်လန်းအားရသော မျက်နှာနှင့် . . .

“ဟား . . . အဲသည်အထဲမှာ ငါ့သားကလေး ဂျက်ကီလေကွာ” တင်လှ မျက်လုံးဖြူလျက် . . .

“ဘာ . . . ခင်ဗျားသားလေး ဂျက်ကီ” ဆိုပြီး အလွန် ရွံ့ရှာစက် ဆုပ်ဟန်နှင့် “ထို့ . . . ခွေးထက်ဆိုးတဲ့ အကောင်ပါလား”

မော်လီ မနော့ခွေကာ . . .

“ဆိုးမှာပေါ့ . . . မိကျောင်းကလေးပဲ”

တင်လှ မျက်လုံးပါမက ပါးစပ်ပါ ဖြသွားလျက် . . .

“ဗျာ . . . မိကျောင်း . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . မိကျောင်းလို့လဲ ခေါ်တယ်၊ မိကျောင်းလို့လဲ ခေါ်ကြတာပဲ”

တင်လှ လွန်စွာ မကျေနပ်သံနှင့် . . .

“ဟင် . . . ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ် . . . လူတောသူတောထဲမှာ ရေအောက်က မိကျောင်းတိရစ္ဆာန်ကို ဆောင်ကျဉ်းထားရတာလဲ”

စင်စစ် မော်လီသည် အမှန်ကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတို့မည်သည် ကြော်ငြာ အလွန်လိုသည်။ ကြော်ငြာမှာ မယားကြီးရှိသူနှင့် ဟိုတယ်မှာမိသည်။ ယောက်ျားလျှာနှင့် ညားနေသည်။ ကြွက်စုတ်မြင်၍ သေးစက်စက်ပါသည် ဆိုသည့်တို့ထက် အေးသုံးလုံးရုပ်ရှင်မှ နာမည်ကျော်မင်းသမီး မော်လီဝင်းသည် ဂျပန်ပြည်မှ မေတ္တာလက်ဆောင်ရလာခဲ့သော မိကျောင်းကလေးကို နို့ဘူးတိုက်၍ မွေးထားသည်။ သူမသည် သူမ၏သားကလေးကို အလွန်ချစ်သည်တဲ့၊ နာမည်ကို ဂျက်ကီလို့ ပေးထားသည်တဲ့၊ သူမ ရုပ်ရှင်ရိုက်သွားခါနီး၌ လည်းကောင်း၊ ပြန်လာလျှင် လည်းကောင်း ဤမိကျောင်းကလေးကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သတဲ့။ ဤမိကျောင်းကလေးကြီး လာလျှင် ငမိုးရိပ်ဇာတ်ကားကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်မည်တဲ့ . . . စသည့် မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်သတင်းတွေ သောကြာနေ့ သတင်းစာများမှာ လည်းကောင်း၊

ဖောင်ပြည့်ပြီးရော စောစောထွက် ရုပ်ရှင်စာစောင်များမှာ လည်းကောင်း ထူးထူးခြားခြားပါဝင်ရန် ရည်ရွယ်ရင်းနှီး၏။

ထို့ကြောင့် တင်လှ၏အမေးကိုဖြေရာ၌ . . .

“ဟဲ့ ငါ့ဟာငါ ငါ့သားကလေးလိုချင်လို့ မွေးထားတာပေါ့ဟဲ့” တင်လှသည် မျက်နှာကို ရှုံ့၍ . . .

“ကြားဘူးပေါင်ဗျာ၊ လူသားစားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကို သားလိုချစ်ရ တယ်လို့ပဲ၊ တစ်နေ့တော့ ခင်ဗျားကို စားသွားလိမ့်မယ် . . . သိလား”

မော်လီသည် သဘောကျစွာ ရယ်မော၍ . . .

“အခုတော့ . . . မင့်အသားကို နည်းနည်း မြည်းလိုက်ပြီထင်ရဲ့ဟိဟိ”

“ခင်ဗျားက ရယ်နေ၊ ဒီမှာ သက်သာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သွေးကို စို့သွားတာပဲ . . .”

“ဪ . . . မင်းမလဲဘဲ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို အပေါက်နဲ့လား လို့ပဲ၊ မိကျောင်းကိုက်တာပဲ သွေးနည်းနည်းတော့ စို့မှာပေါ့ကွဲ့၊ မင်းက သူ့သွားစတာကိုး . . .”

“ကျွန်တော် မစရပေါင်ဗျာ၊ ဒီအထဲ သင်းရိမှန်းလည်း မသိရ ပေါင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင့်လက်က ဒီခြင်းထဲ ဘာကြောင့် ရောက်သွားရတာ တုန်း”

“အယ် . . . အယ် . . . ဟို . . . ဟို . . .”

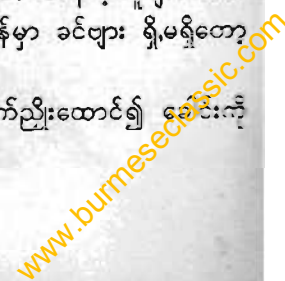
တင်လှမှာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ယင်း၌ ပျော်ရွှင် နေသော မော်လီ၏မျက်နှာသည် တည်သွားသည်။ မျက်လုံးများ စူးရှလာ သည်။ အံ့ကိုကြိတ်၍ မေးစေ ရှေ့ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ဒီအခန်းကို ငါမရှိဘဲနဲ့ ငါက မဖိတ်ခေါ်ဘဲနဲ့ ဘာကိစ္စ ရောက်နေတယ်ဆိုတာပြော” ဟုဆိုပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ် သွားနှင့် ကိုက်ထားလိုက်ကာ ခြိမ်းခြောက်သော အမူအရာ ပြလေသည်။ တင်လှ ဘာပြောမည်နည်း။

သူတတ်နိုင်သမျှ လှီးလှဲရန် ကြိုးစားသေးသည်။

“အိုး . . . ကိုယ်တို့ ဒီလောက်ရင်းနှီးခင်မနေတဲ့ လူချင်း မဖိတ် ဘဲနဲ့ ရောက်လာတာ . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျား ရှိမရှိတော့ ကျွန်တော် မသိဘဲကိုးဗျ”

မော်လီသည် သူ့နှုတ်ခမ်းရှေ့ လက်ညှိုးထောင်၍ ခေါင်းကို ယမ်းကာ . . .

“ဪ... ဒို့ဘော့စ်... ဦးဘသော်ကြီးခယ်မ၊ မဆိုးဘူးကွ
ကောင်မလေး တော်တယ်၊ မင်းတို့ချင်း သေချာပြီလား”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် လက်ထပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟင်... တယ်မြန်လိုက်ပါလားဟေ့”

“မမော်လီ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မတ်ကလေးတစ်ယောက်
အနေနဲ့ပြောစမ်း၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ သဘောတူတယ် မဟုတ်လားဟင်
အစ်မကြီး”

တင်လှက နဲ့လိုက်ရာ မိန်းမသားပီပီ မော်လီ သဘောကျသွား
လျက်... .

“ကောင်မလေးက ရုပ်ရည်ရော၊ စိတ်သဘောရော တော်တယ်၊
နို့ပြီး တို့သူဌေးရဲ့ ခယ်မဖြစ်နေတော့ ဘာသဘောမကျစရာ ရှိလဲကွယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အဲဒီကြွက်ရုပ်ကလေး ကျွန်တော့်ပေး
တော့... .” ဟု ကောက်ကာငင်ကာတောင်းလိုက်ရာ မော်လီ နားမလည်
နိုင်သေးဘဲ... .

“ဟဲ့... မင့်ဟာက ဒီကြွက်ဖြူရုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး”

“ဆိုင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ဒီကြွက်ဖြူရုပ်ရမှ မြူးနဲ့ လက်ထပ်
နိုင်မှာ”

“ဟာ” ဟု မော်လီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီးမှ... .

“ဘာတုံး... မင့်ကောင်မလေးဘက်က ဒီကြွက်ဖြူရုပ် (၁၅)
ကျပ်တန်ကြီးနဲ့ တင်တောင်းမှ ရမယ်ဆိုလို့လား” ဟု ပြောပြီး တဖိုးတီး
ရယ်လေရာ တင်လှမူ မရယ်နိုင်ဘဲ... .

“ဒီ ကြွက်ဖြူရုပ်က သူ့မူရင်းတန်ဖိုး (၁၅) ကျပ်လောက် ရှိပေ
မယ်လို့ ကျွန်တော်လက်ထဲရောက်ရင် နှစ်သောင်း၊ ကျပ်နှစ်သောင်းတိတိ
တန်မှာပါခင်ဗျာ”

မော်လီ အံ့အားသင့်သွားလျက်... .

“ဟေ... ဘယ်လိုကြောင့်... .”

တင်လှ “ဒီမှာ... ကျွန်တော် မှန်တာကို ဖွင့်ပြောတော့မယ်၊
ဒီကြွက်ဖြူရုပ် ပြန်ရအောင် ယူပေးရင် ခင်မောင်လင်းက ကျွန်တော့်ကို
ငွေနှစ်သောင်း ပေးမယ့်တဲ့ခင်ဗျာ”

မော်လီ အံ့ဩလျက်... .

“ဟင်... ငွေနှစ်သောင်းတောင်... ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်လိုက်သမှ အစစ်... အဲဒါ ကျွန်တော်စိတ်ကူးတာက
မဂ်လာဆောင်မှာ ငါးထောင်လောက်သုံးမယ်၊ ကျန်တဲ့ သောင်းငါးထောင်

ကို ဘက်တချို့အပ်၊ တချို့ကို ခြံ့ထဲ အခန်းကလေးတစ်ခုငှား အိမ်
စပို့အင်ပို့ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်၊ လိုင်စင်ရောင်းစားပြီး လင်မယား နှစ်ယောက်
သား တစ်သက်လုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေသွားတော့မယ်လို့”

မော်လီကား ဒီကြွက်ဖြူရုပ်အတွက် ခင်မောင်လင်းက နှစ်
သောင်းတောင်ပေးမယ်ဆိုတာ အတိအကျ သိလိုက်ရကတည်းက တင်လှ
ဆက်လက်ပြောနေသော စကားတွေ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ သူ ဒီကြွက်
ဖြူရုပ်နှင့် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမှာ ပိုမိုပြီး အခွင့်အလမ်းများ
လာသည်ကို သိရန် ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို နှစ်သက်အားရစွာ ကြည့်
လျက် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ဒါကို တင်လှက သူ့အတွက် ပြုံးသည်မှတ်၍... .

“ကဲ... အခုပေးတော့မယ် မဟုတ်လား” ဟု ဆို၍

လက်ကမ်း လိုက်လေတော့ မော်လီ ကြွက်ဖြူရုပ်ကို သူ့နောက်
ပြန်ဝှက်ပြန်ကာ... .

“အို... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း မင့်ကို ငါက ဘယ်နှယ်
ပေးနိုင်ပါ့မတုံး၊ ဒီမှာမောင်တင်လှ၊ မင့်မှာ မင့်အချစ်အတွက် အရေးကြီး
သလို ငါ့မှာလဲ ငါ့အချစ်အတွက် အရေးကြီးတယ်၊ ငါနဲ့ မင့်အစ်ကို လက်
ထပ်နိုင်ဖို့ဟာလဲ ဒီကြွက်ဖြူရုပ်ပေါ်မှာတည်နေပြန်တယ်၊ မင်း နားလည်
လား၊ မင့်ခင်မောင်လင်း ဒီကြွက်ဖြူရုပ် ပြန်လိုချင်ရင် ရုပ်ရှင် မင်းသားလုပ်
ပါ့မယ်လို့ ဦးဘသော်ဆီမှာ သွားပြီးစာချုပ်ပါ၊ အဲဒီစာချုပ်ထဲမှာ ကိုဘ
လှရိုင်းကို မူလက သဘောတူခဲ့တဲ့အတိုင်း အလုပ်ခန့်ပါပြီ ဆိုတာလဲပါ
စေရမယ်”

တင်လှ သက်ပြင်းကြီးချကာ... .

“အင်း... ခင်ဗျားက ဒီအရုပ်နဲ့ ခင်မောင်လင်းကို အကျပ်ကိုင်
တယ်ပေါ့”

“နို့... တို့ကိုစွဲမှာ ဒီလမ်းပဲရှိတော့တာကိုးကွ၊ အဲသည် စာချုပ်
ထဲမှာ မင်းလဲပဲ အေးသုံးလုံးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တစ်ခုခုရအောင် ပါနိုင်
သေးတယ်မောင်”

တင်လှ မျက်နှာရှူကာ... .

“ဒါပေမယ့် ခင်မောင်လင်းက ရုပ်ရှင်မင်းသားတော့ တစ်သက်
လုံး လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ကျွန်တော့်ပြောပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားကြီး မျှော်လင့်
မနေနဲ့၊ ဒီတော့ အဲဒီ ကြွက်ရုပ် ကျွန်တော့်သာပေးလိုက်ပါဗျာ”

မော်လီ မျက်နှာထားတင်း၍... .

“မပေးနိုင်ဘူးကွာ... . ငါ မင့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးနိုင်ဘူး”

“ခါးဘေး ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်ပဲ ရက်စက်မှာလားဗျာ”

“ဟေ့... မင်း ငါ့ကို ဒီအကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်စမ်းပါနဲ့၊ ငါ့မတ်
သော်တာသွေကလေးရယ်...”

ဘင်လှ ကလေးဆိုးဟန်မျိုးဖြင့်...

“မရိုးတော်လောင်းက သူတောင်းတာမှ မပေးတာကိုးဗျ”

“ဒီပြင်ဟာ တောင်းပါလားကွယ်၊ ဟို ငါ့သားကလေး ဂျက်ကီ
တောင် မင်းလိုချင်ရင် ယူသွားနိုင်ပါတယ်”

ဤမှ တင်လှသည် သူ့အနာသူ ပြန်သတိရ၍ လက်ချောင်းကို
ပိးစပ်ထဲဝှဲ၍ အာဇာနည်ပေးလိုက်ပြန်ကာ မိကျောင်းလေးထားသော ကြိမ်
ခြင်းကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဂျား... ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ခင်ဗျာလူသားစားတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးကို၊
ထို့...” ဟု ပြောကာ “ကျွန်တော် သွားတော့မယ်” ဆိုပြီး အခန်းထဲမှ
တင်လှ ထွက်သွားလေသည်။

မော်လီသည် ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

ဆယ်နာရီခွဲလောက်ရှိပြီ။ သူ့ မအိပ်ချင်သေး။ သို့သော် အပြင်
ပြန်ထွက်လိုကား မဖြစ်တော့ပြီ။ ဘလှရိုန်းနှင့်တွေ့ခဲ့သော် မိမိလီဆယ်တာ
ပေါ်သွားချေမည်။ ဘယ်လို အချိန်ဖြုန်းရမည်မသိ ဖြစ်နေရာမှ မိကျောင်း
ကလေးထားသော ခြင်းဆီသို့ ရောက်သွားကာ အဖုံးကိုဖွင့်၍ ကျီစယ်
သည်။ တိရစ္ဆာန်ချစ်တတ်သော သူတို့သည် ဘာမျှ နားမလည်သော
သတ္တဝါနှင့် အရူးလိုစကားပြောနေတတ်သည်။

မော်လီသည် ခြင်းရှေ့ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ...

“ဂျက်ကီလေးရေ...”

“သားလေးရေ...”

“တာတူးလေး... ရေ...”

“ဟော... ပါးစပ်... ဝါးလက်ခုပ်ကြီးရေ...”

ဒေါက်... ဒေါက်...

ယင်းအခိုက် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ဧကန္တ
စုဇူကီးအဘိုးကြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီအခန်းထဲ သိမ်းရင်းဆည်းရင်းနှင့် သူ
သိချင်းဆိုခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း စကားများ၍ နားညည်းဦးမည်။

သိပ်လေမရှည်ရဲအောင် မျက်နှာတည်တည်ထားလိုက်ဦးမှဟု
မာဆတ်ဆတ်အသံနှင့်... “ကမ်းမိ”

ဝင်ခဲ့ဆို၍ တံခါးပွင့်သွားပြီး တံခါးဝတွင် ပေါ်လာသူကတော့
စုဇူကီးမဟုတ်၊ မော်လီ၏အသက်ဘူး ဘလှရိုန်း။

သူ့လက်မှာ ဆေးတစ်ပုလင်း ကိုင်ထားသည်။

နောက်တစ်ပုလင်းက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ခေါင်းပြုနေသည်။

အဘယ်မည်သော ယောက်ျားမျိုးသည် မိမိ၏ချစ်သူမှာ ခေါင်း

ကိုက်ဝေဒနာခံစားရ၍ နဖူးနိပ်ကာ နားသည်ဖျစ်ကာ ရွှေမျက်နှာတော်
ရွံ့လျက် မခွဲချင်ပါဘဲနှင့် မိမိထံမှ ထွက်ခွာသွားရသောအချိန်တွင် ဆိတ်
ငြိမ်စွာသက်သောင့်သက်သာ ဆေးတံကြီးခဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့နိုင်တဲ့တော့နည်း။

ဘလှရိုန်းသည် မော်လီက ဇိမ်ခဲခန်းမဆောင်မှ ထွက်၍ ခင်
မောင်လင်းနှင့်တွေ့ရန် ဒုတိယတန်းကုန်းပတ်သို့ ခြေဦးတည်ချိန်၌ ချစ်သူ
အတွက် ခေါင်းကိုက်ဆေးယူရန် သင်္ဘောဆေးပေးခန်းသို့ သွားလေသည်။

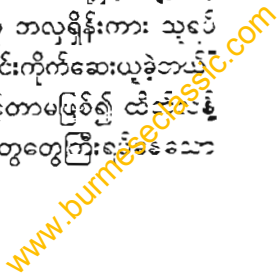
သို့သော် သူသည် သင်္ဘောဆရာဝန်ကို ဆေးပေးခန်းတွင် လွယ်
ကူစွာ မတွေ့ပါ။ သင်္ဘောဆရာဝန်တို့ထုံးစံအတိုင်း ချောမောလှပသော
ခရီးသည်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခု
ကစားနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆေးခန်းစောင့်က ဆရာဝန်ကို လိုက်ရှာ
နေရသည်နှင့် အချိန်တော်တော်ဖင့်သွားသည်။ နောက်ဆုံးမှ ဆေးနှစ်မျိုး
ရ၍ သူ့ချစ်သူရှိရာသို့ ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ချစ်သူအား ယုယကြင်နာစွာ ခေါင်းကိုက်ဆေးကို
တိုက်ကျွေးမည်ဟု ကြံရွယ်ခဲ့၏။ ယခုကား အခန်းထဲရောက် တံခါးပေါက်
နားကပင် ရှေ့မတိုးဘဲ တွေ့တွေ့ကြီးရပ်၍ ခပ်တည်တည်ကြီးကြည့်ကာ
တင်းမာသောအသံနှင့်...

“အခုခေါင်းကိုက်တာ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

ဒီနေရာမှာ မမော်လီသည် နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပေပဲ။
အရေးဆို တစ်ဟုန်တည်းရောက်လာသည့် အမူအရာတို့ဖြင့် လက်တစ်
ဖက်က နားသည်ဖျစ်၊ တစ်ဖက်က လည်ပင်းအစ်ကာ မျက်ရည်များလည်း
ဖြာဖြာထွက်လျက် ခုတင်ပေါ်တက်၍ ဒူးထောက်ကာ နဖူးနှင့်ခေါင်းအုံး
ထိပြီး ကျောကုန်းကြီး ရှုံ့ချိပ်ချိန်နှင့် တဟင့်ဟင့် ငိုပါလေတော့သည်။

ဒီနေရာမျိုး၌ ချစ်သူသည် အပြေးကလေးရောက်လာကာ ပခုံး
တို့ လက်မောင်းတို့ကို ကိုင်၍ ပွေ့ထူကာ ပါးပြင်၌ ရွှဲစိုနေသော မျက်ရည်
တို့ကို အနမ်းပေါင်းမြှောက်မြားစွာနှင့် သုတ်ပေးနေရသည်။ ပါးစပ်က
တွတ်တီးတွတ်တာ သက်သာရာသက်သာကြောင်း စကားတို့နှင့် ချော့မော့
ပြောဆိုနေရမည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ယခု ဘလှရိုန်းကား သူ့ပေ
နေရာမှ ခြေတစ်လှမ်းရွေ့မလာ။ “ဟောဒီမှာ ခေါင်းကိုက်ဆေးယူခဲ့ဘယ်
ဟုသာ ပြောလိုက်သဖြင့် မော်လီမှာ သူ့မျှော်လင့်တာမဖြစ်၍ ထိန်းသိမ်း
အံ့ဩစွာ ခေါင်းငေါက်ခနဲ ထောင်လိုက်ပြီး တွေ့တွေ့ကြီးရပ်ခနဲသော

ဘလူရိုင်း၏ တင်းမာသော မျက်နှာကို မြင်ရသည်၌ ထွက်နေသော သူ့မျက်နှာတို့သည် ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ပိတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ချက်ချင်း ရပ်စဲသွားလေ၏။ ထိုမှ သည်းခိုက်လှိုက်ဖို အမူအရာမျိုးဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းထ၍ . . . “အို . . . ကိုလှ . . .”

သို့သော် ဘလူရိုင်း၏ အမူအရာက မပြောင်း။

ခပ်တင်းတင်း အသံနှင့်ပင် . . .

“ဆရာဝန်စောင့်နေရတာနဲ့ အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်။ ရရချင်းလာခဲ့တော့ ဒီအခန်းတံခါးနားအရောက်မှာ မင်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရှင်ရှင်မြူးမြူး ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေသံ ကြားရလို့ မနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့ ရှောင်နေခဲ့တယ်။ အခု အဲဒီလူ ဟိုဘက် ထွက်သွားတာမြင်တော့မှ လာခဲ့တာပဲ။ ရော့ . . . ခေါင်းကိုက်ဆေး။”

ဟု ပြောပြီး ပုလင်းနှစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ထွက်သွားတော့ မည်ဟု အပေါက်ဘက်လှည့်လိုက်သည်၌ တံခါးနှင့် သူ့အကြားမှာ မော်လီ သည် ဒူးထောက်လျက်သား ရောက်နေပေတော့၏။

“အို . . . ဒါလင် ကိုလှ၊ အသက်ရယ် ခဏလေး ခဏလေး။”

ဘလူရိုင်းကားတင်းမာလျက်ပင်။ သက်ပြင်းရှူလျက် မျက်နှာကို မော့ကာ ရပ်နေသည်။ သူ မော်လီအား ပေးထားသော ငွေမှန်ဘောင်ထဲရှိ သူ၏ ပို့စ်ကတ်ဓာတ်ပုံကို မြင်ရရာ ရိုက်ခွဲချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာမိ၏။

အနည်းဆုံး ယခု သူ့ပါးစပ်မှာဆေးတံခဲလျက်ဖြစ်လျက် ဆေးတံ ကိုတော့ ပါးစပ်ကချွတ်ပြီးလျှင် ပစ်လိုက်မည်ဖြစ်၏။ ဤမျှ စိတ်ထိခိုက် နေရာမှ အနိုင်နိုင်အသံကိုထုတ်၍ . . .

“မင်း . . . ငါ့ပြောတော့ ခေါင်းကိုက်လို့ . . .”

မော်လီ ရှိုက်လျက် . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ကိုလှ၊ တစ်မိနစ်တည်း မော်လီကို ရှင်းခွင့်ပေးပါ။ ဒါ ရှင်းပြရလို့မှ ကိုလှ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင်ဖြင့် မော်လီကို သတ်ပစ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်လို့ သေတမ်းစာ ရေးပေး ခဲ့ပါမယ်။”

ဤမျှ သနားစဖွယ် အမူအရာကောင်းသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အား “အို . . . မလိုချင်ဘူး . . . သစ္စာဖောက်မ” ဟုဆို၍ နားရင်းပစ်တီး လိုက်ရန်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာ၌ ဒါရိုက်တာ၏ သင်ကြားပြသခြင်းခံရသော ရုပ်ရှင်မင်းသားမှသာလျှင် တတ်စွမ်းနိုင်ပေတော့မည်။

အခန်း (၁၆)

တင်လှသည် မော်လီဝင်းအခန်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးသော်လည်း ခင်မောင်လင်းထံသို့ တော်တော်နှင့် ပြန်မရောက်သေးချေ။ စင်စစ် ငွေနှစ် သောင်းပင်ပေးမည့် ကိစ္စကြီးကို ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ အကြောင်းကြား သင့်၏။

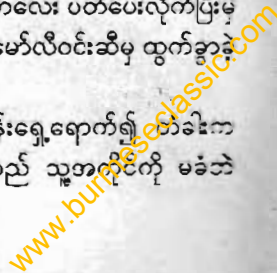
သို့သော် မိမိဆောင်ရွက်သည့်ကိစ္စက အချည်းနှီး ဖြစ်နေလေ တော့ မိမိအဖို့လည်း မဟန်။ ခင်မောင်လင်းအတွက်လည်း စိတ်ပျက်စရာ သာဖြစ်နေသောကြောင့် ချက်ချင်း အကြောင်းပြန်လို့လည်း ဘာမျှ အကျိုး မထူးတော့ပြီ။

ထို့ပြင် နှစ်သောင်းတည်းဟူသော အသပြောငွေနှင့် မိမိ တည် ဆောက်ခဲ့သော လေထဲက တိုက်အိမ်ကြီးလည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲလေပြီဖြစ်ရကား ခင်ခင်မြူးနှင့် ချစ်ရေးကိစ္စကို ရှေ့အဖို့ မည်သို့ စခန်း သွားပါမည်နည်းဟု တွေးထိုင်ငေးပွိုင်နေမိသေးသည်။

သို့ရှိစဉ်ပင် မော်လီဝင်း၏သားတော်မောင်ဂျက်ကီ ကိုက်လွတ် လိုက်သော လက်ဖျားက ဒဏ်ရာက စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ရှိလာပြန်၍ မကြီးကျယ် သော်လည်း မိကျောင်းသွားတွင် အဆိပ်ရှိချင် ရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆေးခန်းသို့ သွားရသေးသည်။

အဆင်သင့်ပင်တွေ့သော သူနာပြု ဆရာမက ကိစ္စမရှိပါဘူးဟု ရယ်ရယ်မောမောပြောဆို၍ ဆေးပလာစတာကလေး ပတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ သူ ခင်မောင်လင်းအခန်းသို့ လာခဲ့သော်အခါ မော်လီဝင်းဆီမှ ထွက်ခွာခဲ့ သည်နှင့် မိနစ် (၂၀)ကျော်မျှ ကွာခြားခဲ့ပြီ။

တင်လှသည် ခင်မောင်လင်း အခန်းရှေ့ရောက်၍ တံခါးက ကြေးဘူကို လက်လှမ်းလိုက်တော့ ကြေးဘူသည် သူ့အကိုကို မခံဘဲ

နောက်တွင်၍ ရှောင်လိုက်သလိုဖြစ်ကာ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အတွင်း မှထွက်လာသော သူ့အစ်ကို ဘလှရှိန်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလေသည်။

ဘလှရှိန်း၏မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့် ခက်ထန်ခြင်း နေရာ နေရာနေ၍ မေးကြောတင်းကာ မျက်မှောင်ကုတ်နေသဖြင့် တင်လှမှာ ခုင့်ထဲတွင် ရှိန်းခနဲပူ၍ ကျောရိုးတစ်လျှောက်မှာ စိမ့်ပြီး အေးသွား၏။ သို့သော် ဘလှရှိန်းသည် သူ့အား ဘာမျှမပြော၊ ခဏကလေးသာ စူးစိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

တင်လှသည် သူ့အစ်ကို၏ ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ထောင့်ကွေး တစ်ခုရောက်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် ငေးမောကြည့်ရှု နေပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အတွင်းသို့ခြေတစ်လှမ်းမျှ ဝင်မိ လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပြော၍မယုံ၊ ကြားဖူး ၍သာ အံ့ဩငေးမောရသောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ခင်မောင်လင်းသည် အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေပျော့ပျော့နှင့် ထိုင်နေ ၏။ သူ့လက်ထဲမှာ လွန်ခဲ့သော မိနစ် (၂၀) လောက်က တင်လှအဖို့ ငွေနှစ်သောင်းတိတိ တန်ခဲ့သော ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ကိုင်ထား၏။ သို့သော် ခင်မောင်လင်း၏ အမူအရာမှာ မည်သို့မျှ တက်ကြွအားရပုံမရှိ။ (၇)လ (၈)လ ထိုင်တတ်ခါစကလေးအား ကစားစရာအရုပ် ပေးထားဘိ သကဲ့သို့ ကြွက်ရုပ်ကလေး၏ ကိုယ်နှင့်ခေါင်းဆက်ထားသော ဝက်အူကို လှည့်ထုတ်လိုက်၊ ပြန်လှည့်သွင်းလိုက်နှင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ပြုနေ၏။

ခင်မောင်လင်းသည် ဤသို့ စိတ်မပါဘဲနှင့် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ် နေရာမှ မိမိရှေ့တွင်ရောက်လာ၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူငယ်ချင်း ကို မြင်ရသည်၌ . . . “ဟေ . . . တင်လှ” ဟု လူနာညည်းသံကလေးနှင့် ခေါ်လိုက်၏။

တင်လှကို မြင်ရ၍ ကား မည်သို့မျှ ထူးခြားသော အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ သူ့ လက်က ကြွက်ရုပ်ခေါင်းကို လှည့်ဖြုတ်လိုက်၊ ပြန်လှည့်သွင်းလိုက်သာ ပြုနေ၏။

တင်လှသည် အံ့ဩငေးမောနေရာမှ ခင်မောင်လင်း၏ အမူ အရာ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသည်၌ လောကကြီးကို ဘာမျှနားမလည်သလို ဖြစ်သွားတော့၏။ လွန်ခဲ့သော အချိန်အနည်းငယ်ခန့်က ဤကြွက်ဖြူရုပ် သည် ခင်မောင်လင်းအဖို့ အသက်နှင့်ထပ်တူအရေးကြီးနေ၏။ လက်ဝယ် ပြန်ရဖို့ကို မိမိအား ငွေနှစ်သောင်းပင် ပေးပါမည်ဟူ၍ ဆောင်ရွက်ခိုင်း၏။ ယခု ဤအရုပ်သည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့်မသိ။ မိမိအရင် သူ့အခန်းထဲ မဝင်မီပင်ပြန်ရောက်နေသော်လည်း ခင်မောင်လင်းမှာ ဘာမျှထူးခြားခြင်း

မရှိသည်ကို တွေ့နေရသည်။ အို . . . လောကကြီးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တုန့် ပြီလဲဟု တင်လှသည် မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏တုန့်လှုပ် သောလက်ကို မြောက်၍ ကြွက်ရုပ်ကို ညွှန်လျက် တုန့်သောအသံ ဖြင့် . . . “ဟ . . . ဟ . . . ဒီ . . . ဒီ . . . ကျွဲ . . . ကျွဲ . . .”

သူ၏နှစ်သောင်းတန်ပစ္စည်း အလဟဿကြီး ပြန်ရောက်နေ သည်ကို တွေ့ရ၍ တင်လှ စကားထစ်နေရာ ခင်မောင်လင်းက ကြွက်ဖြူ ဝက်အူကို လှည့်ရင်းပင် အေးစက်စွာ စကားဆက်ပေး၏။

“ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးလေကွာ၊ အခုနပဲ ဘလှရှိန်းရယ် ယူလာပြီး ပေးသွားတာ”

တင်လှသည် တုန့်လှုပ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အနီးရှိကုလား ထိုင်ပေါ်သို့ ပို့လိုက်ရပြီး လက်နှစ်ဖက်က လက်တန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်ရ၏။ သည်တော့မှ သူ့ကိုယ် အတုန်ရပ်၏။ သို့သော် အသံကမူ မမှန်သေး။

“ဘ . . . ဘ . . . ဘလှရှိန်းရယ် . . .”

“အေးကွာ . . .”

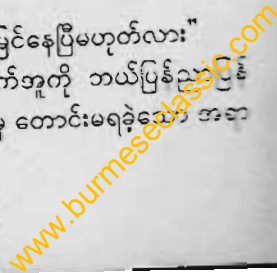
“ငါ့ကိုကို ဘလှရှိန်းက ဒီအရုပ်ကို ယူလာပြီး မင့်ကို ပြန်ပေး တယ်”

“အေးပါကွာ၊ သူ မော်လီဝင်းဆီရောက်သွားတော့ မော်လီဝင်းက ငါ့ကို ဒီအရုပ်နဲ့ အကျပ်ကိုင်ထားတယ်။ ဘလှရှိန်းကို ဦးဘသော်ဆီမှာ အလုပ်ရအောင် ငါ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်တဲ့စာချုပ်ထဲမှာ ထည့်ပေးရမယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့ လက်ထပ်ကြရမယ်ဆိုတာ ပြောပြတော့ မင့်အစ်ကိုက ဒေါပွသတဲ့ကွ။ ဒီလိုညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုးနဲ့ ကိုယ်ကျိုးရှာတာ ကို ငါ တစ်သက်လုံး လက်မခံဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ အခု ကြားရတာတောင် နားရှက်လှပြီ။ ထို့ . . . ပေး၊ ဒီအရုပ်ကို ခင်မောင် လင်း ပြန်ပေးရမယ်ဆိုပြီး ယူလာခဲ့တာတဲ့ကွ”

ဤစကားများကြားရသည်၌ တင်လှမှာ ခင်မောင်လင်းလက်ထဲ ကြွက်ရုပ်ကလေး ပြန်ရောက်နေသည်ကို မြင်ရသည်ထက် အံ့ဩလျက် . .

“ဒီတော့ မော်လီဝင်းက ကိုကိုပြောတဲ့အတိုင်း ပေးလိုက်ရော တဲ့”

“ဒီမှာ . . . အခု မင်း ငါ့လက်ထဲ မြင်နေပြီမဟုတ်လား” ခင်မောင်လင်းက အရုပ်ခေါင်းဝက်အူကို ဘယ်ပြန်ညွှန်ပြန် လှည့်ရင်းပင် ပြု၍ တင်လှသည် သူ့ဘယ်လိုမှ တောင်းမရခဲ့သော အသံ ဝတ္ထုကို မျက်လုံးဖြူကြည့်လျက် . . .

“တို့ကိုက ဒီလိုညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုးနဲ့ ကိုယ်ကျိုးရှာတာကို ငါတစ်သက်လုံး လက်မခံဘူးလို့ မော်လီဝင်းကို ပြောခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

- လင်း ။ “အေး. . . သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးတဲ့”
- တင်လှ ။ “ဒါ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်တာပေါ့နော်”
- လင်း ။ “ယောက်ျားကောင်းတို့ ထားအပ်တဲ့ စိတ်ပဲကွ”
- လှ ။ “ဒီလူမျိုး ရှားသနော်၊ တချို့ဆိုရင် ကိုယ့်ရည်းစားက ကိုယ့်အတွက်လုပ်သမျှ ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတတ်ကြတယ်”
- လင်း ။ “ဒါကတော့ လူအညံ့စားတွေပဲကွာ”
- လှ ။ “ဒီနေရာမှာ တို့ကိုကိုကို ချီးကျူးရမယ်ဟေ့”

တင်လှသည် ယခင်က သူ့အစ်ကိုအား ဘယ်နေရာမှ အထင်မသေးခဲ့သော်လည်း ယခုလိုခိုးမွမ်းကြည်ညိုမှုကားမဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသေးချေ။ ယခုမှ သူ့အစ်ကိုအတွက် ဂုဏ်ယူမိသည်။ အားကျမိသည်။ သူ့ အစ်ကိုစိတ်မျိုး မွေးမြူမည်ဟုလည်း အားခဲလိုက်မိသည်။

ယင်းအချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ခေတ္တစကားပြတ်နေကြသည်။ ခင်မောင်လင်းသည် မူလအတိုင်းပင် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ ကြွက်ရုပ်ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို ဝက်အူလှည့်ချွတ်လိုက် ပြန်တပ်လိုက် လုပ်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ တင်လှသည် ဒါကို သတိပြုမိလာ၍. . .
 “ဟေ့. . . ဒါနဲ့ ခင်မောင်လင်း၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာတုံး”
 ခင်မောင်လင်းသည် ကြွက်ရုပ်ကို လက်ကမချ။
 တင်လှအား လှမ်းကြည့်၍. . .
 “ဟေ့. . . ဘာလဲ”
 “မင်း. . . ဒီကြွက်ရုပ်ကို ပြန်ရနေပြီလေ”
 “အင်း. . .”
 “ဒါနဲ့ မင်း ကြက်နာကြီး မိုးမိထားတာလို ငူငိုငိုငိုကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ”

ဤမှ ခင်မောင်လင်းက. . .
 “ဒီကြွက်ရုပ်ဟာ ငါ့အဖို့ အခု အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးကွ”
 တင်လှ အံ့အားသင့်လျက်. . .
 “ဟေ့. . . ဘာကြောင့်. . .”
 မလာကမှာ ငါ့အတွက် အရာဝတ္ထုအားလုံး ဆုံးရှုံးပါပြီကွာ”
 တင်လှ ကရုဏာသက်လျက်. . .

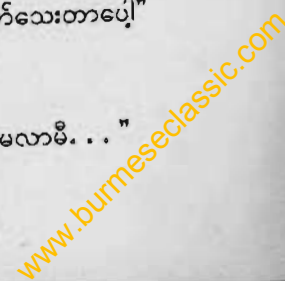
“ဟေ့. . . ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်းရယ်”
“သီတာနဲ့ ငါ့အကြားမှာ တောင်ကမ်းပါးယံကြီး ခြားသွားပြီကွယ်”

“ဟင်. . . ဘယ်နှယ်ဖြစ်လို့တုံး”
 “ဒီကြွက်ဖြူရုပ်ကိစ္စအတွက် မင်းဟာ ငါနဲ့ မော်လီဝင်းကို ဒုတိယတန်းကုန်းပတ်လေဟာပြင်မှာ တွေ့ကြဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်”
 “မှန်တယ်”
 “ဒုတိယတန်းကုန်းပတ်ကို ပထမတန်းခရီးသည်တွေ ဘယ်တော့မှ မလာဘူးလို့လဲ ပြောတယ်”
 “ဟုတ်တယ်”
 “ဒါပေမယ့် ဒီည ဒုတိယတန်းမှာ ကွန်ဆပ်ရှီတယ်၊ အဲဒီကွန်ဆပ်မှာ တို့ စတီးဝပ်စူဇူကီး မြန်မာသီချင်းဆိုရမှာကို မင်း မသိခဲ့ဘူး”
 “အေး. . . သတိမထားခဲ့မိဘူး”
 “နို့ပြီး စူဇူကီး ခါတိုင်းဆိုနေကျ စိန်ကြည်နော်စိန်ကြည် သီချင်းကို မဆိုရလို့ နောက်ထပ်သီချင်းအသစ် သီတာဆီက အမြန်သင်ယူတယ်ဆိုတာလဲ မင်းမသိဘူး”

“အေး. . . ဒါတွေ ငါဘယ်လျှောက်ပြီး သိနေနိုင်ပါ့မလဲကွာ”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ. . . မင့်ကို အပြစ်ဆိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ သီတာက သူသင်ပေးလိုက်တဲ့သီချင်း စူဇူကီးဆိုတာ အပေါက်အလမ်းတည့်မတည့် သိရအောင် အဲဒီ ဒုတိယတန်းကွန်ဆပ် လိုက်ကြည့်တယ်ဆိုတာတော့ မင်း. . . ပိုပြီးတော့ မသိတော့မှာပေါ့နော်”

တင်လှ မျက်လုံးပြလျက်. . .
 “ဟယ်. . . ဟယ်. . . သီတာ. . . အောက်ထပ် ကုန်းပတ်ရောက်လာတယ်ပေါ့”

“(၁၀)နာရီအချိန်လောက်မှာပဲ”
 “ဟင်. . . ဒါနဲ့ မင်နဲ့မော်လီဝင်း နှစ်ယောက်စကားပြောနေတာ မိသွားရောဆိုပါတော့. . .”
 “မမိပါဘူး”
 “အောင်မယ်လေး. . . ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့”
 “မတော်ဘူး. . . ပိုဆိုးသွားတယ်”
 “ဟင်. . . ဘယ်လိုတုံး”
 “သီတာနဲ့ ငါနဲ့တွေ့တာက မော်လီမလာမိ. . .”
 “အေး. . . ဟုတ်ပြီ”

“ဒါနဲ့ ငါက စူဠကီးကို တိုးတိုးတိတ် မော်လီ မလာနဲ့တော့လို့ သွားပြောခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဒါနဲ့ မော်လီ မလာတော့ဘူးပေါ့”

“အေး... မော်လီမလာတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စူဠကီး ပြန်လာ ပြီးတော့ရင် သီတာရှေ့မှာ မော်လီကမှာလိုက်တဲ့စကား ပြန်ပြောတော့ တာပါပဲကွာ”

“ဟေ... ဘယ်လိုပြော...”

“အခြေအနေအရ ချိန်းပြီးမှ မလာနဲ့တော့ဆို မလာပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် ခုည (၁၂) နာရီထိ သူ့အခန်းထဲကို လာနိုင်ပါတယ်တဲ့”

တင်လှ ပါးစပ်သည် နားရွက်ထိများ ပြသွားသလား အောက်မေ့ ရလျက်... .

“ဟယ်... ဒီအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ တိရစ္ဆာန်ကြီး”

“အေး... ကျွန်တာ မင့်ဟာမင်းပဲ ဆက်လက်တွေးယူပါတော့ ကွာ၊ သီတာနဲ့ငါ ဘယ်လိုဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာကို... .”

တင်လှ နောက်ထပ် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ချေ။

သူငယ်ချင်း အတွက် ပင့်သက်သာ ရှုမိရှာတော့သည်။

ထိုမှ စိတ်မသက်သာရှိလှ၍... .

“သူငယ်ချင်း... ငါ အပြင်ဘက် ကုန်းပတ်ပေါ် ခဏထွက်ဦး မယ်ကွာ”

ခင်မောင်လင်းကလည်း ညင်သာစွာ... .

“အေးကွယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင် သေးတယ်”

သို့သော် တင်လှထွက်သွားပြီး လေးငါးမိနစ်မျှအကြာ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် “ကမ်းမိ” ဆို၍ ဝင်လာသူကတော့ ခင်ခင် မြူး။

“ကျွန်မလာတာ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေလား ကိုခင် မောင်လင်း၊ ကျွန်မ ရှင့်သူငယ်ချင်း ကိုတင်လှကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

ခင်မောင်လင်းက ယဉ်ကျေးစွာ... .

“ဪ အခုတင်ကပဲ ထွက်သွားပါတယ်၊ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ အပြင် ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်” ဆိုကာ ခင်ခင်မြူး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ကောင်းကင်တွင် မိုးသားမိုးတိမ်ကင်းစင်၍ ကြယ်များဘောက် ပနေရာ လေတဖြူဖြူ တိုက်ခတ်နေသော ဝိမိခံသင်္ဘောကြီး၏ ကုန်းပတ် ပေါ်မှာ လွန်စွာမှ သာယာလှပေသည်။ အကြင်သူ တစ်ယောက်၌ ဦးတံ ညစ်စရာ တစ်စုံတစ်ရာမရှိ၊ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့်ဆိုပါက ထိုသူသည် ထိုနေရာတွင် ထိုအချိန်၌ မည်မျှ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေချေမည်နည်း။

သို့သော် တင်လှအဖို့က မျှော်လင့်ချက်ကုဆုံးရပြီဖြစ်၍ သာယာ ကြည်နူးမှုဆိုတာ သူ့မှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပြီ။ အခုန ခင်မောင်လင်း အခန်းထဲမှာတုန်းက ကုလားထိုင်လက်ရန်းကို တင်းကွပ်စွာကိုင်ကာ သူ့ကိုယ်ကို ထောင်ထားရဘိသကဲ့သို့ ယခု သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာလည်း သံပိုက်တန်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာမတ်တတ်ရပ်နေရသည်။ သက်ပြင်းရှု၍ မေးရိုးတင်းအောင် အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်။

ခင်ခင်မြူးရောက်လာတော့ ဤပုံစံအတိုင်း တင်လှကို မြင်ရ သည်။ ခင်ခင်မြူး၏ခြေသံကို ကြားရသည့်၌ တင်လှသည် သံပိုက်တန်းကို လက်လွှတ်၍ ကျောပေးကာ ခင်ခင်မြူးဘက် လှည့်လိုက်သည်။ သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ဤသို့ ညဉ့်မောင်ယုပျတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထင်ရှားစွာ မြင်ရဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။ သို့သော် ချစ်သူတို့၏ မျက်လုံးများကား တစ်ဦး အပေါ်တစ်ဦး စူးရှလှသည်။ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုသာမက အတွင်းစိတ်ကိုပါ လှမ်း၍ အကဲခတ်နိုင်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ခင်ခင်မြူး၏ကိုယ်မှာ ခြုံထည်သော်လည်းကောင်း၊ အပေါ်ရုံအင်္ကျီသော်လည်းကောင်း... မရှိလေ၍ ခင်ခင်မြူး၏မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ လက်မောင်းသားတို့မှာ မှောင်ပျပျ ကြယ်ရောင်အောက်တွင် မက်မောဖွယ်ကောင်းလှအောင် ဖြူဖွေးပေါ်လွင်နေသည်။ ကျန်းမာခြင်း နှင့်လှပခြင်းလည်း ပြည့်စုံနေ၍ ခင်ခင်မြူး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဤအချိန်၌ တင်လှအဖို့ ကုဋေတစ်ရာမက တန်နေ၏။

သို့သော် ဤကုဋေတစ်ရာမကို မိမိ မချဉ်းကပ်နိုင်တော့ပြီ။ ဦးဘသော်ထံမှ အလုပ်လည်းမရ၊ ခင်မောင်လင်း၏ ငွေနှစ်သောင်းလည်း မခံယူနိုင်တော့သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ ရောက်ရှိပါက ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ပညာ သင်ခိုင်းလိုက်တာ မတတ်ဘဲနှင့် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မိခင်နှင့် ဦးရီးဖြစ် သူ (သီဘာ့ဇေင်) စေလွှတ်ရာ ရာဘာခြံသို့သာ သွားရချေတော့မည်။

အဖြစ်သနစ်တို့ကိုစဉ်းစားက လွန်စွာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်း၏။ မိမိပျပန်ပြည်တွင်နေစဉ် အစ်ကို၏စက်ရိပ်ကို ခိုလှုံနေရရာ အေးသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ဦးဘသော်တို့လူသိုက်နှင့် တွေ့သည်၌ ဘာလှရှိန်းသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်းနှင့် ကြိုက်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

ဦးဘသော်က ဘလူရွှန်းအား နတ်ရှင်နောင် (တောင်ငူဘုရင်) အောက်မေ့၍ (ကျားသားမိုးကြီး) ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာအဖြစ် အဖိုးကြီးစွာ ပေးကာ ဂျပန်ပြည် မြန်မာသံရုံးမှ ထွက်စေခဲ့၏။ ဒီတော့ မိမိလည်း ခင်ခင်မြို့ကို မျက်စိကျ၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့၏။

ကောင်မကလေးက မိမိကို ပြန်၍ ကြိုက်နေပြီမှာ ထင်ရှားပါ၏။ သို့သော် ရှေ့ဆက်တွေးလိုက်တော့ မျှော်လင့်ချက်၏ အပြင်ဘက် ရောက်နေပြီဖြစ်ရကား တင်လှသည် ခြေသံကြားသဖြင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၍ ခင်ခင်မြို့မှန်း သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခြေနင်းထားသော ကုန်းပတ်နေရာမှာ ကွက်၍ ငလျင်လှုပ်သွားသည်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိ၏။

ဒါကို ချစ်မျက်စိဖြင့် ခင်ခင်မြို့ သိ၏။

“ကိုတင်လှ၊ ဘာဖြစ်နေလဲဟင်” ဟု ကရုဏာသံနှင့် မေးရာ တင်လှ အပြောရခက်နေ၍...

“အို... ကို... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ရင်းနှီးစွာ အနီးသို့ချဉ်းတပ်၍...

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မြူးသိပါတယ်... ပြောပါ”

“အို... မြူး ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ခင်ခင်မြို့လို မိန်းကလေးသည် ခေတ်ရှေ့က ပြေးနေ၏။

ခေတ်ဆန်သော သူတို့၏အပေါ်က လမ်းလျှောက်နေ၏။

စိတ်ထဲရှိသမျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရန် ပျော်ရွှင်သူဖြစ်၏။

“အခုန မော်လီဝင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မောင်တင်လှက ညည်းနဲ့ရန်ကုန်ရောက်ရင် လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ဆိုပါလားအေ့’တဲ့၊ အဲဒါ ကိုတင်လှပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့ အခု မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး မေးတာ”

တင်လှ လည်ချောင်းထဲမှာ ဂလုခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ခေါင်းက ဆံပင်မွေးတွေ ထောင်သွားသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ သူ မော်လီဝင်းအား ဟိုကြွက်ရုပ်ရရန် ပြောခဲ့သည်လည်း အမှန်။

ဤတွင် ခင်ခင်မြို့က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ...

“ကဲ... ပြောပါ ကိုတင်လှရဲ့၊ ဟုတ်... ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို...”

တင်လှသည် အကြိမ်ကြိမ် တံတွေးကို မျှိုနေပြီးမှ...

“ကဲ... ဟုတ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ခင်ခင်မြို့သည် ပခုံးကလေး တစ်ချက်တွန့်လိုက်၍...
“ဟင်း... ဒီက ဒါသိချင်လို့ပဲ တွေ့အောင်ရှာပြီး လာမေးနေတာ ဟုတ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ၊ ကိုလှဆန္ဒအတိုင်း လက်ထပ်လိုက်ရုံပေါ့... တကတည်း” ဟုဆိုပြီး ကြာမျက်စောင်းကလေး ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ နဂိုကတည်းက ဒါမျိုး လက်မြန်ခြေမြန်ရှိလှသော တင်လှသည် ခင်ခင်မြို့၏ လှပကြော့ရှင်းသော ကိုယ်ကလေးကို တစ်ခါတည်း ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့လိုက်လေတော့သည်။

နမ်း... နမ်း... အကြာကြီးနမ်း၍ ပန်းသွားသောအခါ၌ တင်လှသည် ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ကာ...

“ဒါပေမယ့်...”

“ဘာ ဒါပေမယ့်လဲ... မောင်”

“ခက်တာက...”

“ခက်တာက... ဘာလဲ... မောင်”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကိုယ့်မှာက အလုပ်မရှိသေးဘူး”

“အလုပ်မရှိသေးကော မြူးက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ပြီး...”

စကားမဆုံးမီ တင်လှက ကလေးမ ပါးစပ်လှမ်းပိတ်လိုက်၍-

“တော်ပါတော့... မြူးက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ် ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် လုပ်ကျွေးပြုစုတာ ငုဏ်ယူစရာမဟုတ်လား”

တင်လှသည် သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ကာ...

“ဒီစကားကို လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်မတိုင်ခင်က ကြားရမယ်ဆိုရင် ကို သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ၊ ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်မှာပဲ”

“အို... မောင်က မြူးနဲ့ လက်ထပ်မယ်လို့ မော်လီဝင်းဆီက မြူးသိခဲ့တာကလဲ နာရီဝက်မှ မရှိသေးတာပဲ မောင်ရဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့”

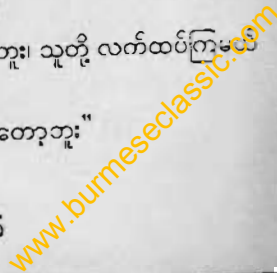
“ဘယ်လိုခက်တာလဲ မောင် ပြောစမ်းပါဦး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်က မောင့်အစ်ကို ဘလူရွှန်းနဲ့ မော်လီဝင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြသလဲ သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... မြူး ဘာမှ မသိပါဘူး၊ သူတို့ လက်ထပ်ကြမယ် ဆိုတာသာ...”

“အေး... အဲဒါလဲ ခု မထပ်ဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟင်း... ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

တင်လှသည် ဘလှရှိန်းနှင့် မော်လီဝင်းတို့ ဖြစ်ကြပုံကိုပြောပြပြီး-
“အဲသည်လောက် ကိုယ့်အစ်ကိုက စိတ်သဘောထားကြီးတယ်
သော့ကားပီသတယ်၊ မိန်းမရေသီနား ခိုမစားဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ထားရှိနေ
ဘော့ သူညီဖြစ်တဲ့ ကိုယ်က အလုပ်မရှိဘဲနဲ့ မြူးနဲ့လက်ထပ်ပြီး မြူးလုပ်စာ
စားနေရမယ်ဆိုတော့ ရာဇဝင်ဆိုး အမျိုးလူကဲ့ရဲ့တော့မှာပေါ့ အချစ်ရယ်”
ခင်ခင်မြူးသည် သက်ပြင်းကလေးချလိုက်၍ သူ့လူသူ ပိုပြီး
အထင်ကြီးသွားဟန်ရှိ၏။

“ဒါပေမယ့်... မောင်ရယ်၊ နောက် အလုပ်က တစ်သက်လုံး
မရှိမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

တင်လှက လက်ဝါးကလေး ဆတ်ဆတ်ခတ်ခါ၍...

“အို... မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ အခု လက်ထပ်ကြတော့မယ်ဆိုပဲ၊
မြူးယောက်ကားက ဘာအလုပ်နဲ့လဲ မေးကြလို့ အလုပ်မရှိသေးဘူးဆိုရင်ဘဲ
မြူးရဲ့ဂုဏ်သရေကိုရော မောင်ရဲ့သိက္ခာကိုပါရော ထိခိုက်တော့မှာပေါ့”

ခင်ခင်မြူးသည် ခပ်တွေတွေကလေး စဉ်းစားပြီးကာ...

“အို... မောင်တို့အမျိုးက တော်တော်ခေါင်းမာကြတာတွေ
ပဲနော်” ဟု ပြောလိုက်သည်၌ တင်လှသည် ရင်မောက်၍ မျက်နှာမော့
သွား၏။

“မောင်... အစဦး အေသုံးလုံးကုမ္ပဏီမှာ ဇာတ်ကား ဖြန့်ချိနေ
မန်နေဂျာလုပ်ရမယ်ဆိုတော့၊ ဟာ... မြူးနဲ့ တစ်ကုမ္ပဏီတည်း လုပ်ရ
တော့မှာ၊ အဆင်သင့်ပဲလို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါက မြူးခဲအိုကြီးသဘောပဲ၊ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ သူခန့်
ချင်ရင် ဖြစ်တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီး စိတ်သဘောက တစ်မျိုးပဲ၊ မောင်တို့ ညီ
အစ်ကိုပေါ်မှာ သူ တော်တော်ခက်ထန်နေတယ်၊ ခုအခြေမှာတော့ သူ့စိတ်
ပျော့သွားအောင်ဟာကို သူ့ကျရောက်ရမယ့်ခုကွဲကို ကယ်ဆယ်ပေးလိုက်
မှ သူ့အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးလိုက်မှ ကျေးဇူးတရား သိတတ်
မယ့်ဟာကြီး...”

ဥပမာ... သူ့ကို မြွေတစ်ကောင်က ပေါက်မယ် ရွယ်နေတုန်း
အချိန်မီ အဲဒီမြွေကို သတ်ပေးလိုက်မှ၊ ဒါမှမဟုတ် မီးရထားအလာမှာ
သူ ရထားလမ်းပေါ် မှောက်လျက်လဲပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ မထနိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေတာကို တရွတ်ဆွဲပြီး ကယ်ဆယ်လိုက်မှ၊ ဒါမှမဟုတ်...”

သူ၏ ဗရွတ်ရွတ်တစကားမဆုံးမီ ခင်ခင်မြူးသည် သူ့ပါးစပ်ကို
လှမ်းပိတ်လိုက်ကာ...

သူ့လည်ပင်းဖက်၌ နမ်းလိုက်ပြီး...
“တော်ပြီမောင်... တော်ပြီ မောင်အတွက် အေသုံးလုံးရပ်ရှင်
မှာ အလုပ်ရဖို့သေချာသွားပြီ”
တင်လှ မျက်လုံးပြကာ...
“ဟေ... ဘယ်လိုတုံး”
“မောင်ရဲ့ အဖိုးတန်စကားတွေဟာ မောင့်ကြမ္မာကို ဖန်တီး
တာပဲ”

တင်လှမှာ မည်သို့မှ နားမလည်နိုင်သေးပဲ သူထင်ရာမြင်ရာ
လျှောက်ပြောနေသော စကားတွေ မည်သို့များ အဖိုးတန်လေသလဲဟု
အံ့ဩကာ... “ဘယ်စကားများလဲ မြူးရယ်...”

“အခုန မောင်ပြောတာတွေ ပြန်ပြောစမ်း၊ မြူးရဲ့ ခဲအိုကြီးကို
ဘယ်လိုဘေးရန်တွေက သူ့အသက်ကယ်ဆယ်မယ်”

တင်လှက သူ့စကားသူ ပြန်စဉ်းစားကာ...

“သူ့ပေါက်တော့မယ့်မြွေရယ်၊ သူ့ကြိတ်တော့မယ့် မီးရထားရယ်”

ခင်ခင်မြူးက ရွှင်မြူးစွာ...

“အို... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ အဲဒီအတိုင်းပဲ မောင် သူ့ကိုကယ်စရာ
ရှိတယ်”

တင်လှ မျက်ခုံးချိသွားလျက် စိတ်ပျက်စွာ...

“ဟာ... ဒီသဘောပေါ်မှာ ဘယ်ကမြွေနဲ့ မီးရထားက လာနိုင်
မှာတုံး”

ခင်ခင်မြူးသည် ရွှင်မြူးစွာ ရယ်မောလျက်...

“ဒါက သဘောပြောတာပါ၊ အဲဒီလို... သေမလောက်ဆိုတဲ့
အန္တရာယ်မျိုး သူ့မှာ ရင်ဆိုင်နေရတယ်၊ အခက်အခဲတွေ့နေတယ်၊ အဲဒီ
အခက်အခဲကို မောင် ကယ်ဆယ်ပေးနိုင်မှာ သေချာတယ်၊ အို၊ ကြည့်စမ်း
ဒါကို မောင်ပြောတဲ့စကားကြားရမှ မြူးသတိရတယ်၊ လာလာ သူ့အခန်း
သွားကြရအောင်”

တင်လှ မည်သို့မှ နားမလည်သေးဘဲ...

“အို... ဘယ်လိုလဲ၊ အရင်ပြောစမ်းပါဦး”

“လမ်းမှာ သွားရင်းပြောမှာပေါ့၊ အလုပ်တစ်ခုကို အချိန်ဖြုန်း
မနေစမ်းပါနဲ့ လာသာလာစမ်းပါ” ဟု တင်လှလက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်သွား
လေ၏။

သူတို့ ဦးဘသော်အခန်း ရောက်ကြသောအခါ၌ ဦးဘသော်ကို မတွေ့ချေ။ စတီးဝပ် စုရူကီးတစ်ယောက်သာ အခန်းကို ရှင်းလင်းလျက် ခွဲ၏။ စုရူကီးသည် ခင်ခင်မြူးကို မြင်သောအခါ၌ ပြီးခဲ့သော ကွန်ဆပ်တွင် မြန်မာသီချင်းဆို၍ သူ၏အောင်မြင်မှုကို ကြားဝါစွာစကားစလေ၏။

ဒီအဘိုးကြီးအကြောင်း သိပြီးဖြစ်နေသော ခင်ခင်မြူးသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ . . .

“အို့ . . . ဝမ်းသာစရာကြီးပဲ စုရူကီး၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြနေနော်၊ အခု မြူးတို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ အစ်ကိုကြီးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အမြန်လာဖို့ ပြောလိုက်ပါ”

အဘိုးကြီးသည် မနေသာ။

ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ထွက်သွားရလေသည်။ တင်လှသည် ဦးဘသော်၏ ငါးသုံးလုံးဖင်စီခံ ရွှေပတ်နှင့် စီးကရက်ကို ယဲရပြန်လေသည်။

မကြာမီ၌ အခန်းတံခါးပွင့်လာ၍ အပေါက်ဝတွင် ဦးဘသော် သည် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်လျက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခိုက်ကြည့်နေလေသည်။

အပြစ်မကင်းသော အမှုကိုပြုရန် အကြံရှိသူသည် မိမိနှင့် အတူပြုရန် တိုင်ပင်ထားသော အဖော်က အရေးတကြီး တွေ့လိုသည် ဆိုပါက တုန်လှုပ်ချောက်ချားရမည်မှာ မေ့တာတည်း။

ယခုမူ ဦးဘသော်မှာ မိမိ ခယ်မသာမဟုတ်၊ တင်လှတစ်ယောက်ပါ ငြိဟ်ဝင်နေပြန်သည်ကို တွေ့၍ ပိုမို ချောက်ချားရှာလေသည်။

ဤတွင် မယားကြောက်ခဲအိုကို အစ်မအားကိုးနှင့် စွမ်းပကား ရှိနေသော ခင်ခင်မြူးက . . .

“အစ်ကိုကြီးကလဲ ရုပ်ရှင်သူဌေးကြီးလုပ်နေပြီး ရုပ်သေကြီးလို ရုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ စတီးဝပ်အဘိုးကြီး အနီးအနားမှာ ချောင်းနားထောင်နေမလားကြည့်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်ပါတော့”

ဦးဘသော်မှာ ခယ်မပြောသည့်အတိုင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်၏။

မြူး ။ “စုရူကီး သွားပလား”

သော် ။ “မမြင်တော့ဘူး”

မြူး ။ “ဒါဖြင့် စိတ်ချလက်ချ ပြောကြရအောင်၊ ဒီမှာအစ်ကိုကြီး ကျွန်မတို့ ပုလဲနက်ကိစ္စကို ဟောဒီ . . . မောင် . . . အဲလေကိုတင်လှကို ပြောပြလိုက်ပြီ”

ဦးဘသော် မျက်လုံးများမှာ ဖောင်းခနဲ ပေါက်ထွက်သွားတော့ မတတ်ပြုးထွက်လာလျက် . . .

“ဟေ . . . သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပြီ”

ခင်ခင်မြူးက အေးဆေးစွာပင် . . .

“ဟုတ်သလေ အစ်ကိုကြီးမှာ အခက်အခဲတွေ့နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကို ကိုတင်လှက တာဝန်ယူမယ်တဲ့”

ဤတွင် တင်လှက သွက်လက်စွာ . . .

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ မြူးက အားလုံးပြောပြပြီးပြီ၊ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော်က အကူအညီပေးနိုင်ရင် ပေးလိုက်စမ်းပါတဲ့၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် မြူးက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်”

တင်လှကို ဦးဘသော်က မနှစ်မြို့ပါ။ သို့သော် သူ့အား အသိပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ ပို၍ အခက်တွေ့စရာရှိနေ၍ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်လျှင် မဖြစ်တော့သဖြင့် . . .

“ဟေ . . . မင်းကရာ ကူညီနိုင်မှာလား”

“အစ်ကိုကြီးအိမ်အရောက် ကျွန်တော် ယူလာပေးပါမယ်”

ဟု တင်လှက ပြောလိုက်သည်၌ ခင်ခင်မြူးသည် သူ့ခဲအိုကြီးအား ရွှင်မြူးစွာကြည့်လိုက်လေသည်။

ဦးဘသော်ကမူ တင်လှအား မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့် . . .

“ဟေ . . . မင်း ဒီလောက်ပဲဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာလား”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်က ဒါမျိုးလုပ်နေကျပဲ”

“ဒါဖြင့် . . .”

ဦးဘသော်စကားမဆုံးမီ တင်လှကဖြတ်၍ . . .

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စာချုပ်ကလေးတစ်ခု ချုပ်စရာလိုပါတယ်”

ဦးဘသော် မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားပြန်ကာ . . .

“ဟေ . . . ဘယ်လိုစာချုပ်လဲ”

“အေသုံးလုံးရုပ်ရှင်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဖြန်ချိရေးမန်နေဂျာ အစဦးဆုံးသုံးနှစ်”

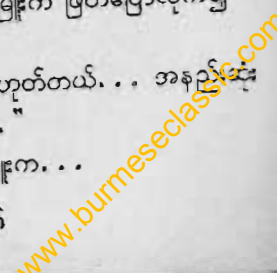
“အို့ . . . ငါးနှစ်လုပ်ပါ” ဟု ခင်ခင်မြူးက ဖြတ်ပြောလိုက်၍

တင်လှက . . .

“အဲ . . . အဲ . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . အနည်းဆုံး

ငါးနှစ်က စမှ နှိုပြီး လခက ရှစ်ရာကစ . . .”

တင်လှစကားမဆုံးမီပင် ခင်ခင်မြူးက . . .

“အို... ဘယ့်နှယ်ရှစ်ရာထဲတုံး အနည်းဆုံး တစ်ထောင်က ဓမ္မပေါ့၊ နည်းနည်းနောနော တာဝန်ကြီးမှ မဟုတ်တာဘဲ”
တင်လှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက်...
“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မြူးတို့ ရုပ်ရှင်နယ်က ပိုသိတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး တစ်ထောင်ပဲ”

ဦးဘသော်သည် သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချာပြောနေကြသည် ကို ဖားဖိုကြီးလိုသက်ပြင်းကြီးများချလျက် မျက်စိအကြောင်သားနှင့် ကြည့် နေပြီးမှ...
“နေစမ်းပါဦး... မင်းတို့ကို ငါက ဘာပြောရသေးလို့ မင်းတို့ လိုချင်တာတွေကို အတိုင်အဖောက် တောင်းဆိုနေကြတာလဲ”
ဤတွင် ခင်ခင်မြူးက...
“ဟင်... ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးက ဒီပုလဲကုံးတာဝန်ကို ကိုတင်လှ မပေးချင်ဘူးပေါ့၊ မပေးချင်လဲ အစ်ကိုကြီးဟာ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရော့၊ လာ ကိုလှ သွားကြမယ်” ဟု ထိုင်ရာမှ ထရန် ပြင်ဆင်လိုက် သည်ဦး ဦးဘသော်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ကျရှာလေပြီ။
မိမိတို့၏အပြစ်မကင်းသောကိစ္စကြီးကို သူစိမ်းဖြစ်သူ တင်လှက သိသွားပြီဖြစ်လေတော့ သင်းကို ကိုယ့်လူမလုပ်က ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးချေ တော့မည်။ သင်းတို့ ဒီအချိုး ချိုးလာကြသည်ဖြစ်ရကား...
ဦးဘသော် မတတ်သဘောတူပြီ။
ခင်ခင်မြူးကို အံ့ကြိတ်၍ မျက်စောင်းခဲ ကြည့်နေလေသည်။
ခင်ခင်မြူးက ရခြေဆောင်၍...
“အစ်ကိုကြီး မြူးကို ဒီအကြည့်မျိုး မကြည့်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုတင်လှကို တာဝန်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား ဒါပဲပြော၊ အချိန်မရှိဘူး”
မနက်ပိုင်းတုန်းက သင်းတို့နှစ်ယောက်အား အော်ငေါက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်နေလိုက်သည်။ ယခုတော့ ရှောင်၍မဖြစ်တော့။ မျက်လုံး ကြီး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့်သာ ကြည့်နေရပြီး နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ပျက် အားလျော့သောအသံဖြင့်...
“ကဲ... ကြည့်သာလုပ်ကြပေရော့” ဟု ဆို၍
ဟောဟဲဟောဟဲနှင့် အမောဆိုက်လေတော့သည်။
ဤတွင် ခင်ခင်မြူးက...
“ကဲ... ဒါဖြင့်ရော့... ဟောဒီမှာ စက္ကူ ဟောဒီမှာ ဖောင်တိန်၊ စာချုပ်ရေးချုပ်လိုက်ကြပေရော့”

ဘချစ်စာတမ်းကိစ္စ ပြီးကြသောအခါ၌ ဦးဘသော်တစ်ယောက် သာ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အခန်းထဲကုန်းခဲ့လေတော့သည်။ အောင်မြင်သူ နှစ်ယောက်ကား ရွှင်မြူးကြစွာနှင့် အခန်းပွင့်ဘက်သို့ ရောက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုန်းပတ်လေဟာပြင်သို့ ပြန်သွားကြရန် ခင်ခင်မြူးကပင် ပြောလေသည်။
အချစ်ကို ဖွင့်ဟပြီးခါစ သမီးရည်းစားတို့မှာ ဒုလို ညဉ့်မှောင် မွန်ပျပျတွင် ပင်လယ်ရေပြင်ကို မြင်နေရသော သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် ဝယ် ချစ်အဏ္ဏဝါကြောမျောကြဖို့ အကောင်းဆုံးပါပေတည်း။
သို့သော် ယခုအချိန်၌ စိတ်ကောင်းဝင်သောတင်လှသည် မိမိတို့ (အစ်ကိုရယ်၊ သူငယ်ချင်းရယ်) သုံးစုံရှိကြသည့်အနက် မိမိတို့ တစ်စုံသာ ကြည့်နှူးစရာဖြစ်နေ၍ ဟိုနှစ်စုံမှာ အချစ်ရေး အဆင်မပြေ၊ အဆိုးဆုံး မှာက သူငယ်ချင်း ခင်မောင်လင်း။ သက်သက် အထင်မှားခံရသည်နှင့် ဆိုးဝါးသော အချစ်ဒဏ်ကို ခံစားနေရသည်။ အဖြစ်မှန်ကို မိမိ သိ၏။
သိတာသည် မိမိ၏ ဝမ်းကွဲနှမဖြစ်၏။ ဒီတာမကလေးကို အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရှင်းလင်းဖျောင်းဖျလိုက်ပါက ကိစ္စလွယ် လွယ်နှင့်ပြေလည်အံ့ဟု အကြံရလေ၍ ခင်ခင်မြူးအား...
“ကောင်းပြီ ဒါလင် မြူးသွားနှင့်”
“ဟင်... မောင်ကရော့”
“ခဏကလေးအတွင်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိ နေလို့”
“ဘာကိစ္စကလေးလဲ”
“အို... သူတို့အတွက် သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ”
“ဘယ်... သူတို့အတွက်လဲ”
“ခင်မောင်လင်းနဲ့ သီတာ”
“သူတို့ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”
“ကောင်မလေးက အထင်လွဲပြီး ချစ်ဒုက္ခရောက်နေကြတယ် အဲဒါ မောင်ပြောလိုက်ရင် ခဏကလေးနဲ့ ပြေလည်သွားမယ်”
“နက်ဖြန်မှပြော မဖြစ်ဘူးလား”
“နက်ဖြန်၊ အို၊ အချစ်ဆိုတာ အချိန်က သိပ်ပြီး အဖိုးတန်တယ် မဟုတ်လား အသက်ရယ်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် အခု မိနစ်ပိုင်း ကလေး ခွဲပြီး သူတို့အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရင် သူတို့ တစ်ညတာ အိပ်မက် ကောင်းတွေနဲ့ အိပ်ပျော်ကြမယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ချင်းစာပါ ကလေးကလေး နော်...”

“ဒါဖြင့် မောင် သိပ်အချိန်မကြာစေနဲ့”

“အလွန်ဆုံး ငါးမိနစ်ပေါ့၊ အချစ်ရယ်”

“မြူး... ဟိုနေရာကပဲ မျှော်နေမယ်နော်”

တင်လှသည် ခင်ခင်မြူးအား ကျောကလေးပွတ်လွှတ်လိုက်ပြီး နောက် ဤအချိန်၌ အမျိုးသမီးများ စုရုံးနေတတ်သော ပထမတန်းခန်းသည် ဧည့်ခန်းသို့ သွားလေသည်။

အဆင်သင့်ပင် သီတာအား ဒေါ်ဒေါ်ချစ်၊ ဒေါ်ထွားအိနှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၍ “သီတာ... ” ဟု ခေါ်လိုက်တော့ သီတာသည် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်...

“ဘာလဲ”

“ခဏလာစမ်းပါ၊ နင့် ငါပြောစရာရှိလို့”

“နားမထောင်ချင်ဘူး၊ လာမပြောနဲ့”

တင်လှလည်း စိတ်တိုလာကာ...

“အို၊ နင်လာရမယ် နင့်အတွက် ငါပြောမှာ” ဟု ဆိုပြီး သူ့နှမသူ အတင်းလက်ဆွဲခေါ် တော့သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်တို့ကလည်း သူတို့ချင်း မောင်နှမမှန်း သိနေကြ၍...

“သွား... အေ... ခဏလိုက်သွားလိုက်ပါ” ဆိုသည်နှင့် သီတာ တင်လှနှင့် ပါလာ၏။

နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ကြရင်း...

တင်လှ “သီတာ... နင်မှားတယ် နင်မှားတယ်၊ ခင်မောင်လင်းမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ နင် အထင်မှားနေတာ”

သီတာသည် မေးကြောတင်း၍ မျက်နှာအပေါ်မော့ကာ တုဏှိဘာဝေ။

“ဒီမှာ နားထောင်၊ ဖြစ်သမျှကို ငါ့အကုန်ရှင်းပြမယ်”

ဟု ပဏာမခံ၍ ခင်မောင်လင်းနှင့် မော်လီဝင်းတို့ ကြက်ဖြူရုပ်ကလေး အရွပ်တော်ပုံကို ပြောပြလေသည်။ သို့ပြောစဉ်မှာ ငါးမိနစ်အတွင်း လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြောလွှတ်လိုက်သော သူ၏ အသက်ဘူး ခင်ခင်မြူး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ သံပိုင်းတန်းကိုကိုင်၍ သူ့အား မျှော်နေမည့်ပုံကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လျက် ခပ်သွက်သွက်ပြောရသော်လည်း ဖြစ်ပျက်ပုံ ပြည့်စုံလုံလောက်သည်ဖြစ်၍ အဆုံးသတ်၌...

“ကဲ၊ အဲဒါပဲ၊ နင် အခုချက်ချင်းခင်မောင်လင်းဆီ သွားပေရော့၊ သူ့အခန်းမှာ ရှိလိမ့်မယ်၊ သူ မအိပ်ပျော်သေးဘူးဆိုရင် အခန်း တံခါးဖွင့်ပြီး သူ့လည်ပင်းသာပြေးဖက်ပေရော့၊ အဲ၊ အိပ်ပျော်နေပြီဆိုရင် သော့ပေါက်က

ဆောင်းကြည့်ပြီး အားလုံးနားလည်ပါပြီ၊ ကို ကောင်းကောင်းအိပ်ပေချော့ခနက်ပြန်မနက်မှ တွေ့ကြစို့လို့ လှမ်းအော်ပြီး ပြောခဲ့ကြားလား” သူ့စကားအဆုံး၌ “ဟိဟိ” ဟူသော သီတာ၏ နှုတ်မှ ထွက်လာသော အသံကိုကြားရသဖြင့် သူ ဆတ်ခခ လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဟေ့... ဘာလဲ... နင်...”

သီတာက ပြောစပ်စပ်နဲ့...

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ လဲကြုတ်စတိုရီကလေးပဲ”

“ဟင်... နင်... ငါပြောနေတာကို မယုံဘူး”

“ဒီဇာတ်လမ်းမှာ နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး မော်လီဝင်းက ကြက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ခိုးသွားတယ်ဆိုတာ အရာပဲ”

“ဟဟ၊ နိုင်ငံကို ငါက လိမ်ပြောနေတယ် အောက်မေ့လို့လား”

“ခွီး... ဒီကြွတ်ရုပ်ကိုပြန်ခိုးဖို့ ကိုလေးတင်လှက မော်လီဝင်းအခန်းဝင်တယ်ဆိုတာက တကယ်စွန့်စားခန်းကြီး၊ အောင်မယ်လေး... ခုတောင် အသည်းထိတ်လိုက်တာ” ဟု သီတာက သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်နှင့် ဖိပြသည်နှင့် တင်လှ ဒေါပွကာ...

“ဟေ့... နင်က ငါ့ပြောစရာလား၊ ငါက အမှန်တွေ ပြောပြနေတာ”

သီတာ မျက်နှာပြန်တည်သွားကာ...

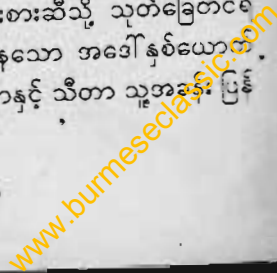
“တော်ပါတော့... ဦးခင်မောင်လင်းနဲ့ ဦးတင်လှတို့ ဒီလောက် အလှည့်အပတ် အလှီးအလွဲတော်ကြမှန်း ကျွန်မ ခုမှ သိရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟေ့... ငါ တကယ်ပြောနေတာပါ၊ ကျိန်ပြောရဦးမလား”

“ကြိမ်ပြောပြော ဝါးပြောပြော သစ်ပြောပြော တော်ပြီ၊ ကျွန်မ သွားအိပ်တော့မယ်... ဝှဒ်နီက” ဟုဆို၍ လှည့်ထွက်သွားသည်၌ တင်လှက...

“ဟေ့... သီတာ ခဏကလေး နေစမ်းပါဦး၊ တစ်မိနစ်လောက်”

“တစ်စက္ကန့်တောင် မနေနိုင်ဘူးရှင်” ဆိုပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ တင်လှသည် သူ့နာရီ ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ခင်မြူးအား ငါးမိနစ်မျှ ပြောခဲ့ရာ ယခု အယ်မိနစ်ပင် နီးနေပြီးဖြစ်ရကား သီတာနောက် မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ရည်းစားဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ရလေ၏။ ဤဖြစ်အင် ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသော အဒေါ်နှစ်ယောက်အနက် ဒေါ်ဒေါ်ချစ်က မျက်နှာမကြည်မသာနှင့် သီတာ သူ့အခန်း ပြန်သွားသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌...

“သီတာကလေး သနားစရာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၍ ဒေါ်ထွားအိက. . .

“ဟင်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ချစ်”

“သူ့ရည်းစားနဲ့ ခွာပြဲသွားကြတယ်လေ”

“အို. . . ဒီအရွယ်ကလေးတွေ ချစ်ခုကွရောက်ရတာ သနားစရာ ကျွတ်ကျွတ်. . . ကျွတ်ကျွတ်” ဟု အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများနှင့် ပြန်ပြောင်းနှိုင်းယှဉ်၍ ကိုယ်ချင်းစာနာနေကြဟန် ရှိပါ၏။

အခန်း (၁၇)

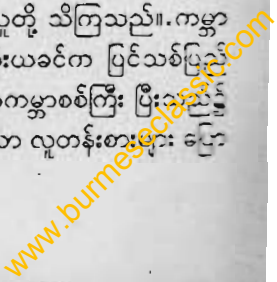
ခရီးသည်နှင့် ကုန်များကို တင်ဆောင်ကာ ဂျပန်ပြည် ယိုကို ဟားမားမြို့မှ အရှေ့အာရှတောင်ပိုင်း နိုင်ငံများသို့ ထွက်ခွာခဲ့သော ‘ဟိနောမာရ’ အမည်ရှိ ဇိမ်ခံပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် သမုဒ္ဒရာကြီး နှစ်စင်းကို ချဉ်းနင်းရသည်ဖြစ်လေရာ၊ ပညူးကျွန်းဆွယ်ကို လွန်မြောက် လာသောအခါ၌ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာမှသည် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲသို့ ရောက် လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထိုမှ သင်္ဘောဦးကို မြောက်ဘက်လှည့်၍ တနင်္သာရီ ကွေ့ထဲ ဝင်လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာပိုင် ပင်လယ်ရေပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ ပေပြီ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး၍ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရကာ အချွပ်အချာ အာဏာပိုင်နိုင်ငံဖြစ်လာသောအခါ၌ စစ်အတွင်းက ကျွန်ုပ်တို့ကို အုပ်စိုးသွားသော ဂျပန်နှင့် ပြန်လည်၍ မိတ်ဆွေနိုင်ငံ ဖြစ် မြောက်ကာ နှစ်နိုင်ငံ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးသည် အာရှအရှေ့တောင် ပိုင်းတွင် အဖွံ့ဖြိုးဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဂျပန်-မြန်မာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီများ မြန်မာပြည် မှာလည်းကောင်း၊ ဂျပန်ပြည်တွင် လည်းကောင်း ဖွင့်လှစ်ကြသည်။

အချိန်ကာလမှာ ဖဆပလခေတ် ကုန်သည်နှင့် နိုင်ငံရေးသမား များ ရေပန်းစားခိုက်ဖြစ်ပေရာ များစွာသော ကြေးရတတ်တို့သည် မြန်မာ ပြည်နှင့် ဂျပန်ပြည်ကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်သဖွယ် သွားရောက်လည်ပတ် နိုင်ကြသည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကို လှည့်ပတ်ဖူးသူတို့ သိကြသည်။ ကမ္ဘာ တွင် ဇိမ်ခံ၍ အကောင်းဆုံးမှာ ဂျပန်ပြည်။ ဟိုးယခင်က ပြင်သစ်ပြည်၌ ပဲရစ်မြို့ နာမည်ကြီးခဲ့သော်လည်း ယခု ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသည်၌ ဂျပန်ကသာသွားပြီဟု ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ဇိမ်ခံဖူးသော လူတန်းစားများ ပြော စမှတ်ပြုကြ၏။

ထို့ပြင် ဂျပန်ပြည်နှင့် မြန်မာပြည် ဆက်သွယ်မှုကလည်း ရင်းနှီးကြသည်။ ငွေရေးကြေးရေးကလေးလည်း လွယ်ကူသည်။ ဂျပန်ပြည်၌ အရေးကြီးသော အခါများတွင် သုံးသော်လည်း မြန်မာပြည်က ကြေးရတတ်တစ်ယောက် သွားရောက်လည်ပတ်ချင်ပါက အစိုးရထံမှ နိုင်ငံခြားသုံးစွဲတွေ များများ စားစား တောင်းခံစရာမလို ခရီးစရိတ်လောက်ရလျှင် တော်ပေပြီ။

ဟိုရောက်သုံးဖို့မှာ ဂျပန်ပြည်တွင်ရှိသော ဂျပန်-မြန်မာ ပူးတွဲထားသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဒေါ်လာ ယူသုံးနိုင်သည်။ မြန်မာပြည်က ထိုကုမ္ပဏီကို မြန်မာငွေပေးခြင်းဖြင့် ပြီးမြောက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းအချိန်မှာ မြန်မာပြည်သားများ ဂျပန်ပြည်သို့ အသွားများကြပါသည်။ ယခု ဤဝတ္ထုမှာမူ သက်ဆိုင်ရာ ဇာတ်ဆောင်များကိုသာ ဖော်ပြထားပါ၏။

ဟိနောမာရသဘောကြီးသည် မြန်မာပြည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းကို ကပ်၍ ကျောက်စိမ်းပြားကြီးကဲ့သို့ စိမ်းမြသော မြန်မာပင်လယ်ရေပြင်ကို ရေပန်းတဖွားဖွားနှင့် ထိုးဖောက်ခဲ့ကာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ၌ မြန်မာပြည်တွင် ဆင်းကြမည့် ခရီးသည်များ အလုပ်များကြပေပြီ။ ဆိပ်ကမ်းအကောက်ရုံးတွင် ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းခံရမည့် မိမိတို့ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ကြရသည်။

ယင်း၌ စာရှုသူသည် ဦးဘသော်ခိုးသွင်းလာခဲ့၍ တင်လှက တာဝန်ယူထားသော အဖိုးစာန် ပုလဲနက်တစ်ကုံးကို သတိရပေမည်။

ဦးဘသော်ကြီးကား ဒီကိစ္စ သူ့နှင့် တာဝန်ကင်းနေ၍ သူ့ယောက်ဖမောင်ကျော်နှင့် ခေါင်းချင်းတိုက်စရာ၊ ဦးထုပ်ချင်း လဲစရာလည်း မလိုတော့သဖြင့် ဘာမျှ ပူပင်ပုံမရ သူ တန်ခိုးအာဏာကြီးလှသော သူ၏ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့သာ မြန်မြန်ရောက်လိမိတ်စောနေသည်။ တင်လှလည်း ၎င်းပုလဲနက်ကို အကောက်တော်ဌာနမှ လွတ်ကင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ကျဉ်းခဲ့လေသည် မသိ။ အလုပ်လည်း ရရှိပြီဖြစ်၍ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရတော့မည့် သူ့ရည်းစား ခင်ခင်မြူးနှင့် မြူးထူး လျက်ရှိလေ၏။ အခြေအနေမဟန်သည်ကား ဘလှရိုန်းနှင့် မော်လီဝင်း၊ ခင်မောင်လင်းနှင့် သို့တာတို့ နှစ်တွဲဖြစ်၏။

အဆိုးဆုံးမှာ ဒုတိယအတွဲတည်း။

ခင်မောင်လင်းသည် အသက်နှင့်ထပ်တူချစ်ခဲ့သူ ဆုံးရှုံးရပြီး သည်နောက် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်တွင် လည်ပတ်ပျော်ရွှင်မနေနိုင်တော့ဘဲ မိမိဇာတိ မိုးကုတ်မြို့သို့ပြန်ကာ ပတ္တမြားမြေဟေဝန်တွင် မြင်းစီး၍ သေနတ်တစ်လက်နှင့် လည်ပတ်နေရမည်လား၊ သို့မဟုတ် မိုးကုတ်ဆရာ

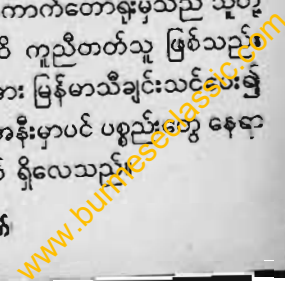
တော်ဘုရား၏ တရားတော် နာကြားလျက် ကျောင်းသင်ခန်းတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာစီးဖျန်းနေရသည်က ပိုကောင်းမည်လားဟု ရန်ကုန်မြစ်ထဲ အဝင်တွင် သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြင်ရသည်၌ ငြင်းစားမိ၏။ သီတာကိုကား သင်္ဘောပေါ်တွင် သူ နောက်ထပ် မတွေ့မမြင်ရတော့ပြီ။ သို့သော် သင်္ဘောပေါ်မှဆင်း၍ အားလုံးအကောက်ရုံးထဲ ချကြရသည်၌ မလွဲမရှောင်သာ မြင်ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျားပျိုမကို သမင်ဖို့ တွေ့ရသည်နယ် သီတာအနားချဉ်းကပ်ဖို့ကား ခင်မောင်လင်း မစဉ်းစားပုံ။ သီတာမျက်နှာထားမှာ တင်းမာအေးစက်လှသည်။

ထိုအချိန်၌ ခင်မောင်လင်း၏ လက်ထဲမှာ ညက စူဇူကီးအား စက္ကူထုတ်စွက်နှင့် သေသပ်စွာ ထုပ်ပေးခိုင်းထားသော ကြွက်ဖြူရုပ်အထုပ် ညိုညိုကလေးရှိသည်။ ခင်မောင်လင်းသည် ဤအထုပ်ကလေးကို ကာ မိမိပစ္စည်းများအနီး၌ ကြိုးကြည့်ကြောင်ကြည့်နှင့် ရပ်နေရာတစ်ခါ၌ သီတာနှင့် မျက်စိအကြည့်ချင်း သွားဆုံမိသည်။ သီတာမျက်လုံးများမှာ မာနကြီးခြင်းနှင့် မိမိအား ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းတို့ ပြည့်လျှမ်းနေ၍ သူ့မျက်စိဒဏ်မခံနိုင်။ ယင်းအချိန် ကြားကလူနှစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွား၍ သာ တော်ပေတော့သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အား အဟုတ်တကယ် စွဲလမ်းချစ်ခင်ခဲ့သော မိန်းကလေးတို့၏မေ့တာအတိုင်း သီတာသည် ခင်မောင်လင်းအား အသည်းနာလှသည်။ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာမိသည်။ ညက တင်လှ စကားနားညည်း၍ အိပ်ခန်းပြန်လာပြီးကတည်းက မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ချင်တော့ပြီ။ နံနက်လင်းလျှင် မလွဲမရှောင်သာ တွေ့ရသူကတော့ စတီးဝပ်စူဇူကီးပါ။ ယနေ့ရန်ကုန်ရောက်၍ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းကြရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုး သွတ်သွင်းရာတွင် ကူညီရန်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

များစွာသော သင်္ဘောစတီးဝပ်တို့သည် သင်္ဘောပေါ်တွင် မိမိတို့တာဝန်ကျေပွန်၍ ခရီးသည်ထံမှ ဘောက်ဆူးများရပြီးနောက် သင်္ဘောပေါ်တွင် ဖာသာရွာန်ရစ်ခဲ့တတ်ကြသော်လည်း စူဇူကီးကား ဤလူစားမျိုးမဟုတ်။ သူ့တာဝန်ကျေပွန်သည့်တိုအား အကောက်တော်ရုံးမှသည် သူတို့ပစ္စည်းများကို အပြင်ရောက်သွားသည်အထိ ကူညီတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းအချိန်၌ စူဇူကီးသည် သူ့အား မြန်မာသီချင်းသင်ပေး၍ သူ့ကျေးဇူးအတင်ဆုံးဖြစ်နေသော သီတာ၏အနီးမှာပင် ပစ္စည်းတွေ နေရာချထားရင်း ကုန်းကုန်းကွဲကွဲနှင့် ကူညီလျက် ရှိလေသည်။

သိန္နိစဉ် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော စတီးဝပ်ဝတ်ခုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော စူဇူကီးသည် သီတာအနီးမှ ဖွေးခနဲရွှေ့ကာ လူတွေအကြား ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ မကြာမီ၌ ပြန်ရောက်လာကာ စကားစသည်။

“သီတာကောဆန် . . . အုခင်ဇောဆန်ကို သိသလား၊ ရန်ကုန်မှာ ဒီဆူဇူကီးလေ”

သီတာက . . .

“လူချင်းတော့ မသိပါဘူး၊ နာမည်တော့ ကြားဖူးပါတယ်”

“အုခင်ဇောဆန် အားကြီးသဘောကောင်းတဲ့လူပါ။ သူ နိပုန်ပြည်ကို ခဏခဏလာတယ်၊ အခုအပြန်မှာ သူ နိပုန်ခွေးကလေး တစ်ကောင်ဝယ်လာတယ်၊ ဒီခွေးကလေးက လည်ပင်းကြိုးချောင်ပြီး လွတ်ပြေးတော့မယ်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော် သွားကူလိုက်ရပါတယ်”

“အား . . . ကောင်းပါတယ် အဘိုးကြီး” ဟု သီတာက ပြီးလွယ်စကြောင်း ပြော၍ ကွတ်အင်္ကျီလေး ရင်မှာပိုက်ကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်နေလိုက်သည်။ နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ စူဇူကီး မရှိတော့ပြန်ပြီ။ သို့သော် ခဏအတွင်း ပြန်ရောက်လာလျက် စကားစပြန်သည်။

“ခဏ . . . ခဏ . . . သွားရတယ်၊ အားကြီး အလုပ်များတယ် သီတာကောဆန်”

သီတာက အေးဆေးစွာပင် . . .

“အို . . . အလုပ်များလဲ သွားနေပါ၊ ကျွန်မဆီမှာ အခု ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိသေးပါဘူး”

“အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သီတာကောဆန်ပစ္စည်းတွေ အပြင် ဘက်ရောက်အောင် ကူညီပေးပါမယ်၊ ခုနဲ့ မာစတာခင်မောင်လင်းက မျက်ရိပ်ပြခေါ်လိုက်လို့ ကျွန်တော် သွားရပါတယ်”

သီတာ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။

တင်းမာ တောက်ပလာသည်။

“သီတာကောဆန်”

စူဇူကီးက စကားဆက်သည်။

“မာစတာခင်မောင်လင်းက စကားပါးလိုက်ပါတယ်၊ သီတာကောဆန်နဲ့ သူ ခဏလေး စကားပြောပါရစေတဲ့”

သီတာသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ နှုတ်ခမ်းတင်းကာ . . .

“ဟင့်အင်း . . .”

“သီတာကောဆန်”

“မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . တင်လုံးမှ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မပြောနိုင်ပါဘူးလို့ မာစတာ ခင်မောင်လင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ပါဦးမယ်”

“ချာတူး . . .”

စူဇူကီးသွားမည်အပြု၌ ဤအသံကြားရ၍ “ခင်ဗျာ . . .” ဟုဆိုကာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌ တင်လှ။

“ခင်ဗျားကြီးကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်မလေးကို”

“အို . . . ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ” ဟုဆို၍ သွားလေ၏။

တင်လှ ဆက်လက်၍ သီတာအား . . .

“ချာတူးမ . . . တာတေလန်မ . . . နင်ကဘာဖြစ်လို့ ခင်မောင်လင်းကို စကားမပြောချင်တာလဲ”

သီတာက မျက်နှာကိုမော်၍ . . .

“အို . . . ကိုယ့်သဘော မပြောချင်လို့ မပြောတာပေါ့”

“အမိုက်မ . . . ဦးနှောက်မပြည့်တဲ့၊ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိတဲ့ ဟာမအန္တမ . . .”

တင်လှက ခပ်တည်တည်ကြိမ်းနေရာ အချို့မိန်းကလေးများ ဆိုလျှင် ကိုယ့်ထက်ကြီးသူ အစ်ကိုဝမ်းကွဲမို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေမည် ဖြစ်သော်လည်း သီတာကမူ ဤအစားထဲကမဟုတ်။ လက်သီးကို ဆုပ်၍ . . .

“ဟင်း၊ ကိုလေးတင်လှနော်၊ သီတာကို ဒါမျိုးတွေ ပြောမနေနဲ့”

“ပြောရမယ် . . . ပြောရမယ်” ဟု တင်လှက ခပ်တင်းတင်းပြန်ပြောသော်လည်း သူ့ညီမ အားကစားမယ်၏ လက်ချက်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေး၍ ကြီးမားသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် အကာအကွယ် ယူလိုက်ပြီးမှ . . .

“ငါ အခု ဒီကိုလာခဲ့တာက ညက ငါပြောခဲ့တာတွေကို ရေရေလည်လည်စဉ်းစားပြီး အဖြစ်မှန်ကို သဘောပေါက်လို့ နင် ခင်မောင်လင်းကို စိတ်ပြေလောက်ပြီအောက်မေ့ခဲ့တာ၊ အခုတော့ နင်က စတီးဝပ်ကိုပဲ ခင်မောင်လင်းကို စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်တဲ့အကြောင်း ကြားရတယ်၊ ထို့ . . . ငါစိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်”

သီတာက သူ့မကြည့်ဘဲ . . .

“စိတ်မကောင်းရင် တံတားလေးသွားချေ”

“ငါ မသွားနိုင်ဘူး၊ ပြောရဦးမယ်၊ နင့်ကိုငါ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရှင်းပြတာ ယုံစမ်းပါဟယ်၊ နင့်ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို . . .”

“အို... ကျွန်မ ကြွက်ရုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ... ထားပါတော့၊ အဲဒီကြွက်ရုပ်ကလေးကို မော်လီဝင်းက နှီးသွားတာ၊ အဲဒါကို နင့်အတွက် ပြန်ရအောင် ငါက မော်လီဝင်းအခန်း ထဲက ပြန်ခိုးယူခဲ့ဖို့ အချိန်ရအောင် ခင်မောင်လင်းက မော်လီဝင်းကို မတွေ့ချင်ဘဲနဲ့ ဒုတိယတန်း ကုန်းပတ်ပေါ်ကို ချိန်းရတာ သိရဲ့လား”

သီတာ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့်... .

“သီတာ သီတယ်”

“ကဲ... သိရင်... .”

“အို... အစ်ကိုလေးပြောတဲ့စကားတွေ တစ်လုံးမှ မယုံဘူး၊ အခုလဲ မယုံဘူး၊ နောင်လဲ ဘယ်တော့မှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

တင်လှ အလွန်ဒေါပွကာ... .

“သီတာ... နင်ဟာ ငါ့ညီမ မိန်းကလေးမို့သာပေါ့၊ ငါ့ညီ ယောက်ျားကလေးသာဆိုရင် ခုလို ပြန်ပြောပုံမျိုးကို ငါ ဆွဲလွဲရိုက်ပစ်တာ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကျေပြီသာ မှတ်ပေရော၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ ညီမ အကြား တရားသဖြင့် အမှန်ဖြစ်အောင် ပြောနေရတယ်၊ နင်က ငါ့ကို မယုံဘူး၊ ကိုကိုပြောရင်တော့ ယုံမယ်မဟုတ်လား”

“အို... ဘယ်သူပြောပြော မယုံဘူး”

“အောင်မယ် ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ငါ ကိုကို သွားခေါ်ဦးမယ်၊ နင် ဒီကစောင့်နေ၊ နေရာကမရွေ့နဲ့”

“အို... မနေဘူး”

“အောင်မယ်... နင်မနေချင်လို့ရော ရမလား၊ နင့်ပစ္စည်းတွေ ကာစတန်ကမှ မစစ်ရသေးတာဘဲ၊ ခွေးမ... အရူးမ... .”

တင်လှသည် သူပြောချင်ရာတွေပြော၍ ထွက်ခွာသွားသည်၌ သီတာမှာ ဒေါပွ၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။ မိမိအပေါ်၌ တစ်ယောက်ယောက်ျား နှစ်ယောက်ပြားခြင်းကိုလည်း ခံရသေးသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ပက်ပက် စက်စက် ပြောဆိုခြင်းကိုလည်း ခံရသေးသည်။ အချို့မိန်းကလေးတို့သည် ဒီနေရာမျိုးမှာ မျက်ရည်စို့လာမည်ဖြစ်သော်လည်း အားကစားမယ် သီတာ ကား အနီးအနားမှာ တင်လှရှိနေပါက ကုတ်ဖဲ့ ဆွဲထုပစ်လိုက်ချင်သည်။

မိမိသင်ကြားထားသော အာကီဒိုနှင့် ကုပ်လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချ လိုက်ချင်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို မြှောက်ပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ မျက်နှာပန်းရောင်လွမ်းကာ နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်နှင့် ဤသို့ဒေါပွနေရ၍ သူတို့အသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်ဒေါ်ချစ် သူ့အနီးရောက်နေသည်ကို သူ ချက်ချင်း မသိရှာ။

ဒေါ်ဒေါ်ချစ်က... .

“သီတာ” ဟု ခေါ်လိုက်မှ ချက်တရက် သတိရကာ... .

“ဟင်... ဒေါ်ဒေါ်”

သို့သော် သီတာစိတ်ထဲမှာ ယင်းအချိန်တွင် (အ၊က၊မ၊သ) အသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟော်ကီသင်း ကပ္ပတိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အနားသို့ ရောက်မလာစေချင်ပါ။ စကားမပြောချင်ပါ။ မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ နေလိုပါသည်။

လူချင်းဆုံ၍ စကားပြောရလျှင် ခင်မောင်လင်းကိစ္စ ပါလာ မှာစိုးသည်။ ရင်တလှုပ်လှုပ်နှင့် ယင်းသို့ စိုးရိမ်နေစဉ်မှာပင် ဒေါ်ဒေါ်ချစ် က... . “ညည်းလူ ခင်မောင်လင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်အေရဲ့”

သီတာသည် မျက်နှာကိုရှုံ့၍ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ကာ... .

“အို... ဒေါ်ဒေါ်... .”

“ငါက ညည်းဆီလာရင်း သူ့အနားရောက်တော့ ဆီးခေါ်တာနဲ့ စကားပြောခဲ့ရတယ်၊ ညည်းက သူ့ကို စကားမပြောဘူးဆိုပါလား”

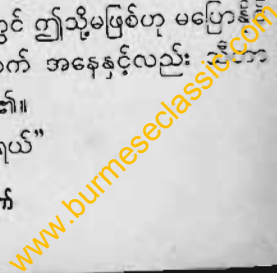
“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဒေါ်ချစ်မှာ သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်မိသည်။ ဒီလိုလူငယ် တို့၏ချစ်ရေးကိစ္စတွေ မိမိငယ်စဉ်က ကိုယ်တွေ့ရော၊ အယ်ဒီတာအဖြစ် နှင့် အမျိုးသမီးဂျာနယ်ထုတ်မှ ချစ်ပုစ္ဆာ အမေးအဖြေခန်းကို ကိုင်ရသည်၌ လည်းကောင်း အခြားသူတို့ထက် သိရှိနေပေသည်။ လူငယ်ကလေးတွေ ဒီအရွယ် ချစ်ဒုက္ခရောက်မှဖြင့် မည်မျှ သောကပင်လယ်ဝေမည်ကို နား လည်သည်။ ထို့ပြင် အားကစားဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးအနေနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူး သည်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိသည်။

မြစ်ညာသူမလေး မေနှင်း ဟော်ကီရိုက်ရာတွင် ဂိုးကီပါကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါ၌ သူသည် ရည်းစားပုမိနေရာ အရေးကြီးသော ပြိုင်ပွဲတစ်ခု၌ နောက်ဆုံးတစ်ဂိုးကို တွဲဖက်က အသွင်း လိုက်၌ မေနှင်းမှာ ရုတ်တရက် ချစ်ကိစ္စသွားသတိရလိုက်သဖြင့်မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်၍ ထိုင်ချလိုက်မိရာ ဟိုဘက်က သွင်းသောဂိုးမှာ သက် သက်သာသာကလေးနှင့် ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဝင်သွားတော့၏။ ဒါနှင့် အရှုံးပေး လိုက်ရ၏။

ယခု သီတာလည်း ကစားကွင်းတွင် ဤသို့မဖြစ်ဟု မပြောနိုင် ပါ။ ထို့ကြောင့် အသင်းကပ္ပတိန်တစ်ယောက် အနေနှင့်လည်း သီတာ အတွက် ဤအထိ စိုးရိမ်ရ၍ ဖျောင်းဖျော့၏။

“စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ သီတာရယ်”

“အို... ကျွန်မ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ”

“မှားမယ် ကလေးမ”

“အို... မမှားဘူး မမှားဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ တော်ပါတော့... ကျွန်မ ဒီအကြောင်း မကြားချင်တော့ပါဘူး”

“ကဲ... ဒါပေမယ့် ဟောဒီမှာ ဟိုကပေးလိုက်တယ်၊ သီတာ ကြွက်ဖြူရပ်တဲ့”

ဒေါ်ဒေါ်ချစ်လက်ထဲ၌ ပါလာခဲ့သော စက္ကညီညီနှင့် အထုပ်ကို သီတာအား ပေးလေတော့ သီတာမှာ ဤအထုပ်ထဲတွင် ကြွက်အရှင်တွေ ပါဘိသကဲ့သို့ တွန့်ဆုတ်လျက်... .

“အို... ကျွန်မ မလိုချင်ပါဘူး”

“နို့... ဟိုက ညည်းပေးလိုက်ပါဆိုပြီး ပါးလိုက်တဲ့ဟာ”

“အို... ဒါ ကျွန်မပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ သူ့ဥစ္စာရှင်သာ ပြန် ပေးလိုက်ပါ”

“သူ ထွက်သွားပြီကော အေရဲ့”

“မိဦးမှာပါ၊ သွားလိုက်ပေးလိုက်ပါ”

“အို... ငါ့ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ ဒီအထုပ်ကလေးကိုင်ပြီး လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်နောက် ပြေးလိုက်နေလို့ သင့်လျော်ပါ့မလား အေရဲ့... . ကာစတန်ကလူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဒီကြွက်ရုပ် ဒေါ်ဒေါ်ပဲ ယူပေတော့... .”

“အောင်မယ်လေး... မလုပ်ပါနဲ့ မချောရယ်၊ ညည်းတို့ ချစ် လက်ဆောင် ငါက ဖြတ်ယူတော့ လူကြားလို့ ကောင်းပါ့မလား၊ နို့ဦး ငါ့ အရွယ်ကြီးနဲ့ ဒီကလေးကလား အရုပ်ကလေး ကိုင်နေရအောင်ကလဲ သင့်တော်ပါ့မလားကွယ်”

ယင်းအခိုက် လူတွေကြားထဲမှ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် စူဇူကီးကြီး ပြန်ရောက်လာပြန်၍ သီတာက... .

“စူဇူကီး”

“ကောဆန်”

“ဟောဒီမှာ ကြွက်ရုပ်ကလေးတစ်ခု ယူမယ်လား”

ခင်မောင်လင်းကို သူထုပ်ပေးသော အထုပ်၊ သူသိပြီး ဖြစ်နေ ၍... .

“အာ... ကျုပ်တို့အဘိုးကြီး ဒီကြွက်ကလေးနဲ့ ကစားနေဖို့ မတော်တော့ပါဘူး၊ ကောဆန်တို့အရွယ်နဲ့ပဲ တော်ပါတယ်၊ လှလဲ လှပါ တယ်”

ယင်း၌ သီတာ ထက်မြက်သော စိတ်ကူးတစ်ခုခုသွား၍ မုတ် လုံးများ အရောင်တောက်ကာ... .

“ဒါနဲ့ အဘိုးကြီး၊ ရှင့်လူ ကိုခင်မောင်လင်း ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းမယ်ဆိုတာများကော သိခဲ့ရဲ့လား”

စင်စစ်... . ခင်မောင်လင်းတွင် ရန်ကုန်မှာ တိုက်နှင့်ကားနှင့်ရှိ သည်။ သို့သော် သူလူပျိုကိုယ်အိမ်မှာမနေလိုဘဲ ပြည်လမ်းရှိ တိုက်ကြီးကို အမေရိကန်သံရုံးမှ အရာရှိတို့အား တစ်လ (၂၀၀၀)နှင့် (၅)နှစ် စာချုပ်နှင့် ငွေလက်ဝင်းယူ၍ ငှားထားပြီး သူကမူ ဟိုတယ်၌ နေလေ့ရှိ၏။

အိမ်၌နေဘိမူ တပည့်မွေးရမှာနှင့် ထမင်းချက်ထားရမှာနှင့် မိတာခ၊ မာလီခ၊ ဒရဝမ်ခနှင့်ဆိုတော့ သူလိုလူအဖို့ ဟိုတယ်နေတာကပင် တွက်သားကိုက်သေးသည်ဟု တစ်ခါက သီတာအား ပြောပြခဲ့ဖူး၍ မေး မြန်းခြင်းဖြစ်၏။

စူဇူကီးကလည်း စပ်စပ်ဖာဖာရှိသည့် အဘိုးကြီးဖြစ်လေရာ... .

“အား... . ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသီတာပေါ့၊ သီတာကော ဆန် သူ့အနားမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတုန်းက သူ့ဒရိုင်ဘာက လာပြောတယ်၊ စထရင်းဟိုတယ်မှာ မရဘူးတဲ့၊ မီးရထားဟိုတယ်မှာပဲ ရတယ်၊ (၃၃)ခန်း (၄၄)ခန်းတွေ လူပြည့်နေလို့၊ (၅၅)ခန်း အထူးခန်း နံပတ် (၅၅)တဲ့”

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် အဘိုးကြီး၊ ရော့ မြန်မာပြည်မှာသုံးဖို့ ဟုဆို၍ သူပတ်စ်အိတ်ကလေးထဲမှ ငွေတစ်ဆယ်တန် တစ်ချပ် ထုတ်ပေးရာ အဘိုးကြီးက ဝမ်းသာအားရလက်ခံ၍... .

“အား... . အဆင်သင့်လိုက်တာ သီတာကောဆန်၊ ကျွန်တော် ခုညနေ အလုပ်အားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်နေသွားခဲ့ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်မြို့တို့ လျှောက်ကြည့်ဦးမယ်လို့” ဟု ပြောပြီးနောက် “ဘာကူညီစရာရှိပါသေး သလဲ ကောဆန်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုးကြီး မရှိတော့ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက် သည်... .

စူဇူကီးသည် အခြားရပေါက်ရုံမည့်သူများထံသို့ သွားပြန်လေ၏။ စူဇူကီးမရှိတော့သောအခါ၌ သီတာက ဒေါ်ဒေါ်ချစ်အား... . “ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့အတူ မလိုက်သေးဘူး၊ သွားနှင့်ကြ”

ဒေါ်ဒေါ်ချစ် အံ့အားသင့်ကာ... .

“ဟဲ့... . ဘာဖြစ်လို့လဲ သီတာ”

သီတာသည် မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် အံ့ကိုကြိတ်လျက်... .

“ဟောဒီ ကြက်ရုပ်ကိစ္စကို မီးရထားဟိုတယ်လိုက်ပြီး ရှင်းလိုက် ဦးမယ်”

“ဟဲ့ . . . လုပ်မနေပါနဲ့”

“လုပ်ကို လုပ်ရမယ်၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ဒီကြွက် ချုပ်နဲ့ သင်းမုက်နှာကို ပေါက်ပစ်ခဲ့မယ်”

သီတာသည် ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်အေး၍ သဘောကောင်း သလောက် သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်ပြီဆိုလျှင် ဒေါသကြီးတတ်သည်။ ဇွဲကြီး တတ်သည်။ သတ္တိကောင်းသည်။ ဒါကိုသိသော ဒေါ်ဒေါ်ချစ်က တောင်း ပန်ရွာသည်။

“ဟဲ့ . . . စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ ကလေးမရယ်၊ သမီးကလေးလို ချစ်လို့ ပြောတာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်တုန်းကလေ အတန်း ဆရာက အတော်ဆုံးကျောင်းသားကို ရှေ့ဆုံးက ထားတယ်၊ အဲဒီရှေ့ဆုံး တန်းမှာလည်း ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယလို့ ခုံတွေမှာ နံပါတ် (၁-၂-၃) တွေရေးထားတယ်၊ အဲဒီနှစ် (၆)လပတ် စာမေးပွဲစစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဒေါ်ဒေါ်က နံပါတ် (၁)၊ ကိုခင်မောင်စိုးက နံပါတ် (၂)၊ နံပါတ် (၃)က ခင်မြမြတဲ့။ ဒါနဲ့ (၉) လပတ် စာမေးပွဲအနီးမှာလေ သင်္ချာတွက်ရာမှာ ကိုခင်မောင်စိုးကချည်း ဒေါ်ဒေါ်ထက် အရင်ပြီးနေပြီး ဆရာဆီ ဦးအောင် သွားသွားပြတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က စိတ်ဆိုးပြီး . . . အဲ . . . ပြောရဦးမယ်၊ သူက ဒေါ်ဒေါ်ရည်းစားကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်စိတ်ထဲမိုက်မိုက်မဲမဲ တွက်မိတာက သင်းဟာ အခုတောင်မှပဲ ငါ့ကို မိန်းမသားရယ်လို့ ဦးစားမပေးချင်ဘူး၊ ငါ့ထက် သာချင်တဲ့စိတ်၊ ငါ့ကို ဖိနှိပ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတာပဲ၊ ဒီလူမျိုး ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုပြီး သူက ဒေါ်ဒေါ်ဆီပေးထားတဲ့ ရည်စားစာတွေ အကုန် ပြန်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်စာတွေ သူ့ဆီက ပြန်တောင်းလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာတွေလဲ ပြန်မရပါဘူးကွယ်၊ စာလဲဆုံး လူလဲဆုံးပါပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူနဲ့ ခင်မြမြနဲ့ ညားသွားကြသကွဲ့”

ဒေါ်ဒေါ်ချစ်အဖြစ်မှာ ရယ်မယ်ဆိုလည်း ရယ်စရာကောင်း ပါ၏။ သို့သော် စိတ်ဆိုးနေသော သီတာကမူ မရယ်။

“အို . . . ဒေါ်ဒေါ်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာက တူလို့လား”

“အဖြစ်ချင်းတော့ မတူဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါ လာတိုက်ဆိုင်နေတာကတော့ ရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ လူဟာ ဒေါ်ဒေါ်စာတွေ ပြန်မပေးရက်ပါဘူးဆိုပြီး တောင်းပန် နေပါသေးတယ်၊ ဒါကို ဒေါ်ဒေါ်က မူလကျီသွန်နီ အလုပ်လွန်သွားတာနဲ့ လက်လွတ်သွားရတာ၊ အခုလဲပဲ . . . မောင်ခင်မောင်လင်းက သီတာ့ကို

တောင်းပန်နေတာ မဟုတ်လား၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ ပြီးပြီးသားတွေ ပြီးပစေပေါ့၊ တကယ်ဆိုတော့ တို့များမိန်းမသားတွေဟာ သူတို့ယောက်ျား တွေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ပဲရှိတယ်၊ သူတို့ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရတယ် မဟုတ်လား”

သီတာကမူ နှုတ်ခမ်းစူ၍ . . .

“အို . . . ဘာလို့ စိတ်ဆင်းရဲရမှာတဲ့ သင်းရှေ့မှာ ကိုယ်ပြော ချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်ရရင် ပြီးသွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“မထင်နဲ့အမိ . . . မင်းအခု မီးရထားဟိုတယ် လိုက်သွားမယ် ဆိုတာ ပိုပြီးတော့ မိုက်ရာကျလိမ့်မယ် အမိုက်မရဲ့”

သီတာ ခြေဆောင်၍ . . .

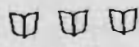
“အို . . . ကျွန်မကို ဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့”

“ခေါ်ရမယ် . . . ခေါ်ရမယ်၊ နင့်ထက်မိုက်တာများ ရှိသေးလို့ လား၊ မိုက်ခေါင်ထိပ်တင် မိုက်ဘုရင်မရဲ့”

ဤသို့ ဝင်ပြောလိုက်သူကတော့ သီတာ့နောက်ဖက်မှ ရောက် လာသော တင်လှ။

“ဟောဒီမှာ နင့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနားချဖို့ ငါ ကိုကို ကိုခေါ်လာခဲ့တယ်”

ဟုဆို၍ သူနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သော ဘလှရှိုန်းအား မျက်စိဖြင့် ညွှန်ပြလေ၏။

အခန်း (၁၈)

ခင်မောင်လင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ . . . တင်လှတို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ အကောက်ရုံထဲမှာ အချီအချပေါ်နေကြစဉ် မော်လီဝင်းကား အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်ရောက်နှင့်နေ၍ ဘလှရှိန်းကို စောင့်လျက်နေသည်။

ရန်ကုန်အကောက်တော်ဌာနက အရာရှိများသည် လေကြောင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရေကြောင်းဖြင့် လည်းကောင်း ကိစ္စအဝဝဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့ မကြာခဏသွား၍ ပြန်လာလေ့ရှိသော နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်းအား သူ့ပစ္စည်းများကို ဂရုတစိုက် ရှာဖွေ စစ်ဆေးလေ့ရှိပါသည်။ မိမိတို့ တာဝန်အပြင် ချောမောလှပသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတော့ နိုင်ငံခြားမှ မည်သို့သော ထူးဆန်းသော၊ ထူးခြားသော ပစ္စည်းမျိုးများ ပါလာလိမ့်မည်နည်းဟုလည်း မျှော်လင့်ကြဟန်တူ၏။

ယင်းသို့ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် ယနေ့ တာဝန်ကျသော အကောက်တော်အရာရှိမှာ မော်လီဝင်း၏ မကြီးလွန်း မငယ်လွန်းသော ကြိမ်ခြင်းကို ဖွင့်ပြီး နှိုက်လိုက်သည်၌ အီစလံ ဝေသွားလေတော့သည်။ ပထမဦးဆုံး စတီးဝပ်စုဇူကီး၊ ဒုတိယ တင်လှ၊ တတိယ အကောက်တော်အရာရှိ။ မော်လီဝင်းက ထုံးစံအတိုင်းပင် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်လေသည်။

မိမိရှေ့တွင် လှပသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၏ ရယ်မောခြင်းကို မည်သူမဆိုကြိုက်နှစ်သက်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ဤအကောက်တော်အရာရှိက သူ့လက်ဖျားကိုခါ၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ မော်လီဝင်းအား ကျွဲမြီးတိုလေသည်။ ထို့ကြောင့် မော်လီဝင်း၏ ပစ္စည်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သေချာစွာ ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်း မပြုတော့သဖြင့် မော်လီဝင်း စောစွာပြီး၍ အပြင်သို့ အရင်ရောက်နှင့်နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဤသို့ အကောက်ခံသံမှ မြန်မြန်ထွက်ရသည်ကိုပဲ မော်လီဝင်းကလည်း နှစ်သက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ မိမိအား နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပီပီ ရောက်လေရာနေရာတို့၌ လူတွေက ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြမည် ဖြစ်သော်လည်း အကောက်ရုံထဲ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်း ခံနေရစဉ် အကြည့်ခံနေသည်က မနိပ်လှ။ လူတွေစိတ်ထဲတွင် ဒီမင်းသမီး ဥပဒေနှင့်မလွတ်သော ဘာများခိုးသွင်းလာလိမ့်မလဲဟု စိတ်စောကြမည် ဖြစ်ကုန်၏။ ယခု အပြင်ဘက်တွင် မိမိရပ်နေစဉ် ကြည့်ကြသည်များက တော့ "ဒီကောင်မ ဘာများမိလိမ့်မလဲ" . . . ဟု စောကြောသော စိတ်မပါစေတနာ မေတ္တာသက်သက်ဖြင့် မိမိအား ခိုးဖွမ်းသောအကြည့်မျိုးများသာ ဖြစ်ကုန်သည်ဟု တွက်ဆမိလေ၏။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်းသည် ဤသို့ . . . စိတ်ကူးယဉ်ဖြင့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် အိုင်တင်ခံနေစဉ် အကောက်ရုံထဲမှ ခင်ခင်မြူးထွက်လာကာ . . .

"ဟေ့ . . . မော်လီ ဒီမှာကိုး"

မော်လီသည် ခင်ခင်မြူးဘက် လှည့်လိုက်၍ . . .

"အေးကွယ့် . . . ကိုယ် အစောကြီး ပြီးခဲ့တယ်"

"ဒါနဲ့ . . . ကိုဘလှရှိန်းကို စောင့်နေတယ် မဟုတ်လား" ဟု ခင်ခင်မြူးက မေးပြောပြောသည်ကို မော်လီက စကားမပြန်သဖြင့် ခင်ခင်မြူးက ဆက်လက်၍ . . .

"စောင့်မနေနဲ့တဲ့၊ ကိုဘလှရှိန်းက ကိုယ့်ကို မှာလိုက်တယ်"

ဤမှ မော်လီဝင်း မျက်လုံးကျယ်ကာ . . .

"အေ . . . ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ"

"ကိုတင်လှရော သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သူတို့ညီမသီတာနဲ့ အကြိတ်အနယ် စကားပွေနေကြတယ်"

"ဘာကိစ္စများလဲ၊ ဒီလောက်ကြီးကျယ်နေရအောင်"

သူရည်းစား သူ့ဆီမလာနိုင်သည်ကို စိတ်ခုသံနှင့် မေးသည်။

"သီတာက ကိုခင်မောင်လင်းကို ခွင့်လွှတ်ဖို့တဲ့"

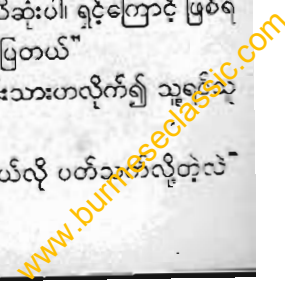
"သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်ကြလို့တဲ့လဲ"

"အို . . . ဒါကတော့ မော်လီ ရှင်အသိဆုံးပါ၊ ရှင်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စ၊ ကျွန်မကို ကိုတင်လှက အားလုံးပြောပြတယ်"

မော်လီဝင်းသည် ပါးစပ်ကို အဟောငါးသားဟလိုက်၍ သူ့ရင်ထဲ

လက်ဝါးနှင့်ဖိလိုက်ကာ . . .

"အောင်မယ်လေးတော်၊ ကျွန်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လို့တဲ့လဲ"

“ခွင့်ဟာရှင် မသိဘူးလား၊ ရှင် ကိုခင်မောင်လင်းနဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူးသလဲ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ...”

မော်လီဝင်းသည် ပကတိ အပြစ်မဲ့ကလေး၏ အိုက်တင်ကို ခံလျက်... “အောင်မယ်လေး... ကိုယ် ဇိုးသားစွာပဲ ပျင်းတာနဲ့ သူ့အခန်း ထဲ တစ်ခါလား၊ နှစ်ခါလား ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

ခင်ခင်မြူးက သူ့အား သိပ်ပြီး နှစ်မြို့ဟန်မရှိလှဘဲ... . .

“ထားပါလေ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... ရှင် ဘယ်သွားမလဲ၊ ကိုဘလွန်နန်းတော့ စောင့်မနေနဲ့ ဘော့၊ သူတို့ညီအစ်ကိုက ကိုခင်မောင်လင်းကို သိပ်ချစ်ကြတာ၊ သိတာ လက်နက်မချမချင်း တိုက်ပွဲဝင်နေကြမှာပဲ”

မော်လီဝင်းသည် စိတ်ပျက်သွားကာ... . .

“ဒီလိုဆိုလဲ ကိုယ် . . . လမ်းက တိုက်ခန်းပြန်တော့မှာပဲ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်မနဲ့အတူလိုက်ခဲ့၊ လမ်းမှာ ရှင့်ဝင်ချပေးခဲ့မယ်”

“မင်းက... ဘယ်သွားမှာမို့တုံး”

“ဘားလမ်းသွားရမယ်၊ ဝတ်လုံတစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး ရှာရ မယ်”

“အိုဘာကိစ္စလဲ၊ မောင်တင်လှနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဖြစ်ကြပြန်လို့လဲ”

“အို ကျွန်မတို့ချင်း ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အသက်လောက် ချစ်နေကြတာပဲ၊ အခု ဝတ်လုံလိုချင်တာက ကိုတင်လှ အတွက် စာချုပ်တစ်ခုကို သက်သေသက္ကာယနဲ့ အခိုင်အမာပြုဖို့”

“ဘာစာချုပ်လဲ”

“ကိုလှ... ရှင့်ပြောမပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်းကွယ်”

“သူ အေသုံးလုံးရုပ်ရှင်မှာ အလုပ်ရပြီလေ”

မော်လီဝင်း ပြူးတူးပြုတ် ဖြစ်လောက်အောင် အံ့အားသင့် ကာ... “ဘာ... ဘာ ဘာ... အေသုံးလုံးရုပ်ရှင်မှာ အလုပ်ရပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးမန်နေဂျာ၊ တစ်လတစ်ထောင်နဲ့ ငါးနှစ် စာချုပ်လေး၊ ညကပဲ အစ်ကိုကြီးက သူ့အခန်းထဲမှာ လက်မှတ်ထိုး တယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ရရာစက္ကနဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ရ တာ သိပ်ပြီး မသေချာဘူးမဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီးလိုလူလဲ ရှင်အသိ သားပဲ၊ ဒီလိုမရေမရာဟာကလေးကို သူ ငြင်းချင်ငြင်းမှာ၊ နို့ပြီး သူ့ ဖောင် တိန်မင်ကလဲ (၂၄) နာရီအတွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်တဲ့ မင်မျိုး မဟုတ်ဘူးလို့တောင် မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲသည်လောက် စိတ်မချရတာ၊

ဒါကြောင့် ဝတ်လုံကောင်းကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အခိုင် အမာ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် အရေးကြီးနေတာ၊ ကဲ... သွား မယ်” ဟုဆိုပြီး တက္ကစီတစ်စင်းကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

မော်လီဝင်း၏ တစ်သက်တာမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်မှ တစ်စုံ တစ်ယောက်၏ စကားရည်ရည်ကို ဘာမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ဤကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ ယခု ခင်ခင်မြူးစကားကို အံ့အားသင့်လွန်းလှ၍ တွေ့ဝေနေမိတော့သည်။

ခင်ခင်မြူး၏ “ဟေ့ . . . တက္ကစီ” ဟု ခေါ်လိုက်သံကို ကြားရမှ အသက် ပြန်ဝင်လာသလို ဖြစ်လျက် ခင်ခင်မြူးလက်ကို လှမ်းကိုင် လိုက်၍... “ဟေ့... နေပါဦးကွ၊ ဦးဘသော်က မောင်တင်လှကို အလုပ် ခန့်လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် တစ်လတစ်ထောင်နဲ့ ငါးနှစ်စာချုပ်”

သူ့ပြောစဉ် တက္ကစီကရောက်လာ၍ ခင်ခင်မြူး ကားပေါ်တက် သည်။ မော်လီဝင်းက ပိတ်လိုက်သော တံခါးပေါင်ကိုကိုင်ကာ... . .

“ဟေ့၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရတာလဲကွာ၊ ငါ့ ကိုဘလွန် နန်းအတွက်ပါ အလုပ်ရအောင် ပြောစမ်းပါဦး”

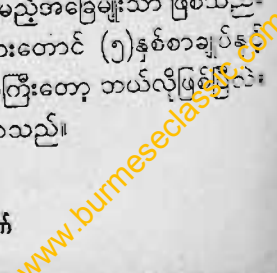
“အို... အချိန်မရှိဘူး၊ ရှေ့နေကောင်းကောင်း တွေအောင်ရှာ ရဦးမှာနဲ့၊ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့နေပီပီ စကားရည်နေဦးမှာနဲ့၊ တက္ကစီမောင်း” ဟု အမိန့်ပေးပြီး တံခါးပေါင်ကိုင်ထားသော မော်လီဝင်းလက်ကို ညင်သာစွာ၊ သို့သော်... . . တင်းမာစွာနှင့် ခွာချပစ်ခဲ့လေ၏။

မော်လီ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

“အို... လောကကြီးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီနည်း။ ဦးဘသော်လို လူက တင်လှလိုသူငယ်ကို အလုပ်ပေးသည်။ မန်နေဂျာ တစ်လတစ် ထောင်စားကြီး ခန့်သည်ဆိုသည်မှာ လုံတမ်းစကားတမျှ ဖြစ်နေသည်။ အမေရိကန်သံရုံးမှ လက်ဝဲကွန်မြူနစ်ကလေးကို လက်သပ်မွေးထားသည် ဟုကြားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

စင်စစ် ဦးဘသော်လိုလူသည် တင်လှက သူ့ခယ်မနှင့် ပတ် သက်၍ ရုပ်ရှင်ခြံထဲ လာရောက်လည်ပတ်သည်ကိုပင် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝှက်ထား၍ ပစ္စည်းပျောက်မှုနှင့် တိုင်ကြားရမည့်အခြေမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ တစ်လတစ်ထောင်စားတောင် (၅)နှစ်စာချုပ်နှင့် အလုပ်ပေးလိုက်သည်တဲ့။ ဟင်... လောကကြီးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီလဲ။ ထိုမှ မော်လီ တစ်ခုစဉ်းစားမိလာသည်။ သူ့ဖတ်ခဲ့ဖူးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်။

အလုပ်သမားများ၊ အစေခံများအပေါ်၌ အလွန်ဆိုးသွမ်းသော သူဌေးကြီးတစ်ယောက် မီးရထားနှင့် ခရီးသွားရာ မီးရထားမှောက်ပြီး သူ့ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသည်။ ဤဒဏ်ရာပျောက်သော်လည်း ဦးနှောက် ထိခိုက်သည်ဖြစ်၍ သူဌေးကြီး၏စိတ်မှာ ဟိုတုန်းကနှင့် အားလုံးဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်သွားပြီး အလုပ်သမားများ၊ အစေခံများအပေါ်၌ အကောင်းဆုံး သော အကြင်နာဆုံးသော အလုပ်ရှင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

မော်လီသည် ဒါကိုတွေးမိပြီး "ဟား... တို့သူဌေးကြီးလဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သင်္ဘောရပ်ရန် အရှိန်သတ်သည်တွင် လှိုင်းပုတ်၍ စောင်း အသွား၌ သူ့ခေါင်းကို တစ်ခုခုနှင့် ဆောင့်မိပြီး စိတ်ပြောင်းသွားတာ ဖြစ်ရ မည်။ ဤသို့ တင်လှလိုအကောင်တောင် တစ်လတစ်ထောင်နှင့် (၅) နှစ် စာချုပ်လောက်အောင် စိတ်ကောင်းဝင်နေသည်ဆိုလျှင် မိမိလူ ဘလှုရှိန်း အတွက်မူ တစ်လနှစ်ထောင်နှင့် (၁၀)နှစ်ပင် စာချုပ်လိမ့်မည်" ဟု တွက်ဆမိကာ ဦးဘသော်ကို အမြန်ဆုံးတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက် လေ၏။ ဒီအချိန် ဒါကြီး ဘယ်မှာရှိပါမည်နည်း။

ယင်းသို့ တမ်းတစဉ်မှာပင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဦးဘသော်သည် မိမိ မြင်ကွင်းသို့ ရောက်လာလျက် "ဟေ့... မော်လီ" ဟု ရွှင်လန်းအားရစွာ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ဦးဘသော်သည် အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် မိမိလက် အောက် လုပ်သားတစ်ယောက်အား ဤသို့ဖော်ရွေလှစွာ ဝတင်နှုတ်ဆက် သည်မှာ လွန်စွာမူ ကြံ့ရခဲဘိခြင်း။

ထို့ကြောင့် မော်လီမှာ မိမိတွေးထင်ချက် မှန်ကန်ပြီယူဆကာ ကားပေါ်တက်မည်ပြုနေသော ဦးဘသော်ဆီသို့ အပြေးကလေးသွား လေ၏။

စင်စစ် ဦးဘသော်ဖြစ်လာပုံမှာ အကောက်တော်ရုံထဲတွင် သူ ယောက်ဖ မောင်ကျော်က သူ့အစ်မ သင်ကြားလွှတ်လိုက်သည့်အတိုင်း ဦးဘသော်နှင့် ဖက်လွဲတကင်း နှုတ်ဆက်၊ ဝမ်းသာလွန်း၍ ခုန်ကြရင်း ဦးထုပ်များ သူတို့ခေါင်းပေါ်က ကျသွားကြ၊ သည်တော့ ပြန်ကောက်တဲ့ အခါမှာ တလွဲစိကောက်၊ ပုလဲနက်ပါသော ဦးထုပ်က မောင်ကျော် ခေါင်း ပေါ်ရောက်သွား၊ မောင်ကျော်က စစ်ဆေးပြီးသော သေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲ၍ ပြန်ထွက်သွား။

ဤသို့ပြုရန် ဦးထုပ်မျိုးတူဆောင်း၍လာသော မောင်ကျော်အား မိမိ အလွန်မနှစ်မြို့သော၊ မယားကြောက်၍သာ ရုပ်ရှင်ခြံထဲ လက်ခံထား ရသော မောင်ကျော်အား ဦးဘသော်သည် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စွာ အနားကပ်

မခံဘဲ အငေးမှ လက်ယမ်းပြု၍ မောင်းဆုတ်လိုက်နိုင်သော အခြေအနေ တွင် ရှိနေသဖြင့် အလွန် ပီတိဖြာလျက် အကောက်ရုံထဲမှ ထွက်လာဦး မော်လီအား မိမိသိကျွမ်းသူအဖြစ် တွေ့မြင်ရ၍ ဝမ်းသာမူလှိုင်းဂယက် ဖြာထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မော်လီသာမဟုတ် အခြားသိကျွမ်းသူ ဖြစ်ဘိလည်း ယင်းအချိန် ၌ ဦးဘသော်သည် ဤသို့ပဲ ပြုမူမိမည် ဖြစ်သည်။

ဒါကို မသိရှာသော မော်လီသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြေးကာ ဦးဘသော်၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လံကို ဆွဲကိုင်လျက်... "အို... အစ်ကိုကြီး"

ဟုခေါ်လိုက်ကာ ချစ်စွာသော သမီးကလေးက ချစ်စွာသော ဖခင်ကြီးထံမှ ချောကလက်တောင်းသော လေသံဟန်ပန်မျိုးဖြင့်... "မော်လီ... ဘာကြားပြီးပြီလဲ သိလား"

ဦးဘသော်သည် မည်သို့မျှ နားမလည်သေးဘဲ... "ဟေ့... ဘာလဲ..."

"အစ်ကိုကြီးနဲ့... မောင်တင်လှ ဘယ်လို အလုပ်ဖြစ်ကြသလဲ ဆိုတာကို ခင်ခင်မြူးက ပြောပြသွားတယ်"

ယင်းသို့ကြားရသည်၌ ပုလဲနက်ကိစ္စ ပေါက်ကြားသွားလေပြီ လားဟု ဦးဘသော်၏ အခုန ပျော်ရွှင်နေသော မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ဓားနှင့်လှီးချပ်လိုက်သကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားကာ စိုးရိမ်သော ထိတ်လန့် သော အမူအရာဖြင့် "ဟင်... မိခင်မြူးက ဘာပြောသွားသလဲ ခွေး ကောင်မလေး"

"ဒီလိုမဆိုပါနဲ့လေ... သူလဲ ဝမ်းသာလို့ ပြောသွားရှာတာပဲ၊ မောင်တင်လှကို အစ်ကိုကြီးက တစ်လတစ်ထောင်နဲ့ ငါးနှစ်စာချုပ်သတဲ့၊ ဟုတ်လား"

ဤမှ ဦးဘသော်စိတ်မှာ သက်သာရာရသွားကာ... "ဪ... ဒါလား... " ဟုဆိုပြီး...

"အေး... ဟုတ်သလေ"

ဤမှ မော်လီက အကွက်ယူကာ... "ကဲ... ဒါဖြင့် သူ့အစ်ကို ကိုဘလှုရှိန်းအတွက်ကော..."

ဦးဘသော်က မျက်လုံးဖြူ၍... "ဟ... မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ"

"ကျွန်မ ဆိုလိုတာကို အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်လေ၊ ကိုဘလှုရှိန်း ကို အစ်ကိုကြီးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပြန်ပေးဖို့... "

ဦးဘသော်မှာ . . . ဘလူရှိုင်းကို နတ်ရှင်နောင် အောက်မေ့၍
ငြားငြားငြားမှ သူ့ဟာသူ ပဝေသဏီအောင် မှားသည်ကို သိရသည်၌ အလွန်
ဧတ်နေသည်။ ဒီအကြောင်းနှင့် ဒီအကောင့်နာမည်ကိုပါ မကြားခင်
လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“အို . . . ငါ သူ့ကို အသုံးမှ မလိုတော့တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် . . . ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး . . . ”

“ဟေ့ . . . တော် . . . သူ့အတွက်လခကို နင်ကပေးမယ် ဆိုတောင်
မှ ငါ ဒီကောင်ကို မလိုချင်ဘူး” ဟုပြောကာ သူ့အကျီကော်လံတွင်
ကိုင်ထားသော မော်လီဇီလက်ကို ညင်သာစွာ သို့သော် . . . တင်းမာစွာ
ခွာချ၍ ကားပေါ်သို့တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မော်လီသည် ခယ်မကတစ်ခါ၊ ခဲအိုကတစ်ခါ နှစ်ခါတိုက် မလို
လားစွာ ခွာချခြင်းခံလိုက်ရသော သူ့လက်ကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်
ငါတော့ ဒီရန်ကုန်မြေရောက်မှ တယ်ပြီး ကံဆိုးနေလိုက်ပါလားဟု အောက်
မေ့မိလေ၏။ ဤစဉ် အကောက်တော်ရုံထဲမှ ထွက်လာသူကတော့
ခင်မောင်လင်း။

ထိုသူမှာ ကိုယ့်မြန်မာပြည်ရောက်လာတော့မှ ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိ၊ ဘယ်သွားရမှန်းမသိ၊ ရည်မှန်းချက်အားလုံး ပျက်ပြုန်း၍ လောက
ကြီးတွင် ကသိကအောက်ရောက်နေသူဖြစ်၏။

အကောက်တော်ရုံအပြင်ဘက် ရောက်သည်နှင့် စက္ကနစ်ကွင်း
အလင်းရခါစ သမ္ဘဝညီနောင်ကဲ့သို့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ သူ့အဖို့ အထူး
အဆန်းဖြစ်နေသည်။ သို့မဟုတ် ဦးပုညရေးခွဲသော စာလို ယောင်တောင်
တောင်ကြောင်တက်တက် မောင်းချက်မှန်သော ကြက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။
ဤစဉ် သူ့အား အရေးတယူ လာရောက်ခေါ်ငင် နှုတ်ဆက်သူကတော့
မော်လီဝင်း။

“ကိုခင်မောင်လင်း . . . ”

ရည်စားအတွက် တွယ်ရာမဲ့ဖြစ်နေသော မော်လီဝင်းမှာ ခင်
မောင်လင်းကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်၌ ဦးဘသော်ဆီမှာ ခင်မောင်
လင်းက စာချုပ်လက်မှတ်တစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်နှင့် ဘလူရှိုင်းတို့
အတွက်ပါ အလုပ်ရနိုင်ကြောင်း ဘွားခနဲ သတိရလိုက်ပြန်သဖြင့် ခင်
မောင်လင်း၏ ကုတ်အကျီကော်လံကို ခွာချ၍မရနိုင်အောင်ပစ် တင်း
ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ . . .

“ဒီမှာ . . . ကိုခင်မောင်လင်း ရှင် တစ်ခုလုပ်ပေးရမယ်၊ မလုပ်
မနေရဘူး”

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်လောက်တုန်းကဆိုလျှင် မော်လီဝင်းသည်
မိမိအား ဤသို့ပြုမူပါက မီးစနှင့်ထိုးခြင်းကို ခံရတိသကဲ့သို့ မော်လီဝင်း
၏လက်ကို ပုတ်ချပြီး အဝေးသို့ ပြေးရချေမည်။

ယခုကား မော်လီဝင်းက သူ့အား အရှက်မဲ့စွာ ဖက်နှမ်းနေသည့်
တိုင်အောင် ဘာမျှ အကြောင်းထူးတော့မည်မဟုတ်သဖြင့် မည်သို့မျှ
မတုန်လှုပ်ဘဲ . . .

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲဗျ”

“ဒီမှာရှင့် . . . ရှင့်အတွက် အခုကိုဘလူရှိုင်းရယ် ဘာလုပ်နေ
သလဲ . . . သိလား”

ခင်မောင်လင်းက တွေ့ဝေလျက်ပင် . . .

“ဘာလုပ်နေသတဲ့လဲ”

“ရှင့်အဆက် . . . ဘယ်သူ . . . ဟိုကောင်မလေး . . . သိတာ
တုတ်ကြီး”

ခင်မောင်လင်း မျက်နှာထား အနည်းငယ်တင်းလာ၍ . . .

“မြန်မာနာမည်ပါဗျာ၊ သူ့အဖေနာမည် မထည့်ပါနဲ့”

မော်လီဝင်း နှုတ်ခမ်း ပြုံးရောင်သန်းလာကာ . . .

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ သိတာ မသိတာ မယ်သိတာ၊ အဲ မယ်သိတာ
ရအောင်ခိုး၊ မင်းရာမ မျောက်သိုးလုပ်နေရသရှင့်”

ခင်မောင်လင်း မျက်နှာကြောတင်း၍ . . .

“ခင်ဗျား . . . ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“မယ်သိတာကို ရာမမင်းဆီ ပြန်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေး
သလို သူ့ညီမ သိတာကို ရှင်နဲ့ ပြန်လည်သင့်မြတ်အောင် နားချနေပါ
သရှင့်”

ခင်မောင်လင်း တံတွေးတစ်ချက် မျှိုလိုက်၍ . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်တော့ဘူး”

“အို . . . ဘာကြောင့် ဒါလောက် အားလျှော့ရမှာတုံး၊ ကိုဘလူ
ရှိုင်းကို ရှင်ဘယ်လိုလူ ထင်သလဲ”

“သူဟာ သိပ်တော်တဲ့လူပါ၊ ဒါပေမယ့် . . . ”

မော်လီက သူ့စကားဖြတ်၍ . . .

“စိတ်နေသဘောထားရော . . . ”

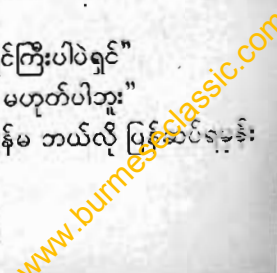
“အင်မတန် ဖြူစင်တဲ့လူပါ”

“သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေအပေါ်မှာရော . . . ”

“ဟာ . . . အင်မတန် ကောင်းတဲ့လူပါ”

“နို့ပြီး... လူတစ်ဖက်သားကို အကူအညီပေးတဲ့နေရာမှာ ဆရာ...” ဟု...
 မော်လီက လမ်းခင်းပေးလိုက်၍ ခင်မောင်လင်းက လူတစ်ဦးကို ဆီးမှမ်းရန် ဝန်မလေးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း...
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ အစစအရာရာ အင်မတန်တော်တဲ့လူပါ”
 ယင်းမှ မော်လီက အကွက်ယူ၍...
 “ဒီတော့ ရှင်ကလဲ သူ့ကို တတ်နိုင်တာလေး တစ်ခုလောက် မကူညီနိုင်ဘူးလားရှင်”
 “ဟင်... ဘလှရှိုန်းကို ကျွန်တော်က ဘာကူညီနိုင်စရာရှိလဲ”
 “ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ကြရအောင်...”
 “အို... ခင်ဗျားတို့ချင်း ချစ်နေကြမှ ကျွန်တော်က ဘာကူညီ စရာ လိုသေးသတဲ့”
 “ကိုခင်မောင်လင်း... ရှင်မသိဘူးနော်၊ ရှင်သူငယ်ချင်းက လူ တစ်မျိုး...”
 “ဘယ်လိုလဲဗျာ”
 “ကျွန်မ သေသေချာချာ ပြောပြမယ်နော်”
 ခင်မောင်လင်း၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လံကိုသာမက လည်စည်း ကိုပါ ကိုင်၍...
 “ကျွန်မက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးနော်”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားပါတဲ့ ဇာတ်ကားတွေ ကြည့် ဖူးပါတယ်”
 “ကြိုက်လား”
 “ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောကျပါ တယ်”
 “ဘယ်ကားတွေ... ဘယ်ကားတွေ ကြည့်ဖူးလဲ”
 ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် “အို... အို... အာ” ဖြစ်နေရာ မော်လီဝင်းက ဆက်လက်၍...
 “ကဲ... ထားပါလေ၊ ကျွန်မဆိုလိုတာက ရုပ်ရှင်နယ်မှာ ပေါ်ကာ ဒေါင်းတတ်ရုံ၊ မော်တော်ကားမောင်းတတ်ရုံနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလင် လုပ် ဘားနေတဲ့ လူရှိတယ်၊ နို့ပြီး ကိုယ် ပညာတတ်ပေမယ့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရ တာနဲ့ အလုပ်ကထွက်ပြီး မင်းသမီး ထိန်းသိမ်းစားနေတဲ့ လူမျိုးလဲရှိတယ်”
 ခင်မောင်လင်းက ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားနှင့်...
 “ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တာပဲ၊ အဲဒါလေ ခွင့်သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားဖြစ်ရင်နို့ ပီလို မိန်းမထဘီ ရေသီနား ခိုးစားတဲ့လူမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့”
 ခင်မောင်လင်းက သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် ဂုဏ်ယူသော မျက်နှာ ထားဖြင့်... “ဟုတ်တာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဘလှရှိုန်းက ဒီလို လူစားမှ မဟုတ်တာဘဲ”
 ယင်းမှ မော်လီဝင်းက...
 “အဲဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ရှင့်ကို ကူညီ ပါလို့ ကျွန်မက ပြောတာ”
 “ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”
 “ကိုဘလှရှိုန်း အလုပ်ရအောင်လေ၊ အေသုံးလုံးရုပ်ရှင်မှာ”
 “ဘယ်လိုလဲဗျာ”
 “ရှင်သိပါတယ်၊ ရှင်က ဦးဘသော်ကြီးဆီမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်ပါမယ်လို့ စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးရင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကိုပါ အလုပ်ခန့်ရမယ်ဆိုရင် လွယ်လွယ်ကလေး ရနိုင်ပါတယ်”
 ယင်း၌ ခင်မောင်လင်းသည် သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက သူ့အား ဦးဘသော်က တယုတယလာချော့သည်ကို သတိရသည်။ ထိုအချိန်တုန်း က အခြေအနေအရ ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ ယခုကား မိမိမှာ အချစ်အတွက် ဘာမျှ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့သည့်အတူတူ အခြားချစ်သူတို့ကို ကူညီ ပါရမီဖြည့်ဖို့သာ ဇွဲတော့သည်ဟု စိတ်ကူးရလျက်...
 “အင်း... ဘလှရှိုန်းကို ကျွန်တော် ကူညီရတော့မှာပေါ့လေ”
 မော်လီဝင်း သည်းသည်းလှုပ်အောင် ဝမ်းသာသွားလျက်...
 “ဟင်... ရှင်... ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်မယ်၊ ရှင်သူငယ်ချင်းကို အလုပ်ရအောင် ကူညီမယ် ဟုတ်လား”
 ခင်မောင်လင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ဤမှ မော်လီဝင်း သည် ခင်မောင်လင်း၏ အင်္ကျီကော်လံကို စိတ်ချစွာလွှတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ရွှင်လန်းဝမ်းသာလှ သည်နှင့်...
 “ကျွန်မ... ရှင့်ကို ဖက်နမ်းလိုက်ချင်တော့တာပဲ”
 “အမိ... သဘောရှိ ပြုနိုင်ပြီ”
 “ရှင်ဟာ... ကျွန်မတို့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါပဲရှင်”
 “အို... ဒီလောက်တောင်ကြီးလဲ မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင့်ကျေးဇူးကို ကျွန်မ ဘယ်လို ပြန်ဆပ်ရမန်း တောင် မသိတော့ဘူး”

“မသိလဲ မဆပ်ဘဲနေပါဗျာ၊ အဲဒါ အေးပါတယ်”

“အို. . . ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲရှင်”

“ကဲ. . . အဲဒါထား၊ ခုအချိန်မှာ ဦးဘသော် ဘယ်မှာနေလို့ ကျွန်တော် ဘယ်မှာ စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးရမှာလဲ”

မော်လီဝင်း ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး. . .

“အဲ. . . သိပြီ၊ ဒီလူကြီးက ဘယ်ကပြန်ရောက်ရောက် ပထမဦးဆုံး သူ့အလုပ်တိုက်ခန်းကို သွားတာပဲ”

“သူ့အလုပ်တိုက်ခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ပန်းဆိုးတန်းမှာ၊ ကျွန်မ အဲဒီတိုက်ခန်းကို ရှင့်လိုက်ပို့ခဲ့မယ်လေ၊ အကျိုးအကြောင်း သိရအောင်၊ နို့ပြီး ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်မှာတွေ့ရမလဲ၊ ရှင့်အိမ် ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်မှာ မနေဘူး၊ ဟိုတယ်မှာ နေတယ်”

“ဘယ်ဟိုတယ်မှာလဲ”

ဤတွင် သူ့ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်တင်ပြီး စောင့်နေသော ဒရိုင်ဘာအား. . .

“ဟေ့. . . မောင်ချစ်၊ ဘယ်ဟိုတယ်လဲ မင်းခုနပြောတာ”

စူဇူက ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်သော်လည်း သူ့မှာ ရည်းစားပူမိနေသူမို့ မသိတော့။

မောင်ချစ် အနီးရောက်လာစဉ် ကိုယ့်ကိုယ့်ကား. . .

“မီးရထားဟိုတယ်၊ အခန်းနံပါတ် (၅၅) ပါဆရာ”

ယင်း၌ မော်လီက. . .

“ဒါဖြင့် ကျွန်မရှင့်ကို ဦးဘသော်တိုက်ခန်းရှေ့ ပြခဲ့ပြီး ကျွန်မ ရှင့်ဟိုတယ်အခန်းက စောင့်မယ်နော်”

မကြာမီ၌ ခင်မောင်လင်းကားသည် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခဲ့၍ အတူပါလာသော မော်လီဝင်းက. . .

“ရှင့်တော့ သိပ်ပြီး အားနာစရာကောင်းတာပါပဲရှင်၊ ရှင့်က ရုပ်ရှင်မင်းသားမလုပ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုခင်မောင်လင်း ကျွန်မ ပြောမယ်၊ ဘယ်နှစ်နှစ်ပဲ စာချုပ်ထားထား ကားရိုက်တဲ့အခါမှာ မစွဲအောင်လုပ်ပစ်လိုက်၊ အောင်မယ်လေး မစွဲအောင်လုပ်တာများ အလွယ်လေးပါ၊ ဒီလို မစွဲမှန်းသိတော့. . . သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ်က သူ့ဆီ အလုပ်လျှောက်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ သူက အတင်းလာလုပ်ခိုင်းနေတာပဲ၊ ရှင့်ကို တောင်းပန်ပြီး စာချုပ်ဖျက်ခိုင်းရုံ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုယ်က ကြိုက်တဲ့ လျော်ကြေးသာတောင်းပေရော”

မော်လီဝင်းက အားပေးရ ပြောနေသော်လည်း ခင်မောင်လင်းမှာ တစ်ဖက်သား အနိုင်ကြံချင်သော စိတ်မျိုးရှိသူမဟုတ်မူ၍. . .

“အို. . . ဒါ ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးဘသော်က ကျွန်တော့်ကို မင်းသားမလုပ်ချင်လဲ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ တစ်နေရာရာတော့ ဝင်လုပ်စမ်းပါလို့ ပြောနေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မပါခဲ့ဘူး၊ အခုမှ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ဘယ်သွားရမှန်းမသိ၊ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ တောထဲပဲလည်နေရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး သင်္ကန်းပဲ စီးနေရမလား”

“အို. . . ဒါတွေ ဘာလို့လုပ်နေရမှာလဲရှင်၊ ပျင်းစရာကြီး၊ ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်နယ်ရောက်ရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ ရှင်တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ရှင့်ကောင်မလေးလဲ မကြာခင်မေ့သွားမှာပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်နယ်မှာ အချောအလှကလေးတွေ သိပ်ပေါတာ၊ ရှင့်ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ဆိုရင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြမှာ”

ခင်မောင်လင်းက မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့်. . .

“အို. . . ဒီစကားမျိုး မပြောစမ်းပါနဲ့၊ သီတာဟာ ကျွန်တော့်အသည်းထဲက ဘယ်တော့မှ ထွက်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့လဲ ရမယ်မထင်ပါဘူး”

မော်လီက ရယ်၍ “အို. . . ဒီလိုပဲ ထင်တတ်ကြတာပေါ့ရှင်”

ဟုဆိုပြီး ဒရိုင်ဘာအား “ဟေ့. . . ဟိုရှေ့လက်ဝဲဘက်က ဆိုင်းဘုတ်ပဲ”

ခင်မောင်လင်း ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဒရိုင်ဘာအား. . .

“မောင်ချစ်. . . မင်း သူ့ကို ငါ့အခန်းလိုက်ပို့လိုက်၊ နို့ပြီး မင်း ဒီပြန်လား ငါ့ကိုကြို. . .”

မင်းနေပြည်တော်ရှိ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ခစားရာမှ ပြန်လာခဲ့သော ဇော်ဘွားကြီးသည် သူ့နယ်ပယ်က သူ့ဟော်ထဲ ပြန်ရောက်လာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မြို့အုပ်ရုံးမှ ပြန်လာခဲ့သော တောသူကြီးသည် ကိုယ့်ရွာထဲ ကိုယ်ပြန်ရောက်လာဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဦးဘသော်သည် မိမိကုမ္ပဏီပိုင် တိုက်ရုံ မိမိ၏အလုပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသော အခါ၌ ငါသာဘုရင်၊ ငါသာအရှင်ဟူသော. . . ဟန်ပန်အမူအရာမျိုးဖြင့် ရှေ့တိုးနောက်ဝင် လုပ်၍ရသော ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာထိုင်ကာ စပယ်ရှယ် ဆင်နှစ်ကောင် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ခဲလျက် ရှိလေသည်။

သူ့ရောက်လာပြီဆိုလျှင်ပင် သူ့အလုပ်သမားတို့သည် တစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီဝင်ကာ သူမရှိခိုက် လုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို အစီရင်ခံရသည်။ နာရီဝက် နှစ်အတွင်း နောက်ဆုံးလူ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ၌ သူတစ်ယောက် တည်း အေးချမ်းစွာ ရှိပေတော့သည်။

သူသည် သင်္ဘောပေါ်တုန်းကများ ပါဝါတုံးလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ အားလုံးပြန်လည်စဉ်းစားမိသည်။ ယခု သင်္ဘောပေါ်ကဆင်းတော့မှ မိမိ တန်ခိုးအာဏာများ ပြန်ရသည်။ ပထမဦးဆုံး သူ့ရည်းစားအတွက် အလုပ် တောင်းနေသော မော်လီဝင်း၏လက်ကို ဆွဲဖြုတ်ခဲ့ရသည်။

ဟိဟိ... သင်္ဘောပေါ်တုန်းကများ ငါက ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ် ပါလို့ ချောမော့တိုက်တွန်းရတာတောင် ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းတဲ့လူစား တွေ့ခဲ့ရ သေး။ ဟိဟိ ဟိဟိဟု သူ့စိတ်ထဲမှ တွေးတော ရယ်မောနေမိလေသည်။

ဤအချိန်၌ သူ အလွန်ပီတိဖြစ်နေသည်။

အင်း... ဒီနေ့လုပ်ငန်းတော့ ပြီးသွားပြီ။ နက်ဖြန်တော့ မိမိမရှိ ခိုက် ရန်ကုန်မှာမနေဘဲ ပြင်ဦးလွင် သူ့အမေအိမ်သို့သွားနေသော ဇနီး ချောကလေးခင်ခင်ကြားကို သူလိုချင်နေသော ပုလဲနက်တစ်ကုံးကလေးနှင့် လိုက်သွားပြီး ခေါ်ယူရမည်။ ဟဲ့... ဒါနဲ့တောင် ဒီကောင်တင်လှ ခုထက် ထိ ငါ့ဆီ ပုလဲလာမပို့သေးပါလား။ ဒီကောင် စိတ်မှချရပါမလား။

ယင်းအခိုက် သူ့စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်း ကလင် ကလင် မြည် သည်။ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ လူငယ်တစ်ယောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ သိရတော့ တင်လှပဲဟု ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ဟု အမိန့်ထုတ် လိုက်၏။

ဦးဘသော်သည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်နေောက်ဘက် ယိုင်အောင် မှီကာ မျက်နှာကိုမော့၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး ထောင်ခဲကာ လာမည့်သူကို ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် စောင့်ကြိုသည်။

သို့သော် တစ်ခဏအတွင်း၌ သူ့မျက်နှာသည် ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့ရှေ့ရောက်လာသူမှာ တင်လှမဟုတ်။ သင်္ဘော ပေါ်တွင် သူ အမျိုးမျိုး ကြောက်ရွံ့ချောမော့ခဲ့ရသော အကောက်ဌာနက စုံထောက်ဟု သူ ထင်နေခဲ့သော ခင်မောင်လင်း။

ဦးဘသော်သည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကိုယ်ကိုမတ်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ သူ့ဘယ်ဘက်ပါးစောင်၌ ခဲထားသော ဆင်နှစ်ကောင် ကို ညာဘက်ပါးစောင်သို့ ပြောင်းလိုက်ပြီး ခင်မောင်လင်းအား ထိုင်ပါဟုမျှ မပြောဘဲ...

“ဘာကိစ္စလဲ မောင်ရင်”

သင်္ဘောပေါ်တုန်းက ဒုတိယတန်း အရက်ခန်းတွင် မိမိစားပွဲ၌ ထိုင်ပါရစေဟု မြို့ကျီးစွာ ခွင့်ပန်ပြီး မိမိ စီးကရက်ညှိပုံ၊ ဝိစက်မော့ပုံ၊ မျက်လုံးကြည့်ပုံတို့ကို ကျွေးကျော် မင်းသား ဝီလီယန်ဟိုးလင်းဒင်း၊ ဂရိဂေရီ ပက်၊ ရော့ခ်ဟာဆင်တို့နှင့် နှိုင်းပြီး ချီးမွမ်းခန်းခွင့်၍ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ် ပါရန် တောင်းပန်သွားသော ဦးဘသော်နှင့် ယခု ဦးဘသော်က ခြားနား လှချေတကားဟု ခင်မောင်လင်း တွေးတောမိပါ၏။

သို့သော် လာရင်းကိစ္စအတိုင်း ဒီလူကြီး မေ့များမေ့တတ်သလား ဟုအောက်မေ့ကာ...

“ဦး... ကျွန်တော်နဲ့ ကန်ထရိုက်စာချုပ်... ချုပ်... ”

သူ့စကား မဆုံးမိ... ”

“အို... ဒီမှာ မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ် ဘာစာချုပ်မှ ချုပ်စရာမရှိဘူး”

“နို့... ဘယ်မှာ သွားချုပ်ရမှာလဲ”

“ဘယ်မှာမှ ချုပ်စရာမရှိဘူး”

ခင်မောင်လင်းသည် ကြောင်အအဖြစ်သွားကာ သူ့မေးသူ ကိုင် လိုက်သည်။ နို့ပြီး နှာခေါင်းကို ပွတ်ကာ...

“သင်း... သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက ဦးပဲ ကျွန်တော့်ကို ရုပ်ရှင် မင်းသားလုပ်ပါလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ဦးဘသော်သည် ခဲထားသော ဆင်နှစ်ကောင်ကို ညာဘက်ပါး စောင်မှ ဘယ်ဘက်ပါးစောင်သို့ ပြောင်းလိုက်ပြန်ကာ...

“အခု ရုပ်ရှင်မင်းသား မလိုချင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

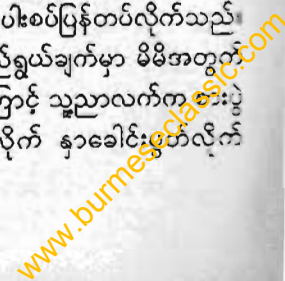
ခင်မောင်လင်း လက်သည် နှာခေါင်းပွတ်ရာမှ နားရွက်ရောက် သွားကာ “ဦး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ ကြိုက်တဲ့တစ်နေရာရာက ဝင်လုပ်ပါဆို တာကော...”

ဦးဘသော်သည် ပါးစပ်က ဆေးပြင်းလိပ်ကိုချွတ်ပြီး မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ “အေး... အခု ကျုပ်ပြန်ရောက်မှ သိတာဖြင့် အမှိုက် သိမ်း၊ တံမြက်လှည်းငို အလုပ်တောင်မှ မရှိတော့ဘူး”

ခင်မောင်လင်း သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်သည်။

ဦးဘသော်က သူ့ဆင်နှစ်ကောင်ကို ပါးစပ်ပြန်တပ်လိုက်သည်။

ခင်မောင်လင်း၏ သူလာခဲ့ရင်း ရည်ရွယ်ချက်မှာ မိမိအတွက် မဟုတ်။ သူငယ်ချင်းအတွက်သာ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ညာလက်က စားပွဲ ထောက်လျက် ဘယ်လက်က မေးစေ့ကိုင်လိုက် နှာခေါင်းပွတ်လိုက် နားရွက်ရောက်သွားလိုက် လုပ်နေရာမှ...

"ကဲ... ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ထားပါတော့၊ ဘလူ့ချိန်း အတွက်ရော..."

ဦးဘသော်သည် ကိုယ်ကို ပြင်လိုက်၍ အကြံရဟန်ဖြင့်...

"အဲ... သူ့အတွက်တော့ ရှိတယ်"

ခင်မောင်လင်း ဝမ်းသာသွားလျက်...

"အား... ဒီလိုဆို နေရာကျပြီ"

"မင့်လူ ရေကူးတတ်သလား"

ခင်မောင်လင်း အားတက်ကာ...

"ဟာ... ဘလူ့ချိန်း ကောင်းကောင်းကြီး ကူးတတ်တာပေါ့"

"ဒါဖြင့်..."

ဦးဘသော်သည် တံတွေးတစ်လုံး မျိုးချလိုက်ပြီး ပိုင်နိုင်သော မျက်နှာထားကြီးဖြင့် "ကျောက်ခဲပိဿာချိန် တစ်ဆယ်လောက် ကြိုးခိုင် ခိုင်နဲ့ လည်ပင်းဆွဲပြီး ငမိုးရိပ်တံတားက ခုန်ချလို့ ပြောလိုက်"

ခင်မောင်လင်း ရုတ်ရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး ယခုမှ လုံးလုံးရိပ်စားမိကာ ဦးဘသော်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲကြည့်လိုက်ပြီး "ဘယ်လို သတ္တဝါကြီးများပါလိမ့်၊ စိတ်မှ နဲ့ပါလေစ" ဟူသော အကြည့် မျိုးဖြင့် "ကဲ... ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားတော့မယ်"

"ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ... မောင်ဘလူ့ချိန်းကိုလဲ ကျုပ်ပြောတာ ဆက်ဆက်ပြောလိုက်ပါနော်၊ ဟားဟားဟား"

ခင်မောင်လင်းသည် နောက်မှ ဦးဘသော်၏ ရယ်မောသံကို ကြားခဲ့ရသေး၏။

ဦးဘသော်သည် မိမိရုံးနိမ့်ခဲ့ရသမျှကို ခုမှ အောင်ပွဲပြန်ရ၍ လွန်စွာပီတိဖြစ်နေရာ၊ ခင်မောင်လင်းထွက်သွားပြီး မကြာမီ သူ့အခန်း ထဲသို့ တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ရောက်လာသူကတော့ ခယ်မတော် ခင်ခင်မြူ။ ယောက်ျားအဖော် နှစ်ယောက်လည်း ပါလာသေး၍ ထိုလူများအား ထိုင်ရန် နေရာပေးပြီးနောက် ဦးဘသော်၏ ဓားပွဲပေါ်သို့ သေချာကျန် သော စာချုပ်စာတမ်းစက္ကူကို ချပြလိုက်ကာ...

"အစ်ကိုကြီး... ဒီမှာ ကိုတင်လှကိုစွကို ဝတ်လုံဦးကျော်ခေါင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တရားဝင် စာချုပ် ချုပ်ခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုကြီး လက်မှတ်ထိုးဖို့ပဲ၊ ဟောဒီမှာ သက်သေနှစ်ယောက်လဲ ဦးကျော်ခေါင်က တစ်ခါတည်း ထည့် လိုက်တယ်၊ ဟောဒါက..."

ဆို၍ နဖူးကျယ်ကျယ် မျက်နှာချိုချိုနှင့် လူခပ်ခေရာခေရာကို ညွှန်ပြကာ "ဦးခင်မောင်ကြည်တဲ့... နာမည်ကျော် သတင်းထောက်၊

မြန်မာပြည်တွင်းကိုသာ မဟုတ်၊ နိုင်ငံခြားကိုပါ သတင်းပို့နေတဲ့ သတင်း ထောက်၊ နောက်ပြီး ဟောဒီလူက..."

ဟုဆို၍ မျက်နှာပြားပြား နားရွက်ကားကား၊ သို့သော် မျက်နှာ ပြားသည်ဆိုပေမယ့် ရှေ့က ပြားသည်မဟုတ်၊ နားသယ်နှစ်ဖက် ဗြတ်တူ နှင့် ညပ်ထားသလို ပြားခြင်း ဖြစ်၍ နှာခေါင်းလည်း ပြားပြီး ချွန်းသဖြင့် သူ့မျက်နှာရှေ့ကနေကြည့်လျှင် ပေါက်ဆိန်သွားနှင့် တူသည်။

ထိုလူကို ညွှန်ပြလျက်...

"သူကတော့ ဦးလှထွဲ၊ ဂျပန်မြန်မာ ဒရေးဒင်းကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျင်ဒါရိုက်တာ၊ အစ်ကိုကြီး နောက် ဂျပန်ပြည်မှာ ကိစ္စရှိလဲ ဆက်သွယ် နိုင်တာပေါ့" ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။ စင်စစ်တော့ ယခု သက်သေလက် မှတ်ထိုးကြသည့် လူများသည် နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်၊ မြန်မာပြည်သာမက ကမ္ဘာပေါက်ရောက်သော လူများဖြစ်သည်ဟု ဦးဘသော်အား ထွေလီ ကာလီ မပြုဝံ့အောင် ခြောက်လှန့်ခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်ပေသည်။

ဟိုလူနှစ်ယောက်ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်။ သူတို့မိတ်ဆွေ ဦးကျော်ခေါင်ထံ လာရောက်လည်ပတ်ကြရင်း ခင်ခင်မြူနှင့် တွေ့ပြီး အကူအညီပေးချင်စိတ် ပေါ်လာကြ၍ အနံ့ခံလည်းရင်း လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ခင်ခင်မြူကလည်း ဒီဖိုးတိတွေ မျက်နှာမြင်ကတည်းက အပါးပဲ။ ဤစာချုပ်၌ပါသော တင်လှကို အစ်ကိုဟု ပြောထားသည်။ ဒါကြောင့် ဟိုလူများ ရှော့ရှော့ရှူရှူလိုက်ပြီး ကူညီကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘသော်မှာ မနေသာ။ ခယ်မကို အတွင်းစိတ်ခုနှင့် မျက် စောင်းတစ်ချက်ခဲလိုက်ပြီး ထိုလူကြီးမင်းများရှေ့မှောက်၌ လက်မှတ်ထိုး လိုက်ရတော့သည်။ အားလုံး လက်မှတ်ထိုးကြပြီးနောက် ဟိုမောင်နှစ် ယောက် မနေသာပြီ။ နီးရာဘားသွား၍ စမြဲပြန်ကြတော့အံ့ဟု နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

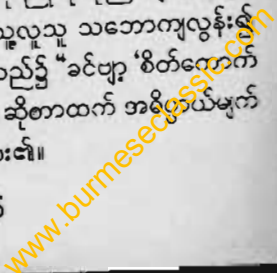
ခင်ခင်မြူက အခန်းပြင်ရောက်အောင် လိုက်ပို့၍...

"သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ နောက်တွေ့လဲ နှုတ်ဆက်ပါနော်"

ဤတွင် နှုတ်သွက်လှသော သတင်းထောက်တော်မင်းက...

"ဟာ... စိတ်သာချ၊ နောက်တော့ နှုတ်ဆက်လွန်းအားကြီးလို့

စိတ်ကောက်မှာတောင် စိုးရပါသေးတယ်" ဟု ညှုတ်တုကြာမျက်လုံးနှင့် ပြောသည်၌ မန်နေဂျင်ဒါရိုက်တာကြီးမှာ သူ့လူသူ သဘောကျလွန်း၍ လက်ဆွဲဖျစ်ကိုင်လိုက်သည်။ အပြင်ရောက်သည်၌ "ခင်ဗျာ 'စိတ်ကောက် မှာ' ဆိုတာလေးက လှတယ်ဗျာ၊ 'စိတ်ဆိုးမှာ' ဆိုတာထက် အဓိပ္ပာယ်မျက် တယ်ဗျ" ဟု အချင်းချင်းချီးကျူးလိုက်ရသေး၏။

ခင်ခင်မြူး အခန်းထဲပြန်ရောက်သည်၌ အစက 'အာဂရမ် ပါ
ဝရမ်း' မှ လုပ်ခဲ့သည့်စာချုပ်ကို ယခု ဝတ်လုံနှင့်ဘာနှင့် ကျကျနန ခယ်မ
ကအပိုင်ချလိုက်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် မျက်လုံးကြီး ကြောင်ဂလုလုနှင့် မြစ်နေ
သောဦးဘသော်အား...

"ဒီမှာအစ်ကိုကြီး နောင် ရုံးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင်လေ အဲဒီဝတ်
လုံတော်ရဦးကျော်ခေါင်ဆီသာသွား။ သိပ်တော်တာပဲတဲ့။ ခေတ်လူငယ်
ပေမယ့် ရှေ့ဝတ်လုံကြီးတွေကတောင် ချီးမွမ်းရသတဲ့။ သူ့အမှုသည်ကိုများ
ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်တဲ့လူကိုဖြင့် ဒီလိုတရားမမှုမျိုးမှာ ရှိပစ္စည်းကုန်အောင်
ကိုချနိုင်သတဲ့။ သိရဲ့လား။"

ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ထွေလီကာလီလုပ်ချင်
သောသူ့ခဲအိုကြီးအား ခြောက်လှန့်ရသေး၏။ ပြီးမှ...

"ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီး ကိုတင်လှ မလာသေးဘူးလား"

ဤမှ ဦးဘသော်က မျက်လုံးကြီးဖြူကာ...

"အေး... ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင် ရောက်သင့်တာ နာရီဝက်
လောက်ရှိနေပြီ။ ခုထိ မလာသေးဘူး။ ဘာများလုပ်နေပါလိမ့်"

ခင်ခင်မြူး စဉ်းစားမိကာ...

"ဪ... သူတို့ညီမနဲ့ စကား ပြောကျန်ခဲ့တယ်"

ဦးဘသော် မနှစ်မြို့နိုင်ဘဲ...

"ဘယ်ညီမနဲ့လဲ။ ဒါ သူ့အလုပ်လား။ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ"

"ဒါ ထားပါလေ။ သူတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ"

ဦးဘသော်က လက်သီးဆုပ်ကာ အလုပ်ရှင်၏ လေသံမျိုးဖြင့်-

"ဘာ ဒီပြင်ကိစ္စတွေ လုပ်နေရမှာလဲ။ ဒီက တာဝန်ကို ပထမ
ကျေပွန်ရမယ် မဟုတ်လား"

"ကျေပွန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ ပုလဲကုံးဟာ ကာစတန်က
ရှောရှောရှူရှူပဲ လွတ်ခဲ့ပါပြီ။ သိပ်တော်တဲ့လူ"

ဦးဘသော် ခင်ခင်မြူးကို မျက်စောင်းခဲကြည့်၍...

"ဒါ... မင်း ဘယ်နှယ်လုပ် အတပ်ပြောနိုင်သလဲ"

"သူ့ပစ္စည်းတွေ စစ်ဆေးတော့ ကျွန်မ သူ့အနားမှာ ရှိနေတာပဲ။
အကောက်အရာရှိတွေ ဘာမှ အထစ်အငေါ့ မရှိဘူး။ အပြင်ယူခွင့်ပြုလိုက်
တာပဲ"

"သူ ဘယ်လိုလုပ်... ဘာထဲ ထည့်ဝှက်ယူလာခဲ့သတဲ့လဲ"

"ဒါတော့ သူ ဘယ်ပြောမလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။ လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ။ လူတော်တွေဟာ ဒီလိုပဲ..."

ဦးဘသော် ခင်ခင်မြူးကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြန်ပြီး...

"သူ့တော်တာ ဟုတ်ပြီ ဒီပစ္စည်း ငါအခု လိုချင်ပြီ ဒီကောင်
များ..."

သူ့စကားမဆုံးမီ စားပွဲမှ တယ်လီဖုန်း မြည်လေ၍ ဦးဘသော်
ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ... "အေး... ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ပဲ"

ခင်ခင်မြူးက ကိုတင်လှမဟုတ်လား မေး၍ ဦးဘသော်က ဟုတ်
ကြောင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှပြောတာကို နား
ထောင်နေသည်။ ဤသို့ နားထောင်နေရာမှ သူ့မျက်လုံးကြီးများသည်
တဖြည်းဖြည်း ပြူး၍ပြူး၍ ထွက်လာသည်။

မျက်နှာမှာ နဂါဝါတာတာမှ ပန်းရောင်၊ ပန်းရောင်မှသည် ခရမ်း
ရောင်သို့ ပြောင်းပြီး မျက်နှာကြီးလည်း အစကထက် ကြီးလာသည် ထင်ရ
သည်။ ဤသို့ဖြစ်နေရာမှ ဒေါသသံကြီးနှင့် "အခု ဒီကောင်က ဘယ်မှာလဲ။
ဘယ်ဟိုတယ်လဲ" ဆိုပြီးနောက် ဖုန်းကို ဒေါက်ခနဲ ဆောင်ချလိုက်လေ၏။
ပြီးလျှင် ခင်ခင်မြူးအား မရှုနိုင်မကယ်နိုင်မျက်နှာကြီးနှင့် ကြည့်ကာ...

"နင့်အကောင်... နင့်အကောင်" ဟုဆို၍ သူ့လက်ထဲက ဆင်
နှစ်ကောင်ကို စားပွဲနှင့် ထုချေလိုက်ပြီး စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၍...

"ဘာတဲ့လဲ အစ်ကိုကြီး"

"နင့်အကောင်... နင့်အကောင် တယ်တော်တယ်"

"နို့... တော်ပါတယ်လို့ မြူး ပြောနေသားပဲ"

ဦးဘသော်သည် ပါးစပ်ကြီးကို ဖြလိုက်၍...

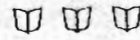
"ဟယ်... စကားဆုံးအောင်ဖြင့် နားမထောင်ဘူး။ သင်းလုပ်ပုံ

ကြည့်ပါဦး"

"ဘယ်လိုတဲ့လဲ အစ်ကိုကြီး"

ဦးဘသော်ကြီး ယခုဖြစ်နေပုံမှာ ခဲအိုကြီးကို အမြင်ကပ်သော
ခယ်မကပင် သနားချင်စိတ် ပေါ်လာတော့သည်။

"နင့်အကောင်က ဒီပုလဲကုံးကို ဘယ်လို ဝှက်ယူခဲ့ရပါ့မလဲ
အမျိုးမျိုး စဉ်းစား စဉ်းစား... စဉ်းစားရင်း... အဲ... နောက်ဆုံးတော့
ခင်မောင်လင်းရဲ့ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်ကရာတဲ့။
ဒီကြွက်ဖြူရုပ်က ခင်မောင်လင်းဟာဆိုတော့ တို့ပုလဲကုံးဟာ အခု ခင်
မောင်လင်းဆီ ရောက်နေတော့တာပေါ့"

အခန်း (၁၉)

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ နားချချ မရခဲ့သော သီတာ၏ ဒေါသ အိုးသည် သင်္ဘောဆိပ်မှမီးရထားဟိုတယ်ရောက်သည်အထိတစ်စေ့ ကလေးမျှမလျော့သေးဘဲ ပြင်းထန်ဆဲပင် ရှိသည်။

သူသည် ဤဟိုတယ် ကို မီးရထားခရီးသည် လိုက်ပို့ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ တည်းခိုနေသော ဧည့်သည်လာတွေ့ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကျွမ်းကျင်နေ၍ ဟိုတယ်အနောက်ဘက်အပေါက်မှဝင်ကာ အပေါ်ထပ် တက်သော လှေကား အနီး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဧည့်စာရင်းဘုတ်ကို ကြည့်သည်။ စူလူးကီးပြောလိုက်သည့်အတိုင်းပင် အခန်း (၅၅) ဦးခင်မောင် လင်း (ရှိ) ဟု တွေ့ရသည်။

ဤဟိုတယ် အခန်းသော့များကို ထိန်းသိမ်းရသူသည် မိမိထံမှ သော့ကို ယူသွားပါက ၎င်းဧည့်သည် (ရှိ) . . . ဟု ဇယားတွင် ပြရသည်။ ထိုဧည့်သည် အခန်းမှထွက်လာပြီး သော့ကို မိမိအား ပေးသွားပါက(မရှိ)ဟု စုံစမ်းသူများ မမေးမြန်းဘဲနှင့် သိအောင်စီမံရသည်။ ဤကား ယခင်က မီးရထားဟိုတယ်၏ ကောင်းခြင်းတစ်ရပ်ပေတည်း။

သီတာသည် ဦးခင်မောင်လင်း (ရှိ) ဟု တွေ့ရသည့်၌ သူ့စိတ် သည် ပိုမိုတက်ကြွကာ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာကိုင်၍ တည်း ခိုခန်းများရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ သွက်လက်စွာ တက်လေသည်။

သူ့စိတ်ဝယ် ခင်မောင်လင်းကို မကျေနပ်သမျှ ဤကြွက်ရုပ်ကို 'ရမယ်ရှာ'၍နေ၏။ အကယ်တို ခီကြွက်ရုပ် သူ့မရှိဘူးဆိုပါက ခင်မောင် လင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ သူ့ဘာလုပ်တော့မည်နည်း။ ယခုကား "သင်းက လူဝါးဝတယ်၊ ခီကြွက်ရုပ် ငါ့ဆီရောက်အောင်ပို့ပြီးတော့ ငါကမယူဘဲ ငြင်းမဖြစ်အောင်လုပ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ တယ်တော်တယ် ထင်နေမှာပေါ့ လေ၊ ဟင်း ဘာရမလဲ၊ ငါ့လိုမိန်းမကို အခုသိစေမယ်ပေါ့" ဟု အဲဒဲကာ အခန်းနံပါတ် (၅၅) ရှိရာသို့ သွားသည်။

စင်စစ်ကား သီတာသည် ခင်မောင်လင်းကို မမုန်း။ ချစ်ဒေါသ မာန်ပွားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယောကျာ်းပေတိုက်

အကယ်၍ သူ ခင်မောင်လင်းအား တကယ် မလိုလားပါဘူးဆို ပါက ဒါတွေ ဘာလုပ်နေစရာ ရှိတော့သနည်း။ ခီကြွက်ရုပ် စားနဲ့ခွတ် သို့မဟုတ် အိမ်သာထဲ ချပစ်လိုက်၊ ကိစ္စရှင်းနေပြီကော။

အချစ်စိတ်မွန်သူတို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ လှည့်စားတတ်ကြသည့် အတိုင်း သီတာသည် စိတ်ကြီးမာန်ကြီးဖြင့် အခန်းနံပါတ် (၅၅) တံခါးကို ခေါက်လိုက်၍ အတွင်းမှ တံခါးဆီ လျှောက်လာနေသောခြေသံကို ကြားရ သည်၌ သူ့ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသဖြင့် အို ဘာလဲ ဘာလို့ တုန် လှုပ်ရမှာလဲဟု သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းလိုက်ရသည်။

တံခါးပွင့်လာသော အခါ၌ မော်လီဝင်းနှင့် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။

မော်လီကမူ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် . . .

"အို . . . သီတာ . . . လာ . . . အထဲဝင်ပါ"

အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် ကာလကြာမြင့် စွာက မျှော်လင့်နေသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို အိမ်ရှင်က ဆီးကြိုဘိ သကဲ့သို့ ဖော်ရွေလှသဖြင့် သီတာမှာလွယ်ကူစွာပင် အထဲဝင်သွားမိ သည်၌ "ထိုင်ပါ" ဟု ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို နေရာပြင်ပေးသည်။

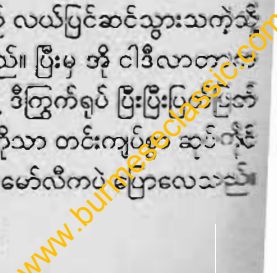
သီတာမှာ ဘာပြောရမုန်းမသိသေး။ မော်လီဝင်း၏ ဖိတ်ခေါ် သည့်အတိုင်း အထဲဝင်ဆို ဝင်၊ ထိုင်ဆို ထိုင်။

ထိုအချိန်၌ လူကြိုက်များနေသော မီးရထားဟိုတယ်မှာ တစ်ယောက်ခန်း တစ်ရက်ကို (အစားမပါ) ၃၃-ကျပ်၊ နှစ်ယောက်ခန်း ၄၄-ကျပ်၊ အထူးစပါယ်ရှယ် ၅၅-ကျပ် အခန်းကား Suite ဟုခေါ်ရမည်။ အထက်တန်းကျကျလင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံရှိသည်။

အဝတ်ထည့်သော ဘီရိုကြီးက နှစ်လုံး၊ စာရေးစားပွဲ၊ မိန်းမ အလှပြင်သော မှန်တင်ခုံ၊ အိမ်စက်ညက်ညောသော ဓမ္မရာကြီးများနှင့် ခုတင်နှစ်လုံးက ယှဉ်၍။

ဒါတွေမြင်ရတော့ သီတာရင်မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ဟိုညီအစ် ကို နှစ်ယောက်က ကိုယ့်ညီမလေးရယ်လို့ မသက်ညှာ၊ ဘယ်လိုပဲ ဘက် လိုက်ပြောပြော ယခုတော့ မိမိစွပ်စွဲချက်သည် လယ်ပြင်ဆင်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရှားနေပြီဟု ဒေါသလှိုင်း ကြွလာပြန်သည်။ ပြီးမှ အို ငါဒီလာတာမှ သူ့မက်မောတော့လို့မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ သင်းနဲ့ ခီကြွက်ရုပ် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ရှင်းဖို့သာပဲဟုအားခဲလျက် ကြွက်ရုပ်ကလေးကိုသာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် အားပြုနေကာ သူတွေ့လိုသူကိုမမေးရသေးမီ မော်လီကပဲ ပြောလေသည်။

ယောကျာ်းပေတိုက်

“ကိုခင်မောင်လင်း မရောက်သေးပါဘူး၊ ကိုဘလှရှိုင်းအတွက် အလုပ်အကိုင်အောင် အေးသုံးလုံးရုပ်ရှင်သူဌေး ဦးဘသော်ဆီကို သွား နေပါတယ်။ အခု ရှင်ဒီရောက်နေတာများ သူ့ရောက်လာလို့မြင်ရင် ဘယ် ယောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ၊ ကျွန်မလဲပဲ သိပ်ဝမ်းသာတာပါပဲ။ ကြားက ဒီလိုခင်ပြောတာကို စိတ်လဲမရှိပါနဲ့နော်၊ ကိုခင်မောင်လင်းနဲ့ ကျွန်မဟာ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးခင်မင်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်တင်လှတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ ဝတ်သက်လို့သာ သိကျွမ်းရတာ၊ ကျွန်မ သိရသမျှတော့ ကိုခင်မောင်လင်း ဟာ လူရိုးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ရှင်နဲ့သူနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတယ် ဆိုတာတွေလဲ မောင်တင်လှပြောပြလို့ အားလုံးသိရပါတယ်။ ဒီလိုပေါ့ရှင်၊ မြင်တတ်ကြတာပဲ... ”

အခုရှင်တို့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ပြေလည်လို့ ခွင့်လွှတ်တော့မှာမို့ ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ တကယ်တော့ ကိုယ့်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာဟာ မကောင်းပါဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ညစ်ရတာ ပါ။ ကျွန်မနဲ့ ကိုဘလှရှိုင်းနဲ့လည်း ခဏခဏ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့၊ အခုတော့ တော်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ နောက်ထပ်မဖြစ်တော့ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီ ဖြစ်ရတာတွေဟာ အလကားပဲ၊ ပြီးလို့ပြန်တွေးလိုက်တော့ ရယ်စရာအုန်းပဲ။ အခု ရှင်နဲ့ ကိုခင်မောင်လင်းလဲ အဲဒီလိုဖြစ်လာရော မဟုတ်လား၊ အစဦး ဒီကြွက်ရုပ်နဲ့ပဲ ဖြစ်ရတာ အခု ပြန်ပြေလည်ကြတော့ ဒီဟာကလေးကို လက်ကပ်မချနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိ. . ဟိ. . ဩ. . . အသက် မရှိတဲ့ ကြွက်ရုပ်ကလေး”

မော်လီဝင်း ဤမျှ ရှည်လျားစွာ ပြောနေသော်လည်း သီတာမှာ စိတ်ဆောင်နေ၍ သူ့စကားတွေ ဝါးထွေး၍နေသည်။ ကြွက်ရုပ်ကလေး ဟုသော အသံကို ကြားလိုက်ရမှ သူ သေချာစွာ နားစိုက်မိကာ ပြောစရာ စကားလုံးတွေ သွားလေသည်။

“အို. . . ဒီကြွက်ရုပ်ကို ကျွန်မ ပြန်ပေးရအောင်လာတာ”

“ဘာ. . . ကိုခင်မောင်လင်းကို ပြန်ပေးမလို့”

“ဟုတ်တယ်”

မော်လီ အံ့အားသင့်လျက်. . .

“အို. . . ဘာဖြစ်ရပြန်တာတုံး သူ့ခမျာ ဒီကြွက်ရုပ်ပြန်ရဖို့ မနည်း ခက်ခဲနေခဲ့တာ၊ ဒီကြွက်ရုပ်ကလေးကို ကျွန်မ ဘုန်းသွားတာ သူ ပြောမပြဘူးလား”

ဤမှ သီတာကိုယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ. . .

“ဟင်. . . ရှင်ဘုန်းသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့် ဘုန်းသွားတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလိုပဲအထက် ကျွန်မ ကိုခင်မောင်လင်းအနီးထဲက သူတ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စုရကီးက ကျွန်မဟာမှတ်လို့ လိုက်အပေးမှာ ကျွန်မ ရွတ်တရက် စိတ်ကူး ရတာနဲ့. . . ”

သီတာ စိတ်ဝင်စားလာကာ မော်လီကားဖြတ်၍. . .

“ဘယ်လို စိတ်ကူးရတာလဲ”

“ရှင်. . . မသိသေးဘူးလား၊ ဦးဘသော်က ကိုခင်မောင်လင်းကို ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ခိုင်းဖို့ သိပ်လိုလားနေတယ်၊ သူက မလုပ်ချင်ဘူး အဲဒါကို သူနဲ့တွဲပြီး ကျွန်မလူ ကိုဘလှရှိုင်းပါ အလုပ်ရအောင် တိုက်တွန်း တာကို သူက ငြင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဒီကြွက်ရုပ်လက်ထဲရတော့. . . ”

သီတာက ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ. . .

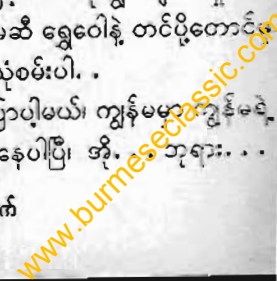
“အား. . . တော်ပြီ. . . တော်ပြီ၊ ကျွန်မ အဲဒါတွေ ကြားပြီးပြီ၊ ကိုလေးတင်လှကလဲ ပြောတယ်၊ ကိုကြီးဘလှရှိုင်းကလည်း ပြောတာပဲ၊ အဲဒါတွေ အမှန်ပဲလားရှင်” ဟု သီတာက မျက်လုံးကလေး ပိုင်းပိုင်းနှင့် မေးမိသည်၌ မော်လီဝင်းက. . .

“သည့်ပြင်လူ ပြောတဲ့စကား မယုံချင်နေရော၊ ကျွန်မလူ ကိုဘလှရှိုင်းပြောတာဖြစ်ရင်တော့ ပညတ်တော်လိုပဲ အောက်မေ့ပေရော၊ ဒီကြွက်ရုပ်လဲ သူ့ကြောင့်ပဲ ကျွန်မ ပြန်ပေးလိုက်တာ၊ ကျွန်မက အစဦး ကိုယ့်အကြံကိုယ် တယ်ဟုတ်လို့ ထင်နေတာ၊ ကိုဘလှရှိုင်းက လူတစ်ဖက်သားဆန္ဒ မလုပ်ချင်တာကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာတာဟာ သူတော်စင်မဟုတ်၊ သူယုတ်မာရဲ့ အလုပ်သာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတော့မှ ကျွန်မ ကိုယ့်အမှားကိုယ် သိတော့တယ်ရှင်၊ ရှင်လဲ အခု ကိုယ့်အမှား ကိုယ်သိပြီး ချစ်သူနဲ့ပြန်လည်သင့်မြတ်ဖို့ လာခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မကအောက် မေ့ခဲ့မိတာ၊ အခုတော့ နောက်ထပ်ရန်ဖြစ်ဖို့ လာခဲ့တာကိုး၊ ဟိုး. . . ဟိုး. . . မကောင်းပါဘူးရှင်”

“ကျွန်မ ဒီကြွက်ရုပ်ကလေး ပြန်ပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အပြီးအပြတ်ပဲ ဆိုပါတော့လေ၊ ဒီမှာ တစ်ဆိတ် ရှင်တို့ကိစ္စကို ကူညီတဲ့သဘောနဲ့ ကျွန်မ တစ်ခုပြောပါရစေ၊ ရှင်လူနဲ့ ကျွန်မကို အထင်မှားတယ်ဆိုရင်ဖြင့် အဲဒါကို ချွင်းချက်မရှိ ပယ် ဖျက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ရှင်လူကို ကျွန်မဆီ ရွှေဝေါနဲ့ တင်ပို့တောင်မက ကျွန်မက လက်ဖျားနဲ့ မတို့ဘူးဆိုတာကို ယုံစမ်းပါ. . .

ကျွန်မ ရှင် ကြိုက်သလို ကျိန်ပြောပါမယ်၊ ကျွန်မမှာ ကျွန်မမဲ့ အချစ်ဆုံး ကိုဘလှရှိုင်း တစ်ယောက် ရှိနေပါပြီ၊ အို. . . ဘုရား. . .

ဘုရား... ကျွန်မ ကိုလှကို ဘယ်လောက်များ ချစ်သလဲ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူးနော်

ဤတွင် သီတာကလည်း မခံချင်စိတ်ပေါ်လာကာ...

“အို... ကျွန်မ... ကိုကို ချစ်တာထက်တော့ မပိုနိုင်ပါဘူး”

ဟုပြောရင်း သီတာမှာ မျက်ရည်များ စို့လာလျက်၊ သို့သော် ဇိတ်ကိုတင်း၍ “ကျွန်မ ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်... သိပ်ချစ်တယ်”

မော်လီဝင်း စိတ်ထဲက ပြုံးလျက်...

“အို... ဟုတ်ပြီ... ကိုယ်သာဆိုရင်တော့ ကိုခင်မောင်လင်း ခုနယ်လာရင် ဒီလိုပဲ ဆီးပြောမှာပဲ”

သီတာမှာ တင်လှနှင့် ဘလှရှိန်းပြောသော စကားများလည်း မှန်ကန်နေ၍ မော်လီကိုယ်တိုင် သူနှင့် ချစ်ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ကြောင်းလည်း ထုတ်ဖော်ပြောပြသဖြင့် ခင်မောင်လင်းအား မိမိအထင်မှားခြင်း သက်သက်သာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၍...

“အို... ကျွန်မလဲ... အခု ဒီလိုပဲ ဆီးပြောမှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ ယုံပါ့မလားဟင်” ဟု စိုးရိမ်သံကလေးနှင့် မေးသည်၌ ဒါမျိုး လူဝါးဝနေဟန်ရှိသော မော်လီက...

“အောင်မယ်လေး... ဒါတော့ မစိုးရိမ်နဲ့အမိ၊ ယောက်ျားများ သူတို့ကို ပက်ပက်စက်စက်ပြောဆိုထားတောင်မှ မိန်းကလေးက မှားပါပြီ ကိုရယ်... (သီတာ သူ့ကိုခေါ်သလိုပေါ့) ကိုကို သိပ်ချစ်တာပဲလို့ ပြောလိုက်ရင်လေ ဟင်း...” ဟု မော်လီက စကားမဆက်ဘဲထားရာ သီတာ မျက်လုံးများ တောက်ပလာလျက် မျက်ရည်စကလေးကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် တို့ပစ်သည်။ မော်လီက ဆက်လက်၍...

“အဲလိုပြောပြီး ကိုယ်သာဆိုရင်လေ... သူ့လည်ပင်းဖက်ပြီး နမ်းပစ်လိုက်မှာပဲ”

“အိုး... သီတာလဲ နမ်းပစ်လိုက်မှာပဲ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပြင်ပေရော့ အပြင်က ခြေသံကြားတယ်”

ဟု မော်လီက ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြားရ၍ မော်လီက သွားပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

သီတာက ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ရမည်လား ဟု ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေစဉ် တံခါးပွင့်လာသောအခါ၌ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ဝင်လာသောသူများကား တင်လှနှင့် ဘလှရှိန်း ခွေးညီနောင်။

ဤနှစ်ယောက်အနက် တင်လှ၏မျက်နှာမှာ ပျာယာခတ်လျက်ရှိသည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆန္ဒပြင်းစွာ နှာနေ၍ မတွေ့သည့်အဆုံး၌ မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ...

“ဘယ်မလဲ... ခင်မောင်လင်းကော” ပြောလိုက်ပြီး သီတာကို မြင်လိုက်သည်၌ “အိုး... မရွှေ့ချောကလေးလဲ ဒီရောက်နေပြီကိုး” ဆို၍ မော်လီက...

“ဟုတ်တယ်... ကိုခင်မောင်လင်းကို စောင့်နေတာပေါ့၊ အားလုံးပြေလည်သွားပြီ”

“ဟား... အမြင်မှန်ရသွားပြီပေါ့ ကန်းမကလေး”

ဟု သူ့ညီမ သူ ပြောင်စပ်စပ်ပြောပြီးနောက် သီတာကိစ္စ ဘေးချိတ်လိုက်၍ အရေးတကြီးနှင့် “ခင်မောင်လင်းကော ခု ခင်မောင်လင်း ဘယ်မှာလဲ”

မော်လီက “အေသုံးလုံးကုမ္ပဏီ ဦးဘသော်ဆီသွားတယ်”

တင်လှ ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖြူ၍...

“ဘာကိတ်...”

သူ့စကားမဆုံးမီ မော်လီက ဆက်၍...

“ကိုဘလှရှိန်းပါ အလုပ်ရအောင်... သူကန်ထရိုက်စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးရအောင် သွားတယ်”

ဤတွင် ဘလှရှိန်း၏ကိုယ်မှာ ဝမ်းသာလှ၍ ပွဖောင်းလာလျက်... “အဟုတ်...”

“အဟုတ်ပေါ့ကိုလှရဲ့၊ ကျွန်မ သူနားလည်အောင် ပြောလွှတ်လိုက်ရတယ်၊ တကယ်တော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

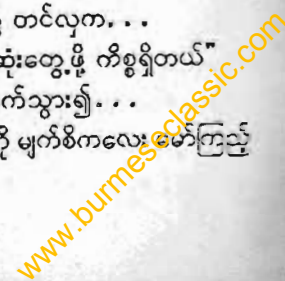
“အိုး... မော်လီ... ဒါလင်” ဟု အော်၍ ဘလှရှိန်းသည် မော်လီဝင်းကို လှမ်းဖက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်သို့ ဆွဲကပ်လိုက်သည်။ တင်လှ ပါးစပ်က တပ်တပ်... တပ်... ဟု မြည်ပြီး သူ၏အရေးကြီးသော ကိစ္စသာလျှင် အရာပေါ်နေ၍ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေပုံကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ... “နေပါဦး... ခင်မောင်လင်းက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာတဲ့လဲ” ဟုမေးပြန်သဖြင့် ဘလှရှိန်းက...

“ဟေ့ မင်းက ဘာကြောင့် ခင်မောင်လင်းကို ဒီလောက် အရေးတကြီး တွေ့ချင်နေတာလဲ” ဟု မေးသည်၌ တင်လှက...

“အိုး... သူ့ကို ချက်ချင်း အမြန်ဆုံးတွေ့ဖို့ ကိစ္စရှိတယ်”

ဆိုရင်းမှ သူ့မျက်စိ သီတာဆီ ရောက်သွား၍...

“အို... ငါလိုချင်တာလေးက ငါ့ကို မျက်စိကလေး မော်ကြည့်နေပါလား” ဟု ပြောပြီး...

“ဟေ့... သီတာ ညီမလေး... မင့်ပေါင်ပေါ်က ချစ်စရာ ကြွတ်ချပ်ကလေး ငါ့ကို ပေးပါကွာ”

ယခု ရှုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော တင်လှ၏အမူအရာမှာ သီတာအပေါ်၌ သင်္ဘောပေါ်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံးကနင့်လည်း မတူ အကောက်ရုံထဲတုန်းကနင့်လည်း လုံးဝခြားနားလျက် များစွာ ချော့မော့ သော ပုံသဏ္ဍာန် ရှိပါသည်။ သို့သော် သီတာကမူ မပျော့။

သူ့ကြွတ်ရုပ် သူ တင်းကျပ်စွာကိုင်၍ . . .

“မပေးနိုင်ပါဘူး”

တင်လှသည် လက်ဝဲကလေးဖြန့်ကာ . . .

“ပေးပါ ညီမလေးရာ . . . ငါ သိပ်လိုချင်လို့ပါ”

သီတာက ခေါင်းကလေး ယမ်းကာ . . .

“အို . . . မပေးနိုင်ပါဘူး”

ဤတွင် ဘလှရှိန်းက ညီငယ်အား အစ်ကိုကြီး၏ လေသံမျိုး ဖြင့် . . . “အို . . . မိန်းကလေးကိုင်တဲ့ဥစ္စာ မင်းက ဘာလုပ်ဖို့ လိုချင်နေရ တာတုံး”

ယင်း၌ တင်လှက သံနဲ့မှအရာရှိသည် မိမိတိုင်းပြည်၏ အတွင်း ရေးကို အမေးခံရဘိသကဲ့သို့ . . .

“အို . . . ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီကြွက်ရုပ်ကိုတော့ ကျွန်တော်ရမဖြစ်မယ်၊ ကဲ . . . ပေး . . .” ဟု အစ်ကိုကပါ သူ့ဘက်က ကူပြောပေးမည်လားဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတောင်းသည်၌ သီတာက ကိုယ်ကလေးကို ယုံ၍ အရုပ်ကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ကာ . . .

“အို . . . မပေးနိုင်ပါဘူး ပြောနေတဲ့ဟာကို ဘယ်နှယ် အတင်း အကျပ်တောင်းနေပါလိမ့်၊ ဒါ ကိုခင်မောင်လင်းနဲ့ ပစ္စည်း ကျွန်မက သူ့ကို ပြန်ပေးရမယ်၊ နို့ပြီး သူက ကျွန်မကို ပြန်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဪ အဲသည်တော့မှ နင်က ငါ့ကို ပေးနိုင်မယ်ဆိုပါတော့” ဟု တင်လှက စကားကျကောက်မေးရာ သီတာက . . .

“အိုး . . . ဝေလာဝေး သာမပေးသေး”

“တပ် . . .” ဟု တင်လှပါးစပ်မှ မြည်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် သူ့ရှေ့ဆက်မပြောရမီ တံခါးခေါက်သံကြားရ၍ မော်လီက သီတာအား ခင်မောင်လင်းလာလျှင် ဖက်နမ်းရန်ပြောပြီး တံခါးသွားဖွင့်လိုက်သည်။

သီတာသည် အစဦးဖြင့် ဤသို့ပြုရန် ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခုမူ . . . အခုနက မော်လီဝင်းက ဘလှရှိန်းအား ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပီပီ

အက်တင်ကျ နမ်းပြုသည်ကို မြင်ထားပြီးဖြစ်ရကား ခင်မောင်လင်း အခန်းထဲရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လည်ပင်းဖက်နမ်းတဲ့ကာ ပါးစပ်မလည်း သူ့ပြောချင်ရာတွေ တတ္တတ်တွတ် ပြောနေတော့သည်။

ဤအချိန်မှာပင် တင်လှက ခင်မောင်လင်းအား သူ့ကို ကြွက်ရုပ် ပေးရန် ပြောသည်။ မော်လီဝင်းနှင့် ဘလှရှိန်းက ဦးဘသော်ဆီမှာ သူတို့ အတွက် အလုပ်ဟန်ကုခဲလားဟုမေးသည်။ ခင်မောင်လင်းမှာ ဘယ်သင်း နားထောင်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ခေါင်းရှုပ်သထက်သာ ရှုပ်လာ တော့သည်။ ဤအခြေကို ပထမဦးဆုံး မြင်လာသူက မော်လီဝင်း။

ထို့ကြောင့် သူ့ဇာတ်ဆရာ၊ သူပဲ ဒါရိုက်တာလုပ်ရတော့သည်။

“ကဲ . . . သီတာ ခဏလွှတ်ပေးလိုက်ဦး အဲ . . . ဟုတ်ပြီ၊ ကိုခင် မောင်လင်း အဲဒီမှာထိုင်၊ ဘယ်နှယ်အပြင်က မောမောပန်းပန်းနဲ့လာ၊ အတင်းဖက်နမ်းသူက နမ်း၊ နံဘေးက မေးတဲ့လူကမေး၊ တောင်းတဲ့သူက တောင်း၊ ဘာပြန်ပြောရမှန်း ဘယ်သိတော့မှာလဲ၊ တစ်ဦးစီ လုပ်ကြမှပေါ့၊ ကဲ . . . သီတာ ညည်းက အရင်စ”

ဒီတော့မှ သီတာသည် ခင်မောင်လင်းထိုင်နေသည့် ကုလား ထိုင်နံဘေးက ကိုယ်ကလေးယုံ၍ မျက်နှာကလေးငဲ့ကာ . . .

“ကို . . . ဒါလင် . . . သီတာ အားလုံးနားလည်ပါပြီကွယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာ ဒီလောက် အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လှချေ လားဟု အံ့အားသင့်ကာ ရှုတ်တရက် ဘာစကားပြန်ရမှန်းမသိ အာမေ ခိုက်သံဖြင့်သာ . . .

“အား . . .”

“ဟောဒီ . . . မမော်လီ အားလုံးရှင်းပြပါတယ်”

“အိုး . . .”

“ကိုကို သီတာ သိပ်ချစ်တယ်”

“အား . . .”

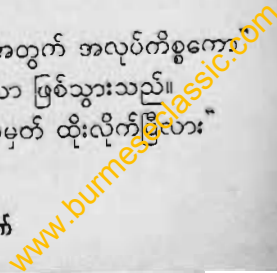
ဤနေရာတွင် တင်လှက ကြားဝင်၍ . . .

“ကဲ . . . ချစ်တဲ့ကိစ္စ သိကြရင် ပြီးပြီပေါ့၊ အဲဒါထားတော့ ဟေ့ ခင်မောင်လင်း၊ ငါ့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စက ဟော့ဟို ကြွက်ရုပ် . . .”

သူ့စကားမဆုံးမီ မော်လီက . . .

“ဘယ်နှယ်လဲ . . . ကိုဘလှရှိန်းအတွက် အလုပ်ကိစ္စကော ခင်မောင်လင်းမျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်သွားသည်။

ဘလှရှိန်းက “ကန်ထရိုက် လက်မှတ် ထိုးလိုက်ပြီလား” ခင်မောင်လင်း ခေါင်းခါ၍ . . .

“ဟင့်... အင်း...”

မော်လီ “အို... ဘယ်နှာတုံး”

ခင်မောင်လင်း “အလကားလူကြီးပါ”

ဘလူရှိုန်းမျက်နှာကို မော်လီဝင်းက ကြည့်လိုက်သည်။ မော်လီ ဝင်းကို ဘလူရှိုန်းက ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့မျက်လုံးနှစ်စုံမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းဖြင့် ဆုံကြသည်။

“နို့... ရှင်ပဲပြောတော့ ဦးဘသော်က ကန်ထရိုက်စာချုပ်ဖို့ အတင်းပဲခိုင်းနေတယ်ဆို” ဟု မော်လီက မေး၍ ခင်မောင်လင်းက စိတ်ပျက်စွာနှင့်...

“အခုတော့... မလိုချင်တော့ဘူးတဲ့ခင်ဗျာ”

“ရှင်က ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်ပါတော့မယ် မပြောဘူးလား”

“ပြောပါတယ်”

ဤတွင် သီတာက ဖြတ်၍...

“အို... ကျွန်မတော့ နားကိုမလည်ဘူး၊ ပြောကြစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာကို... ကိုက ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်မလို့ ဟုတ်လား”

ခင်မောင်လင်း...

“မင်းသားရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်နယ်မှာ ရရာ တစ်ခုခုလုပ်မလို့ စိတ်ကူးခဲ့တာပါ”

“အို... ကိုမှာ ဂျင်မီတွစ်စ်ရဲ့ လက်ထောက် အလွတ်စုံထောက် အလုပ်နဲ့ မဟုတ်လား”

“အဲဒီအလုပ်က ခုမရှိတော့ဘူး”

သီတာ အံ့အားသင့်လျက်...

“အို... ဘာကြောင့်လဲ”

“ဂျင်မီတွစ်စ်ဆီကို သင်္ဘောပေါ်တုန်းကပဲ ကေဘယ်လ်နဲ့ ပြန်အပ်လိုက်ပြီ”

ဝမ်းနည်းသံကလေးဖြင့် “ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုရယ်...”

“အို... ပြောရမှာဖြင့်၊ အဲဟိုညက သီတာက ကိုကို အပြီး ပြတ်စဲလိုက်ပြီဆိုကတည်းက ကို ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ လူကို ဒေါင်ချာ စိုင်းသွားတော့တာပဲ၊ ဒီတော့ လုပ်မိလုပ်ရာပဲလေ၊ ဒီဂျင်မီလို ဘိုကြက်ချေးအောက် လက်ထောက်ဆိုတဲ့ နာမည်ခံရတာဟာ ငါ့အချစ်အတွက်၊ ငါ့မှာ အခု အချစ်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဒီလိုကောင်ရဲ့ လက်အောက်ကျတဲ့ နေရာမျိုးမှာ တစ်စက္ကန့်မှ နာမည်မခံနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ချက်ချင်း ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်ဖို့ ကေဘယ်လ်ရိုက်လိုက်တာပဲ”

သီတာမှာ စိတ်အားငယ်သံလေးနှင့် “အို... ကိုရယ်...” သူ့စကားမဆုံးမီ မော်လီနှင့် ဘလူရှိုန်းက အေသုံးလုံးမှ အလုပ်ကိစ္စမေးပြန်၍ ခင်မောင်လင်းမှာ စိတ်ပျက်စွာနှင့်...

“အို... မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလူကြီးက ပြီးပြီးပြတ် ပြတ်ပြောလိုက်ပြီပဲ”

တင်လှ

“ဒါဖြင့် ဟိုကြွက်ရုပ်ကိစ္စ လုပ်စမ်းပါဦးကွ၊ ငါ့ အတွက်...”

သီတာ “ဒါဖြင့်... အခု ကိုမှာ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ပြန်ပြီပေါ့”

ခင်မောင်လင်းမျက်နှာမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ရောင်သန်းလျက်...

“ဟုတ်တယ်”

သီတာ “အို... ဒါဖြင့် ခက်ပြန်ပြီ၊ သီတာနဲ့ ကိုနဲ့ လက်မထပ်နိုင်တော့ပြန်ဘူးပေါ့”

တင်လှ စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်ကာ...

“အို... ဘာဖြစ်ရပြန်တာတုံး၊ အခု တို့တတွေက ဝိုင်းဝန်းရှင်းလင်းကြလို့ မင်းတို့ ပြန်ပေါင်းထုပ်မိကြပြီဟာပဲ၊ ဘာကြောင့် လက်မထပ်နိုင်တော့ပြန်တာတုံး၊ လူချင်းသင့်မြတ်တော့မှ မချစ်တော့ပြန်ဘူးလား”

“အို... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

သီတာက တင်လှအား မျက်စောင်းကလေး ချိတ်၍ “ကိုလေး တင်လှက ပါပါသဘောကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ပညာဘယ်လောက် တတ်တတ်၊ ပစ္စည်းဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ အလုပ်လက်ကိုင်မရှိရင် လက်မထပ်ရဘူးတဲ့”

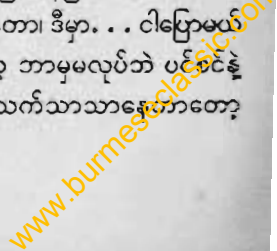
“ဟင်း... အောက်တော့ဖ်ဒိတ်ကြီး၊ အလုပ်လုပ်တယ် ဆိုတာက ပစ္စည်းမချမ်းသာလို့ လုပ်ရတာ၊ ခင်မောင်လင်းလို တစ်သက်မက (၇၅) သက် စားမကုန်တဲ့ကောင်က အလုပ်လုပ်နေစရာများ လိုသေးသလားဟ”

“သိဘူးလေ... ပါပါသဘော ပြောရတာပဲ”

“ဟ... ခင်မောင်လင်းနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ပေါင်းရမှာလဲ၊ နင်နဲ့လား နင့်ပါပါနဲ့လား...”

“အို... သီတာက ပါပါသဘောတူမှ လက်ထပ်နိုင်မှာ”

“ရှော်ပါကွာ... ခေတ်မိန်းကလေးဖြစ်နေပြီးတော့ ဒီအောက်တော့ဖ်ဒိတ် အဘိုးကြီးစကားများ နားထောင်နေတာ၊ ဒီမှာ... ငါပြောမယ် သီတာ၊ နင့်ပါပါကြီးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပင်စင်နဲ့ နေပြီးတော့ သူများ အလုပ်မလုပ်ဘဲ သက်သက်သာသာနေတာတော့ မရှုဆိတ်နိုင်ဘူး”

သီတာ နှုတ်ခမ်းစုကာ . . .

“ပါပျိုကို ဒီလိုမပြောနဲ့”

“ပြောရမယ် ပြောရမယ်၊ နင့်ပါပျို ငါ့ဦးကြီး မျက်ပြာကို”

“အို . . . ပါပျိုကို ငါ့ဦးကြီးမျက်ပြာလို့ မပြောပါနဲ့”

“ဟဲ့ . . . ငါ့ဦးကြီး မျက်ပြာမပြောလို့ ဘယ်သူ့ဦးကြီးမျက်ပြာလို့ ပြောရမှာလဲ၊ ပြောကော သူများက ခံမလား၊ ငါနဲ့ ကိုကိုမှ တို့မေမေက နင့်ပါပျိုညီမ တော်နေလို့ဟေ့ . . . သိရဲ့လား”

ဤတွင် ဦးဘသော်ထံမှ အလုပ်မဟန်သဖြင့် တွေဝေနေသော ဘလှရှန်းက “ကိုကို” ဟု သူ့ကိုပါ ထည့်ပြောသံကြားရမှ . . .

“ဘာလဲကွ . . . တင်လှရ”

တင်လှက သူ့အစ်ကိုဆီကပါ အကူအညီရတော့မည်ဟု ဝမ်းသာ သွားကာ “ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရာ၊ ဒီကောင်မလေးက သူ့ပါပျို သဘော တူညီမှုမရရင် ခင်မောင်လင်းနဲ့ လက်မထပ်နိုင်ပြန်ဘူး ပြောတယ်”

သီတာ “ပါပျိုဟာ . . . သူ့သဘောမတူဘဲနဲ့ လုပ်ရင် စိတ်ထိ ခိုက်ပြီး သေမှာ”

တင်လှ “အောင်မယ်လေးဟာ နင် လင်ယူတာနဲ့ သူက သေရ အောင် ဘာဆိုင်လို့တုံး”

သီတာ “ပါပျိုမှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်”

တင်လှ “ထပ်သနိုး၊ ဒီပုံစံကြီးများ နှလုံးရောဂါရှိရရင် သည့်ပြင် ဝေဒနာရှင်တွေများလဲ ထောက်ညှာပါဦး၊ လူကောင်ကြီးက လေးလုံး ခြောက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာက မြင်းအိုကြီးမျက်နှာ”

သီတာ “အို . . . ပါပျိုမျက်နှာ မြင်းအိုကြီးမျက်နှာ မဟုတ် ပါဘူး”

တင်လှ “အစစ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ တူတာပြောတာပါ”

သီတာ “တူလဲ မတူပါဘူး”

တင်လှ “ဟင် တူမတူ မမြင်ဖူးသေးတဲ့လူ ပြကြည့်မယ်လေ”

သီတာက ခြေဆောင့်၍ ဆတ်ဆတ်ခါအော်သည်။

“ဘာလို့ ပြရမှာလဲ၊ ဘာလို့ ပြရမှာလဲ”

တင်လှ “ဟင်း . . . ဒါတူနေတာ စိတ်မလုံလို့ပေါ့” ဟု မောင်ပိုင် လေနှင့် ပြောပြီး . . .

“ဒီမှာသီတာ . . . ‘ပါပျို’ ဆိုတာ ပါဠိလို ‘မကောင်းမှု’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ နင့်ပါပျိုလဲ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

သီတာ “အို . . . ပါပျို ဘာမကောင်းတာလဲ”

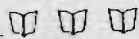
တင်လှ “ငါပြောပြမယ် . . . ငါ အေးအေးဆေးဆေးနေတာကို မကြည့်နိုင်ဘူး၊ မြိတ်က ရာဘားခြံပို့ရင်ပို့တဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုရင်လဲ လုပ်ခိုင်းတဲ့ သက်သက် ငါ့အမေကို တွန်းပေးတယ်၊ နို့ပြီး သူ့ဟာသူ သူ့ဘုန်းသူ့ကံနဲ့ ချမ်းသာနေတဲ့ ခင်မောင်လင်းကိုလဲ သူ့သမီးလိုချင် အလုပ် ရှိရမယ်ဆိုပြီး ဝံ့ထောက်အလုပ်နဲ့ ဂျပန်ခေတ်က မာကင်တိုင်ဘက်မှာ ဆုံးနေတဲ့ သူ့ငွေသုံးသောင်းပြန်ရအောင် ဂျပန်ပြည် လွတ်သတဲ့ဗျာ၊ ဒီငွေ လေးသုံးသောင်းလောက် ခင်မောင်လင်းအဖို့က ဘာဖြစ်မြောက်လို့တဲ့လဲ၊ သူလိုချင် သုံးသိန်းတောင် ပေးနိုင်သေး”

ဤမှ သီတာက စကားပြောကွက်ရကာ . . .

“အို . . . ဒါက လူရည်လူချင်း သိချင်လို့ဟာပဲ”

“ကဲဒါ ငါဖြင့် ခုဘယ်နှယ်လဲ . . . ခုဘယ်နှယ်လဲ”

ယင်းအခိုက် အပြင်မှတံခါးခေါက်သံကြားရ၍ မော်လီဝင်းက “ကဲ . . . မင်းတို့ပြောတာတွေ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်၊ ငါလဲ ငါဝင် ရတော့မယ် ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းအကြောင်းလဲ သိချင်ပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် အပြင်က သူစိမ်းတွေ လာတယ်ထင်သဟေ့၊ စကားရပ်လိုက်ကြဦး” ဟုပြော၍ တံခါးအနီး၌ရှိသော ဘလှရှန်းက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက် သည်၌ ဝင်လာသောသူမှာကား ခင်ခင်မြူးနှင့် နောက်တော်ပါးက ဦးဘသော် . . . အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်သူငွေကြီး။

ရုပ်ရှင်ပညာသည်တို့၏ အဆင်အတံကို မိမိကိုယ်ကိုးအတွက် အသုံးပြုနေ
လေ့လာခဲ့ပေါင်းများလှပြီဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့်အမူအရာမျိုးကိုဆို
သူ ပြုလုပ်တတ်နေလေပြီ။

ခင်မောင်လင်းမှာ ဤမျှအမူအရာ အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လှ
ပုံကို အံ့အားသင့်သွားသော်လည်း ရုပ်ရှင်သူဌေးကြီးအား လူစင်စင်
မဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ကားထဲ၌ မြင်ရသကဲ့သို့ သဘောထားကာ မိမိအမူအရာကို
မပျက်စေဘဲ ကြံစေ့ရရပင် . . .

“ဪ . . . ဦးဘသော် . . . လာပါ ထိုင်ပါခင်ဗျာ” ဟု နေရာ

ပေး၏။

ဦးဘသော်သည် ဝင်ထိုင်ရင်း . . .

“ကိုခင်မောင်လင်း ကျွန်တော့်ကို အထင်မှားမှာစိုးလို့ အခု ရှင်း
ရအောင်လာခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြောပြီး ထိုအကြောင်း မဆက်သေးဘဲ သီတာ
လက်ထဲက ကြွက်ရုပ်ကို ကြည့်၍ . . .

“ဪ . . . စကားမစပ် ဒီကြွက်ရုပ်ကလေးက ကိုခင်မောင်
လင်းဟာနော် . . . ချစ်စရာလေး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုကိုင်ထားတဲ့သူ သီတာရဲ့ပစ္စည်းပါ”

ဦးဘသော်က အလွန်ဖော်ရွေသော မျက်နှာကြီးနှင့် . . .

“ဪ . . . သီတာတဲ့၊ သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက မြင်မိပါတယ်၊
ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်မဖွဲ့ရသေးဘူး ထင်ပါတယ်နော်”

ခင်မောင်လင်း

“ဟုတ်ကဲ့ . . . (အ၊က၊မ၊သ)အသင်းက အားကစားမယ်ပါ။

နာမည်သီတာခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဝေဖတ်ပြီး ဖြစ်ပါ
တယ်”

ဦးဘသော် ထိုင်ရာမှထ၍ပင် အလေးပြုလျက် “ဟုတ်ကဲ့ ဒီလို
သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် က ဘသော်ပါ”

သီတာကလည်း . . . “ဦးဘသော်လို့ လူကြီးမင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်
ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ဦးဘသော်သည်ပြန်ထိုင်၍ လက်ကြီးတစ်ဖက်ကို ဝမ်းသာအား
ဟန်နှင့် မြှောက်လိုက်ကာ . . .

“အိုး . . . ဒီအခန်းထဲမှာ အားလုံးမိတ်ဆွေတွေ စုမိကြတာပဲ။

မောင်တင်လှတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ မော်လီတော့ အထူးပြောစရာမလိုအောင်ဘူး
ဟားဟား . . . ဟားဟား”

ခင်မောင်လင်းနှင့် သီတာကလည်း လိုက်နေကြည့်နေကြ . . .

အခန်း (၂၀)

အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာသော ယခုဦးဘသော်၏
အမူအရာမှာ သူ့ပိုင်နက်အတွင်းတုန်းက ဘလှူရိုန်းအား ကျောက်ခဲ
ပိဿာချိန် ခွက်တစ်ဆယ်လောက် ကြိုးခိုင်ခိုင်နဲ့ လည်ပင်းဆွဲပြီး ငမိုးရိပ်
(ထိုအချိန်က သာကေတ မေတ္တာပေါင်းကူးတံတား မရှိသေးချေ။) တံတား
ပေါ်က ခုန်ချလို့ ပြောလိုက်ဟု ခင်မောင်လင်းကို ပြောစဉ်ကနှင့် ဆန့်ကျင်
ဘက် ခြားနားနေမည်ကို အထူးဖော်ပြနေစရာ လိုတော့မည်မဟုတ်ပါ။

ရှုပ်ထွေးပေလီလှသော ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်၌ ဦးဘသော်ကဲ့သို့
ကြီးပွားချမ်းသာနေသူသည် ဟော . . . ခုတစ်မျိုး၊ ဟော . . . ခုတစ်မျိုး၊
အမျိုးမျိုးသော အမူအရာ အပြောအဆိုတို့ကို တတ်ကျွမ်းရပေမည်။

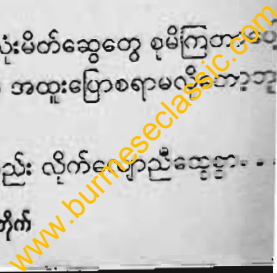
ပျော့စရာရှိပျော့၊ တင်းစရာရှိ တင်း၊ ချော့စရာရှိချော့၊ ငြင်းစရာရှိ
ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း။ နို့ပြီး ခဏအတွင်း ပြောင်းလဲစရာရှိလည်း ခြင်္သေ့မင်း
ကနေပြီး ယုန်သူငယ်ဖြစ်နိုင်ရမည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စ စီးပွားရေးနှင့် စပ်လျဉ်း
လျှင် အားနာခြင်း၊ ထောက်ညှာခြင်း ရှက်ခြင်း မရှိရ။ ပရိယာယ်ကို
သုံးတတ်ရမည်။ စကားကို လက်ဖဝါးကဲ့သို့ မှောက်နိုင်လှန်နိုင်ရမည်။
ဦးဘသော်သည် ဒါတွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာသော လုပ်သက်က သူ့အား
သင်ကြားပေးထားပြီးဖြစ်သည်။

ယခု ဤပညာကိုသုံးရန် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ မူလပထမ ပစ္စည်းဖြစ်သော ပုလဲကုံးသည် ခင်မောင်
လင်း၏ကြွက်ရုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်ဟု တင်လှဆီကဖုန်း သူရ
ကတည်းက ခဲအိုနှင့်ခယ်မတို့ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြသည်။ ခဏအတွင်း
မှာပင် မည်သို့ပြုရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ယခု ခင်မောင်လင်း အခန်း
ထဲသို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟဲလို . . . ကိုခင်မောင်လင်း”

သူ၏ အသာယာဆုံးသော အသံ၊ အကြည်လင်ဆုံးသော မျက်
နှာနှင့် စတင်ပြီး ပဋိသန္ဓာရ ပြုလိုက်သည်။ ဦးဘသော်သည် ရုပ်ရှင်များ
ထဲ၌ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခြင်း အမှုကို မပြုခဲ့ဖူးသော်လည်း များစွာသော

"ဟားဟား... ဟားဟား..."

"ဟားဟား... ဟားဟား..."

ဘလှရိုန်းတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ဒါကြီးအကြောင်း သိပြီးနေသော မော်လီဝင်းကတော့ 'မဟားဟား' ချေ။

သို့သော် ဦးဘသော်အဖို့ ကိစ္စမရှိ။ ကြွက်ရုပ်ပိုင်ရှင် မောင်နှံနှစ်ယောက်၏ 'ဟား... ဟား' လောက်နှင့်ပင် တော်လောက်ပါပြီ။

သင်းတို့ သုံးကောင်ကိုတော့ ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် စိတ်ထဲမှ တေးလို့ကံပြီး သူ့လိုရင်းကိစ္စရောက်အောင် စကားဆက်သည်။

"အခုန... ကျွန်တော် အစီရင်ခံပါတယ်၊ ကိုခင်မောင်လင်းက ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်မှားပြီး စိတ်များ မျက်လေမလားလို့"

ခင်မောင်လင်းမှာ မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ဘဲ... . .

"ဘာကိုလဲခင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စအတွက် ပြောနေတာပါလဲ"

ဦးဘသော်သည် ရယ်လျက်... . .

"အဟို... ဟိုဟို... ကျွန်တော့်အလုပ်ခန်းမှာ ကိုခင်မောင်လင်းကို ပြောလိုက်မိတာတွေဟာ တော်တော် တင်းမာရာရောက်နေပါတယ်၊ ဒါကို ကိုခင်မောင်လင်းက အဟုတ်တကယ်ယူဆသွားမှာစိုးရိမ်လို့ အခု ကျွန်တော် လာရှင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ အမှန်တော့... ကျွန်တော့်ဝယ်အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာပဲခင်ဗျာ၊ ဒါကိုတော့ ဒီကျွန်တော့်ခယ်မ..."

ခင်ခင်မြူးအား ပြ၍ "ရောက်လာလို့ ကိုခင်မောင်လင်း အခုနလာသွားတဲ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြတော့ ဒီခယ်မတော်ကပဲ (ခင်ခင်မြူးအား မခေါ်စဖူး ဦးစားပေးလျက်) "ဟာ... အစ်ကိုကြီးကိုခင်မောင်လင်းလိုလူကို ဒီလိုပြောလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ သူက အစ်ကိုကြီးတို့ ရုပ်ရှင်နယ်အကြောင်းမှမသိသေးတာဘဲ၊ အဟုတ်တကယ်အောက်မေ့သွားမှာပေါ့လို့ ပြောတော့မှ ကျုပ်အမှားကို ကျုပ်သတိရတော့တယ်"

ခင်မောင်လင်းမှာ နားမလည်သေးဘဲ... . .

"ဘာအမှားလဲ ခင်ဗျာ"

"ဪ... ကိုခင်မောင်လင်းကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတာတွေလေ၊ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ အတည်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်နယ်ခလေ့အတိုင်း ကျီစားလိုက်မိတာပါ... ဟားဟား... ဟားဟား..."

ဤမှ ခင်မောင်လင်းက... . .

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဦးဘသော်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့"

ဦးဘသော်သည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အမှုအရာဖြင့်...
"ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ၊ ကြုံကြုံဖန်ဖန်"

"နို့ပြီး ဘလှရိုန်းကို ကျောက်ခဲဆယ်ပိသောလောက် လည်ပင်းဆွဲပြီး ငမိုးရိပ်တံတားပေါ်က ခုန်ချဆိုတာကော"

ဘလှရိုန်းမှာ ဘုမသိဘုမသိနှင့် မျက်လုံးပြူးသွားစဉ်...
ဦးဘသော်ကမူ မူမပျက်... . .

"ဟား... ဟား... ဟား... ဒါက သူ့တမင်နောက်တာပါ"
"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဦးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လိုချင်တယ်ဆိုရမှာပေါ့"

ဦးဘသော်သည် လွယ်ကူသွက်လက်စွာပင်... . .
"ဟာ၊ ရတာပေါ့၊ ရတာပေါ့၊ သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းကတည်းက ကိုခင်မောင်လင်းကို ကျွန်တော်ပြောနေတာပဲ"

"ဒါဖြင့် အခု စာချုပ်လိုက်ကြစို့လား"
ဤစကား ဝင်ပြောလိုက်သူကတော့ မော်လီဝင်း။

ဦးဘသော်မှာ အရှိက်အထိုးခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။
သို့သော် ဟန်မပျက်စေဘဲ ရယ်မောလျက်... . .

"အဟီး... ဟီးဟီး၊ ဒီဟိုတယ်မှာတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ ကျုပ်ရုံးခန်းထဲကို အချိန်မရွေးလာခဲ့ကြပါ၊ စာချုပ်စာတမ်းဆိုတာ ကျကျနန အော်ဖစ်ရှယ်လီး အော့ဖစ်စ်ထဲမှာလုပ်မှ ဖြစ်တာကိုး ဟိုဟို မဟုတ်ဘူးလား"

သို့သော်... . .
သူ့အား မည်သူမျှ မထောက်ခံသည့်အပြင်... . .

"အို... ဘယ်နေရာမှာလုပ်လုပ် နှစ်ဖက်သဘောတူ လက်မှတ်ထိုးကြရင် ပြီးတာပဲတဲ့"

ဒါဝင်ပြောသူကတော့ ခယ်မတော် ခင်ခင်မြူး။
"ကျွန်မကို အခုန ဝတ်လုံဦးကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်ပါတယ်၊ အဲ... စာသွားကျကျနနရေးဖို့သာ လိုတယ်တဲ့၊ ဒါတော့... . ."

ဟုပြောပြီး သူ့လက်ပွေအိတ်ကြီးထဲမှ တင်လှနှင့် ဦးဘသော် စာချုပ်စက္ကူကို ထုတ်ဖြန့်လိုက်ကာ... . .

"ဟော့ဒီမှာ... ဦးကျော်ခေါင် အော့ဖစ်စ်က ကျကျနနရေးပေးလိုက်တဲ့ နမူနာပုံစံ ရှိနေသားပဲ၊ ဒီအတိုင်းကို လူနာမည်နဲ့ အလုပ်နာမည် ပြောင်းထည့်လိုက်ရုံပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား"
မော်လီဝင်းက ထောက်ခံ၍ စာချုပ်စက္ကူကို ဝင်ကြည့်ကာ... . .

ဟာ... ဟုတ်တာပေါ့၊ မောင်တင်လှဆိုတဲ့ နေရာမှာ မောင်
ဘလူးနီးလို့ပြင်ရေး၊ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးတာဝန်ခံဆိုတဲ့ နေရာမှာ အဲ...
အာဘီညွန့်နဲ့ ဒါရိုက်တာ၊ ကဲ... ပေးမယ့် ငွေနှုန်းထားပဲ... ”

“အို... ဒါက... ဘာအထူးပြောနေစရာ လိုတော့သတုံး
ထုတ်ပြန်မှာတုန်းကတည်းက တစ်ဇာတ်ထုပ်ကို နှစ်သောင်းငါးထောင်နဲ့
ကောင်းပြောပြီးသားကပဲ”

ဟု တင်လှက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဆက်လက်၍...

“အဲ... ခင်မောင်လင်း အတွက်သာပဲ၊ ဟေ့... ခင်မောင်လင်း၊
မင်းဘာလုပ်မှာလဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားလား”

သီတာကဝင်၍

“ဟင်... ရုပ်ရှင်မင်းသားတော့ မလုပ်ရဘူး” ဟု ပြောလိုက်၍
ခင်မောင်လင်းက...

“အေး... ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲကွာ၊ အလုပ်တစ်ခုခုတော့
ရှိမှဖြစ်မှာ” ဟု ပြောသည်၌

ခင်ခင်မြက...

“အို... နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်သွယ်ရေး တာဝန်ခံလုပ်”

တင်လှက...

“အို... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကောင်က ဘီအက်စ်စီ၊ အဆင်
သင့်ပဲ... ကဲ... လခကော”

ခင်ခင်မြက...

“အို... မောင့်လိုပဲ တစ်ထောင်ပဲပေါ့”

ဤတွင် ခယ်မအား ကုပ်ချိုးပစ်ချင်သောရုပ်နှင့် ပါးစပ်ကြီး
အဟောင်းသားဖြစ်နေသော ဦးဘသော်မှာ အသက်ဝင်လာကာ...

“ဟဲ့... နေကြစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ပဲ အလုပ်ခန့်၊
မင်းတို့ဟာမင်းတို့ပဲ လခပေးပေးနေကြတာက...”

သူ့စကားမဆုံးမီ ခင်ခင်မြက...

“အို... အစ်ကိုကြီးတွက်ပဲ၊ ကျွန်မက စိမ့်ပေးနေရတာကို...”

“နေစမ်းပါဦးဟ... ငါ့အလုပ်မှာက နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေး
တာဝန်ခံရယ်လို့လို့လား”

မြက...

“လို့ပြီလား... အစ်ကိုကြီးက နားမလည်လို့ဟာပဲ၊ ကမ္ဘာမှာ
ကုမ္ပဏီကြီးမှန်သမျှ ရှိရတယ်”

ဦးဘသော်က...

“ကဲ... လခက တစ်ထောင်ကြီးဆိုတာကောဟယ်”

မြက...

“အောင်မယ်လေး၊ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့ နည်းတောင်နည်းသေး
တယ်၊ ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးက ငွေနှမြောနေလို့လား၊ ကုမ္ပဏီကငွေကို ဒီလို
မသုံးရင် အမြတ်တော်ကြေးထဲချည်းရောက်ကုန်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို
ကြီးကို မမကြားက ခဏခဏပြောတာ”

မယား၏နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်၌ ဦးဘသော်မှာ အသာ
ကုပ်သွား၍ ခင်ခင်မြက ဆက်လက်ပြီး...

“ကဲ... ကဲ... စာချုပ် ရေးလိုက်ကြရအောင်” ဟု ပြောကာ
တင်လှအား “လာ... မောင်၊ စာရေးစားပွဲသွားမယ်၊ မောင်က မောင့်
အစ်ကိုအတွက်ရေး မြှူက ကိုခင်မောင်လင်းအတွက် ရေးမယ်”

တင်လှကလည်း “အေး... ဟုတ်ပြီ” ဟု ဆိုကာ နှစ်ယောက်
သားထသွားကြသည်။

ခင်မောင်လင်း၊ သီတာ၊ မော်လီဝင်းတို့ သုံးယောက်ကမူ သူတို့
နှစ်ယောက်အား ချီးကျူးသော မျက်နှာများနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

ဦးဘသော် စိတ်ထဲမှာကတော့ သူ့လူ ငါ့ဘက်သားလုပ်သော
ခယ်မကို အမှုန်ကြိတ်ပစ်ချင်နေသည်။ ဒါကို ခင်ခင်မြက သိပါ၏။
သို့သော် ခဲအို ကြီးမျက်နှာကို မကြည့်။ မူလစာချုပ်ကို အလယ်မှာထား၍
နှစ်ယောက်သား အပြိုင်ကူးနေကြသည်။

ခင်ခင်မြက...

“မောင်... နာမည်နဲ့ အလုပ်နေရာ သတိထားနော်”

တင်လှက

“အို... အောရိုက်၊ ဒီမှာ ပြီးတောင်ပြီးတော့မယ်”

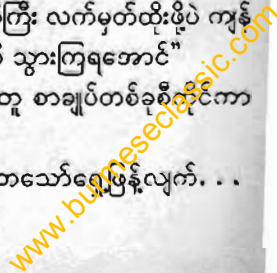
“မြတော့ ပြီးပြီ”

“ဒီကလဲ အဲ... အဲ... ပြီးပြီ၊ လာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု လဲပြီး ချက်ခံ
လုပ်ကြည့်ရအောင်” ဆိုပြီး သူတို့ချင်း လဲကြည့်ကြ၍ နှစ်ယောက်စလုံး၏
နှုတ်ကပဲ ပြိုင်တူ...

“အောရိုက်... အောရိုက်၊ အစ်ကိုကြီး လက်မှတ်ထိုးဖို့ပဲ ကျွန်
တော့တယ်၊ လာ... လာ... အစ်ကိုကြီးဆီ သွားကြရအောင်”

... ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ စာချုပ်တစ်ခုစီကိုင်ကာ
ဦးဘသော်ဆီ လာကြသည်။

အောက်ခံစက္ကူ ကတ်ထုထုနှင့် ဦးဘသော်ရွှေပြန်လျက်...

“ဧ... အစ်ကိုကြီး၊ ဟောဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုး၊ အင်
မောင်တို့နဲ့ အ... ဟုတ်ပြီ၊ မြူး မြူးဆီကဟာပါပေး၊ ရော့... အစ်ကိုကြီး
သောဒီနေရာပဲ အဲ... အိုကေ”

ဦးဘသော်မှာ အစကတော့ ဒီအထိ ခရီးရောက်ကြလိမ့်မည်
မထင်၊ ကြွက်ရုပ်လိုချင်လောဖြင့်သာ ခင်မောင်လင်းနှင့် ဘလွှဲနန်းကို
အချိန်မရွေး အလုပ်ပေးမည်ဟု ပြောမိရာမှ ယခုတော့ သူ့စကားနှင့်သူ
မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ မှင်တက်မိနေသကဲ့သို့ တင်လှတို့ စီမံသည့်အတိုင်း
လိုက်နာလိုက်ရတော့၏။

တင်လှတို့မောင်နှံမှာ သူတို့အစီအမံ အောင်မြင်သွား၍ လွန်စွာ
အံ့မြူးသွားကြ၏။ ပြီးမှ ခင်ခင်မြူးစိတ်တွင် အပေးရှိ အယူရှိမှ တရား
သဖြင့် ဖြစ်မည်။

ယခု ဦးဘသော်ဘက်က ပေးပြီးပြီ၊ ပြန်ရဖို့က ကျန်သေး၏ဟု
သဘောရလျက် သီတာလက်ထဲက ကြွက်ရုပ်ကလေးကို ကြည့်တဲ့
ကာ... “အို... သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကြွက်ရုပ်ကလေးပဲနော်”

ဟု စကားစလိုက်၍ ဦးဘသော်မျက်စိကလည်း ဤကြွက်ရုပ်ပေါ်
ရောက်သွားသည်။

“သီတာ... ရှင်တော့ ဒီကြွက်ရုပ်ကလေးကို သူများပေးပါဆို
ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ခင်မောင်လင်းကပင် ကြားဝင်၍... “အို... ဘယ်ပေးနိုင်မှာတုံး”

သီတာကလည်း “ဘယ်ပေးနိုင်မှာလဲရှင်”

ခင်ခင်မြူး ခေါင်းညိတ်ကာ... “ဟုတ်မှာပေါ့ရှင်၊ ဒါနဲ့ကျွန်မတို့တော့ ဒီကြွက်ဖြူရုပ်မျိုးကလေး
တူးတူးအတွက် မရရအောင်ရှာရဦးမှာပဲနော်... အစ်ကိုကြီး” ဟု ပြော
လိုက်သည်၌ ဦးဘသော်က “အို... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်” ဟုအရေး
ကြီးသည့် လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ခင်ခင်မြူးပြောသော
စကားထဲ၌ ‘တူးတူး’ ဆိုတာ ဘာမှန်း သူမသိသေးချေ။

ခင်ခင်မြူးက ဆက်လက်၍... “အစ်ကိုကြီးမှာ တူးတူးဆိုတဲ့ တူမကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

ဦးဘသော်က... “ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်” ဟု ခေါင်းကြီး
ညိတ်၍ပြော၏။

“အဲဒီကလေးမလေးက ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

ဦးဘသော်မှာ သေတာတောင် လေယာဉ်ပျံပျက်ကျ၍ သေတာ
က သေရုဏ်မြောက်သည်ဟု ယူဆသော လူစားမျိုးဖြစ်၍ သူ့လုံခြုံရေး
တူမကလေးကိုပင် ကားအကောင်းစားနှင့်မှ ဘိုက်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်အီး
ခင်ခင်မြူးစိတ်ထဲတွင် (အင်း... မချိမဆန့်ကြီးနဲ့မှ၊ ဒါမျိုးကြီးနဲ့
ဆိုရင် ခါးကျိုးရုံမက ပွဲခြင်းပြီးသွားမှာပေါ့) ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည်။
သို့သော် အမူအရာ မပျက်စေဘဲ... “အဲဒါလေ... ဒီကလေးမလေးဟာ သူ့ဟာသူ မထနိုင်ဘူး၊
လူကြီးက လက်တွန်းလှည်းလေးနဲ့ ရွှေ့ပြောင်းပေးမှပဲ...”

ဤတွင် နားစိုက်ထောင်နေသော သီတာမှာ ပင်ကိုက သနား
တတ်သူဖြစ်၍ ကရုဏာသက်လျက်... “ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူ့မှာ ကစားဖော်နဲ့လည်း မကစားနိုင်တော့
အရုပ်တွေပဲ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဝယ်ပေးနေရတော့တယ်”

သီတာ... “ဪ... ဟုတ်လား”

ဦးဘသော်ကြီးမှာ ပထမက ခယ်မကို အတိုးချ အမြင်ကပ်ထား
ရာမှ ယခု ဤပြောလုံးကလေးကြားရတော့ အတိုးရော အရင်းပါ ကျေနပ်
သွားသည်။ ဒုက္ခိတမကလေး၊ မထနိုင်ဘူး၊ လက်တွန်းလှည်းပေါ်မှ အရုပ်
ကလေးတွေနဲ့ပဲနေရတယ် ဆိုတာကို သူ သိပ်သဘောကျသည်။

သူ့ခယ်မကို ချီးကျူးမိသည်။

ခင်ခင်မြူးက ဆက်လက်၍... “အဲဒါလေ... ကျွန်မတို့ ဂျပန်သွားခါနီးမှာ ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်
သူတစ်ခါမှ မတွေ့မှူးသေးတဲ့ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်
လာလို့တဲ့၊ ဝယ်ခဲ့ပါ ဝယ်ခဲ့ပါနဲ့... တစာစာ မှာလိုက်ရှာတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

ဦးဘသော်ကြီးက ဝင်ထောက်သည်။

“ကလေးမကလေးက ဒုက္ခိတမကလေးပေမယ့် စကားက အင်
မတန် တီတီတာတာတတ်တာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို တာတူး...”

ဦးဘသော် တလွဲဖြစ်သွားပြီကို သိလိုက်၍ ခင်ခင်မြူးက အမြဲနဲ့
သူ့စကားဖြတ်ကာ... “ဒီမှာအစ်ကိုကြီးနဲ့... တူတူးလေးက သူ့လိုချင်တာရလဲ မချ
မချင်၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

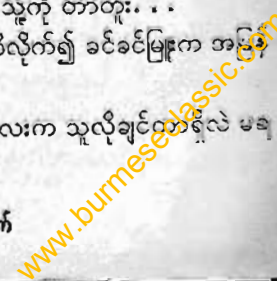
“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခိတမကလေးပါ၊ ခါးမသန်ရှာဘူး၊
ငယ်ငယ်က ကားတိုက်လို့...”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်ဘူး”

ဤမှ ခင်ခင်မြူးက စကားအေးဆေးစွာ ဆက်ရ၏။

“အဲဒါလေ ကျွန်မတို့ကလဲ သူ့ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး မှာလိုက်တာတို့ အစ်ကိုကြီးကလဲ ကျွန်မ ဝယ်လိမ့်မယ်ထင်လို့၊ ကျွန်မကလဲ အစ်ကိုကြီးဝယ်လိမ့်မယ်အထင်နဲ့၊ ဟော... ဒီပြန်ရောက်ကြတော့ ကလေးက မေးမှပဲ သတိရကြတော့တယ်” ဟုဆိုပြီး

သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဦးဘသော်ကလည်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပြီးမှ ခင်ခင်မြူးက ဆက်လက်၍...

“ကဲ... အဲသည်တော့ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မတို့ ငိုလ်ချုပ်ဈေးနဲ့ ရွှေဘုံသလင်းက ကလေးကစားစရာဆိုင်တွေမှာ လိုက်ရှာကြရတော့မှာပဲ၊ ဒီကြွက်ဖြူရုပ်မျိုးကလေးတွေ ရှိတော့ရှိတတ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့် ကြွက်ရုပ်ဆို အနက်ရောင်ချည်း လုပ်တတ်ကြတာ” ဟု စကားခင်းလိုက်၍ ဦးဘသော်က...

“ဟုတ်တယ်... ဒီလိုအဖြူက တွေ့ရခဲသားလား”

ခင်ခင်မြူးက ခင်မောင်လင်းတို့ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခက်တာက ဒီကလေးက သူ့ဖြူဆိုဖြူမှ၊ နီဆိုနီမှကလား အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဦးဘသော် “ဟုတ်တယ်၊ သူလိုချင်တာမရရင် ကြွက်ကြွက်ထိုးအောင် ငိုပါကရော”

မြူး “ငိုပြီးဆိုရင်လဲ သူ့ကြွက်ညှာရောဂါက ပေါ်ပြန်ရော”

ဦးဘသော်သည် သူ့ဇာတ်ပိုးကုတ်၍...

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွတ်ကျွတ်... ကျွတ်ကျွတ်” ဟု စုပ်သပ်လိုက်၏။

သူ့တစ်သက်တာတွင် သူ့ခယ်မနှင့်သူ ဒီတစ်ခါ လေပေးအဖြောင့်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် ကြွက်ဖြူရုပ်မရက ကြွက်ကြွက်ထိုးအောင် ငို၍ ကြွက်ညှာရောဂါထသဖြင့် ဦးဘသော် ကျွတ်ကျွတ်... ကျွတ်ကျွတ်... ဖြစ်ရသည့် သူတို့လုပ်ငန်အားသိနေသော သူတို့တွင် ဒုတိယတူမ မရှိမှန်းသိနေသော မော်လီမှာ မည်သို့မှ စိတ်မဝင်စား၊ ခင်မောင်လင်းတို့ မောင်နှံကသာ သနားမိကြသည်။

တင်လှကမူ ဘယ်ယုန်မြင်၍ ဘယ်ချဲ့ ထွင်သည်ကို သိပြီးဖြစ်နေ၍ သီတာတို့မောင်နှံ ကျလောက်ပုံပေါ်သည်၌...

“ကဲ... ခင်မောင်လင်းရာ... ” ဟု ဆိုလိုက်၍

ခင်မောင် လင်းက သီတာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သီတာကလည်း ခင်မောင်လင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်စိချင်းဆုံနေသည့်၌ တင်လှက...

“ပြောပုံဖြင့် ဒုက္ခိတမကလေး သနားစရာပါလားကွာ၊ ငါ့သာ ဒီကြွက်ဖြူရုပ်ရှိမယ် ဆိုရင်ဖြင့်...”

သူ့စကားမဆုံးမီ သီတာက “အို... သီတာလဲ သနားတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကို” ဟု ခင်မောင်လင်းကို မေးသည့်၌ ခင်မောင်လင်းက “သီတာသဘောပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်၏ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးသည် သီတာ၏လက်ထဲမှသည် ဦးဘသော်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

သူသည် အမြတ်တနိုးကိုင်ကာ ဝမ်းသာလှသည်။ သူဝမ်းသာပုံမှာ သူတို့လုပ်ငန်ထဲက ဒုက္ခိတမကလေးသည် အကယ်ရှိနေအံ့။ အကယ်ပင် ဤကြွက်ဖြူရုပ် လိုချင်နေ၍ အကယ်ရအံ့။ ဤကလေးမဝမ်းသာမှာထက် ဦးဘသော်ဝမ်းသာတာက အဆအရာအထောင်ပို၏။

အကြောင်းမှာ သူသည် ဂျပန်ပြည်တွင်ပင် နှစ်သောင်း ရှစ်ထောင်၊ ဒီမှာအကောက်အခွန်ချမှားနှင့် နှစ်သိန်းနီးပါးတန်သော သူ့ချစ်ဇနီးမှာလိုက်သည့် ပုလဲနက်တစ်ကုံးကို ဤကြွက်ရုပ် ဦးခေါင်းထဲမှ ရမည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ဦးဘသော်သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ဘာမျှနောက်ထပ် အထူးအထွေမပြောနိုင်တော့ဘဲ တူမကလေးက မျှော်လှရှော့မယ်ဟုသာ ပြောပြီး လစ်ပါလေတော့၏။

ဦးဘသော်ထွက်သွား၍ အခန်းတံခါးပြန်ပိတ်စဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံမြည်၍ တင်လှက ကောက်ကိုင်နားထောင်လိုက်ကာ... “ဪ... စတီးဝပ်စူဇူကီးတဲ့လား၊ အား... လာပါစေ... လာပါစေ” ဟု ပြော၍ ဖုန်းပြန်ချလိုက်ပြီး “ဟေ့... ခင်မောင်လင်း... စူဇူကီးက မင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ယင်းမှ ခင်မောင်လင်း ရုတ်တရက်သတိရကာ...

“ဟာ... ငါ သူ့ကို ဘောက်ဆူးမပေးခဲ့ရသေးဘူးကွ၊ စိတ်တွေ ထွေလီကာလီဖြစ်တာနဲ့ မေ့နေခဲ့တာ၊ လာပစေ... လာပစေ၊ သူ့ကို ငါ့ပေးရဦးမှာပေါ့ကွ၊ ခရီးတစ်ဝက်လောက်ဟာ သူ့ငါ့အခန်းထဲမှာပဲ လှည့်ကိုင်ပေးနေတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ဇူနီလားခွဲမည်ဟု ပြောလိုက်သောအချိန်နှင့် မရောက်မီ အတွင်းကလေးမှာ ဤသို့ သင်္ဘောတီးဝပ်တစ်ယောက်က မိမိရစရာ နှိုသော ခရီးသည်ထံမှ သွေးကြေးကို မြို့ထဲအထိလိုက်တောင်းခြင်းနှင့် ဝတ်သက်၍ မော်လီဝင်းကမူ စကားများသော၊ စကားကြောရှည်သော ဇူနီကို မြင်ပြင်းကြားပြင်းကပ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် သင်္ဘောတီးဝပ် တို့အား မေ့တတ်သော (ဝါ) တစ်ကြောင်းကြောင်းကြောင့် မေ့ခဲ့မိသော ခရီးသည်များထံမှ သွေးကြေးကို ယင်းသို့ လိုက်တောင်းခွင့်ပြုမည် ရှိနေ မည်ဆိုပါက နောင်အခါတွင် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတွေ ဆိုက်ကပ်တိုင်း ဆိုက်ကပ်တိုင်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ မေ့သွားသော ခရီးသည်တွေကို လိုက် ရှာနေသည့် အမဲလိုက်ခွေးတွေလို သင်္ဘောတီးဝပ်တွေ မွေ့ကျနေတော့ မည်ဟုဆိုသည်။

တင်လှကမူ “အို . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပေးစရာရှိလျှင် ပေးရမည်”ဟု ပြောသည်။ ခင်မောင်လင်းကား ယင်း အချိန်၌ သူ၏ (၅၀) တန်စက္ကူကို (၂၀)တန် (၁၀)တန်များနှင့် လဲပါရန် လိုက်အမ်းနေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဇူနီက ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းကလိုပင် ရင်းနှီးဖော်ရွေမှု အပြည့်နှင့်၊ သို့သော် ခင်မောင်လင်းကိုမူ အမှားတစ်ခုခု လုပ်သွားသော သားသူငယ်အား ဖခင်က ကြည့်သော ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် . . .

“မာစတာ”

ခင်မောင်လင်းမှာ မိမိချို့ယွင်းချက် ရှိသည်ကို သိသောအမူ အရာဖြင့် . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဟုတ်ပါတယ်”

“မာစတာ လုပ်သွားပုံဟာ မှန်ကန်သလား၊ ဒါမျိုးလုပ်သင့် သလား၊ ဒီလို ပြုသင့်သလား”

ခင်မောင်လင်းမှာ ငါးဆန်တန်ကိုပင် အနုတ်မအမ်းနိုင်တော့ပါ။ ဇူနီကား ပြောစကားကြားရသည်၌ မိမိ၏ ချို့ယွင်းချက်ကို ရှက်မိ၍ ငါးဆယ်တန်ကြီးကိုပင် ဇူနီအား ပေးလိုက်တာ . . .

“မှန်ပါတယ် မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်း ခါနီး စိတ်ထိခိုက်စရာ ကြုံရလို့ အဘိုးကြီးကို ပေးဖို့ မေ့သွားခဲ့ပါတယ်”

သူမကိုင်ဖူးသေးသော ငါးဆယ်တန်ကြီးကို မြင်ရသည်၌ ဇူနီက မျက်နှာပျော့ပျောင်းသွားသည်။ ငွေစက္ကူကို သူ့အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး . . .

“သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာစတာ”

“အို . . . မလိုပါဘူး”

“မာစတာ . . . သိပ်ရက်ရောပါတယ်”

“အ . . . ဟာ . . . ဟာ . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒီလောက်ရဖို့လဲ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားတောင် အပြောရခက်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .”

ဇူနီကား၏မျက်နှာသည် မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားကာ . . .

“မာစတာကို ကျွန်တော် သားကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်လို့ ပြောရပါတယ်၊ မာစတာ လုပ်သွားပုံဟာ မှန်ကန်သလား၊ ဒါမျိုးလုပ်သင့် သလား၊ ဒီလိုပြုသင့်သလား၊ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ နောင် တစ်သက်လုံး ဆင်ခြင်ဖို့ စဉ်းစားပါ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိကြတာ၊ ဒီတာဝန်ကိုမပျက်ဖို့ဟာ လူတိုင်းရဲ့ တာဝန်ပဲ”

ယခုအခြေထိ ဇူနီကား၏စကားကို မည်သူမျှ နားမလည်သေး ချေ။ ဤတွင် မော်လီက . . .

“အဘိုးကြီး . . . ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်စမ်း”

သူ့ပါးစပ်သူ လက်ဝါးနှင့်ပိတ်လိုက်၍ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကောဆန်”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဘောက်ဆူးပေးဖို့မေ့သွားလို့ လိုက်တောင်းတယ်၊ အခု ရပြီမဟုတ်လား၊ ပြန်ဖို့ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒီမှာ မိတ်ဆွေတွေစုနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ ရှင် . . . ဘာတွေကရာတွေ လျှောက် ပြောနေစရာအကြောင်း ရှိသလဲ”

ဇူနီကားသည် မလျှော့ပေ။ ပြုံးအက်အက်မျက်နှာကြီးနှင့် . . .

“ကျွန်တော်လာတာဟာ ဒီဘောက်ဆူး တောင်းရအောင် လာ တာမဟုတ်ပါဘူး”

မော်လီ “နို့ . . . တခြား ဘာကိစ္စတုံး”

“မာစတာခင်မောင်လင်းကို ပြောစရာရှိလို့ လာတာပဲ”

“ဘာပြောစရာလဲ”

“အခုန . . . ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီကော”

“ရှင်ပြောတာကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြဘူး”

“မာစတာခင်မောင်လင်း နားလည်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်၌ အားလုံးကပင် ခင်မောင်လင်းအား ကြည့်ကြ၍ မော်လီက “ဟုတ်သလား၊ ဟုမေးရာ ခင်မောင်လင်းက ခေါင်းဆတ်ဆတ်ခါ၍ . . .

“သူပြောတာ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့ဘာတွေပြောလဲ ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိတာပါပဲ”

ယင်း၌ စုစုကီးက...

“အို မာစတာ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးကွယ်ပစ်မှာလဲ”

ခင်မောင်လင်း နားဝေတိမ်တောင်နှင့်...

“အို... ဘာကို ကျွန်တော်က ဖုံးကွယ်ရမှာလဲ”

“အခု မာစတာ ဖုံးကွယ်နေတာကို ကျွန်တော် ပြောနေတာပေါ့”

“အို... ခက်ပါပြီ” ဟု ခင်မောင်လင်း ခေါင်းကုတ်မိသည်၌ မော်လီဝင်းက အသံခပ်မာမာဖြင့်...

“အဘိုးကြီး... ”

“ကောဆန်”

“အခုန အောသုံးလုံးရုပ်ရှင်သူဌေး ဦးဘသော်က ကိုဘလှရိုန်းကို ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ ငါးနှစ် စာချုပ်ပြီး ဇာတ်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို နှစ်သောင်းငါးထောင်ပေးတယ်၊ ကိုဘလှရိုန်းအလုပ်ရသွားပြီမို့ ကျွန်မနဲ့ မကြာမီပဲ လက်ထပ်ကြတော့မယ်”

စုစုကီး... “အား... ကြားရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မော်လီကောဆန်”

“ရှင် ဝမ်းသာစရာက ဒါလောက်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အခုအချိန် မှာ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ခါနီးမို့ ပျော်ပြီး မင်္ဂလာယူနေတုန်း မို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ရှင်ကို ကျွန်မ ထပြီး ဆော်ပလော်တီးလိုက်လို့ ရှင် တစ်သက်မှာ မမေ့နိုင်တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ ရှင်တို့သင်္ဘောပေါ်က ဆေးခန်းထဲပြန် ရောက်သွားမယ် သိရဲ့လား”

စုစုကီးက အမျိုးသမီးကို သည်းခံသောအမူအရာအပြည့်နှင့် “ဒေါသကြီးလှချေလား မော်လီကောဆန်၊ ဒေါသကြီးတာဟာ မကောင်း ပါဘူး”

“ရှင်လုပ်ပုံက ကြီးချင်စရာပဲ၊ ဒီမှာ... မိတ်ဆွေတစ်စု ကိုယ့် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ခါစ ဝမ်းသာအားရရှိနေကြတုန်းမှာ ရှင်က မဖိတ် မခေါ်ဘဲနဲ့ ရောက်လာပြီး ဘယ်သူမှ နားမလည်အောင် ဝေလည်ကြောင် ပတ်စကားတွေ ပြောနေတယ်၊ ကဲ... ရှင် အားလုံးနားလည်ရအောင် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အခန်းထဲက ထွက်သွားပါတော့”

ယင်း၌ စုစုကီးသည် တွေတွေကြီးရပ်၍ ခင်မောင်လင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မာစတာ ခင်မောင်လင်းက ပြောဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ်”

ခင်မောင်လင်းက စိတ်အားထက်သန်စွာ...

“ဟာ... ပြောသာပြောပါ စုစုကီး”

ဤမှ စုစုကီးက...

“ပြောဆိုတော့ ပြောရတော့မှာပေါ့လေ၊ မာစတာခင်မောင်လင်း ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပြည်က အဖိုးတန် ပုလဲနက်တစ်ကုံးကို ခိုးသွင်း လာခဲ့ပါတယ်”

“ဟေ... ” ခင်မောင်လင်းမှာ လန့်၍ အော်လိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်... အဘိုးကြီး”

“မာစတာ ပုလဲတစ်ကုံးကို ယူလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ခင်မောင်လင်း ဒေါသရောင်သန်းကာ...

“ကြံကြံဖန်ဖန် အဖိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပြောတာလဲ”

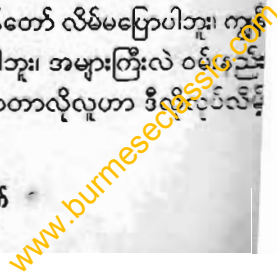
စုစုကီးက ခိုင်မြဲစွာပင်...

“သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါ မာစတာ၊ ကျွန်တော် သေသေ ချာချာ ပြောပြပါမယ်၊ ညက မာစတာ အခန်းကနေပြီး စတီးဝပ်စုစုကီး လာပါဆိုလို့ ကျွန်တော်ဟာ မာစတာအခန်းထဲကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ ရောက် တော့ရင် မာစတာက ‘ဒီမှာအဘိုးကြီး’ တဲ့၊ ကျွန်တော်က ‘ခင်ဗျာ’ လို့ဆို တော့ မာစတာက ‘ကျွန်တော့်မှာ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေး ရှိပါတယ်’ ပြော တယ်၊ ကျွန်တော်က ‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ ဆိုတော့ရင်၊ မာစတာက ‘အဲဒါကို ဟော့ဟိုစက္ကူညှိညှိနဲ့ ထုပ်ပေးစမ်းပါ’ ခိုင်းတော့၊ ကျွန်တော်က ‘ကောင်း ပါပြီ မာစတာ’ ဟု ဆိုပြီးတော့ ထုပ်ဖို့ကြိုးနဲ့ ကတ်ကြေးရှိတဲ့နေရာကို ယူသွားခဲ့ပါတယ်၊ ရောက်လို့ ထုပ်မယ်လုပ်တဲ့အခါမှာ ကြွက်ရုပ်ကလေး ထဲက အသံကြားရတာနဲ့ ‘ဟာ... အထဲမှာ တစ်ခုခုရှိမယ်ထင်ရဲ့’ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောလိုက်မိတယ်၊ ‘ဒါဖြင့် ကြည့်ဦးလေ’ လို့ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ခိုင်းမိပြီး ခေါင်းက ဝက်အူကိုဖြုတ်... ထုတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ‘ဟိုက်’လို့ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး အံ့အားသင့်သွားပါတယ်၊ အင် မတန်အဖိုးတန်တဲ့ ပုလဲနက်တစ်ကုံးပါ”

ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် လန့်၍ပင် သွားကာ...

“ဟေး... မဟုတ်နိုင်တာကြီးကို...”

“ဟုတ်ပါတယ် မာစတာ... ကျွန်တော် လိမ်မပြောပါဘူး၊ ကျွန် တော် မာစတာအတွက် စိတ်လဲမကောင်းပါဘူး၊ အများကြီးလဲ ဝမ်းမည်း မိပါတယ်၊ နို့ပြီး အံ့လဲ အံ့ဩမိပါတယ်၊ မာစတာလိုလူဟာ ဒီလိုလုပ်လို့ မယ်လဲ နည်းနည်းမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး”

ခင်မောင်လင်းက

“အခုလဲ ကျွန်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ”
ယင်း၌ မာစတာတင်လှက ထုတ်ဖော်ချိန်တန်ပြီဟု . . .
ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ကာ ခင်မောင်လင်းအား . . .

“ဒီမှာသူငယ်ချင်း . . . ငါရှင်းပြတော့မယ်၊ အဲဒီပုလဲကဲ့က ဦးဘ
သော်ကြီးရဲ့ဟာ၊ ငါက အကောက်လွတ်အောင် ခိုးသွင်းပေးမယ်လို့ တာဝန်
ယူခဲ့ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ ဘယ်လိုလုပ်ယူရပါမလဲ စဉ်းစားနေတုံးမှာပဲ မင့်
အိပ်ရာပေါ်မှာ မင်းက အဲဒီကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးခေါင်းကို လှည့်ပြီး ဖွင့်
လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေတာမြင်တာနဲ့ ငါစိတ်ကူးရပြီး အဲဒီအထဲထည့်ထား
လိုက်တာကွ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်မခဲအိုကြီးက ဒီကြွက်ရုပ်ကို သေချင်မတတ်
လိုချင်နေတာပေါ့” ဟု ခင်ခင်မြူးက ပြောလိုက်သည်။ စူဇူကီးကမူ သူတို့
ချင်းပြောကြသည်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်၊ စိတ်လည်း မဝင်စား၍
သူ့စကား သူ့ဆက်ကာ . . .

“ဒီပုလဲကဲ့တွေ့ရတော့ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် ‘အိုး’ လို့
အော်လိုက်မိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒါမျိုးခိုးသွင်းတာဟာ ဥပဒေနဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ နို့ပြီး လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အဖို့ တစ်သက်လုံး
နာမည်ပျက်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲ ပြောလိုက်မိ
တယ်”

မော်လီက ဖြတ်၍ . . .

“အိုး . . . ရှင့်ကိုယ်ရှင်ပြောတာတွေ ဖယ်ထားလိုက်စမ်း၊ ဒီပုလဲ
ကုံးကို ရှင်ဘာလုပ်သလဲ”

“ဒါတော့ ကောဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဥပဒေရှိနေ
တာပဲ၊ ဘယ်သင်္ဘောသား အလုပ်သမားမဆို သို့ဝှက်လာတဲ့ အဖိုးတန်
ပစ္စည်းတွေ့ရင် သင်္ဘောတာဝန်ခံအရာရှိဆီပို့၊ အဲဒီအရာရှိက ကြည့်ပြီး
ဥပဒေအရ အရေးယူတာပဲရှိတာပဲ”

“အိုး . . .” ဟု သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကာ မော်လီသည် အခြား
သူတွေမျက်နှာ လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဦးဆုံး အသံထွက်လာ
သူမှာ ခင်ခင်မြူး “အိုး . . . ကျွန်မခဲအိုကြီးတော့ သနားစရာပဲ”

ဤနေရာမှာ တကယ်ပဲ သူ့ခဲအိုကြီးကို မသနားစဖူး အသနား
ထူးလိုက်မိပေသည်။ တင်လှကလည်း “ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော်လဲ
ဒီလူကြီးကို မေတ္တာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ သနားလိုက်မိ
ပါနဲ့”

ခင်ခင်မြူး . . .

“နောက်ဆုံးတော့ အကောက်ရုံးမှာ အခွန်ဆောင် ပြီးယူပေါ့
ဒါပဲ ရှိတော့တာပဲ”

မော်လီဝင်းက . . .

“သူ့အဖို့ ဒီငွေလောက်လဲ တတ်နိုင်ပါတယ်”

ခင်ခင်မြူး . . .

“ဒါပေမယ့် မမကြားနဲ့ဂြိုဟ်ကျမယ်၊ မမကြားက အကောက်
အခွန်မဆောင်ဘဲနဲ့ ယူခဲ့ရအောင် နည်းနာပါပေးပြီး ညွှန်ကြားလိုက်တာ
အဲသည်အတိုင်း မလုပ်လို့ကို သူ့ခွဲရောက်ဦးမယ်၊ မမကြား အကြောင်း
လဲ ရှင်အသိသားမဟုတ်လား”

မော်လီဝင်းမှာ သူတို့သူဌေးကတော်အကြောင်းသိပြီးမို့ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ရ၏။ ပြီးလျှင် မျက်နှာကို ရှုံ့၍ . . .

“အဲ . . . လာမှာကရှိသေး၊ သူ့မိန်းမနဲ့ ဂြိုဟ်ကျတယ်ဆိုရင် ခြံထဲ
ကရော၊ တိုက်ကရော အလုပ်သမားအားလုံးနဲ့ သူ ဘုကျပြီပဲမှတ်ပေရော”

“အစစ်ပဲ” ဟု ခင်ခင်မြူးက ထောက်ခံလိုက်၏။

တင်လှ . . .

“အဲလို အလုပ်သမားတွေနဲ့ ဘုကျဖို့၊ သူ့မိန်းမနဲ့ ဂြိုဟ်မကျရမီ
အခုနကြက်ရုပ်ယူသွားတော့ လမ်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အလုပ် ခန်းထဲရောက်မှ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်လို့ အထဲဘာမှမတွေ့တော့ ဂေ့ခနဲဆို အသက်
ထွက်သွားမှာတောင် စိုးရတယ်၊ သူတို့လို လည်ပင်းမရှိတဲ့ ဝဝကြီးတွေက
အဲလိုတစ်ချက်တည်းနဲ့ အသက်ထွက်သွားတတ်တယ်”

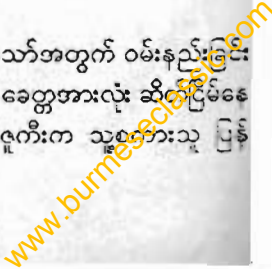
“အစစ်ပဲ . . . အစစ်ပဲ” ဟု . . .

ခင်ခင်မြူးကထောက်ခံလိုက်ပြန်သည်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူ
ပြောသမျှအားလုံး လျှောက်ပတ်နေသည်။

မော်လီကလည်း . . .

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကြွက်ရုပ်ကလေးရဖို့ကို ကိုဘလှရိန်းနဲ့ ကိုခင်
မောင်လင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်ရတာကလည်း ငါးနှစ် စာချုပ်ကြီးတွေနဲ့
နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ပွဲတော့ တို့သူဌေး ကောင်းကောင်းကြီး
ကွဲတော့တာပါပဲကွာ”

ဤသို့ အသီးသီးပြောကြပြီး ဦးဘသော်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း
အထိမ်းအမှတ်ဟု မည်သူကမျှ မပြောရဘဲနှင့် ခေတ္တအားလုံး ဆီကိုငြိမ်နေ
ကြစဉ် ပြောစရာ စကားမဆုံးသေးသော စူဇူကီးက သူ့စကားသူ ပြန်
ဆက်၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ 'အင်း' လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ 'မင်းဘာလုပ်မလဲ' လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ မေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အကြာကြီးပဲ ထပ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ 'ထဲ... ဒါဖြင့် မင်းလုပ်ပေးမလား' လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲ မေးလိုက်တယ်။ 'ဟင့်အင်း... ဒီဥပဒေမဲ့တာမျိုးကို ဘယ်ဒီလိုလုပ်နိုင်မလဲ' လို့အဖြေထွက်လာတယ်။ 'ဒါပေမယ့် မာစတာခင်မောင်လင်းကို ငါခင်မင်တယ်။ သူဟာ သိပ်ပြီး သဘောကောင်းတယ်။ ငါ့သားကလေးလို ချစ်တယ်။ သူ့အတွက်တော့ ဆောင်ရွက်ပေးရမှာပဲ' လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးတော့ရင် အဲဒီပုလဲကုံးကို ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်ဆီ မပို့တော့ဘဲ ကျွန်တော်အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ အခုဟော့ဒီမှာ' ဟုပြောပြီး စူလူကီးသည် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ နှိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ခဲတံတိုတစ်ချောင်း၊ ပရုတ်ဆီတစ်ဘူး၊ အပ်ချည်လုံးတစ်လုံး၊ ခဲဖျက်တစ်ခု၊ ဘောင်းဘီကြယ်သီးနှစ်လုံး၊ ထိုပုလဲကုံး၊ ချွေးယင်းဂမ်းတစ်ထုပ်။ ၎င်းတို့အားလုံးကို အများရှေ့စားပွဲပေါ် ပုံချလိုက်ပြီး ချွေးယင်းဂမ်း ကြယ်သီး၊ ခဲဖျက်၊ အပ်ချည်လုံး၊ ပရုတ်ဆီဘူး၊ ခဲတံတိုကို သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်သွင်းလိုက်သည်။

ယင်းစားပွဲပေါ် အရောက် နှစ်သိန်းလောက်တန်နေသော ပုလဲနက်ကုံးကို အားလုံး အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေကြပြီးမှ ပထမဦးဆုံး စကားပြောနိုင်သူမှာ ခင်မောင်လင်း။

"ဟေ့... သူ့ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ တကယ်ဆိုတော့ တို့စတီးဝပ်ကြီးစူလူကီးဟာ အနေစုတ်အခြေနုပ်သော်လဲ ရွှေထုပ်တဲ့ မြပဝါကြီးပါကွယ်"

စူလူကီးသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။
 "ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာစတာ"

ခင်မောင်လင်းက စကားဆက်သည်။

"သူငယ်ချင်းတို့ အခု ငါနဲ့သိတာ၊ တင်လှနဲ့ ခင်ခင်ဖြူး၊ ဘလှ ရှိန်းနဲ့ မော်လီဝင်း၊ ဒီ သုံးစုံလက်ထပ်ကြဖို့ဟာ ပုလဲနက်တစ်ကုံးပေါ်မှာ တည်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ဟာ တို့စူလူကီးကို ဂုဏ်ပြုရမယ်" ဟု အဆိုသွင်း၍ အားလုံးက လက်ခုပ်ဩဘာနှင့် ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ကဲ... ဒီတော့ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးတွဲရဲ့ မင်္ဂလာဦးထမင်းပွဲနဲ့ ဧည့်ခံပါရစေ၊ အခု ညစာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ" ဟုခင်မောင်လင်းက လေးစားစွာ တောင်းခံသည်၌ စူလူကီးက အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာနှင့်...

"ကောင်းပါပြီ မာစတာ၊ ကျွန်တော် သိပ်ပြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကျွန်တော် နှစ်များစွာနေခဲ့တဲ့ မြန်မာပြည်ကို အခုလို အသွင်တစ်မျိုးနဲ့ ခေတ္တပြန်ရောက်ပြီးတော့ မြန်မာသားသမီးကလေးများရဲ့ ချစ်ခင်မှုကို ခံရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အများကြီးဝမ်းမြောက်မိပါတယ်"

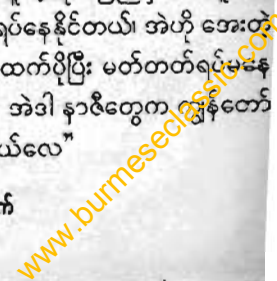
"စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ အပေါ်မှာ တော်တော်ပဲမကောင်းမှုတွေကို ပြုခဲ့မိတယ်"

ခင်မောင်လင်းတို့ လူသိုက်သည် အခုန... မီးရထားဟိုတယ် အပေါ်ထပ် အခန်းနံပါတ် (၅၅) မှသည် ယခု အောက်ထပ် စားသောက်ရာဌာနရှိ အခန်းတစ်ခုထဲ၌ ခုနစ်ယောက်စာ စားပွဲကြီးတွင် ဂုဏ်ပြုခံနေရသော စူလူကီးက စားပွဲထိပ်မှ ထိုင်၍ စားသောက်ရင်း စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအချိန်၌ သူသည် သင်္ဘောစတီးဝပ်တစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်လေသံမျိုးမဟုတ်တော့ချေ။

သူသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီက မြန်မာပြည်တွင် စပိုင်အဖြစ်နှင့် နှစ်နှစ်မျှ နေခဲ့ပြီးနောက် စစ်ဖြစ်ခါနီးတွင် ဂျပန်ပြည် ပြန်သွားသည်။ ထို့နောက် ဂျပန်များ မြန်မာပြည်စိုးမိုးချိန်တွင် မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ပြီး ကပ္ပတိန်ရာထူးနှင့် ကင်ပေတိုင်မှာ အမှုထမ်းရပ်များကို အမှတ်တရပြောပြနေသည်။

"ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဆိုတော့ အများသိကြပြီပဲ၊ စစ်ရေးစစ်ရာမှာ မသက်တဲ့လူတွေ၊ စစ်တပ်ကပစ္စည်းခိုးတဲ့လူတွေကို အားကြီးနှိပ်စက်ရတာပဲ၊ လက်ပြန်ကြီးတုပ် တွဲလဲဆွဲ တုတ်နဲ့ရိုက်၊ ရေခွေးပူလောင်း၊ လက်သည်းခွဲချွတ်၊ မျက်နှာအဝတ်ပါးအုပ် ရေနဲ့လောင်း၊ မလှိုင်နိုင်အောင် တုပ်ထားပြီး ရေတစ်စက်တစ်စက် နဖူးပေါ်ချ၊ ဗိုက်ပေါ် ကြေးဖလားမှောက်ပြီး ကြွက်အရှင်ထည့်ဖိထား... စတဲ့ ဒီနှိပ်စက်နည်းတွေဟာ ဂျာမနီနာဇီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဂျပန်က ဖလှယ်ယူကြတာပဲ..."

အဲ... သူတို့ဆီမှာက အဝတ်ချွတ်ပြီး အပြင်ဘက် နှင်းခဲတွေ တဖွဲဖွဲကုန်နေတာမှာ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းထားတယ်။ ဒီမြန်မာပြည်မှာတော့ နေပူလှန်းတယ်။ အဲဒါကို ပြောရဦးမယ်။ ဒီ ပူတဲ့တိုင်းပြည်မှာက လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့လုံးနေပူထဲ မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်တယ်။ အဲဟို အေးတဲ့တိုင်းပြည်မှာက အပြင်ဘက်မှာ တစ်နာရီ ထက်ပိုပြီး မတ်တတ်ရပ်မနေနိုင်ဘူး။ တစ်ခါတည်းစစ်တာတွေပေါ်တာပဲ၊ အဲဒါ နာဇီတွေက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာထက် သာတယ်လို့ ဂုဏ်ယူကြတယ်လေ"

“အိုဟို. . ဒါတွေ ပြန်ပြောရတာလဲ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော် နောက်တော့ အများကြီး နောင်တရပါတယ်၊ မြန်မာစကားမှာ ရှိပါတယ်၊ တိုက်ကသူများ နှိပ်စက်ခဲ့ရင် နောက် ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်မယ့်သူလဲ ပေါ်လာ တာတယ်. . .

ဒီစကားဟာ သိပ်မှန်ပါတယ်၊ (၁၉၄၅) ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဟိန္ဒိုမားမြို့ အကျမြို့နယ်ကျတာပါ။ မြန်မာပြည်ကလူတွေကို ကျွန်တော် တို့နှိပ်စက်ခဲ့တာထက် ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေ အများကြီး သေကြရပါ တယ်. . .

နှစ်ရှည်လများ ဆိုးဝါးတဲ့ရောဂါဝေဒနာတွေကို ခံစားကြရ ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဟိန္ဒိုမားမြို့ဇာတိဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အကျမြို့ ငွေဒဏ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆွေမျိုးများနဲ့ အိမ်သူအိမ်သားအားလုံး ပါသွားကြ ပါတယ်၊ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ စစ်ဆိုရင်မုန်းတယ်၊ မြန်မာ လူမျိုးတွေအပေါ် နှိပ်စက်ခဲ့တာတွေ နောင်တရတယ်. . .

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဂျပန်ပြည်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ စစ် ဘက်က ထွက်လိုက်တယ်၊ ကိုယ်သူများနှိပ်စက်ခဲ့မိတာတွေ ပြောရာပြော ကြောင်း ဆေးရုံသူနာပြုဘက်မှာ ဝင်လုပ်ပါတယ်၊ နောက်. . . ဟိုတယ်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်တယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် သင်္ဘောမှာ စတီးဝပ်လုပ်ချင် လို့ပါပဲ၊ စားပွဲထိုးကျွမ်းကျင်မှ စတီးဝပ်လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ စတီးဝပ်လုပ်ချင် တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လွတ်လပ်ရေးရနေတဲ့ မြန်မာပြည်သားများကို သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့နိုင်မယ်. . .

နို့ပြီး. . . ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ မြန်မာပြည်ကို မကြာမကြာ ရောက်နိုင်မယ်၊ မြန်မာတွေကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးပြုနိုင်မယ်” ဟုပြောပြီး. . .

စူဇူကီးသည် တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အားလုံးသော ပရိသတ်ကို ကြည့်လိုက်ကာ. . .

“အခုနေမှာ. . မြန်မာပြည် ကင်ပေတိုင်တုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကပ္ပတိန်နာမည်ပြောလိုက်ရင်ဖြင့် ဟောဒီလူစုထဲမှာ အံ့အားသင့်သွားမယ့် လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့ ရှိပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဟာ. . ကပ္ပတိန် ‘ခေဆမိ’ပါ စူဇူကီးခေဆမိခေါ်ပါတယ်”

ခင်မောင်လင်းက . . .

“အို. . . အဲဒီကပ္ပတိန်ခေဆမိကို ရှာရအောင် ကျွန်တော် ဂျပန် ပြည်လာခဲ့တာပဲ”

စူဇူကီးသည် ပြုံးရယ်၍. . .

ယောကျာ်းပုတိုက်

“ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာပြည်မှာ စပိုင်လုပ်လာခဲ့တဲ့လူပဲ၊ ကျွန် တော်တိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော့်ရှာရအောင်လာတဲ့လူကို ကျွန်တော်မသိဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ မာစတာ၊ ကျွန်တော်က မာစတာကို ပြန်ပြီး ထောက် လှမ်းလိုက်တော့ မာစတာဟာ ကိုဘီမြို့မှာတင် ဒီကိစ္စကို လက်လျှော့လိုက် ပြီး မြန်မာပြည်ကို ကျွန်တော်ပါမယ့် သင်္ဘောနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်မယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်တော် အေးအေးလေးပဲနေလိုက်တော့တယ်”

ခင်မောင်လင်းတို့သည် စူဇူကီး ဘာဆက်ပြောလိမ့်မည်လဲဟု အစားအသောက်ရပ်ကာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

စူဇူကီးသည် ဇွန်းခက်ရင်းကို ခေတ္တမျှချ၍ လက်သုတ်ပဝါနှင့် ပါးစပ်သုတ်ပြီး. . .

“မာစတာတို့ ကြားတဲ့သတင်းဟာ မှန်ပါတယ်၊ စစ်မဖြစ်ခင်က ရန်ကုန်မြို့ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပိုင်မာကင်တိုင်ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့ ရဲ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဦးဘတုတ်ရဲ့ ငွေစုစာချုပ်တွေ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်၊ အခုပဲ ပေးဖို့ အသင့်ပါခဲ့ပါတယ်” ဟုပြောပြီး. . .

သူကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ ခင်မောင်လင်းအား ပေးလိုက်လေ၏။

ကဲ. . . ပြီးသတည်း။ ။

ဝိုး. . . လက်မောင်းကို အောင့်ရော. . .

သော်တာဆွေ

